

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VEDAYA ZAMAN YOK

Bir gün, uyanırsınız.
Eviniz bomboştur...
Ve artık bir aileniz yoktur.



LINWOOD
BARCLAY

VEDAYA ZAMAN YOK

LINWOOD BARCLAY

İngilizceden çeviren Selim Yeniçeri

T

ARTEMİS

Teşekkürler

Lisede kimyadan kalmış biri olarak, Toronto Adli Bilimler Merkezinde görevli DNA teknisyeni Barbara Reid'e, bu kitabın bazı hayati detaylarıyla ilgili yardımları için çok teşekkür ederim. Herhangi bir yanlış varsa da korkarım Barbara'yı suçlayamayacağım .

Orion'daki Bili Mashev ile Bantam Delideki Irwyn App-lebaum, Nita Taublib, Danielle Perez e ve harika menajerim Helen H elle ra sürekli destekleri ve güvenleri için teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak, en önemlisi, evdeki takımına: Neetha, Spncer ve Paige'e teşekkürler

Mayıs 1983

Cynthia uyandığında ev o kadar sessizdi ki günlerden cumartesi olmalıydı.

Keşke.

Okul günlerinin dışında bir gün, cumartesi olması gereken bir gün varsa, bu o gündü. Midesi hala arada bir ağzına geliyordu ve kafasının içi beton doluymuş gibi hissediyordu. Başının öne yuvarlanmasını veya omuzlarının üzerine düşmesini engellemek ciddi bir çaba gerektiriyordu.

Tanrım, yatağın yanındaki atık kağıt sepetindeki şey de neydi? Önceki gece kustuğunu bile hatırlamıyordu ama kanıta ihtiyacı varsa işte karşındaydı.

Annesiyle babası içeri girmeden önce bunu halletmek zorundaydı. Cynthia ayağa kalktı, bir an sendeledi, küçük plastik sepeti bir eliyle kapı ve diğer eliyle yatak odasının kapısını araladı. Koridorda kimse olmadığını görünce ağabeyinin ve annesiyle babasının yatak odasının önünden sessizce geçip banyoya girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Sepetin içindekileri klozete boşalttı, küvette duruladı ve uyku sersemi gözlerle aynada kendisine baktı. *Demek on dört*

yaşında bir kız akşamdan kalma olduğunda böyle görünüyor, diye düşündü.

Hoş bir görüntü değildi. Önceki gece Vince'in kendisine ne verdiğini - evden gizlice çıkardığı bir şeydi- zorlukla hatır* lıyordu. İki kuru Budweiser, biraz votka, cin, bir şişe kırmızı şarap. Babasının romundan da biraz götürmeye söz vermişti ama son anda korkaklık edip vazgeçmişti.

Bir şey onu huzursuz ediyordu. Yatak odalarıyla ilgili bir şey.

Yüzüne soğuk su çarptı ve kurulandı. Annesi kapının diğer tarafında bekliyorsa diye derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı.

Beklemiyordu.

Cynthia odasına yöneldi. Duvarlarda Kiss'in ve ailesine krizler geçiren diğer ruh yok edici müzisyenlerin posterleri vardı. Yol boyunca ağabeyi Todd'un, sonra da anne ve babasının odalarının açık kapılarından baktı. Yataklar düzeltilmişti. Annesi genellikle sabahın geç saatlerine kadar yataklara dokunmazdı. Ve Todd asla kendi yatağını düzeltmez, annesi de bunu onun başına kakmazdı. Fakat bu sabah yataklar, üzerlerinde kimse uyumamış gibi görünüyordu.

Cynthia paniğe kapılmaya başladığını hissetti. Şimdiden okula geç mi kalmıştı? Ne kadar gecikmişti?

Todd'un yatağının kenarındaki komodinin üzerinde duran saati görebiliyordu. Sekize on vardı. İlk derse yetişmek için evden çıkmasına daha yarım saat vardı.

Ev çok sessizdi.

Bu saatlerde genellikle alt kattaki mutfaktan anne ve ba-basının sesleri gelirdi. Birbirleriyle konuşmalar bile (ki gc*

ncüikle konuşmazlardı) buzdolabının açılıp kapandığını, bir servis kaşığının tavaya sürtündüğünü, lavabodaki boşuk bu* laş*k tıkırtılarını, birinin - genellikle babası- sabah gazetesinin sayfalarını karıştırdığını, haberlerde onu sinirlendiren bir şeyle ilgili homurdandığını duyardı.

Bu çok tuhaftı.

Odaya girerek kapıyı kapadı. *Topla kendini, diye düşündü. Hiçbir şey olmamış gibi kahvaltıya in. Önceki gece hiç bağırışmamışsınız gibi yap. Baban seni senden yaşça büyük erkek arkadaşının arabasından çıkarıp eve sürüklememiş gibi davran.*

Masasında açık duran defterinin üzerindeki dokuzuncu sınıf matematik testine baktı. Önceki gece dışarı çıkmadan önce soruların sadece yansını çözebilmiş, sabah yeterince erken kalkarsa geri kalanını bitirebileceğim düşünerek kendini kandırmıştı.

Todd genellikle bu saatlerde gürültüyle ortalıkta dolaşıyor olurdu. Banyoya girip çıkar, teybine bir Led Zeppelin albümü takar, alt kattaki annesine seslenerek pantolonunun nerede olduğunu sorar, geçirir, hatta geçirtisi gelene kadar Cynthiamn kapısının önünde beklerdi.

Todd'un bu sabah okula erken gideceğini söylediğini filan hatırlamıyordu ama ona neden bir şey söyleyecekti ki zaten? Genellikle birlikte yürümezlerdi. Todd¹ a göre ablası, her ne kadar kendisi kadar yaramazca şeyler yapmaya çalışsa da, inek bir dokuzuncu sınıf öğrencisiydi.

Hayatında ilk kez gerçekten sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu Todd'a anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hayır, dur, Todd başı derde girdiğinde kendini kurtarmak için anında Cynthia'yı satardı.

Tamam. Todd okula erken gitmişti herhalde. Peki babasıyla annesi neredeydi?

Babası güneş doğmadan önce uyanıp bir iş gezisine çıkmış olabilirdi. Her zaman bir yerlere giderdi ve programını takip etmek mümkün değildi. Önceki gece de keşke uzakta bir yerlerde olsaydı.

Ve annesi... O da belki Todd u okula filan götürmüştü.

Giyindi. Üzerine bir bluz ve kot pantolon geçirdi. Makyajını yaptı. Makyajı berbat görünmemesine yetecek kadardı. Annesinin yine “fahişe rolü seçmelerine gittiği” konusunda şaka yapmasına neden olacak kadar değil.

Mutfağa girdiğinde öylece durdu.

Kahvaltılık gevrek kutuları, portakal suları çıkarılmamış, kahve makinesine kahve konmamıştı. Ortalıkta ne tabaklar ne kahve kupaları ne de kızartma makinesinde ekmek vardı. Süt lekeli bir kase veya lavaboda ıslak Rice Krispies kalıntıları görünmüyordu. Mutfak önceki akşam yemekten sonra annesinin temizlediği şekilde duruyordu.

Cynthia bir mesaj aradı. Annesi dışarı çıkması gerektiğinde not bırakırdı. Öfkeli olduğunda bile. “Bugün kendi başınızın çaresine bakın,” demeye yetecek kadar bir not. Ya da “Kendine yumurta yap, Todd’u götürmem gerekti. Sonra görüşürüz,” gibi bir şey. Eğer gerçekten çok öfkeliyse “Sevgiler, annen,” diye imzalamak yerine sadece “S, annen,” diye yazardı.

Hiçbir mesaj yoktu.

Cynthia kendini zorlayarak “Anne?” diye seslendi. Kendi sesi aniden kulağına tuhaf gelmişti. Belki de kabullenmek iş' temediği bir şeyler olduğu için.

Annesi cevap vermeyince tekrar seslendi. “Baba?”

Yine ses gelmedi.

Bu onun cezası olmalıydı. Ailesini öfkelenlendirmiş, onları hayal kırıklığına uğrarmıştı ve şimdi de o yokmuş gibi davranıyorlardı. Nükleer boyutlarda sessizlik muamelesi.

Tamam, bununla başa çıkabilirdi. Sabah ilk iş olarak büyük bir kavga yaşamaktan iyiydi.

Cynthia kahvaltı etse oile yediklerini midesinde tutabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden ihtiyacı olan okul kitaplarını kaptı ve kapıdan çıktı.

Lastik bantla rulo yapılmış bu sabahki *Journal Courier* ön basamaklarda duruyordu.

Cynthia gazeteyi tekmeleyerek yolundan çekerken üzerinde hiç düşünmeden araba yolundan yürüdü. Babasının Dodge'u ve annesinin Ford

Escort'u ortalıkta yoktu. Eğer ağabeyini bulabilirse, belki neler olduğunu, başının ne ölçüde derde girdi-đını öğrenebilirdi.

Görünüşe bakılırsa başı bir hayli dertteydi.

Saat sekizden sonra dışarı çıkmıştı. Öncelikle hafta içiydi ve bir de önceki akşam Bayan Asphodel telefonla arayarak İngilizce ödevini teslim etmezse dersten kalacağını bildirmişti. Ailesine ders çalışmak için Pam'in evine gideceğini, aptalca ve tamamen zaman kaybı gibi görünse bile Pam in İngilizce dersinde diğerlerine yetişmesine yardım edeceğini söylemişti.

"Pekala ama yine de sekizde evde olacaksın."

"Hadi ama," demişti. "Bu süre tek bir ödevi hazırlamaya bile yetmez. Kalmamı mı istiyorsunuz? İstediğiniz bu mu?"

"Sekiz," demişti babası. "Daha geç olmaz."

Tamam, canı cehenneme, diye düşünmüştü. Babası eve döndüğünde evde olacaktı.

Saat sekizi çeyrek geçe Cynthia hala eve gelmeyince annesi meraklanıp Pam'in evini aramıştı ve Pam'in annesine şöyle demişti: "Selam, ben Patricia Bigge. Cynthia'nın annesi. Cynthia'yla konuşabilir miyim lütfen?"

Pam'in annesi, "Ha?" demişti. Cynthia orada değildi ve üstelik Pam de eve dönmemişti.

İşte o zaman Cynthia'nın babası sokağa çıkarken daima taktığı rengi solmuş fötr şapkasını kapmış, Dodge'una atlamış ve mahallede dolaşarak Cynthia'yı aramaya başlamıştı. Cynthia'nın, on birinci sınıftan, on yedi yaşındaki, sürücü belgesi sahibi, 1970 model paslı bir kırmızı Mustang kullanan Vince Fleming'le birlikte olabileceğinden şüphelen-mişti. Clayton ve Patricia Bigg onu pek umursamıyordu. Asi bir çocuk, sorunlu bir aile, kötü etki. Cynthia bir gece anne ve babasının Vince'in babası hakkında konuştuğunu, kötü bir adam olduğunu söylediklerini duymıştı ama bu saçmalıktı.

Babası arabayı sinemanın yakınında ve Post Road üzerindeki Connecticut Post Alışveriş Merkezi'nin otoparkının ucunda görmüştü. Mustang kaldırıma park etmişti ve babası arabasını onun önüne çekerek yolunu kesmişti. Fötr şapkayı gördüğü anda Cynthia gelenin babası olduğunu anlamıştı.

“Lanet olsun,” demişti Cynthia. İki dakika önce koklaşır* larken veya Vince ona yeni çıkısını gösterirken gelmediği için Cynthia şanslıydı. Tanrım, küçük bir düğmeye basıyordun ve on beş santimlik çelik aniden çat diye açılıveriyordu. Vince bıçağı kucağına koymuş, başka bir şeymiş gibi sırtarak oynatmıştı. Cynthia bıçağı elinde tutarak küçük hareketlerle havayı sallamış ve gülmüştü.

“Sakin ol,” demişti Vince temkinli bir tavırla. “Böyle bir şevle çok fazla hasar verebilirsin.”

Clayton Bigge, yolcu kapısına yaklaşmış ve çekip açmıştı. Kapının paslı menteşeleri gıcırdamıştı.

“Hey, ahbap, dikkat etsene!” demişti Vince. Artık bıçağı elinde değildi ama onun yerine bir bira şişesi vardı ve bu da aynı ölçüde kötüydü.

“Bana *ahbap* deme,” demişti babası. Kızım kolundan tutup çekiştirerek kendi arabasına doğru sürüklemişti. “Tanrım, leş gibi alkol kokuyorsun!”

Cynthia o anda düşüp ölmeyi dilemişti.

Babasına bakıp bir şey söylememişti. Hatta babası nasıl sürekli bir baş belası haline geldiğini, aklını başına toplamazsa bütün hayatını nasıl mahvedeceğini, nerede yanlış yaptığını bilmediğini, sadece kızının büyüyüp mutlu olmasını istediğini falan filan söylediğinde bile Cynthia hiç konuşmamışa. Ve Tanrım, bu adamın öfkeliyken bile ehliyet sınavındaymış gibi araba kullanması, asla hız sınırını aşmaması, döneceği zaman daima sinyal vermesi... inanılmazdı!

Nihayet evin önüne yanaştıklarında, babası vitesi daha park konumuna alamadan Cynthia dışarı fırlamış, Öfkeli olmaktan çok endişeli gibi görünen annesinin yanından geçmiş, kadının lafını ağzına tıkamıştı:

“Cynthia! Sen nere...”

Öfkeli adımlarla annesinin yanından geçerek kendi odasına çıkmıştı. Babası alt kattan bağırmıştı: “Hemen aşağı gel! Konuşmamız gereken şeyler var!”

“Keşke ölseydin iz!” diye bağırmıştı Cynthia odasının kapısını çarparak kaparken.

Şimdi okula yürürken bunları yeni yeni hatırlıyordu. Akşamın geri kalanı hala bulanıktı.

Yatağında sersemlemiş bir halde oturduğunu hatırlıyordu. Mahcup bile olamayacak kadar yorgundu. Güzel bir uyku çekerse olanların etkisinden kurtulabileceğini düşünerek uzanmış ve on saat uyumuştı.

Gün doğmadan neler doğar.

Bir ara kapının önünde duran birinin sesini duyduğunu sanmıştı. Sanki o kişi içeri girip girmemek konusunda tereddüt ediyor gibiydi.

Sonra tekrar dalar gibi olmuş, tekrar uyanmış ve yine bir ses duyduğunu sanmıştı.

Kim olduğunu görmek için yataktan çıkmış mıydı? Hatırlayamıyordu.

Okula bayağı yaklaşmıştı.

Asıl mesele pişmanlık duyuyor olmasıydı. Tek bir gecede neredeyse bütün ev kurallarını çiğnemişti. Pam’lerin evine gideceği yalanıyla başlamıştı. Pam onun en yakın arkadaşıydı, sürekli birbirlerinin evlerine giderlerdi. Cynthia’nın annesi onu sever, hatta ona güvenirdi. Pam’in adını kullanırsa biraz zaman kazanabileceğini, annesinin Pam’in annesini aramakta acele etmeyebileceğini düşünmüştü ama görünüşe bakılırsa yanlış tahmin etmişti.

Keşke suçları bununla kalsaydı. Saat sekizden sonra hala dışarıdaydı. Bir delikanlıyla otoparkta bir arabanın içinde ta** kılmıştı.

Hem de *on yedi yaşında* biriyle. Önceki yıl okul pencerele-rini kırdığı ve bir komşunun arabasını gizlice alıp dolaşmaya çıktığı söylenen bir çocukla.

Ailesi o kadar da kötü değildi. Çoğunlukla. Özellikle de annesi. Babası... Lanet olsun, evde olduğunda o bile o kadar kötü değildi.

Belki de Todd birinin arabasıyla okula gitmişti. İdmanı varsa ve zamanı sıkışıksa onu annesi götürmüş, sonra da alışverişe gitmeye karar vermiş ya da kahve içmek için Howard Johnson a gitmiş olabilirdi. Bunu arada bir yapardı.

İlk ders tarihi ve berbattı. İkinci ders matematikti ve daha da kötüydü. Bir türlü dikkatini derslere veremiyordu ve başı hala zonkluyordu.

“Şu sorular nasıl gitti, Cynthia?” diye sordu matematik öğretmeni. Cynthia adama bakmadı bile.

Öğle yemeğinden hemen önce PairTi gördü. ‘Tanrım, annene bize geleceğini söyleyeceğin zaman bana da haber verir misin?’ dedi Pam. “Belki o zaman ben anneme *bir jeyler* açık-layabilirim.”

“Üzgünüm,” dedi Cynthia. “Çok mu kızdı?”

“Eve döndüğümde,” dedi Pam.

Cynthia öğle yemeğinde kantinden çıkarak okulun anke-sörlü telefonlarına gitti ve evi aradı. Annesinden özür dileyecekti. Gerçekten ama gerçekten çok üzgündü. Sonra hasta olduğunu ve eve dönmek istediğini söyleyecekti. Annesi onunla ilgilenirdi. Hastalandığında Cynthia’ya kızgın kalamazdı, çorba yapardı.

Telefon on beşinci kez çaldıktan sonra Cynthia vazgeçti ve yanlış numara çevirmiş olabileceğini düşündü. Tekrar denedi ama yine cevap yoktu. Babasının iş numarası yoktu. Çoğunlukla yollardaydı ve kalmak için bir yerde durmasını beklemek gerekirdi.

Arkadaşlarıyla birlikte okulun önünde oyalanırken Vin_{Cç} Fleming, Mustangiyle geldi. “Dün geceki bok için özür dik*, rim,” dedi. “Tanrım, baban ilginç bir adammış.”

“Şey, evet ” dedi Cynthia.

“Eee, eve gittikten sonra ne oldu?” diye sordu Vince. Soruş şeklinde bir şey vardı, sanki zaten biliyormuş gibi. Cynthia omuz silkti ve bu konuda konuşmak istemediğini belli etmek için başım iki yana salladı.

“Bugün ağabeyin nerede?” diye sordu Vince.

“Ne?” dedi Cynthia.

“Hasta filan mı?”

O gün okulda Todd'u gören olmamıştı. Vince, Cynthia'nın başının ne kadar derde girdiğini, evden çıkmama cezası alıp almadığını soracaktı çünkü cuma gecesi veya cumartesi günü yine birlikte bir şeyler yapmayı teklif edecekti. Arkadaşı Kyle ona bira getirecekti ve belki hepsi birlikte tepedeki o yere gidip arabada oturarak yıldızlara bakabilirdi.

Cynthia koşarak eve döndü. Tam karşısında durmasına rağmen Vince'ten onu eve götürmesini bile istemedi. Erken çıktığını söylemek için okul idaresine uğramadı. Sadece bütün yol boyunca tek bir şeyi düşünerek koştu: *Lütfen annemin arabası orada olsun, lütfen annemin arabası orada olsun.*

Ama Pumpkin Dclight Road'dan Hickory ye döndüğünde ve iki katlı evleri gördüğünde, annesinin san Escorfu orada yoktu. Yine de nefes nefese bir halde içeri girdiğinde bağırarak annesine seslendi. Sonra ağabeyine.

Titremeye başladı. Kendini sakinleşmeye zorladı.

Hiçbir anlamı yoktu. Ailesi ona ne kadar kızmış olursa olsun bunu yapmazlardı değil mi? Öylece çekip gitmezlerdi?

Ona hiç haber vermeden? Üstelik Todd'u da yanlarında götürerek?

Cynthia bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissetti ama yan komşuları Jamison'ların kapısını çaldı. Muhtemelen bütün bunların basit bir açıklaması olmalıydı. Unuttuğu bir şey, bir dışçı randevusu, herhangi bir şey! Annesi her an arabasını evin önüne yanaştırabilirdi. Cynthia kendini tam bir aptal gibi hissediyordu ama sorun değildi.

Bayan Jamison kapıyı açtığında Cynthia geveleyerek, uyandığında evde kimseyi bulamadığını, okula gittiğinde Todd'un ortalıkta görünmediğini ve annesinin...

“Dur, dur, dur,” dedi Bayan Jamison. “Her şey yolunda. Annen muhtemelen alışverişe çıkmıştır.” Bayan Jamison, Cynthia'yı tekrar evine götürürken hala içeri alınmamış olan gazeteye baktı. İkisi birlikte evin iki katını, garajı ve arka bahçeyi araştırdı.

“Bu gerçekten çok tuhaf,” dedi Bayan Jamison. Ne düşüneceğini bilmiyordu ve isteksizce de olsa Milford Polisi'ni aradı.

Bir polis memuru geldi. Başlangıçta pek de endişeli gibi görünmüyordu. Ancak çok geçmeden başka memurlar ve polis arabaları geldi. Akşam olduğunda her yer polis kaynıyordu. Cynthia onların evin iki arabasının tarifini aldıklarını ve Milford Hastanesi'ni aradıklarını duydu. Polisler sokaktaki diğer evlerin kapılarını çaldı ve sorular sordu.

“Bir yere gideceklerinden söz etmediklerinden emin misin?” diye sordu dedektif olduğunu söyleyen ve diğerleri gibi üniforma giymeyen bir adam. Adı Findley mi, Finlay mi neydi.

İh

İnsan böyle bir şeyi unutabilir miydi? Ne yani? “Ah, evet, şimdi hatırladım, annemin kardeşi Tess Teyzemi ziyarete gideceklerdi!” mi diyecekti?

“Bak,” dedi dedektif. “Annen, baban ve ağabeyin eşyalarını toplayıp gitmiş gibi görünmüyor. Giysileri hala burada ve bodrumda bavullar var.”

Bir sürü soru soruldu. Ailesini en son ne zaman görmüştü? Yatağa ne zaman girmişti? Birlikte olduğu şu çocuk kimdi? Dedektife her şeyi anlatmaya çalıştı ve hatta ailesiyle tartıştığını itiraf etti. Durum kötü olmasına rağmen gidip yattığını, sarhoş olduğunu, ikisinin de ölmüş olmasını dilediğini açıkladı.

Bu dedektif nazık biriydi ama Cynthia'nın merak ettiği soruları cevaplamıyordu. Neden annesi, babası ve ağabeyi öylece ortadan

kaybolmuştu? Nereye gitmiş olabilirlerdi? Neden onu da yanlarına almamışlardı?

Aniden kendini kaybederek mutfağı birbirine katmaya başladı. Yerdeki yollukları kaldırıp fırlatıyor, eşyaları itip kakıyor, sandalyelerin altına, ocakla duvarın arasındaki boşluğa bakıyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Sorun nedir, hayatım?” diye sordu dedektif. “Ne yapı* yorsun?”

“Mesaj nerede?” diye sordu Cynthia yalvaran gözlerle bakarak. “Bir not bırakmış olmalılar. Annem asla not bırakmadan bir yere girmez.”

1

Cynthia, Hickory'deki iki karlı evinin önünde duruyordu. Çocukluğunda oturduğu evi yaklaşık yirmi beş yıldır ilk kez görüyor filan değildi. Hala Milfordda yaşıyordu. Arada bir arabasıyla buraya gelirdi. Evlenmemizden önce arabayla önünden geçerken evi bana ilk kez göstermişti. “İşte burası ” demişti ve yola devam etmiştik. Nadiren dururdu. Ve durursa da asla inmezdi. Asla kaldırımında durup bu eve bakmazdı.

Ve o Ön kapıdan son geçişinden beri kesinlikle çok uzun zaman olmuştu.

Kaldırımında donup kalmıştı ve sanki oraya doğru tek bir adım bile atamıyordu. Yanına gitmek, onu kapıya götürmek istiyordum. Sadece on metrelik bir araba yoluydu ama çeyrek asır geçmişe uzanıyordu. Cynthia için bir dürbünün yanlış tarafından bakıyormuş gibi olmalıydı. Bütün gün yürüseniz bile oraya ulaşamazdınız.

Ama sokağın karşı tarafında olduğum yerde kaldım ve sırtına, kısa kızıl saçlarına baktım. Emir almıştım.

Cynthia yaklaşmak için izin ister gibi bekleyerek duruyordu. Ve nihayet geldi.

“Pekala, Bayan Archer? Eve doğru yürümeye haşlayın. Çok hızlı değil. On dört yaşınızdan beri ilk kez içeri giriyormuş gibi tereddütle.”

Cynthia atkuyruğunu başındaki bcyzbol kasketinin arkasındaki boşluktan aşağı sarkıtmış, kot pantolonlu ve spor ayakkabılı bir kadma omzunun üzerinden baktı. Üç yardımcı yapımcıdan biriydi. “Bu zaten ilk kez oluyor,” dedi Cynthia.

“Evet, evet, bana bakmayın,” dedi kadın. “Sadece eve bakın ve yirmi beş yıl önce olayın olduğu zamanı düşünerek yürümeye başlayın, tamam mı?”

Cynthia sokağın karşı tarafından bana bakarak yüzünü

ekşitti. *Ne yaparsın* y der gibi bakarak zayıf bir şekilde gülümsedim.

Araba yolundan yavaşça yürümeye başladı. Onu görüntüleyen bir kamera olmasa eve böyle mi yaklaşırdı? Bu kararlılıkla karışık korkuyla mı? Muhtemelen. Ama şimdi sanki zorlama ve yapmacık gibi görünüyordu.

Kapıya çıkan basamakları tırmanırken elini uzattı ve belli belirsiz titrediğini gördüm. Sanırım bu, kameranın yakalayamayacağı samimi bir duyguydu.

Elini tokmağa koydu, çevirdi ve tam itip açmak üzereyken atkuyruklu kadın seslendi: “Tamam! Kestik. Çok güzel! Öyle kalın!” Sonra kameramana döndü. “Pekala, içeri geçip hazırlığını yap ve eve girişini görüntüle.”

“Benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedim. Herkesin -yarım düzine kadar ekip üyesine ek olarak parlak dişlen ve Donna Karan takım elbisesi ile görüntü yönetmeni ve ses sanatçısı Paula Malloy un- duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Paula bana yaklaştı.

“Bay Archer,” dedi iki elini de uz?)’p omuzlarımın altındakine dokunarak. Malloy’a has bir hareketti bu. Her şey yolunda mı?”

“Bunu ona nasıl yapabilirsiniz?” dedim. “Eşim, ailesi ortada hiçbir iz bırakmadan kaybolduğundan beri iîk kez o eve giriyor ve siz sadece, 'kestik! diye mi bağırıyorsunuz?”

“Terry,” dedi bana daha da yaklaşarak. “Terry diyebilir mi-

yım? ”

Bir şey söylemedim.

“Terry, çok üzgünüm, kamerayı içeri yerleştirmek zorundayız. Bunca yıldan sonra eve ilk kez girerken Cynthia ’nın yu-zündeki ifadeyi en samimi haliyle çekmek istiyoruz. Gerçek olmasını istiyoruz. Sanırım ikinizin istediği de bu.”

İşte bu iyi bir denemeydi. Televizyonda yayınlanan haber ve eğlence programı *Deadline'in*, yıllar öncesinden çözümsüz kalan tuhaf suçları inceleyen ve diğer zamanlarda da içki içip araba kullanan ünlüleri veya emniyet kemerini takmayı unutan pop yıldızlarını hazırlıksız yakalayan bir muhabiri samimiyetten söz ediyordu.

“Tabii,” dedim bıkkın bir tavırla. Büyük resmi düşünmeye çalıştım. Belki de bunca yıldan sonra televizyona çıkmak Cynthia'ya bazı cevaplar getirebilirdi. “Tabii, her neyse.”

Paula mükemmel dişlerini gösterdi ve yüksek topukları asfaltta çınlarken hızlı adımlarla sokağın karşı tarafına geçti.

Cynthia ile birlikte buraya geldiğimizden beri ayakaltın-da dolaşmamak için elimden geleni yapıyordum. Okuldan bir gün izin almıştım. Müdürüm ve uzun zamandır arkadaşım olan Rolly Carruthers bu programa katılmanın Cynthia için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, İngilizce ve varan-

cı yazarlık derslerim için yerime bakacak bir yedek öğretmen ayarlamıştı. Cynthia da çalıştığı giyim mağazası Pamela'stan

*

izin istemişti. Buraya gelirken, sekiz yaşındaki kızımız Grace'i

okuluna bırakmıştık. Grace çekimi izlemekten çok hoşlanırdı

mutlaka ama televizyon yapımcılığına dair bir örnek görecekti

diye kendi annesinin kişisel trajedisine tanık olmasına da get

rek yoktu. '

Şimdi bu evde, on yıl kadar önce Milford Limanı'ndaki teknelerine yakın olmak için Hartforddan taşınan emekli bir çift oturuyordu ve yapımcılar gün boyunca evi kullanabilmek için onlara kira ödemişti. Sonra ekip üyeleri dikkat dağıtıcı eşyaları ve kişisel fotoğrafları duvarlardan indirerek evi olabildiğince -Cynthia'nın oturduğu zamanki haliyle olmasa bile-

doğal göstermeye çalışmıştı.

Evin sahipleri bir günlüğüne tekne gezisine çıkmadan önce,

ön taraftaki çimenlik alanda kameralara birkaç şey söylemişti.

Adam: "O zamanlar burada, bu evde neler olmuş olabileceğini hayal etmek zor. İnsan onların bodrumda lime lime kesilip doğranmış olabileceklerini düşünmekten kendini alamıyor."

Kadın: "Bazen sesler duyduğumu sanıyorum biliyor musunuz? Hayaletleri hala evin içinde dolaşıyor gibi. Mutfak masasında oturuyorum ve aniden ürperiyorum, sanki baba, anne veya çocuk yanımdan geçmiş gibi."

cı yazarlık derslerim için yerime bakacak bir yedek öğretmen ayarlamıştı. Cynthia da çalıştığı giyim mağazası Pamela'stan

izin istemişti. Buraya gelirken, sekiz yaşındaki kızımız Grace'i okuluna bırakmıştık. Grace çekimi izlemekten çok hoşlanırdı mutlaka ama televizyon yapımcılığına dair bir örnek görecekti diye kendi annesinin kişisel trajedisine tanık olmasına da ge-

rek yoktu.

Şimdi bu evde, on yıl kadar önce Milford Limanı'ndaki teknelerine yakın olmak için Hartforddan taşınan emekli bir

çift oturuyordu ve yapımcılar gün boyunca evi kullanabilmek için onlara kira ödemişti. Sonra ekip üyeleri dikkat dağıtıcı eşyaları ve kişisel fotoğrafları duvarlardan indirerek evi olabil-

diğince -Cynthia'nın oturduğu zamanki haliyle olmasa bile-
doğal göstermeye çalışmıştı.

Evin sahipleri bir günlüğüne tekne gezisine çıkmadan önce,
ön taraftaki çimenlik alanda kameralara birkaç şey söylemişti.

Adam: "O zamanlar burada, bu evde neler olmuş olabileceğini hayal etmek zor. İnsan onların bodrumda lime lime kesilip doğranmış olabileceklerini düşünmekten kendini alamıyor."

Kadın: "Bazen sesler duyduğumu sanıyorum biliyor musunuz? Hayaletleri hala evin içinde dolaşıyor gibi. Mutfak masasında oturuyorum ve aniden ürperiyorum, sanki baba, anne veya çocuk yanımdan geçmiş gibi."

Adam: "Evi aldığımızda burada neler olduğunu biliyorduk. Kızdan biri satın almış, o da başka birine satmıştı ve sonra da biz satın aldık. Ama burada olanları öğrendiğimde Milford kütüphanesinde okudum- neden kızın kurtulduğunu merak ettim. Ha? Sizce de biraz tuhaf değil mi?"

Programın kamyonlarından birinin köşesinden onları izleyen Cynthia kendini tutamayarak bağırmıştı: "Pardon? Ne demek istiyorsunuz siz?"

Ekip üyelerinden biri dönüp "Şişşt!" diye uyarmıştı ama Cynthia onu umursamamıştı.

"Beni susturmaya çalışma!" demişti. Sonra evin sahibi olan adama dönüp tekrar bağırmıştı. "Ne ima ediyorsunuz siz?"

Adam irkilerek ona bakmıştı. Hakkında konuştuğu kişinin orada olduğunu bilmediği açıktı. Atkuyruklu yapımcı, Cynthia'yı dirseğinden tutarak nazikçe ama kararlı bir şekilde kamyonun arka tarafına götürmüştü.

“Bu saçmalık da ne böyle?” diye çıkmıştı Cynthia. “Ne demeye çalışıyor bu adam? Ailemin ortadan kayboluşuyla bir ilgim olduğunu mu? Yani bütün bu saçmalıkları benim...”

“Onu kafanıza takmayın,” demişti yapımcı.

“Bu işteki tek amacınızın bana yardım etmek olduğunu söylemişsiniz,” demişti Cynthia. “Onlara neler olduğunu öğrenmeme yardım edecektiniz.

Bu programa katılmayı sadece bu yüzden kabul ettim. O adamın söylediklerini yayınlayacak mısınız? O sözleri duyduklarında insanlar ne düşünecek?”

“Endişelenmeyin,” demişti yapımcı. “Onu kullanmayalı y>

cağız.

O anda, daha hikayenin bir dakikası bile filme alınmamışken Cynthia mın çekip gideceğinden korktuğundan bir sürü garantiler, sözler vermiş, bu film televizyonda yayınlandığında bir şeyler bilen birinin kesinlikle göreceğini hatırlatmışlardı. Bunun her zaman böyle olduğunu söylemişlerdi. Bütün ülkede polislerin çözemediği eski davaları çözüyorlardı.

Cynthia yı niyetlerinin iyi olduğuna bir kez daha ikna ettikten ve evde şimdi oturan moruklar gönderildikten sonra program devam etmişti.

İki kameramanla birlikte eve girdim ve onlar Cynthia nın gerginliğini ve *déjà z^wsunu* farklı açılardan görüntüleyebilmek için kameralarını yerleştirirken ben ayakaltından çekildim. Bu çekimlerin televizyonda yayınlanmadan önce bir sürü montaj sürecinden geçeceğini, bundan yıllar önce yapımcıların başlı başına oldukça dramatik bulacağı konuyu daha da dramatik hale getirebilmek için bir sürü numara kullanacaklarını düşündüm.

Cynthiayı üst kattaki eski yatak odasına çıkardılar. Uyuşmuş gibi görünüyordu. Odaya girişini görüntülemek istediler ama Cynthia bunu iki kez yapmak zorunda kaldı. İlkinde, kamera odanın içinde kapı kapalı halde bekleyerek Cynthia'nın çekingen bir şekilde içeri girişini görüntüledi. İkincisinde, kamera koridorda Cynthia'nın omzunun üzerinden izledi. Yayınlandığında, sanki kapının arkasında yüzünde hokey maskesiyle bekleyen Jason la karşılaşacakmışız gibi durumu daha da ürpertici hale getirmek için muhtemelen balıkgözü objektifler filan kullanmışlardı.

Kariyerine hava durumu sunucusu olarak başlayan Pau-la Malloy makyajını tazeletti ve saçlarını kabarttırdı. Sonra Cynthiayla birlikte eteklerinin arkasına küçük mikrofon kutuları ve bluzlarının içinden geçip yakalarındaki mikrofonlara ulaşan kablolar yerleştirilmiş halde içeri girdiler. Paula sanki iyi zamanlar yerine kötü zamanları isteksizce anan iki eski arkadaş gibi kolunu Cynthianın omzuna attı.

Kameralar görüntülemeye devam ederken mutfağa girdiklerinde, Neler düşünüyordun?" diye sordu Paula. Cynthia

rüyada yürüyor gibiydi. "O ana kadar evde bir ses duymamıştın, ağabeyin üst katta değildi, aşağı mutfağa geldiğinde de kimseyi göremedin."

"Neler olduğunu bilmiyordum," dedi Cynrhia sakince. "Herkesin erkenden çıktığını sanmışım. Babamın işe gittiğini, annemin ağabeyimi okula götürmüş olabileceğini düşündüm. Önceki gece kötü davrandığım için bana kızgın olduklarını düşünüyordum."

"Zor bir ergen miydin?" diye sordu Paula.

"Sadece... zor olduğum zamanlar vardı. Önceki gece ailemin onaylamadığı bir çocukla çıkmıştım. Bir şeyler içmiştik. Ama diğer çocuklar gibi değildim. Ailemi severdim ve sanırım..." Cynthia'nın sesi titredi. onlarda beni severdi."

"O zamandan kalan polis raporları ailenle tartıştığını gösteriyor."

"Evet," dedi Cynthia. "Söz verdiğim saatte eve gelmediğim ve onlara yalan söylediğim için. Korkunç şeyler söylemiştim."

“Ne gibi?”

“Ah!” Cynthia tereddüt etti. “Bilirsiniz. Çocuklar anne ve babalarına gerçekte hissetmedikleri nefret dolu şeyler söyleyebilir”

“Peki, yirmi beş yıl sonra bugün onların nerede olduğunu düşünüyorsun?”

Cynthia üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Kendime sürekli sorduğum da bu. Merak etmediğim tek bir gün bile geçmiyor.”

“Şu anda, burada, *Deadlineda* onlara bir şey söylevebilsey-din, hala bir şekilde hayattaysalar, ne söyledin?

Cynthia umutsuzca mutfak penceresinden dışarı baktı.

“Şu kameraya bak ” dedi Paula Malloy kolunu Cynthia’nın omzuna atarak. Ben kenardaydım ve yapabildiğim tek şey kadrāja girip Paula’nın yapay yüzünü dağıtmamak için kendi-mi tutmak oldu. “Bütün bu yıllar boyunca sormak için beklediğin şeyi sor onlara.”

Cynthia kendisine söyleneni yaparak parlayan gözlerle kameraya döndü ve önce sadece, “Neden?” diyebildi.

Paula dramatik bir tavırla duraksadıktan sonra sordu: “Ne neden, Cynthia?”

“Neden?” diye tekrarladı Cynthia kendini toparlamaya çalışarak. “Neden beni geride bıraktınız? Yapabiliyorsanız, hayattaysanız, neden şimdiye kadar benimle temas kurmadınız? Neden basit bir mesaj bırakamadınız? Neden en azından veda etmediniz?”

Ekibin ve yapımcıların arasındaki gerginliği hissedebiliyordum. Herkes nefesini tutmuştu. Ne düşündüklerini biliyordum. Bu onların geçim kaynağıydı. Harika bir televizyon programı olacaktı. Cynthia’nın acısını sömürdükleri, eğlence amacıyla onun kederinden yararlandıkları için onlardan nefret ediyordum. Sonuçta onların tek gerçeği buydu: Eğlence. Ama dilimi tuttum çünkü Cynthia’nın da muhtemelen bütün bunları anladığını, kendisinden yararlandıklarını, onlar için herhangi bir ilginç hikaye olduğunu, onunla sadece yarım saatlik programlarının bir bölümünü

daha doldurduklarını bildiğini tahmin ediyordum. Yine de, geçmişiyile ilgili anahtarı elinde tutan biri belki programı izleyip ortaya çıkar diye bunu yapmalarına izin veriyordu.

Yapımcıların isteğiyle, Cynthia anılarını sakladığı iki eski mukavva ayakkabı kutusunu da beraberinde getirmişti. Gaze-

tc kupürleri, solmuş Polaroid fotoğraflar, sınıf resimleri, karneler, taşınıp annesinin kardeşi Tess Bermanla yaşamaya başlamadan önce bu evden toplayabildiği bütün küçük eşyalar.

Cynthia'yı mutfak masasına oturtular, kutulan önüne açtılar ve anıları tek tek çıkarıp bir yapbozun parçaları gibi masaya dizmeye başladılar. Sanki düz kenarlı parçaları bulup çerçeveyi oluşturduktan sonra ortaya doğru ilerleyeceklermiş gibiydi.

Ama Cynthia'mn ayakkabı kutularında çerçeve parçaları yoktu. Ortaya doğru devam etmek mümkün değildi. Tek bir yapbozun bin parçası yerine, sanki bin farklı yapbozdan birer parça var gibiydi.

“Bu biziz,” dedi Cynthia bir Polaroid fotoğrafı göstererek. “Vermont’a kamp yapmaya gitmiştik.” Kamera, bir çadırın önünde aralarında anneleriyle birlikte duran Cynthia ve Todd’u gösteriyordu. Cynthia beş, ağabeyi yedi yaşındaydı. Toprak bulaşmış yüzleriyle ve başında saçlarını topladığı kır-mızı-beyaz kareli kumaş parçasıyla aralarında gururla gülümseyen anneleriyle.

“Babamın hiç fotoğrafı yok,” dedi üzgün bir tavırla. “Hep o bizim fotoğraflarımızı çekti ve bu yüzden şimdi görünüşünü hatırlamakta zorlanıyorum. Ve onu hala başında o fötr şapkasıyla, ince bıyığıyla ve uzun boyuyla görüyorum. Yakışıklı bir adamdı. Todd ona benzerdi.”

Sararmış bir gazete kupürüne uzandı. “Bu kupür,” dedi nazikçe açarken, “babamın çekmecesinde bulduğum birkaç şeyden biri.” Kamera yine yaklaştı ve gazete kupürüne odaklandı. Bir okul basketbol takımının siyah-beyaz, sararmış ve solmuş bir fotoğrafıydı. Bir düzine çocuk gülümseyerek veya komik

ifadelerle objektife bakıyordu. “Adını fotoğrafın altındaki v_a. zıya eklememişler ama babam Todd’un bu fotoğrafını saklamış. Bizimle gurur duyardı babam. Bunu bize hep söylerdi v* sık sık havan boyunca sahip olduğu en iyi aile olduğumuzu söyleyerek bize takılırdı.”

Müdürüm Roily Carruthers’la da röportaj yaptılar.

“Bir muamma,” dedi. “Clayton Bigge’i tanırdım. Birkaç kez birlikte balığa çıkmıştık. İyi bir adamdı. Onlara ne olduğunu rahmin edemiyorum. Belki de bir seri katil oradan geçiyordu. Ve Cynthia’mn ailesi de yanlış zamanda yanlış yerdeydi.”

Tess Berman’la da konuştular.

‘ Ben bir kardeş, bir damat ve bir yeğen kaybettim,” dedi. Ama Cynthia’nın kaybı çok daha büyüktü. Yine de bütün zorlukları aşarak harika bir çocuk ve harika bir yetişkin olmayı başardı.”

Yapımcılar sözlerini tutup Cynthia’nın evinde şimdi oturan adamın yorumlarını yayınlamadı ama en az aynı ölçüde kötücül şeyler söyleyen başka birini programa aldılar.

Birkaç hafta sonra bölüm yayınlandığında, komşuları Bayan Jamison polis çağırdıktan sonra Cynthia’yı sorgulayan dedektif ekranda belirince eşim şoka girdi. Adam şimdi emekli olmuştu ve Arizonada yaşıyordu. Ekranın altındaki yazı şöyle diyordu: “Emekli Dedektif Bartholomew Finlay.” İlk soruşturmayı o yönetmişti ve bir yıl sonra hala bir yere ulaşamayınca dosyayı rafa kaldırmıştı. Yapımcılar, adamı parıltılı Airstc-am karavanının önünde otururken görüntülemesi için Phoenix teki bir ekibi yönlendirmişti.

Hep kafama takılan şey, kızın neden hayatta kaldığıydı. Tabii ailenin geri kalanının öldüğünü kabul edersek. Çünkü

bir ailenin bir çocuğu geride bırakarak çekip gideceği teorisine hiç inanmadım. Zor bir çocuğun evden atılmasını anlayabilirdim, bu tür şeyler zaman zaman olur. Ama çocuklarından birinden kurtulmak adına ortadan kaybolmak için o kadar zahmete girmek? Hiç mantıklı görünmüyordu ve bu da bana bir bit yeniği olduğunu düşündürüyordu. Dolayısıyla her seferinde

ilk soruya geri dönüyordum. Neden kız hayatta kalmıştı? O kadar fazla alternatif yoktu.”

“Bununla ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Paula Mal-loy görüntü dışı bir sesle. Kamera Finlayden ayrılmamıştı. Malloy un soruları daha sonra eklenmiş olmalıydı çünkü bu adamla görüşmek için Arizona’ya gitmemişti.

“Kendiniz tahmin edin,” dedi Dedektif Finlay.

“Kendiniz tahmin edin demekle neyi kastediyorsunuz?” diye sordu Malloy un sesi.

“Söyleyeceklerim bu kadar.”

Cynthia bunu görünce çok öfkelenmişti. “Tanrım, yine bu!” diye bağırdı televizyona. “Bu orospu çocuğu, olanlarla benim ilgim olduğunu ima ediyor. Bu fısıltıları yıllar boyunca duydum. Ve soktuğumun Paula Malloy u böyle bir şeyi yayınlamayacaklarına söz vermişti!”

Ama onu sakinleştirmeyi başardım çünkü program büyük ölçüde olumlu bir açıdan hazırlanmıştı. Cynthiahın ekranda görüldüğü kısımlar, eve girişi, Paula ya o gün olanları anlatışı... son derece samimi ve inanılır görünüyordu. “Bir şeyler bilen biri varsa,” dedim, “kuş beyinli bir emekli polisin söylediklerinden etkilenmez. Hatta dedektifin söyledikleri, birinin aksini söylemek için ortaya çıkma olasılığını bile artırabilir.”

Böylece program yayınlandı ama yayın, aynı çau altında yaşayıp kimin belli bir sürede daha fazla kilo vererek bir phk sözleşmesi kapabileceği konusunda yarışan aşırı kilolu bir grup rock yıldızı heveslisini gösteren bir realite şovun sezon finaliyle çakıştı.

Program bittikten sonra Cynthia telefonun yanında bekledi. Birinin programı görüp hemen istasyonu arayabileceğini düşünüyordu. Yapımcılar hemen bağlantıya geçecek ve gizemi çözecekti. Sonunda gerçeği öğrenecekti.

Ama akli başında kimse aramadı. Sadece bir kadın arayıp kendi ailesinin uzaylılar tarafından kaçırıldığını anlattı. Bir adam Cynthia'nın ailesinin

zamanda bir yırtıktan geçtiğini veya dinozorlar tarafından kovalandıkları ya da *Matrix* benzeri bir gelecekte hafızalarının silindiği teorisini öne sürdü.

Hiçbir mantıklı arama yoktu.

Görünüşe bakılırsa, bir şeyler bilen herhangi biri programı izlememişti. İzlediyse bile konuşmaya niyeti yoktu.

İlk hafta Cynthia her gün yapımcıları aradı. Nazikçe karşılık vererek herhangi bir şey duyarlarsa bağlantıya geçeceklerini söylediler. İkinci hafta Cynthia iki günde bir aradı ama artık yapımcılar ondan sıkılmaya başlamıştı. Kendilerini aramasının bir anlamı olmadığını, hiçbir haber almadıklarını ve herhangi bir şey duyarlarsa bağlantıya geçeceklerini söyleyip duruyorlardı.

Sonunda başka haberlere yöneldiler ve Cynthia çabucak eski haber oldu.

- [2](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [9](#)
- [11](#)
- [13](#)
- [18](#)
- [21](#)
- [25](#)
- [29](#)
- [34](#)
- [38](#)
- [42](#)
- [45](#)
- [49](#)

G

race, yalvaran gözlerle bakıyordu ama ses tonu kesindi.

“Baba,” dedi. “Ben. Sekiz. Yaşımdayım.” Bunu nereden öğrendiğini merak ettim. Dramatik etki yaratmak için cümleyi kelimelerine bölmeyi? Gerçi cevabı uzaklarda aramam gerekmiyordu. Bu evde haddinden fazla dram vardı zaten.

“Evet,” dedim kızıma. “Farkındayım.”

Cheerios kahvaltılığı iyice sırlıklam olmuştu ve portakal suyuna dokunmam işti bile. “Çocuklar benimle alay ediyor,” diye sızlandı.

Kahvemi yudumladım. Kupama daha yeni koymuştum ama şimdiden soğumaya başlamıştı bile. Kahve makinesi düzgün çalışmıyordu. Okula giderken Dunkin Donuts tan kahve almaya karar verdim.

“Kim seninle alay ediyormuş?” dedim.

“Herkes,” dedi Grace.

“Herkes,” diye tekrarladım. “Ne yaptılar ki? Meclis mi topladılar? Sınıf başkanı ayağa kalkıp herkese seninle alay etmesi-ni mı söyledi:

“Şimdi de *sen* benimle alay ediyorsun!”

Pekala, bu doğrudu.

“Özür dilerim. Sadece bu sorunun ne kadar yayıldığını anlamaya çalışıyorum. Ama *herkes* olmadığını tahmin ediyorum. Sana herkesmiş gibi geliyor. Ve sadece birkaç kişi bile olsa, yine de çok utanç verici olabileceğini anlıyorum.”

“Öyle.”

“Onlar arkadaşların mı?”

“Evet. Annemin bana bebekmişim gibi davrandığını söylüyorlar.”

“Annen çok dikkatli davranıyor, hepsi bu ” dedim. “Çünkü seni çok seviyor.”

“Biliyorum. Ama artık *sekiz* yaşımdayım.”

“Annen okula güvenli bir şekilde gittiğinden emin olmak istiyor sadece.”

Grace iç çekti ve mağlubiyeti kabullenmiş gibi başını eğerken bir buklesi kahverengi gözlerinin Önüne düştü. Kaşığını kullanarak Cheerios gevreklerini sütün içinde dolaştırdı. “Ama beni okula kadar götürmek zorunda değil. Anaokulu çocukları dışında hiç kimseyi annesi götürmüyor.”

Bunu daha önce de yaşamıştık ve konuyu Cynthiayla konuşmaya, artık dördüncü sınıfta olduğuna göre belki de Gracein tek başına uçmaya başlama zamanının geldiğini olabildiğince nazik bir şekilde ona açıklamaya çalışmıştım. Birlikte yürüyebileceği daha bir sürü çocuk vardı ve kendi başım gidiyor olmayacaktı.

“Beni onun yerine *sen* götür,” dedi Grace ve gözleri parladı.

Grace i okuluna götürdüğüm ender zamanlarda onu yaklaşık bir blok kadar geriden takip ederdim. Dışarıdan bakan

biri sadece yürüyüş yaptığımı sanırdı, okula güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak için Grace’i takip ettiğimi düşünmezdi. Cynthia’ya bundan hiç söz etmemiştik. Grace’i elinden tutarak Fairmont Devlet Okul un un kapısına kadar götürdüğümü ve içeri girene kadar kaldırımda beklediğimi söylediğimde karım bana güvenmişti.

“Yapamam,” dedim. “Saat sekizde kendi okulunda olmam gerekiyor. Gitmeden önce seni okuluna götürürsem, bir saat dışarıda beklemek zorunda kalırsın. Annenin işi saat onda başlıyor, dolayısıyla onun için sorun değil. Arada bir fırsatım olduğunda seni ben götürürüm.”

Aslında Cynthia, Grace’i her sabah okula götürebilmek için Pamelas mağazasındaki iş saatlerini özellikle ayarlamıştı. Cynthia asla lisedeki en iyi arkadaşının kadın giyim mağazasında çalışmayı hayal etmemişti ama böylece yarım gün çalışabiliyordu, bu da okul çıkışından önce evde olmasını sağlıyordu. Grace’e daha fazla saygısızlık etmemek için okulun kapısında değil, en azından sokakta bekliyordu. Cynthia oradan okulu görebiliyordu ve saçlarını iki yandan toplayan kızımızı kalabalığın arasında fark etmesi zor olmuyordu. Daha erken fark edebilmek için Grace’i el sallamaya ikna etmeye çalışmıştı ama Grace bu konuda inatçı davranmıştı.

Bir Öğretmen çıkış saatinden sonra sınıfın içeride kalmasını istediğinde sorun olmuştu. Ev ödevleriyle ilgili son dakika talimatları vermesi gerekmişti. Grace paniğe kapılarak orada oturmuştu ama paniğe kapılmasının nedeni annesinin endişeleniyor olabileceği değil, gecikme yüzünden endişelendiğinde okul binasına girip Grace’i arayacak olmasıydı.

“Ayrıca teleskopum da kırıldı,” dedi Grace.

“Ne demek kırıldı?”

“Teleskop sehpasını ayağa bağlayan kısım gevşedi. Onar-maya çalıştım ama sanırım yine gevşeyecek.”

“Bir bakarım.”

“Katil meteorları izlemeye devam etmem gerekiyor,” dedi Grace.

“Teleskopum kırık olursa onları göremem.” “Tamam,” dedim. “Ben hallederim.”

“Bir meteor dünyaya çarparsa aynı anda bir milyon nükleer bomba patlamış gibi bir etki yapacağını biliyor muydun?”

“O kadar çok olduğunu sanmam,” dedim. “Ama ne demek istediğini anladım. Bu çok kötü bir şey olurdu.”

“Kabuslarımda bir meteorun dünyaya çarptığını gördüğümde, yatmadan önce gelen bir meteor olmadığını kontrol etmişsem onları uzaklaştırabiliyorum.”

Başım la onayladım. Mesele şuydu ki aslında en pahalı teleskopu almamıştık. En ucuzlarından biriydi. Sorun, çocuğumuzun merakının devam edip etmeyeceğini bilmediğimiz bir şeye bir servet yatırmak istemememiz değildi. Pahalısını alacak kadar paramız yoktu.

"Ya annem?" diye sordu Grace.

“Ona ne olmuş?”

“Benimle yürümesi gerekiyor mu?”

“Onunla konuşurum,” dedim.

“Kiminle konuşursun?” dedi Cynthia mutfğa girerken. Cynthia bu sabah çok iyi görünüyordu. Çok güzeldi. Son derece çekici bir kadındı ve yeşil gözlerinden, çıkık elmaakkc* iniklerinden, ateş kızılı saçlarından asla bıkmıyordum. Saçın artık onunla ilk tanıştığımızda olduğu kadar uzun değildi, yin^c de aynı ölçüde etkileyiciydi. İnsanlar egzersiz yaptığını düşü*

nüyor olmalıydı ama sanırım formunu korumasında anksiyete rahatsızlığının etkisi vardı. Endişelenerek kalori yakıyordu. Ne koşuyordu ne de bir spor salonuna üyeydi. Zaten bir spor salonu üyeliğini de karşılayamazdık.

Daha önce belirttiğim gibi, ben bir lisede İngilizce öğretmeniyim ve Cynthia da -sosyal bilimler diploması olmasına ve bir süre sosyal hizmetli olarak çalışmasına rağmen- bir mağazada çalışıyor ve dolayısıyla yeterince kazanamıyoruz. Cynthia'nın büyüdüğü yerden birkaç blok ötedeki bu mütevazı mahallede üçümüze yeten bu eve sahibiz. Cynthia'nın o evden uzaklaşmak isteyeceğini düşünebilirsiniz ama sanırım biri geri dönüp temas kurmak isterse diye semtte kalmak istedi.

İkimizin de arabası on yaşında ve tatillerimiz düşük kaliteli. Her yaz bir hafta amcamın Montpelier yakınlarındaki kulübesini ödünç alıyoruz ve üç yıl önce de Grace beş yaşındayken Disney World'e gitmiş, parkın dışındaki ucuz bir motelde kalmış, sabahın ikisinde yan odada seviştiği kıza dişlerine dikkat etmesini söyleyen bir adamı dinlemiştik.

Ama sanırım oldukça iyi bir hayatımız vardı ve aşağı vukarı mutluyduk. Çoğunlukla.

Bazen geceleri zor olabiliyordu.

“Grace'in öğretmeniyle,” dedim, Grace in benden kiminle konuşmamı istediği konusunda bir beyaz yalan kıvrarak.

“Grace in öğretmeniyle ne konuşacaksın ki?” diye sordu Cynthia.

“Veli toplantısında Bayan Enders'la konuşabileceğimi söylüyordum,” dedim. “Son defasında aynı gece benim okulumda da veli toplantısı vardı ve bu yüzden sen gitmiştin. Her seferinde öyle oluyor gibi görünüyor zaten.”

“Çok nazik biri,” dedi Cynthia. “Sanırım geçen yılki öğretmenden çok daha nazik, neydi adı... Bayan Phelps? Sanırım o biraz art niyetliydi.”

“Ondan nefret ediyordum,” diye araya girdi Grace. “Yaramazlık yaptığımızda bizi saatlerce tek ayak üstünde tutardı.*

“Benim gitmem gerek,” dedim soğuk kahvemden bir yudum dalıa alırken. “Cyn, sanırım yeni bir kahve makinesi almamız gerekiyor.”

“Bakarım,” dedi Cynthia.

Ben masadan kalkarken Grace umutsuz gözlerle bana baktı. Benden ne istediğini biliyordum. Annesiyle konuşmamı. *Lütfen onunla konuş.*

“Terry, yedek anahtarı gördün mü?” diye sordu Cynthia.

“Hım?” dedim.

Küçük arka bahçemize açılan mutfak kapısının iç tarafındaki duvardaki boş kancayı işaret etti. “Yedek anahtar nerede?” Yürüyüşe çıkmak istediğimizde ve araba uzaktan kumandaları, işyeri anahtarlarıyla dolu koca bir anahtarlık taşımak istemediğimizde o anahtarı kullanırdık.

“Bilmiyorum. Grace, anahtarı aldın mı?” Grace’in henüz kendi ev anahtarı yoktu. Onu okula Cynthia götürüp getirdiği için aslında ihtiyacı da yoktu. Bana öfkeli gözlerle bakarak başını iki yana salladı.

Umursamazca omuz silktim. “Belki de ben almışımdır. Yatağın yanına bırakmış olabilirim.” Cynthia’ya sokuldum ve yanından geçerken saçlarını kokladım. “Beni geçirecek misin?” dedim.

Benimle ön kapıya geldi. “Bir şeyler mi dönüyor?” diye sor* du. Grace iyi mi? Bu sabah biraz sessiz gibi görünüyor”

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. “Mesele şu ki... biliyorsun. Artık sekiz yaşında, Cyn..

Öfkelenerek geri çekildi. “Sana beni mi şikayet ediyordu?”

“Sadece kendini biraz daha bağımsız hissetmeye ihtiyacı

u

var.

“Demek mesele buydu. Öğretmeniyle değil, benimle konuşmanı istiyor.”

Bıkkın bir tavırla gülümsedim. “Diğer çocukların kendisiyle alay ettiğini söylüyor.”

“Atlatır”

Bir şey söylemek istedim ama daha önce bu tanışmayı defalarca tekrarladığımız için söylenecek yeni bir şey yoktu.

Cynthia sessizliği bozdu.

“Dışarıda kötü insanlar olduğunu biliyorsun. Dünya onlarla dolu.”

“Biliyorum, Cyn, biliyorum.” Bıkkınlığımı ve hüsranıma sesime yansıtmamaya çalışıyordum. “Ama onunla daha ne kadar birlikte yürüyeceksin? On iki yaşına gelene kadar mı? On beş mi? Liseye başladığında da onu okula sen mi götüreceksin?”

“Bunu o zaman geldiğinde düşünürüm,” dedi. Duraksadı. “O arabayı yine gördüm.”

Araba. Her zaman bir araba vardı.

Cynthia bundan bir şey çıkacağına inanmadığımı yüz ifademden anlamıştı. “Deli olduğumu düşünüyorsun,” dedi.

“Deli olduğunu filan düşünmüyorum.”

“İki kez gördüm. Kahverengi bir araba.”

“Ne tür bir araba?”

“Bilmiyorum. Sıradan bir araba. Camları filmli. Benimle Grace’in yanından geçerken biraz yavaşlıyor.”

“Hiç durdu mu? Sürücü sana herhangi bir şey söyledi mi?” “Hayır ”

“Plaka numarasını aldın mı?”

“Hayır. İlk seferinde herhangi bir şey aklıma gelmedi, ikincisinde de çok kafam karıştı.”

“Cyn, muhtemelen bizimle aynı mahallede oturan biri olmalı. İnsanlar yavaşlamak zorunda çünkü burası okul bölge* Polislerin oraya hız tuzağı koyduğunu unuttun mu? Günün o saatinde insanların orada hız yapmasını engellemek için.” Cynthia bakışlarını kaçırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sen benim gibi her gün dışarıda değilsin. Bilmiyorsun.” “Bildiğim şu ki,” dedim, “kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesine izin vermezsen Grace’e iyilik yapıyor olmayacaksın.”

“Yani adamın biri onu arabasına çekmeye kalkışırsa Grace’in kendini savunabileceğini mi sanıyorsun? Sekiz yaşında bir kızın?”

“Yanınızdan geçen kahverengi bir arabadan, Grace’i arabasına çekip alan bir adama ne zaman geldik?”

“Bu tür şeyleri asla benim kadar ciddiye almıyorsun.” Bir an bekledi. “Ve sanırım bu senin için anlaşılır bir şey.” Yanaklarımı şişirerek püfledim. “Pekala, bak, bunu şimdi çözemeyeceğiz,” dedim. “Gitmem gerekiyor.”

“Tabii,” dedi Cynthia bana bakmadan. “Sanırım onları ar* mam gerekecek.”

Bir an tereddüt ettim. “Kimi?”

“Programı. *Deadline*

Cyn, program gösterildiğinden beri ne kadar geçti? W hafta mı? Bir şeyler bilen biri arayacak olsaydı şimdiye kad^

arardı. Ayrıca kanal ilginç aramalar alırsa bağlantıya geçer. Haberin izini sürmek isterler.”

“Onları yine de arayacağım. Bir süredir aramadım, dolayısıyla bu kez o kadar öfkelenmezler. Bir şey duymuş, gerçekte önemliyken önemsiz olduğunu düşünmüş olabilirler. Bir araştırmacı başıma gelenleri hatırlayarak incelemeye degeceğine karar verdiği için şanslıydık, biliyorsun.”

Onu nazikçe kendime çevirip çenesini kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. “Pekala, her ne yapmak istiyorsan yap,” dedim. “Seni sevdiğimi biliyorsun.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi. “Bunlarla yaşamının kolay olmadığını biliyorum. Grace için zor olduğunu da biliyorum. Endişelerimin onu hırpaladığını biliyorum. Ama son zamanlarda, o programla birlikte her şey benim için yine çok gerçek oldu.”

“Biliyorum,” dedim. “Sadece şimdide yaşayabilmeni istiyorum. Her zaman geçmişe saplantılı kalamazsın.”

Omuzlarının kıpırdadığını hissettim. “Saplantılı mı?” dedi. “Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?”

Yanlış kelimeydi. Bir İngilizce öğretmeninin daha iyi konuşacağını sanırdınız.

“Bana üstünlük taslama,” dedi Cynthia. “Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Asla bilemezsin.”

Buna verebileceğim fazla bir cevap yoktu çünkü doğruydu. Eğilip saçlarını öptüm ve işe gitmek için çıktım.

Söyleyeceklerinin rahatlatıcı, teselli edici olmasını istiyordu ama kesin olmak da aynı ölçüde önemliydi.

“Fikri biraz huzursuz edici bulabileceğini anlıyorum. Gerçekten. Anlıyorum. Bütün bu olayla ilgili biraz tedirgin olabileceğini görüyorum ama daha önce de bunu yaşadım ve sana söylüyorum, bunu çok düşündüm ve tek yolu bu. Aileyle daima böyledir. Zor oba ve acı verse bile yapman gerekeni yapmalısın. Elbette ki onlara yapmamız gerekenler zor olacaktır. Yine de büyük resme bakmalısın. Ama dedikleri gibi -muhtemelen bunu hatırlayacak kadar büyük değibin- bir köyü kurtarmak için onu yok etmen gerekir. Buna benzer bir şey. Aileni bir köy gibi düşün. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız. ”

“Biz kısmından hoşlanmıştı. Bir takım olduklarını hatırlatıyordu.*

4

Connecticut Üniversitesi’nde bana ilk gösterildiğinde, arkadaşım Roger “Archer, şuna bir bak,” diye fısıldamıştı. “Gerçekten mahvolmuş bir fıstık. Çok seksi. Jet motoru gibi saçları var. Ama ciddi şekilde kafadan kontak.”

Cynthia Bigge amfide ikinci sırada oturuyor, soykırım edebiyatıyla ilgili notlar alıyordu. Roger’la bense, profesör gevezeliği bitirdiği anda dışarı fırlayabilmek için kapıya yakın bir yerde oturuyorduk.

“Kafadan kontak derken ne demek istiyorsun?” diye fısıldadım.

“Birkaç yıl önce bütün ailesi ortadan kaybolan ve bir daha haber alınamayan bir kız vardı hani, hatırlıyor musun?” “Hayır.” Hayatımın o döneminde ne haberleri izler ne de gazete okurdum. Ergenlik çağındaki birçok genç gibi ben de büyük ölçüde kendime odaklanmıştım. Bir sonraki Philip Roth, Robertson Davies veya John Irvine olacaktım. Şimdi odağımı daraltma sürecimdeydim. Güncel olaylardan habersizdim. Kampüsteki daha radikal organizasyonlardan biri, öğrencilerin o ya da bunu protesto etmesini istediği zamanlar dı-

şında. Bu protestolar kızlarla karşılaşmak için harika bir ortam olduğundan ben de üzerime düşeni yapıyordum.

“Pekala, anne babası ve ablası mı, ağabeyi mi ne, hepsi ortadan kaybolmuştu.”

Roger’a eğilerek fısıldadım. “Eee, hepsi öldürüldü mü yani?”

Roger omuz silkti. “Kim bilir? İşi bu kadar ilginçleştiren de bu ya zaten.” Başıyla Cynthia’yı işaret etti. “Belki o biliyordur Belki de hepsini o ortadan kaldırmıştır. Senin de bütün aileni öldürmek istediğin zamanlar olmadı mı?”

Omuz silktim. Sanırım böyle bir şey bir noktada herkesin kafasından geçmiştir.

“Ama kız sıkışıp kalmış gibi,” dedi Roger. “Kimseyle konuşmuyor. Kendi başına takılıyor. Sürekli kütüphanede zaman geçiriyor ve sürekli çalışıyor. Kimseyle takılmıyor, dışarı çıkmıyor. Ama göğüsleri çok güzel.”

Evet, kız gerçekten güzeldi.

Onunla tek ortak dersim de buydu. Eğitim fakültesindeydim ve olur da çoksatar bir yazar olma hayalim hemen gerçekleşmezse diye öğretmen olmaya hazırlanıyordum. Şimdi emekli olan ve Boca Ratonda yaşayan annemle babam da öğretmendi ve bu plan hoşlarına gitmişti. En azından herhangi bir ekonomik buhrandan etkilenmeyecek bir kariyerim olacaktı. Ortalıkta soruşturduğumda, Cynthia’nın Storrs kampüsünde Sosyal Bilimler Fakültesinde öğrenci olduğunu öğrendim. Cinsiyet konulan, evlilik konuları, yaşlıların bakımı, aile ekonomisi ve benzeri şeyleri öğreniyorlardı.

Üzerimde UConn Huskies tişörtümle üniversitenin kira-pevinin önünde oturmuş ders notlarımı gözden geçirirken birinin önümde durduğunu hissettim.

“Neden benim hakkımda sorular sorup duruyorsun?” diye sordu Cynrhia. Onun konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Yumuşak ama kendinden emin bir sesi vardı.

“Ha?” dedim.

“Biri senin benimle ilgili sorular sorduğunu söyledi,” diye tekrarladı. “Adın Terrence Archer değil mi?”

Başım la onayladım. “Terry,” dedim.

“Neden benim hakkımda sorular soruyorsun bakalım?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum.”

“Öğrenmek istediğin ne? Öğrenmek istediğin bir şey mi var? Varsa sadece gelip bana sor çünkü insanların arkamdan konuşması hoşuma gitmez. Ve bunlar daima kulağıma gelir.”

“Dinle, üzgünüm, ben sadece...”

“İnsanların benim hakkımda konuştuğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Tanrım, nesen sen, paranoyak mı? Senin hakkında *konusmuyordum*. Sadece merak ediyordum da...”

“O olup olmadığımı merak ediyordun. Ailesi ortadan kaybolan kız. Pekala, evet, o yum. Artık beni düzülmüş beyninden silip atabilirsin.”

“Annemin saçları kızıldır,” dedim sözünü keserek. “Seninki gibi değil. Biraz sarıya çalıyor. Ama seninki çok güzel.” Cynthia gözlerini kırptırdı. “Evet, seninle ilgili sorular sordum çünkü biriyle çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Erkek arkadaşın olmadığını öğrendim, sanırım şimdi nedenini de görebiliyorum ”

Öylece yüzüme baktı.

“Yani,” dedim notlarımı sırt çantama gösterişli bir şekilde tıkıp çantayı omzuma atarken, “hepsi için çok özür dilerim.” Ayağa kalktım ve gitmek için döndüm.

“Hayır,” dedi Cynthia.

Durdum.

“Hayır ne?”

“Kimseyle çıkmıyorum.” Cynthia zorlukla yutkundu.

Şimdi de ben fazla fevri davrandığımı hissediyordum, “Serseri gibi davranmak istemedim,” dedim. “Sadece biraz,, şey... alıngan görünüyordun.”

Onun alınganlık ettiğine ve benim de serseri gibi davrandığıma karar verdikten sonra, her nasılsa kendimizi kampüs kantininde birlikte kahve içerken bulduk. Cynthia bana okul zamanları dışında teyzesiyle kaldığını anlattı.

“Tess, çok tatlı bir kadındır,” dedi. “Kendi çocuğu yoktu, bu yüzden ailemin başına gelenlerden sonra onun yanına taşındım... Şey, böyle bir sorumluluk insanın dünyasını bir anda altüst edebilir aslında. Ama Tess için sorun olmadı. Zaten başka ne yapacaktı ki? Sonuçta kendisi de bir trajedi yaşıyordu. Kardeşi ve kocası, bir çocuklarıyla birlikte ortadan kaybolmuştu.”

“Evinize ne oldu? Yani ailenle yaşadığın eve?”

Ben böyleydim. Bay Gerçekçi. Kızın ailesi ortadan kaybolmuştu ve benim aklıma gelen şey bir emlak sorusuydu.

“Orada tek başıma kalamadım,” dedi Cynthia. “Ve ipotçji ödeyecek kimse de yoktu, dolayısıyla ailemi bulamayınca banka evi geri aldı. Avukatlar olaya karıştı ve ailemin eve yatırdıjjf para bir fona gitti ama ipoteğin birazını bile ödemeye yetme* di. Ve şimdi, bu kadar zamandan sonra,

herkesin öldüğünü varsayıyorlar. Gerçekte öyle olmasa bile, yasal olarak.” Gözle* rini devirerek yüzünü buruşturdu.

Ne diyebilirdim ki?

“Yani Tess Teyzem... Beni o okuttu. Yazlan iş bulup çalışıyorum filan ama çok fazla bir şey kazanamıyorum. Beni büyütmeyi ve eğitim masraflarımı karşılamayı nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum. Boğazına kadar borca girmiş olmalı ama asla şikayet etmiyor.”

“Tanrım,” dedim kahvemi yudumlayarak.

Ve Cynthia ilk kez gülümsedi. “Tanrım,” dedi. “Söyleyebileceğin şey sadece bu mu, Terry? *Tanrım?*” Gülümsemesi belirdiği kadar çabuk silindi. “Üzgünüm. İnsanların ne demesini beklediğimi bilmiyorum. Karşımda oturan kendim olsam ben ne halt söylerdim, onu da bilmiyorum.”

“Nasıl başa çıktığını da ben bilmiyorum,” dedim.

Cynthia çayını yudumladı. “Bazı günler kendimi öldürmek istiyorum biliyor musun? Ve sonra düşünüyorum, ya ertesi gün ortaya çıkarlarsa?” Yine gülümsedi. “Bu gerçekten sağlam bir darbe olmaz mıydı?”

Gülümsemesi yine hafif bir esintiyle sürüklenmiş gibi silindi.

Kızıl saçlarının bir buklesi gözlerinin önüne düştü ve parmak uçlarıyla kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Mesele şu ki,” dedi, “ölmüş olabilirler ve bana veda etme şansları bile olmadı. Ya da hala hayattalar ama zahmet etmiyorlar. Bu da olabilir.” Pencereden dışarı baktı. “Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.”

Bir dakika kadar ikimiz de konuşmadık. Sonunda sessizliği bozan Cynthia oldu. “Çok tatlısın. Biriyle çıkacak olsaydım senin gibi biriyle çıkardım.”

“Umutsuzluğa kapılırsan,” dedim, “beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Pencereden dışarı, yürüyerek önümüzden geçen diğer ö| rencilere baktı ve bir an için dalıp gitti.

“Bazen,” dedi, “onlardan birini gördüğümü sanıyorum”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. “Bir hayalet gibi fi lan mı?”

“Hayır, hayır,” dedi dışarı bakmaya devam ederek. “Yani babam veya annem olduğunu sandığım birini görüyorum Mesela arkadan gördüğümde. Hareketlerindeki, duruşlarındaki bir şey, başlarını tutuşları, yürüyüşleri her nasılsa tanıdık geliyor ve onlar olduğunu sanıyorum. Ya da benden bir yaş büyük bir çocuk görüyorum ve ağabeyimin yedi yıl sonraki haline benzetiyorum. Ama annem ve babam hala büyük ölçüde aynı görünürlerdi değil mi? Oysa ağabeyim tamamen değişmiş olurdu. Yine de bir şeyler hala aynı kalırdı, değil mi?”

“Sanırım,” dedim.

“Öyle birini gördüğümde arkasından koşup önüne geçi' yor, hatta bazen kolunu yakalayıp döndürüyorum ve dikkatle bakıyorum.” Bakışlarını pencereden uzaklaştırıp sanki cevabı orada arıyormuş gibi çayına indirdi. “Ama asla onlar olmuyor.

“Sanırım bir gün bunu yapmaktan vazgeçeceksin,” dedim

"Eğer onları bulursam evet,” dedi Cynthia.

Ve çıkmaya başladık. Sinemaya gittik, birlikte kütüphanede çalıştık. Tenisle ilgilenmemi sağlamaya çalıştı. Asla benim tarzımda bir oyun olmamıştı, yine de elimden geleni yaptım Cynthia çok iyi bir oyuncu olmadığını itiraf etti. Kendisin* göre, sadece harika bir ters eli olan ortalama bir oyuncuydu Ama bu beni lime lime etmesine yetecek bir avantajdı. Sen# kullandığımda ve sağ kolunu sol omzunun üzerinden savun»*

şunu gördüğümde, topu ağın üzerinden geri gönderme şansımın asla olmadığını anlamıştım. Çoğu zaman topu göremezdim bile.

Bir gün Royal daktilomun başına kmştm. Dökme elikten yapılmış ve siyaha boyanmış, bir Volkswagen ağırlığında, e harfini r gibi basan ve çoktan antika olmaya yaklaşmış bir makineydi. Thoreau hakkında açıkçası hiç umursamadığım bir dev hazırlıyordum. Tek kişilik yun odamda Cynthianın tamamen giyinik halde battaniyenin altında bir Stephen King romanı okurken uyuyakalmış olmasının da hiç yardımı olmuyordu. Cynthia'nın ana branşı İngilizce değildi, dolayısıyla istediği her şeyi okuyabilirdi ve bazen kendisinden çok daha kötü şeyler yaşayan insanların hikayelerini okumak onu her nasılsa rahadatıyordu.

“Oldukça ilginç,” dedim. “On parmak yazıyorum.”

“Aynı anda mı?” diye sordu.

Başımla onayladım.

“Bu gerçekten inanılmaz görünüyor.” dedi.

Yanında oyalanacak bir şeyler de getirmişti ve sessizce yatağa oturup duvara yaslanmıştı. Zaman zaman beni izlediğini hissetmiştim. ıkıyorduk ama birbirimize neredeyse hiç dokunmuyorduk. Kafede sandalyesinin yanından geçerken bazen elim omzuna sürünüyordu. Bazen otobüsten inmesine yardım etmek için elini tutuyordum. Bir gece gökyüzüne bakarken omuzlarımız birbirine dayanmıştı.

Ama daha fazlası olmamıştı.

Battaniyenin bir kenara atıldığını duyduğumu sandım ama kendimi bir dipnot yazmaya kaptırmıştım. Sonra arkamda durduğunu hissettim ve bütün vücudum elektrik çarpmış

gibi karıncalandı. Ellerini göğsüme kaydırıp aşağı uzandı \r yanağımdan öptü. Dudaklarımızın birleyebilmesi için ooı döndüm. Daha sonra battaniyenin altında ilk kez birlikte olmadan önce, “Beni incitemezsin,” dedi Cynthia.

“Seni incitmek istemiyorum ki” dedim. “ok nazik davranacağım r

“Onu demek istemedim,” diye fısıldadı. “Beni terk edersen, benimle birlikte olmak istemediğine karar verirsen endişelenme. Bütün olanlardan sonra daha fazla incinmem zaten mümkün değil.”

Ama bu konuda çok yanılıyordu.

5

Onu tanıdıkça ve bana kalbini daha fazla açmaya başla-dıkça, Cynthia gününe bağlı olarak bazen çok sevdiği bazen nefret ettiği ailesinden, Clayton ve Patriciadan, ağabeyi Todd dan bana daha çok söz etmeye başladı.

Onlar hakkında konuşurken sık sık zaman kipini düzeltiyordu. “Annemin adı PatriciaVdı... Yani Pacricia/ Kişiliğinin hepsinin öldüğünü kabullenmiş olan yanıyla çatışma halindeydi. İhmal edilmiş bir kamp ateşindeki korlar gibi hala bir umut ışığı vardı.

O hala Bigge ailesinin bir üyesiydi. Elbette ki en azından baba tarafındaki neredeyse soyu tükenmiş geniş ailesi düşünülürse bu bir tür şakaydı. Clayton Bigge'in kardeşleri yoktu, anne ve babası kendisi küçükken ölmüştü, amcaları, davılan, teyze veya halaları yoktu. Clayton ve Patricia katılacakları bir aile toplantısı olmadığından Noel zamanlarında kimin ailesine gidecekleri konusunda asla tartışmazdı ama Clayton bazen işi yüzünden Noel de şehir dışında olurdu.

“Bütün aile benim,” derdi Clayron. "Başkası yok.

Fazla duygusal biri değildi. Önceki kuşaklardan kalan tozlu aile albümleri, geçmişle ilgili fotoğraflar, kendisiyle evlendi-

ğinde Patricia'nın atmak zorunda kalacağı eski aşk mektupları yoktu. Clayton on beş yaşındayken mutfakta başlayan bir yangın kontrolden çıkmış ve bütün aile evini yakıp kül etmişti. Birkaç kuşaklık anılar küle dönmüştü. Ama Clayton geçmişle ilgilenmeyen, anı yaşayan bir adamdı.

Patricia'nın tarafında da aile pek geniş değildi ama en azından bir aile geçmişı vardı. Kendi anne ve babasının, ailesinin ve çocukluk arkadaşlarının bir sürü fotoğrafı, albümlerde değilse bile ayakkabı kutularında duruyordu. Patricia küçükken, babası polyodan ölmüştü ama Clayton la tanıştığında annesi hala hayattaydı. Clayton biraz sessiz de olsa, Patricia onun etkileyici olduğunu düşünmüştü. Clayton, Patricia'yı gizlice evlenmeye ikna edince resmi bir düğün olmamıştı ve bu da Patricia'nın küçük ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kardeşı Tess'i kesinlikle kazanamamışlardı. Tess, Claytonın işi yüzünden sürekli yollarda olması ve Patricia nın çok uzun süreler boyunca çocuklarını büyütmek için tek başına çabalaması konusunda pek iyi düşünmüyordu ama Clayton onlara yine de iyi bakmıştı. Saygın bir adamdı ve Patricia'yı gerçekten seviyor gibi görünüyordu.

Patricia Bigge, Clayton'la tanışmadan önce Milfordda, North Broad Caddesindeki bir eczanede çalışıyordu. Burası eski kütüphanenin aşağısında, kasabanın dışına bakan bir yerdi ve Patricia kütüphanenin geniş müzik koleksiyonundan sık sık klasik plaklar ödünç alırdı. Eczanede rafları yerleştiriyor, kasada çalışıyor, eczacıya yardım ediyordu ama sadece en temel işleri yapıyordu. Düzgün bir eğitimi yoktu ve daha fazla eğitim görmüş, bir meslek öğrenmiş olması gerektiğini biliyordu ama çoğunlukla kendi başının çaresine bakmak zorun*

da kalmıştı. Bridgeport^ radyo parçaları üreten bir fabrikada çalışan kardeşı Tess in durumu da farklı değildi.

Clayton bir gün eczaneye girmiş ve bir Mars çikolata aramıştı.

Patricia, Temmuz 1967'nin o gününde bir satış yolculuğu için Milford'dan geçmekte olan kocasının canı Mars istemiş olmasa, işlerin çok farklı gelişebileceğini sık sık söylerdi.

PatriciaVa göre sonuçta her şey yolunda gitmişti. Hızlı bir flört dönemi yaşamışlardı ve evlendikten birkaç hafta sonra da Patricia, Todd'a hamile kalmıştı. Clayton, kumsaldan ve Long Island Sound'dan bir taş atımı mesafede, Pumpkin Delight Road yakınlarındaki Hickory cie uygun fiyatlı bir ev bulmuştu. Kendisi yollardayken karısının ve çocuğunun düzgün bir

evde oturmasını istiyordu. New York ile Chicago arasında Buffalo'ya kadar uzanan koridordan sorumluydu ve yol boyunca makine atölyelerine endüstriyel kayganlaş arıcılar ve diğer türde malzemeler satıyordu. Kendisini sürekli meşgul eden bir sürü daimi müşterisi vardı.

Todd doğduktan birkaç yıl sonra Cynthia gelmişti.

Arabamla Old Fairfield Lisesi'ne doğru giderken yolda bunları düşünüyordum. Gündüz düşlerine daldığım her seferinde, genellikle karımın geçmişini, yetişmesini, hiç tanımadığım ve muhtemelen de asla tanıyamayacağım ailesini düşünürdüm.

Eğer onlarla birlikte zaman geçirme fırsatım olsaydı, belki Cynthia'nın hassas noktalarıyla ilgili daha fazla fikrim olabilirdi. Ama gerçek şuydu ki tanıdığım ve sevdiğim kadın, daha öncesinde değil, ailesini kaybettikten ya da ailesi onu kaybettikten sonra yaşadıklarıyla şekillenmişti.

Kahve almak için donut mağazasının Önünde durdum ve

limonlu bir donur almamak için kendimi zor tuttum Om*

zumda Öğrenci ödevleriyle dolu bir çanta ve elimde kahveyle

okula yürürken, müdür ve bu kurumdaki muhtemelen en iyi

*

arkadaşım Roland Carruthem gördüm.

“Rolly,” dedim.

“Benimki nerede?” diye sordu elimdeki kağıt bardağı işaretiyle.

“İlk dersimi alırsan ben de gidip sana bir kahve alabilirim”

“Birinci dersini alırsam kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım olur.”

“O kadar da kötü değil.”

“Hepsi yabancı,” dedi Rolly hiç gülümsemeden.

"Ama ilk dersimin ne olduğunu ve kimlerin katıldığım bile bilmiyorsun,” dedim.

“Bu okulun öğrencileri katılıyorsa hepsi yabancı demektir,” dedi Rolly yüz ifadesini değiştirmeden.

*Jane Scavulloyla nasıl gidiyor?” diye sordum. Janeyaratıcı yazarlık sınıfımdan bir öğrenciydi ve resmi açıdan belirsiz bir geçmişe sahip dağınık bir ailenin, ofiste neredeyse memurlar kadar çok zaman geçiren sorunlu bir çocuğuydu. Diğer yandan, Tanrı vergisi yeteneğiyle yazan bir melek gibiydi. Belki kafanızı patlatmaktan mutluluk duyacak bir melekti ama yine de bir melekti.

“Ona okuldan uzaklaştırılma cezası almasına bu kadar kal* dığını söyledim,” dedi Rolly başparmağıyla işaret parmağını bir santim kadar yaklaştırarak. Jane ve diğer kızlardan biri birkaç gün önce bütün okulun Önünde saç saça, baş başalnf kavgaya tutuşmuştu. Görünüşe bakılırsa bir erkek meselcsip

di. Başka bir şey olabilir miydi ki? Rolly dışarı fırlayıp kavgayı ayırmadan önce etraflarına neşeli ve ilgili bir kalabalık toplanmıştı. Kavga devam ettiği sürece kimin kazandığıyla kimse ilgilenmiyor gibiydi.

“Ne cevap verdi?”

Rolly şapırtı efektleri de dahil olmak üzere abartılı bir tavırla sakız çiğner gibi yaptı.

“Pekala,” dedim.

“Sen ondan hoşlanıyorsun ” dedi.

Kağıt bardağın kapağını açtım ve kahvemi yudumladım. “Onda yetenek görüyorum,” dedim.

“Sen asla insanlardan vazgeçmiyorsun,” dedi Rolly. “Ama iyi özelliklerin de var.”

Rolly’yle arkadaşlığımı en iyi tanımlayacak söz çok katmanlı olabilirdi. Hem meslektaş hem de iyi bir arkadaştı ama benden yirmi yaş kadar yaşlı olduğu için aynı zamanda bir baba gibiydi de. Akıl almaya veya ona sık sık söylediğim gibi, asırların bakış açısına ihtiyacım olduğunda, hep ona başvururdum. Onunla Cynthia aracılığıyla tanışmıştım. Benim için nasıl gayriresmi bir baba figürüyse Cynthia için de gayrires-mi bir amca figürüydü. Ortadan kaybolmadan önce babası Clayton la arkadaştı ve teyzesi Tess dışında, Cynthia nın geçmişiyle bağlantısı olan tek kişiydi.

Emekliliği yaklaşıyordu ve buradan ayrılıp güneye, Florida’ya ineceği, yeni satın aldığı mobil eviyle Bradenton yakınlarında bir yerde kalacağı, balık avlamak için tekneyle açılacağı günleri sabırsızlıkla bekleyip gün saydığını tahmin etmek zor değildi.

"Daha sonra buralarda olacak mısın? diye sordum.

“Ever, tabii. Ne vardı?”

“Sadece... bir şeyler.”

Başıyla onayladı. Ne demek istediğimi biliyordu. “Uğra, Saat on birden sonra muhtemelen uygun olur. Öncesinde müfettiş gelecek.”

Personel odasına girdim, herhangi bir posta veya önemli bir mesaj olup olmadığını görmek için posta kutumu kontrol ettim (yoktu) ve koridora girmek için dönerken kendi postasını kontrol eden Lauren Wells’le çarpıştım.

“Afedersin,” dedim.

“Hey selam,” dedi Lauren kime çarptığını anlamadan ve beni gördüğünde şaşkınlıkla gülümsedi. Kırmızı bir eşofman takımı ve beyaz koşu ayakkabıları giymişti. Beden eğitimi öğretmeni olduğu için bu kıyafeti son derece doğaldı. “Nasıl gidiyor?”

Lauren, eski kocasının öğretmenlik yaptığı NewHavendaki bir liseden dört yıl önce Old Fairfield’a nakledilmişti. Evlilikleri bittikten sonra kocasıyla aynı binada çalışmak istememişti veya en azından dedikodular bu yöneydi.

Öğrencilerine çok sayıda bölgesel yarışmayı kazandırmış başarılı bir koç olarak ünlenen Wells'in, onu personele eklemekten mutluluk duyacak müdürler ve okullar arasından tercih yapması gerekmişti

Ve kazanan Rolly olmuştu. Yalnız kaldığımızda bana onu okula katabileceklerinin yanı sıra “muhteşem vücudu, kumral tüyleri ve güzel kahverengi gözleri için” okula aldığını söylemişti.

“Kumral mı?” demiştim. “Kumral olduğunu kim söyledi?*

Sonra ona tuhaf bir şekilde bakmış olmalıyım ki açıldanu yapmak zorunda kaldı. “Rahatla, sadece bir gözlemci. Bugün*

İcrde elime alabildiğim rek çubuk, levrek yakalamak için tuttuğum olta.”

Lauren Wells bu okulda geçirdiği bunca zaman boyunca, Cynthia'nın ailesiyle ilgili program yayınlanana kadar beni fark etmemişti. Şimdiyse beni ne zaman görse işlerin nasıl gittiğini soruyordu.

“Kemirilecek bir şey var mı?” diye sordu.

“Ha?” dedim. Bir an için birinin personel odasına atıştıracak bir şeyler getirip getirmediğini sorduğunu sanmışım. Bazı günlerde mucizevi bir şekilde masanın üstünde donut belirirdi.

“Programdan ” diye açıkladı. “Birkaç hafta oldu değil mi? Cynthiahun ailesine ne olduğuyla ilgili kimse aradı mı?”

Cynthia*nın ilk adım kullanması kulağıma tuhaf gelmişti. “Eşinin ailesi” dememişti. Hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen (en azından benim bildiğim kadarıyla) Lauren sanki Cynthia'yı tanıyor gibi konuşuyordu. Ya da belki de öğretmenlerin eşleriyle birlikte katıldığı bir okul davetinde karşılaşmışlardı.

“Hayır,” dedim.

“Cynthia büyük hayal kırıklığına uğramış olmalı,” dedi elini anlayışlı bir tavırla koluma koyarak.

“Şey, evet, biri öne çıksa çok iyi olurdu. Bunca yıldan sonra bir şeyler bilen birileri olmalı.”

“Sürekli ikinizi düşünüyorum,” dedi Lauren. “Daha geçen gece bir arkadaşıma sizden söz ediyordum. Ve sen, sen nasılsın? Kendini iyi hissediyor musun?”

“Ben mi?” dedim şaşırarak. “Evet, tabii, ben iyiyim.”

“Çünkü,” dedi Lauren sesini yumuşatarak, “bazen, şey, bilmiyorum, belki bunu söylemek bana düşmez ama bazen

seni personel odasında görüyorum yorgun ve üzgün görünüşü, yorsun.

Bana hangisinin daha önemli geldiğinden emin değildim. Laurenın yorgun ve üzgün görüldüğümü düşünmesi mi, yoksa personel odasında beni izliyor olması mı?

“Ben iyiyim ” dedim. “Gerçekten.”

Gülümsedi. “Güzel, bu güzel.” Boğazını temizledi. “Her neyse, benim spor salonuna gitmem gerek. Bir ara konuşalım.” Uzanıp yine koluma dokundu ve geri çekilip personel odasından çıkmadan önce elini bir an orada tuttu.

Birinci yaratıcı yazarlık dersime yöneldiğimde, lise ders programını hazırlayan ve birinci saate “yaratıcı” kavramını yakıştıran her kimse, ya lise öğrencilerini yeterince anlamadığını ya da tuhaf bir mizah duygusu olduğunu düşündüm. Bu konudan Rolly’ye söz ertiğimde, “İşte bu yüzden yaratıcı diyorlar,” demişti. “Günün bu kadar erken saatinde öğrencilerin ilgisini çekebilmek için yaratıcı olmak zorundasın. Bunu yapabilecek biri varsa, Terry, o da sensin.”

İçeri girdiğimde sınıfta yirmi bir kişi vardı ve yarısı dün gece omurgalarını ameliyatla aldırması gibi sıraların üzerine serilmişti. Kahvemi bıraktım ve çantamı masanın üzerine attım. Gürültü dikkatlerini çekti çünkü içinde ne olması gerektiğim biliyorlardı.

Sınıfın arka tarafında oturan on yedi yaşındaki Jane Sca* vullo, çenesindeki sargıyı neredeyse gözümden gizleyecek şc* kilde aşağı doğru kaykılmış halde oturuyordu.

Pekala, dedim. “Hikayelerinize not verdim ve gayet ıd malzemeler gördüm. Bazılarınız *soktuğumun* gibi külüftö

kelimeler kullanmadan bütün bir paragraf yazmayı bile başarmış.”

Birkaç kişi kıkırdadı.

“Öyle dediğiniz için sizi kovmazlar mı?” diye sordu Bruno adında bir çocuk. Kulaklarından sarkan ve ceketinin altında gözden kaybolan beyaz kablolarla pencerenin yanında oturu-

yordu

"Ah, soktuğumun okulundan keşke kovsalar,” dedim. Kendi kulaklarımı işaret ettim. "Bruno, şunları şimdilik çıkarabilir

• *

mısın:

Bruno kulaklıklarını çıkardı.

Çoğu bilgisayarda hazırlanmış ve birkaçı elle yazılmış ödev kağıtlarını karıştırıp birini çıkardım.

“Pekala, size ilginç bir şeyler yazabilmek için birbirlerine ateş eden insanlar, nükleer teröristler veya insanların göğüslerinden fırlayan uzaylı yaratıklardan söz etmenize gerek olmadığım söylediğimi biliyorsunuz. En yavan ortamlarda ilginç hikayeleri nasıl bulabilirsiniz?”

Bir el kalktı. Bruno. “Ya-ne?”

“Yavan. Yani sıradan.”

“Öyle desenize yahu. Sıradan bir kelime işini görecekken neden sıradan anlamında süslü bir kelime kullanacaksın ki?”

Gülümsedim. “Şu kulaklıklarını tekrar tak istersen.”

“Hayır, hayır. Bunu yaparsam ya-van bir şeyleri kaçırabi-lirim.

“Şundan size biraz okuyayım,” dedim kağıdı kaldırarak. Jane[#]in başının bir parça yükseldiğini gördüm. Çizgili kağıdı tanımıştı herhalde. Sonuçta elyazılı kağıtlar, lazer yazıcıdan çıkmış kağıtlardan farklı görünürdü.

"Babası -en azından ona öyle seslenebileceğini bileceği kadar uzun süre annesiyle birlikte uyuyan adam- buzdolabında ktt karton yumurta çıkardı ve ikisini tek eliyle bir kaseye kırdı? hır tavada jambon cıztrdıyordu ve kendisi içeri girdiğinde, baban mutfak masasına oturmasını işaret eder gibi başını yana yatırdı Babası ona yumurtasını nasıl sevdiğini sordu. Kızsa umursamadığını çünkü daha önce kimse kendisine yumurtasını nasıl sevdiğini sormadığı için böyle bir şeye başka nasıl cevap vereceğini bilmediğini söyledi. Annesinin yumurtaya benzer yaptığı tek şey tost makinesinden çıkan Eggo kreplerdi. Bu adam nasıl pişiriyorsa pişirsin yumurtaların lanet olasıca bir Eggodan daha lezzetli olması gerektiğini düşündü. "*

Okumayı bırakıp başımı kaldırdım. “Yorumu olan?”

Bruno’nun arkasındaki bir çocuk atıldı. “Ben yumurtalarımı sulu severim.”

Sınıfın karşı tarafında oturan bir kız seslendi. “Ben beğendim. Okur bu adamın nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyor. Kızın kahvaltısını nasıl istediğini önemsiyorsa, belki de serserinin biri olmayabileceğini düşündürüyor. Annemin takıldığı heriflerin hepsi serseri.”

“Belki de adam *hem* annesini *hem de* onu düzmek istediği için kıza kahvaltı hazırlıyordum” dedi Bruno.

Kahkahalar yükseldi.

Bir saat sonra öğrenciler sınıftan çıkarken Jane'e seslen* dim. İsteksiz bir şekilde masama yaklaştı. “Kızdın mı?^di)* sordum.

Omuz silkti, elini sargının üzerinde gezdirdi ve gizlemeyi çalışıyormuş gibi yaparak fark etmemi sağladı.

“İyiymi. Bu yüzden okudum.”

Yine omuz silkti.

“Okuldan uzaklaştırma cezası alabileceğini duydum.”

“O kaltak başlattı/” dedi Jane.

“iyi bir yazarsın,” dedim. “Yazdığın diğer hikayeyi kütüphanenin kısa hikaye yarışmasına soktum, öğrenciler arasında düzenlenen yarışmaya.”

Jane’in gözleri fıldır fıldır döndü.

“Yazdıklarının bazıları bana Oates’i hatırlatıyor,” dedim. “Joyce Carol Oates okudun mu hiç?”

Jane başını iki yana salladı.

“*Tilki Ateşi; Bir Kız Çetecinin itiraflarım* dene,” dedim. “Kütüphanemizde muhtemelen yoktur. Oldukça ağır küfürler içeriyor. Ama Milford Kütüphanesinde bulabilirsin.”

“İşimiz bitti mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım ve kapıdan çıktım.

Rolly yi ofisindeki bilgisayarının başında oturmuş, monitördeki bir şeye bakarken buldum. Ekranı işaret etti. “Daha fazla test istiyorlar. Yakında öğrencilere herhangi bir şey öğretecek zamanımız olmayacak. Sadece buraya geldikleri andan eve gidecekleri ana kadar sürekli test yaptırıp duracağız.”

“O çocuğun hikayesi ne?” diye sordum. Kimden söz ettiğimi hatırlatmam gerekti.

“Jane Scavullo, evet, utanç verici,” dedi. “Kızın mevcut adresini bildiğimizi bile sanmıyorum. Annesinden aldığımız son adres iki yıllık filan olmalı. Yeni biriyle yaşamaya başlamış ve kızını da yanında götürmüş.”

“Kavga bir yana,” dedim, “sanırım aslında son birkaç avdır biraz daha iyi davranıyor. O kadar fazla sorun çıkarmıyor ve

daha az asık suratlı. Belki de şu yeni adam, belki de aslında bu gelişme olmuştur.**

Rolly omuz silkti. Masasında duran bir kurabiye kutusunu açtı.

“İster misin?” diye sordu kutuyu bana uzatarak.

Vanilyalılardan bir tane aldım.

“Bunların hepsi beni çok yoruyor,” dedi Rolly. “Başladığım zamanki gibi değil. Geçen gün okulun arka tarafında ne bulduğumu biliyor musun? Sadece bira kutuları değil. Keşke onunla kalsaydı. Uyuşturucu malzemeleri ve buna inanmayacaksınız ama bir silah. Çalıların arasında, sanki birinin cebinden düşmüş veya oraya gizlenmiş gibi.”

Omuz silktim. Bu yeni bir şey değildi.

“Sen nasılsın?” diye sordu Rolly. “Bugün, bilmiyorum, burada değil gibisin. Sen iyi misin?”

“Belki biraz,” dedim. “Evle ilgili. Cyn, Grace’i bir türlü özgür bırakamıyor.”

“Hala meteorların peşinde mi o?” diye sordu. Rolly, karısı



Millicent’la birlikte birkaç kez evimize gelmişti ve Grace’leko-nuşmaktan hoşlanmıştı. Grace ona teleskopunu göstermişti. "Akıllı çocuk. Zekasını

annesinden almış olmalı.”

“Bunu neden yaptığını biliyorum. Yani ben de Cyn’in yaşadığı gibi bir hayat yaşasaydım belki ben de bir şeylere fazla sıkı tutunurdum, bilmiyorum. Bir araba gördüğünden ses ediyor.”

“Araba mı?”

u

Kahverengi bir araba. Grace’i okula götürürken birkaç kere rastlamış.”

m

Herhangi bir şey olmuş mu?”

“Hayır. Birkaç ay önce yeşil bir SUV’den söz ediyordu. Geçen yıl, sakallı bir adamın haftada üç gün köşede dikilerek onlara tuhaf tuhaf baktığını söylüyordu.”

Rolly kurabiyesinden bir lokma daha ısırdı. “Belki de son zamanlarda şu program onu etkilemiştir.”

“Bence bu sadece bir kısmı. Ek olarak, ailesinin ortadan kaybolmasının üzerinden yirmi beş yıl geçti. Artık üzerindeki etkisini hissettiriyor.”

“Onunla konuşmalıyım,” dedi Rolly. “Kumsala gitme zamanı.” Ailesinin ortadan kayboluşundan beri geçen yıllarda Rolly arada bir Cynthia’yı bir süreliğine Tess’in yanından alırdı. Bridgeport Caddesi’yle Clark’ın köşesindeki Carvel’dan dondurma alır, sonra Long Island Sound kıyısında bazen sohbet ederek, bazen hiç konuşmadan yürüyüş yaparlardı.

“Bu iyi bir fikir olabilir,” dedim. “Ve arada bir konuşmak için şu psikiyatr kadına gidiyoruz, biliyorsun, Dr. Kinzler. Na-omi Kinzler.”

“O nasıl gidiyor?”

Omuz silktim.

“Ne olduğunu düşünüyorsun, Rolly?”

“Bana bunu daha önce kaç kez sordun, Terry?”

“Keşke Cyn in şu sıkıntısını sona erdirebilsem ve bir cevap bulmasını sağlayabilsem. Sanırım televizyon programının aradığı cevapları getireceğine çok inanmıştı.” Duraksadım. “Mesele şu ki Clayton ı tanıyorsun. Onunla birlikte balığa giderdiniz. Nasıl biri olduğunu az çok biliyordun.”

“Ve Patricia'yı da.”

Kendi kızlarım bırakıp gidecek tiplere benziyorlar mıydı

“Asla. Benim tahminim, kendi kalbimde hep inandığım şey, birinin onları öldürdüğü. Biliyorsun, programda söylediğim gibi, bir seri katil filan.”

Onaylayan bir tavırla yavaşça başımı salladım ama polis k teoriye pek eğilmemişti. Cynthia'nın ailesinin ortadan kayboluşuyla ilgili detaylarda, onların kitaplarındaki diğer örneklerle uyan hiçbir şey yoktu. “Sorun da bu zaten,” dedim. “Evlerine bir seri katil filan geldiyse ve onları kaçırıp öldürdüyse o zaman neden Cynthia'yı da götürmedi? Neden onu geride bıraktı?”

Rolly nin buna verecek cevabı yoktu. “Sana bir şey sorabilir

mivim?” dedi.

/

ti T¹ 1 •* «

iabıı.

“Sence şu aşırı çekici beden eğitimi öğretmenimiz neden senin masana bir mesaj bıraktıktan bir dakika sonra gidip tekrar almış olabilir?”

“Ne?”

“Unutma, Terry. Sen evli bir adamsın.”

6

Rolly bana personel odasının karşı tarafında gazete okuyormuş gibi yaparak gözlemlediği şeyi söyledikten sonra güzel bir haber de verdi. Sahne sanatları öğ-rermini Sylvia ertesi gün okulun büyük yıllık prodüksiyonu - *Lanet Yankiler*- için sabah erkenden prova yapacaktı. Yaratıcı yazarlık sınıfımdaki çocukların yarısı provaya katılıyordu, dolayısıyla ertesi sabah birinci saatim iptal olmuştu. Çok sayıda öğrenci eksik olduğundan diğerleri de gelmeyecekti.

Bu yüzden ertesi sabah Grace tostunu ve reçelini hazırlarken ona döndüm.

“Tahmin et bakalım bugün seni okula kim götürecekt?” dedim.

Yüzü aydınlandı.

“Sen mi? Gerçekten mi?”

“Evet. Annene söyledim bile. Sabah ilk saat dersim olmayacak, bu yüzden sorun yok.”

“Gerçekten benimle birlikte mi yürüyeceksin, yani tam yanımda mı?”

Cynthia'nın merdivenden indiğini duyunca işaretparmağı-mı dudaklarıma bastırdım ve Grace hemen sessizleşti.

St

“Eh, balkabağım, bugün seni baban götürüyor,” dedi Cynthia. Balkabağı. Cynthia'nın annesi de küçükken onu böyle çağırırmış. “Senin için uygun mu?”¹¹ “Elbette!”

Cynthia bir kaşını kaldırdı. “Ah, bak sen. Demek benimle gitmekten hoşlanmıyorsun.”

“Anne!” dedi Grace.

Annesi gülümsedi. Gerçekten gücendiyse bile hiç belli etmedi. Benim kadar emin olamayan Grace geri adım attı. “Sadece... Babamla yürümek sadece eğlenceli ve değişik bir fikir,” “Neye bakıyorsun sen?” diye sordu Cynthia bana, Gazetede emlak ilanlarını açmıştım. Haftada bir gazetede satılık evlerle ilgili özel bir bölüm oluyordu.

“Ah, bir şey değil.”

“Ne, taşınmayı filan mı düşünüyorsun?”

“Ben taşınmak istemiyorum,” dedi Grace.

“Kimse taşınmıyor,” dedim. “Sadece bazen biraz daha geniş bir yerin iyi olabileceğini düşünüyorum.”

“Taşınmadan daha geniş bir eve, nasıl sahip olacağız daha geniş bir yere? Kafiye bak,” dedi Grace.

“Pekala,” dedim. “Biraz daha geniş bir yerimiz olması için taşınmamız gerek, doğru.”

“Tabii evimizi genişletmezsek,” dedi Cynthia.

Ah!" dedi Grace aniden gözleri parlayarak. "Bir rasathane kurabiliriz!"

Cynthia bir kahkaha patlattı. “Ben daha çok ikinci banyo düşünüyordum.”

*

Hayır, hayır," dedi Grace vazgeçmeyerek. “Eğer tavanda deliği olan bir odamız olursa, hava karardığında yıldırlara bakabiliriz ve ben de pencereden bakmak yerine -kesinlikle boktan bir şey- daha büyük bir teleskopla bakabilirim.”

“Hey, boktan deme,” dedi Cynthia ama gülümsüyordu. “Pekala,” dedi Grace. “Bir laf mı gaftım?”

Evimizde gaf yapmak terimi yerine şakacı bir tavırla “laf gafmak” ifadesini kullanırdık. Bu, Cynthia’yla aramızda o kadar uzun süredir devam eden bir

şakaydı ki Grace sosyal bir hata yaptığında kullanılan ifadenin gerçekten bu olduğunu sanıyordu.

“Hayır, hayatım, laf gafmadmdedim. “Sadece duymak istemediğimiz bir kelime o.”

Grace konuyu değıştirdi. “Notum nerede?”

“Ne notu?” diye sordu annesi.

“Geziyle ilgili,” dedi Grace. “Bir not yazman gerekiyordu.” “Hayatım, bana herhangi bir yolculuk için herhangi bir not yazmam gerektiğiyle ilgili herhangi bir şey söylemedin ki,” dedi Cynthia. “Bu tür konuları son dakikada açamazsın.”

“Ne için gerekiyor?” diye sordum.

“Bugün itfaiye istasyonunu ziyaret edeceğiz ve sizin izin verdiğiniz gösteren bir not olmazsa gidemem.”

“Neden bunu bize daha önce sövl...”

*

“Endişelenme,” dedim. “Ben hallederim.”

Üst katta üçüncü yatak odamız olacak olan ama hem dikiş odası hem de ofis olarak kullanılan odaya koştum. Köşede, Cynthia ve benim aynı bilgisayarını paylaştığımız, öğrencilere not verdiğim ve ders planlamalarımı yaptığım bir masa vardı. Ayrıca masanın üzerinde benim üniversite yıllarımdan kalma eski Royal daktilom duruyordu ve elyazım kötü olduğu için kısa notlar yazarken onu kullanıyordum. Bilgisayarı açıp Word’ü başlatarak yeni bir belge yazmaktan ve yazıcıdan ci-karmaktansa daktiloya bir kağıt takmak daha kolay geliyordu.

Bu yüzden Grace’in öğretmenine kızımızın itfaiye istasyonuna yapılacak okul gezisine katılmasına izin verdiğimizizi belirten kısa bir not hazırladım. Daktilo “e” harfini “c” gibi bastığı için herhangi bir karışıklık çıkmamasını umuyordum, özellikle de kızımın adı “Grace” gibi görüldüğü için.

Aşağı inip notu katlayarak Grace'e verdim ve kaybetmemesi için onu sırt çantasına koymasını söyledim.

Cynthia kapıda bana döndü. "Binaya girdiğini görene ka dar bekle." Bizi duyamayacak bir mesafede olan Grace evin önündeki araba yolunda direk deliği kazıcısı gibi dönüp duruyordu.

"Önce biraz dışarıda oynarlarsa?" dedim. "Benim gibi birinin okul bahçesinin yakınlarında beklediğini görürlerse polis çağırmazlar mı?"

"Ben seni orada gorseydim anında tutuklardım," dedi Cynthia. "Sadece onu okul bahçesine kadar götür o zaman. Hepsi o." Beni kendine çekti. "Senin saat kaçta okulda olman gerekiyor?"

"İkinci saatin başında."

"O halde neredeyse bir saatin var," dedi ve istediğim kadar sık göremediğim bir bakış attı.

"Evet," dedim heyecansızca. "Doğru, Bayan Archer. Aklınızda bir şey mi vardı?"

"Belki de vardır, Bay Archer." Cynthia bana gülümsedi" dudaklarımdan hafifçe öptü.

'Okula kadar bütün yolu koşmamız gerektiğini soylersen sence Grace şüphelenmez mi?"

mayı tan» in "Gidin hadi/' dedi Cynthia ve beni kapıdan dışarı iteledi.

"Eh, plan nedir?" diye sordu Grace kaldırımında yan yana yürümeye başladığımızda.

"Plan mı?" dedim. "Plan filan yok."

"Yani beni nereye kadar götüreceksin?"

"Aslında seninle birlikte içeri girebileceğimi ve belki bir saat filan yanında oturabileceğimi düşünmüştüm."

“Baba, dalga geçme.”

“Dalga geçtiğimi kim söyledi ki? Seninle birlikte sınıfta oturmak hoşuma gider. Ödevlerini doğru yapıp yapmadığını kontrol ederim.”

“Sen sıraya bile sığmazsın,” dedi Grace.

“Üzerine otururum,” dedim. “O kadar seçici değilim.”

“Annem bugün mutlu görünüyordu,” dedi Grace.

“Elbette,” dedim. “Annen çoğu zaman mududur.” Grace bana tamamen dürüstçe davranmadığımı hatırlatan bir tavırla baktı. “Bugünlerde annenin kafasında çok fazla şey var. Onun için kolay bir dönem değil.”

“Çünkü yirmi beşinci yıl ” dedi Grace pat diye.

“Evet,” dedim.

“Ve televizyon programı yüzünden,” dedi. “İzlememe neden izin vermediğinizi anlamıyorum. Kayda aldınız değil mi?”

* An nen seni üzmemek istemiyor,” dedim. “Yani kendi başına gelenlerle ilgili.”

‘Arkadaşlarımdan biri banda almış,” dedi Grace sakince. Aslında hepsini izledim sayılır” Sesinde “işte söyledim* gibi bir ton vardı.

“Nasıl izledin?” diye sordum. Cynthia kızımızın tasmaşını o kadar kısa tutuyordu ki okuldan sonra bir arkadaşının evine dİ

gidip gitmediğini bilirdi. Grace eve gizlice bir kaset getirip biz çalışma odasında kısıp sesle mi izlemişti?

“Öğle yemeğinde onlara gittim,” dedi Grace.

Daha sekiz yaşındayken bile ondan bir şey saklayamıyor dunuz. Beş yıl sonra ergen olacaktı. Tanrım!

“Görmene kim izin verdiyse bunu yapmamalıydı,” dedim “Bence polis çok kötüydü,” dedi.

“Ne polisi? Neden söz ediyorsun sen?”

“Programdaki. Hani şu karavanda yaşayan. Şu parlak metalik karavanlardan birinde. Hani annemin geride kalan tek kişi olmasının tuhaf olduğunu söyleyen. Ne demek istediğini anladım. Annemin yaptığını söylüyordu. Herkesi onun öldürdüğünü.”

“Evet, şey, adam piçin tekiydi.”

Grace başını çevirerek bana baktı.

“Laf gaftın,” dedi.

“Küfretmek laf gafmak değildir,” dedim bu konuda tartışmak istemediğim için başımı iki yana sallayarak.

“Annem ağabeyini sever miydi? Todd’u?”

“Evet. Severmiş. Kavga ederlermiş, tıpkı diğer tüm kardeşler gibi ama onu severmiş. Ve onu, annesini veya babasını annen öldürmedi. Programı gördüğün ve o piç -evet, piç- dedektifin söylediklerini duyduğun için çok üzgünüm.“ Duraksadım. “Annene programı izlediğini söyleyecek misin?” ■ Hala utanmadan kötü bir kelime kullandığım için şaskın olan Grace başını iki yana salladı. “Sanırım çok kızar.”

Bu muhtemelen doğrudu ama söylemek istemelim.Şey,\$C*

belki de bir ara herkes iyi bir gün geçirirken gidip ona anlatmalısın.”

Ve (ifa Zan» Vah

“Bugün iyi bir gün olacak,” dedi Grace. “Dün gece hiç meteor görmedim, dolayısıyla en azından bu geceye kadar iyi olacağız.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Artık benimle birlikte yürümeyi bıraksan iyi olur” dedi Grace. İleride onun yaşlarında başka öğrenciler vardı ve arkadaşları olabilirdi. Yan sokaklardan, yürüdüğümüz caddeye başka çocuklar da geliyordu. Üç blok ötedeki okul artık görünüyordu.

“Yaklaşıyoruz,” dedi Grace. “Beni buradan izleyebilirsin.”

“Pekala,” dedim. “Yapacağımız şey şu. Sen hızlı yürüyüp uzaklaşmaya başla. Ben ihtiyar gibi yürüyeceğim. Tim Conway gibi.”

“Kim?”

Ben ayaklarımı sürümeye başlayınca Grace güldü. “Hoş-çakal, baba,” dedi ve adımlarını hızlandırdı. Minik adımlarla yürürken bakışlarımı ondan ayırmadım. Bu arada diğer çocuklar yürüyerek, bisikletleriyle veya kaykaylarıyla yanımdan geçiyordu.

Grace dönüp bakmadı. Arkadaşlarına yetişmek için koşuyor ve “Bekleyin!” diye bağııyordu. Ellerimi ceplerime sokarak eve geri dönüp Cynthia yla biraz yalnız kalmayı düşündüm.

Tam o sırada kahverengi araba yanımdan geçti.

Eski bir Kuzey Amerikan modeliydi, bir İmpala olabilirdi. Bir hayli sıradan görünüşlüydü ve tekerlek çukurları biraz pas-lanmıştı. Pencereleri ilimliydı ama o ucuz filmlerdendi ve hava köpükleriyle kaplı cam yüzünden araba kızamık geçiriyor gibi görünüyordu.

Durdum ve arabanın caddede ilerleyişini izledim. Araba, Grace’in iki arkadaşıyla birlikte sohbet ettiği okuldan önceki son köşeye doğru gitti.

Araba Graceten birkaç metre ötede, köşede durdu ve biran için yüreğim ağzıma geldi.

Derken arka sinyal lambalarından biri yanıp sönmeye başladı, araba sağa döndü ve caddede gözden kayboldu.

Grace ve arkadaşları, parlak, tur uncu yelek giymiş ve elinde dev gibi bir DUR işareti taşıyan okul geçidi görevlisinin yardımıyla karşıya geçip okul

bahçesine girdi. Grace bana dönüp d salladı. Bunu beklemiyordum. Ben de elimi kaldırarak karşılık verdim.

Pekala, demek kahverengi bir araba vardı. Ama arabadan inip kızımızın peşinden koşturan biri olmamıştı. Kimse inip başka birinin çocuğunu da kovalamamıştı. Sürücü deli bir seri katilse bile bu sabah içinden seri cinayetler işlemek gelmiyor olmalıydı.

İşine giden herhangi biri gibi görünüyordu.

Bir an orada durarak Grace'ın bir sürü öğrenciyle birlikte gözden kayboluşunu izledim ve içimi bir hüznün kapladı. Cynthia'nın dünyasında herkes sevdiklerini onun elinden almak için komplo kuruyordu.

Belki o şekilde düşünmeseydim, eve dönerken adımlarım bi* raz daha canlı olurdu. Ama eve yaklaşırken kasvetimi üzerimden atmaya ve daha iyi bir ruh haline bürünmeye çalıştım. Sonuçta karım muhtemelen yatak örtülerinin altında beni bekliyordu.

Blogun geri kalanını koşarak eve döndüm, hızlı adımlar* la bançeden geçtim ve ön kapıya yaklaşırken “Döndüüüütfi diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Cynthia'nın yatakta olduğunu ve yukarı çıkmamı beklediğini düşündüm ama merdivenin dibine geldiğimde mutfaktan gelen sesi duydum.

“Buradayım,” dedi Cynthia. Sesi zayıftı.

Kapıda durdum. Mutfak masasında önünde telefonla oturuyordu ve yüzü bembeyazdı.

“Ne?” diye sordum.

“Biri aradı,” dedi Cynthia zayıf bir sesle devam ederek. “Kim?”

“Kim olduğunu söylemedi.”

“Eee, ne istiyormuş?”

“Sadece bir mesajı olduğunu söyledi.”

“Ne tür bir mesaj?”

“Beni bağışladıklarını söyledi.”

“Ne?”

“Ailemin... Yaptığım şey için beni bağışladıklarını söyledi.”

7

Mutfak masasında Cynthia'mn yanına oturdum. Bit elimi onunkinin üzerine koydum ve titrediğini hissettim. "Pekala," dedim. "Sadece adamın tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalış."

"Söyledim ya," dedi zor çıkan sesiyle. Alt dudağını ısırды. "Dedi ki... Tamam, bir dakika."

Kendini toparlamaya çalıştı.

"Telefon çaldı ve açtım. *Cynthia Bigge ile mi görüşüyorum!* dedi. Kızlık soyadımı kullanması beni çok şaşırttı ama evet dedim. Bunu söylediğine inanamıyorum ama dedi ki ...*Ailen seni bağışlıyor*, dedi. Duraksadı. *Yaptığın şey için*. Ne diyeceğimi bilemedim. Sanırım ona kim olduğunu, neden söz ettiğini sordum."

"Sonra ne dedi?"

"Başka bir şey söylemedi. Sadece telefonu kapadı." Yüzüme bakarken Cynthia'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Neden böyle bir şey söylesin ki? Beni bağışlamakla neyi kastediyor?"

Bilmiyorum, dedim. Muhtemelen delinin tekiydi. Proi' ramı izleyen bir deli."

"Ama neden biri arayıp böyle bir şey söylesin? Amacı ne olabilir ki?"

Telefonu kendime çektim. Evdeki tek ileri teknoloji makine buydu ve üzerinde küçük bir arama ekranı vardı.

"Neden ailemin beni bağışladığını söylesin? Ailem ne yaptığımı düşünüyor? Anlamıyorum. Onlara bir şey yaptığımı düşünüyorlarsa beni bağışladıklarını nasıl söyleyebiliyorlar? Bu hiç mantıklı değil, Terry."

“Biliyorum. Delice.” Bakışlarımı telefona diktim. “Aramanın nereden geldiğini gördün mü?”

“Baktım ama bir şey yazmıyordu ve adam telefonu kapadıktan sonra numarayı tekrar kontrol ettiğimde de bir şey yoktu.”

Arama geçmişini görüntüleyen düğmeye bastım. Son birkaç dakika içinde herhangi bir arama olduğunu göstermiyordu.

“Hiçbir şey görünmüyor,” dedim.

Cynthia burnunu çekti, yanağındaki yaşı sildi ve telefona doğru eğildi. “Ben... Ne yaptım ben? Aramanın nereden geldiğini kontrol ederken kaydetmek için bu düğmeye basmıştım.”

“Öyle silinin” dedim.

“Ne?”

“Son arama kaydını arama geçmişinden silmişsin,” dedim.

“Ah, lanet olsun,” dedi Cynthia. “O kadar afallamıştım, o kadar gergindim ki ne yaptığımı bilmiyordum.”

“Elbette,” dedim. “Peki, bu adam... Sesi nasıldı?”

Cynthia sorumu dinlemiyordu. Yüzünde boş bir ifade vardı. “Bunu yaptığımı inanamıyorum. Numarayı sildiğime inanamıyorum. Ama ekranda zaten bir şey görünmemişti. Bilj meyen numara olduğunda ne yazdığını biliyorsun.” “Pekala. Artık bununla ilgili endişelenmeyelim. Peki ad_a mm sesi nasıldı?”

Cynthia, nafile anlamında ellerini kaldırdı, “Sadece bi_r adamdı işte. Kısık sesle konuşuyordu. Belki de sesini gj£. meye çalışıyordu, bilirsin. Ama aslında bir şey yoktu.” Dy. raksadı ve gözleri bir fikirle parladı. “Belki de telefon, şirketini aramalıyız. Arayanın numarasını, hatta görüşmeyi kaydetmiş olabilirler.”

“Kimsenin görüşmelerini kayda filan almıyorlar,” dedim. “Kim ne düşünürse düşünsün. Zaten onlara ne diyeceğiz ki? Muhtemelen programı izleyen delinin birinden gelen bir aramaydı. Seni tehdit etmemiş, müstehcen kelimeler kullanmamış.”

Kolumu Cynthianın omzuna artım. “Sadece... bu konuda endişelenme. Başına gelenleri çok fazla kişi biliyor. Seni hedef haline getirebilir. Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?” “Ne?”

“Gizli bir numara almalıyız. Rehberde görünmeyecek bir numara alırsak kimse bizi bu şekilde arayamaz.”

Cynthia başım iki yana salladı. “Hayır, bunu yapmaya-cağız.

“Çok pahalı olduğunu sanmıyorum ve ayrıca...”

“Hayır, bunu yapmayacağız.”

“Neden?”

Zorlukla yutkundu. “Çünkü aramaya hazır olduklarında, ailem nihayet bağlantı kurmaya karar verdiğinde, bana ulaş³ bilmeleri gerek.”

Öğle yemeğinden sonra boş bir saatim vardı. Ben de okuldan çıktım, Pamelas mağazasına gittim ve elimde dört kağıt kahve bardağıyla içeri girdim.

Lüks bir giyim mağazası değildi ve lisedeyken Cynthia’nın en yakın arkadaşı olan Pamela Forster genç, varlıklı müşterileri hedef almıyordu. Raflar oldukça muhafazakar giysilerle doluydu. Cynthiaya takılmayı sevdiğim gibi, akıllı başında ayakkabılar giyen kadınların tercih edeceği tarzda giysilerle.

“Pekala, yani Abercrombie&Fitch sayılmaz,” derdi Cynthia. “Ama A&F, Grace’i okula götürüp getirmeme imkan tanıyan saatlerde çalışmama izin vermez, oysa Pam verir.”

Mesele buydu.

Cyn mağazanın arka tarafında bir soyunma odasının önünde duruyor, perdenin arkasındaki bir müşteriyle konuşuyordu. “Bir beden büyüğünü denemek ister misiniz?” diye sordu.

Beni fark etmemişti ama Pam fark etmişti ve kasanın arkasından gülümsedi. “Hey, selam.” Uzun boylu, ince yapılı, küçük göğüslü Pam yedi santimlik topuklularıyla gayet iyi hareket ediyordu. Dizine kadar inen turkuvaz elbisesi, kendi stoklarından olamayacak kadar gösterişliydi. *Vogue* un sayfalarına aşina olmayan bir müşteri kitlesine sesleniyor olması kendisinin de onların seviyesine inmesini gerektirmiyordu elbette.

“Çok naziksin,” dedi elimdeki dört kahve bardağına bakarak. “Ama şu anda sadece Cyn ve ben buradayız. Ann dışarı çıktı.”

“Belki geri dönene kadar soğumaz.”

Pam, plastik kapağı kaldırdı ve üzerine bir poşet Splenda boşalttı. “Eee, nasıl gidiyor bakalım?”

Cynthia hala bir şey çıkmadığını söylüyor. Programla

K

yanı.

Herkesin konuşmak istediği konu bu muydu?

Wells, kendi kızım ve şimdi de Pamela Forster mı?

“Doğru ” dedim.

“Ona bunu yapmamasını söylemiştim,” dedi Pam iki yana sallayarak.

“Öyle mi?” Bu benim için yeni bir haberd.

“Uzun zaman önce. Program için ilk kez aradıklarında. Hayatım, uyuyan köpekleri bırak, uyusunlar, demiştim. Geçmiş karıştırmanın alemi yoktu.”

“Şey, evet,” dedim.

“Bak, yirmi beş yıl oldu, dedim. Her ne olduysa artık olup bitti ve eğer köprünün altından bu kadar su geçtikten sonra hayatına devam edemezsen, eh, beş ya da on yıl sonra nerede olacağını düşünüyorsun?”

“Bundan hiç söz etmemişti,” dedim. Cynthia bizi konuşurken görüp el salladı ama soyunma odasının önünden kıpırdamadı.

“İçerideki hanım asla üzerine olmayacak şeyleri deneyip duruyor,” diye fısıldadı Pamela. “Daha önce parasını ödemediği giysilerle buradan çıktı, bu yüzden her geldiğinde göar müzü üzerinden ayırmıyoruz. Bir sürü özel hizmet.”

Hırsızlık mı yaptı?” dedim. Pamela başıyla onayladı.

Bunu yaptıysa neden parasını istemediniz? Neden tetiaf gelmesine izin veriyorsunuz?”

‘Kanıtlayanlayız ki. Sadece şüpheleniyoruz. Söze dökme den bildiğimizin farkına varmasını sağlıyoruz ve onu gözünü zun önünden ayırmıyoruz.’

Perdenin arkasındaki kadını zihnimde canlandırmaya çalıştım. Genç, biraz sert görünüşlü ve kibirli. Bir kuyrukta gördüğünüzde hırsız olduğunu kolayca anlayabileceğiniz bir tip. Belki omzunda bir dövmesi de olabilir.

Perde çekildi ve kırklı yaşlarının sonlarında veya ellili yaşlarının başlarında gibi görünen kısa boylu, tıknaz bir kadın çıkarak elindeki giysileri Cynthia’ya verdi. Görünüşüne bakarak bir kütüphaneci olduğunu düşünebilirdiniz. “Bugün ilginç bir şey bulamadım,” dedi kibarca ve Pamela’yla benim yanımdan geçerek çıktı.

“O mu?” dedim Pamela’ya.

“Hiç beklemezsin değil mi?” dedi Pamela.

Cynthia yanıma gelip beni yanağımdan öptü. “Kahve mi getirdin? Neyi kutluyoruz?”

“Boş saatim vardı,” dedim. “Sadece, bilirsin...”

Pamela izin isteyerek kahvesini aldı ve mağazanın arka tarafına geçti.

“Bu sabah yüzünden mi?” diye sordu Cynthia.

“Telefon görüşmesinden sonra bir hayli sarsılmıştın. Nasıl olduğunu görmek istedim.”

“Ben iyiyim,” dedi kendisi de pek inanmayarak ve kahvesini yudumladı. “İyiyim.”

“Pam in seni *Deadlinedan* vazgeçirmeye çalıştığından haberim yoktu.”

“Başlangıçta sen de karşı çıkmıştın.”

“Ama onun bu fikre karşı olduğunu söylememiştin.”

“Pam’in görüşlerini asla kendine saklayamadığını bilirsin. Senin de iki-üç kilo daha vermen gerektiğini düşünüyor bu arada.”

Yelkenimdeki rüzgarı çekip almıştı. “Eh, şu kadın, hani giysi deneyen, bir hırsızmış ha?”

“Kötü birini gördüğün anda anlayacağını sanırsın ama her zaman öyle olmuyor işte,” dedi Cynthia kahvesini yudumlarken.

Bugün işten sonra Dr. Naomi Kinzler’ı görmeye gidecektik. Cynthia, Grace’i okuldan sonra bir arkadaşının evine bıraktı, sonra doktorun ofisine yöneldik. Aile doktorumuz önerdiğinden beri son dört aydır Dr. Kinzler’ı iki haftada bir görüyorduk. Cynthia’nın anksiyete sorununu çözmeye çalışıyordu ama şimdiye kadar herhangi bir ilerleme kaydedememişti. Yine de bir reçete bağımlısına dönüşmesinden binleriyle konuşması -ikimizin de biriyle konuşmamız- daha iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Bir psikiyatrin herhangi bir şey başarabileceği konusunda başından beri şüpheciydim ve yaklaşık on seanstır buraya geldikten sonra inancım hala artmamıştı. Dr. Kinzler’ın Bridgeportun doğu yakasında perdeleri çekmediğinde turnikeleri gören bir ofisi vardı. Sanırım önceki seanslarda

pencereden dışarı baktığımı ve tırları saydığımı fark ettiği için bu kez perdeleri çekmişti.

Dr. Kinzler bazen ikimizi birlikte alırdı, diğer zamanlarda birimiz dışarı çıkar, kalanla teke tek görüşürdü.

Daha önce hiç deli doktoruna gitmemiştim. Bu konuda bildiğim tek şey *The Sopranosu* Dr. Melfi nin Tony ye sorunlarının çözümü için yardımcı olmasını izlerken öğrendikle-rimdi. Bizimkinin onun durumundan daha ciddi olup olmadığından emin değildim. Tony'nin de etrafında sürekli birileri

kayboluyordu ama genellikle bunu kendi tezgahlıyordu. O en azından insanlara ne olduğunu bilme avantajına sahipti.

Naomi Kinzler, pek de Dr. Melfi sayılmazdı. Kısa boylu, şişman bir kadındı ve beyaz saçlarını başının arkasında toplayıp tokayla tutturuyordu. Muhtemelen yetmişine merdiven dayamış olmalıydı ve herkesin acısının kendi derisinin altına girip orada kalmasını önlemeyi bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyordu.

“Eh, son seansımızdan beri neler oldu?” diye sordu.

Cynthia'mn sabah telefonla arayan deliden söz edip etmeyeceğini bilmiyordum. Bir açıdan ben sanırım konuya girmek istemiyordum çünkü gerçekten büyütülecek bir şey olduğunu sanmıyordum ve mağazaya gittiğimde bu konuyu çoktan çözmüş olduğumuzu düşünüyordum. Dolayısıyla Cynthia herhangi bir şey söyleyemeden, “İşler yolunda,” dedim. “Her şey gayet iyi.”

“Grace nasıl?”

“Grace iyi,” dedim. “Bu sabah onu okula ben götürdüm. Biraz sohbet ettik.”

“Neyle ilgili?” diye sordu Cynthia.

“Sadece sohbet. Havada sudan.”

“Geceleri hala gökyüzünü kontrol ediyor mu?” diye sordu Dr. Kinzler.
“Meteorlarla ilgili?”

Baştan savan bir tavırla elimi salladım. “Ah, önemli bir şey değil.”

“Öyle mi dersin?” diye karşılık verdi.

“Ah, evet,” dedim. “Sadece güneş sistemimizle, uzayla, diğer gezegenlerle çok ilgileniyor.”

“Ama ona bir teleskop aldınız,”

“ Elbette ”

“Çünkü bir meteorun dünyayı yok edeceğinden korkuyor,” diye hatırlattı Dr. Kinzler.

“Korkularını yatıştırmasına yardımcı oluyor ve ayrıca teleskopu yıldızlan ve gezegenleri izlemek için kullanıyor,” dedim. “Ve bildiğim kadarıyla bir de komşuları.” Gülümsedim.

“Genel anksiyete seviyesi nasıl? Sizce hala yüksek mi, yoksa biraz düştü mü?”

“Düşüyor,” dedim. “Hala yüksek,” dedi Cynthia aynı anda.

Dr. Kinzler ın kaşları hafifçe kalktı. Bunu yapmasından nefret ediyordum.

j

“Sanırım hala endişeli,” dedi Cynthia bana bakarak. “Bazen çok hassas oluyor.”

Dr. Kinzler düşünceli bir tavırla başıyla onayladı. “Bunun neden olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu Cynthia, Dr. Kinzler’in kendisine baktığını görünce.

Cynthia aptal değildi. Dr. Kinzler'in nereye varmaya çalıştığını anlıyordu. Bu yoldan daha önce de geçmişti. "Benden kaynaklandığını düşünüyorsunuz."

Dr. Kinzler'in omuzları hafifçe kalktı. Ölçülü bir omuz sil-kiş. "Sen ne düşünüyorsun, Cynthia?"

"Onun yanındayken endişelen memeye çalışıyorum," dedi Cynthia. "Onun yanında konuları konuşmamaya dikkat ediyoruz."

Sanırım burnumu çektim, güldüm veya bir şey yaptım çünkü dikkatlerini çekecek kadar ses çıkarmıştım.

"Evet?" dedi Dr. Kinzler.

Biliyor, dedim. "Grace belli ettiğinden çok daha fazlasını biliyor. Programı izlemiş."

"Ne?" dedi Cynthia.

"Bir arkadaşının evinde izlemiş."

"Kim?" diye sordu Cynthia. "İsim istiyorum." "Bilmiyorum. Ve kim olduğunu öğrenmek için Grace'i pataklamanın bir anlamı olduğunu da sanmıyorum." Dr. Kinzler'a döndüm. "Sadece deyimsel."

Dr. Kinzler başıyla onayladı.

Cynthia alt dudağını ısırıldı. "Hazır değil. Benimle ilgili bu şeyleri bilmesine gerek yok. Henüz değil. Korunması gerek." "Bu, ebeveyn olmanın en zor yanlarından biridir," dedi Dr. Kinzler. "Çocuklarınızı her şeyden koruyamayacağınızı anlamak."

Cynthia bunu bir an düşündü. "Biri telefonla aradı," dedi sonra.

Dr. Kinzler'a detayları anlattı ve olabildiğince tarafsız olmaya çalıştı. Dr. Kinzler benimkilere benzer birkaç soru sordu. Sesi tam mıydı? O kişi daha önce de aramış mıydı? Bu tür şeyler. "Arayan kişinin neyi kastettiğini

düşünüyorsun,” diye sordu. “Yani ailenin seni bağışlaması konusunda.”
“Hiçbir anlamı yok,” dedim. “Sadece delinin biriydi.”

Dr. Kinzler bana çenemi kapamamı ima eden bir bakış attı. “Benim de sürekli üzerinde düşündüğüm şey bu, dedi Cynthia. “Beni ne için bağışladıklarını söyledi? Onları bulamadığım için mi? Başlarına geleni öğrenmek için daha fazlasını yapmadığım için mi?”

“Bunu senden kimse bekleyemezdi,” dedi Dr. Kinzler.

Daha çocuktun. On dört yaşıdaydım”

“Olanların benim suçum olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ettim. Gitmeleri benim hatam mıydı? Gecenin

bir yarısı beni bırakıp gitmelerine neden olacak ne yapmış olabilirim ki?”

“Kısmen olanların hala senin sorumluluğun olduğuna inanıyorsun,” dedi Dr. Kinzler.

“Bakın,” dedim Cynthia karşılık veremedim. “Sadece *delinin biriydi*. Programı her türde insan izledi. Birkaç sersemin öne çıkması o kadar da şaşırtıcı değil.”

Dr. Kinzler yumuşak bir şekilde iç çekti ve bana baka “Terry, belki de bu Cynthia ile baş başa konuşmamız için iyi bir zamandır.”

“Hayır, sorun değil,” dedi Cynthia. “Gitmesine gerek yok.” “Terry,” dedi Dr. Kinzler öfkeli olduğunu anlamama yerecek kadar sabırsız bir tavırla.

“Elbette ki arayan delinin teki olabilir ama arayanın söyledikleri yine de Cynthiacla bazı duyguları harekete geçirebilir ve bu duygulara verdiği tepkileri anlayarak bunu çözmek konusunda şansımızı artırabiliriz.”

“Çözmeye çalıştığımız şey tam olarak ne?” diye sordum. Tartışmacı davranmaya çalışmıyordum, gerçekten bilmek istiyordum. “Burada sersem gibi davranmak istemiyorum, sadece şu an için hedefimizi gözden kaybettim sanırım.”

“Burada yapmaya çalıştığımız şey, Cynthia’nın çocukluğunda yaşadığı ve etkileri hala devam eden travmatik bir olayla başa çıkmasına yardımcı olmak. Sadece kendisi için değil, ikinizin ilişkisi için de.”

“İlişkimizde herhangi bir sorun yok,” dedim.

‘Bana her zaman inanmıyor,’ diye patladı Cynthia.

“Ne?”

‘ Bana her zaman inanmıyorsun,’ diye tekrarladı. Bunu görebiliyorum. Sana kahverengi arabadan söz ettiğim zamanM

gibi. Herhangi bir şey çıkacağım sanmıyorsun. Ve o adam bu sabah aradığında, aramayı arama geçmişinde göremediğinde, gerçekten birinin arayıp aramadığını merak ettin.”

“Böyle bir şeyi hiç söylemedim,” dedim. Sanki kadın yargıçmış ve ben de haksız yere suçlanan bir davalıymışım gibi Dr. Kinzler’a baktım. “Bu doğru değil. Ben böyle bir şeyi ne söyledim ne de ima ettim.”

“Ama düşündüğünü biliyorum,” dedi Cynthia. Sesinde öfke yoktu. Uzanıp koluma dokundu. “Açıkçası seni tamamen suçlamıyorum da. Nasıl olduğumu biliyorum. Birlikte yaşanması zor biri olduğumu biliyorum. Sadece bu son birkaç aydır değil, evlendiğimizden beri. Bu her zaman tepemizde asılı durdu. Yok etmeye, bir yerlere gizlemeye çalıştım ama arada bir yanlışlıkla kapıyı aralıyorum ve hepsi dışarı dökülüyor. Biz tanıştığımızda..

Cynthia, sen...

“Tanıştığımızda, sana yaklaşmamın hissettiğim acıyı kısmen sana da yüklemem anlamına geleceğini biliyordum ama bencilce davrandım. Sevgini paylaşmayı o kadar çok istedim ki... Acımı da paylaşman anlamına gelse bile.”

Cynthia.

“Ve bana karşı çok sabırlıydın. Gerçekten öyleydin. Ve seni bu yüzden seviyorum. Dünyadaki en sabırlı adamsın. Senin yerinde olsaydım benim çoktan sabrım taşardı. Artık üstesinden gelmeliyim, değil mi? Uzun zaman önce olmuş bir şey. Parnin de dediği gibi. Bir şekilde üstesinden gelmem gerek.”

"Ben öyle bir şey demedim."

Dr. Kinzler bizi izliyordu.

“Eh, ben kendi kendime dedim,” dedi Cynthia. Yüzler^ kez. Ve keşke yapabilseydim. Ama bazen... Bunun delice geleceğini biliyorum ama...”

Dr. Kinzler’le ben çok sessizdim.

“Bazen onları duyuyorum. Annemin, ağabeyimin ve babamın konuştuklarını duyuyorum. Sanki odada yanımdaymışlar gibi. Sadece konuşuyorlar.”

Dr. Kinzler araya girdi. “Sen de karşılık veriyor musun?” “Sanırım,” dedi Cynthia.

“Bu olurken rüya mı görüyorsun?” diye sordu Dr. Kinzler. Cynthia düşündü. “Öyle olmalı. Yani onları şu anda duymuyorum.” Hüzünlü bir tavırla gülümsedi. “Yolda gelirken arabada da duymadım.”

İçten içe rahat bir nefes aldım.

“O halde belki de uyurken veya hayal kurarken olmalı” diye devam etti Cynthia. “Ama sanki yanımdalar gibi, sanki benimle konuşmaya çalışıyorlar.”

“Ne söylemeye çalışıyorlar?” diye sordu Dr. Kinzler. Cynthia elini kolumdan çekti ve parmaklarını kucağında kenetledi. “Bilmiyorum. Değişiyor. Bazen sadece konuşuyorlar. Havadan sudan. Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz, televizyonda ne var gibi şeyler. Başka zamanlardaysa.

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünmüş olmalıyım çünkü Dr Kinzler bana yine bir bakış attı. Ama söylemeyecektim. Sadece Cynthia'nın

söyleyeceklerini merak ederek ağzım beklentiyle aralanmıştı. Ailesinin kendisiyle konuştuğunu ilk kez anıklıyordu.

“Diğer zamanlarda sanırım onlara katılmamı istiyorlar. “Onlara katılmak mı?” dedi Dr. Kinzler.

“Gidip onlarla birlikte olmamı ve böylece yine bir aile olmamızı istiyorlar.”

“Sen onlara ne diyorsun?” diye sordu Dr. Kinzler.

“Onlara katılmak istediğimi ama bunu yapamayacağımı söylüyorum.”

“Neden?” diye sordum.

Cynthia gözlerime bakarak hüzünlü bir tavırla gülümsedi. “Çünkü oraya giderken seni ve Grace’i yanımda götüremem.”

*“Ya diğer bütün şeyleri atlayıp sadece hemen yaparsak?” diye sordu adam.
“O zaman eve dönebilirim.”*

“Hayır, hayır, hayır, ” dedi kadın neredeyse azarlayan bir tavırla. Bir an duraksayarak sakinleşmeye çalıştı. “Geri dönmek istediğini biliyorum. Daha çok istediğim başka bir şey yok. Ama önce şu diğer şeyleri ortadan kaldırmalıyız. Sabırsız olmamalısın. Ben daha gençken, biraz daha tepkisel ve sabırsız olduğum zamanlar vardı. Doğru bir şey yapmak için acele etmemenin daha iyi olduğunu artık biliyorum. Hattın diğer ucunda adamın iç çektiğini duydu.

“Yine mahvetmek istemiyorum, ” dedi adam.

“Ve mahvetmeyeceksin. Her zaman başkalarını memnun etmeye çalıştın, biliyorsun. Evde en azından bir kişinin böyle olması iyi. ” Kadın güldü.

***Sen** iyi bir çocuksun ve seni asla tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. ”*

Aslında artık çocuk değilim. ”

“Ve ben de artık küçük bir kız değilim ama seni her zaman küçüklüğündeki gibi hatırlayacağım. ” “Tuhaf olacak... Bunu yapmak...”

“Biliyorum. Ancak sana anlatmaya çalıştığım da bu. Sabırlı olursan, zamanı geldiğinde, ortam hazır olduğunda, dünyanın en doğal şeyi gibi görünecek.” “Sanırım. ” Ama adamın sesinde inanç yoktu. “Hatırlaman gereken şey bu. Yaptığın şey büyük bir döngünün parçası. Hepimizin parçası olduğumuz şeyin. Kızı gördün mü?”

“Evet. Tuhaftı. Bir yanım gidip ona merhaba demek istedi. Hey; kim olduğuma asla inanmayacaksın, demek istedim. ”

9

Bir sonraki haftasonu Cynthia'nın Derby Milford Yolu nun yakınlarında küçük ve mütevazı bir evde oturan Tess Teyzesi'ni görmeye gittik. Yirmi dakikadan kısa bir mesafeydi ama olması gerektiği kadar sık ziyaretine gitmiyorduk. Dolayısıyla Noel veya Şükran Günü gibi özel bir gün olduğunda ya da bu haftasonu gibi özel bir durumda (bugün doğum günüydü) biraraya gelmeye özen gösteriyorduk.

Benim için sakıncası yoktu. Tess i neredeyse Cynthiayı sevdiğim kadar çok severdim. Sadece harika bir ihtiyar kız olduğu için değil (ona böyle seslendiğimde bana öfkeli ama şakacı bir bakış atardı), ailesinin ortadan kayboluşundan sonra Cynthia için yaptıklarından dolayı. Cynthia nın asla itiraf etmekten çekinmediği gibi, zaman zaman baş belası olabilecek ergenlik çağındaki bir kızı yanına almıştı.

“Başka seçeneğim yoktu ki,” demişti Tess bana bir defa* sı nda. “O benim yeğen imdi. Kız kardeşim kocası ve oğluyla birlikte gitmişti. Başka ne yapabilirdim ki?”

Tess'in bazen kaba, agresif bir tutumu olabiliyordu ^ bu kendini korumak için geliştirdiği bir tutumdur. Yitff'r altında lokum gibi yumuşacık bir kadındı. Yıllar boyu»*

biraz somurtkan ve huysuz olma hakkım kazanmadığını da kimse iddia edemezdi. Cynthia onunla yalamaya başlamadan önce, kocası Stamford'daki bir bar kızı için onu terk etmişti ve Tess'in anlattığına göre, batıda bir yere gitmişlerdi ve bir daha da onlardan haber alınamamıştı. Tess bunun için Tanrı ya şükreliyordu. Radyo fabrikasındaki işinden yıllar önce ayrılmış olan Tess, bölgenin karayolları müdürlüğünde bir memurluk işi bulmuştu ve ancak kendini geçindirip faturaları ödeyecek kadar kazanıyordu. Ergen bir kızı yetiştirmek için geride çok fazla şey kalmamıştı ama yapması gerekeni yapmıştı. Tess'in kendi çocuğu olmamıştı ve işe yaramaz kocası da girtikten sonra, Cynthia*yı ona getiren şanlar gizem dolu

ve hiç şüphesiz trajik olsa da evini paylaşacak birinin olması hoşuna gitmişti.

Tess şimdi altmışlarının sonlarındaydı, emekliydi, emeklilik maaşıyla ve sosyal sigortasıyla yaşıyordu. Bahçeyle ve seramikle uğraşıyor, arada bir geçen sonbaharda Vermont ve New Hampshire'daki değişen yapraklara bakmak için yaptığı gibi otobüs gezilerine çıkıyordu. "Tanrım, bir otobüs dolusu yaşlı insan vardı, bir an kendimi öldürdüğümü sandım," demişti. Bunun dışında pek sosyal bir hayatı yoktu. Emekliler arası dernek toplantılarına filan katılmaktan hoşlanmazdı. Yine de güncel haberleri takip ederdi. *Harper*), *The New Yorker* ve *The Atlantic Monthly* abonesiydi ve solcu politik görüşlerini belirtmekten de asla çekinmezdi. "Şu başkan," demişti bana bir gün telefonda, "Men basit serseri bile onun yanında Nobel Ödülü sahibi gibi kalır."

Ergenlik yıllarının büyük bölümünü Tessle birlikte geçirmek Cynthianın tutumunu ve bakış açısını da biçimlendir-

mişti. Evliliğimizin ilk yıllarında sosyal hizmetlerde bir kariye: yapma kararında bunun etkili olduğu şüphesizdi.

Tess de bizi görmekten hoşlanırdı. Özellikle de Grace'i.

"Bodrumda eski kitaplarla dolu kutuları elden geçiriyordum,[^] dedi Tess kucaklaşmamızdan sonra. "Ve bakın ne buldum."

Koltuğunda öne doğru eğilerek *The New Yorker* ı çekip alanda gizlenen şeyi ortaya çıkardı ve Grace'e Cari Sağan ın aşırı büyük boyutlardaki *Kozmos* adlı ciltli kitabını verdi. Kapaktaki yıldızları görünce Grace'in gözleri iri iri açıldı.

"Bu çok eski bir kitaptır," dedi Tess özür diler gibi. "Neredeyse otuz yıllık. Onu yazan adam artık öldü ve internette bundan çok daha iyi şeyler var. Yine de belki ilgini çekecek bir şeyler bulabilirsin."

"Teşekkür ederim!" dedi Grace. Kitabı Tessin ellerinden alırken ağırlığını tahmin edemediğinden neredeyse düşürüyordu. "Burada meteorlarla ilgili bir şeyler var mı?" "Muhtemelen," dedi Tess.

Grace bodruma koştu. Orada televizyonun önündeki kanepeye oturup üzerine de muhtemelen bir battaniye alarak kitabın sayfalarına dalacağını biliyordum.

“Çok tatlısın,” dedi Cynthia. Uzanıp geldiğimizden beri belki dördüncü kez Tess’i öptü.

“Lanet olasıca şeyi atmak bana hiç mantıklı gelmedi,” ekdi Tess.
“Kütüphaneye bağışlayabilirdim ama otuz yıllık bir kitabı istemezler ki. Sen nasılsın, hayatım?” diye sordu Cynthia ya* “Yorgun görünüyorsun.”

“Alı, iyiyim,” dedi Cynthia. “Ya sen? Bugün sen de yorgun görünüyorsun.”

“Ah, iyiyim sanırım,” dedi Tess okuma gözlüğünün üzerinden bize bakarak.

YükJü bir alışveriş torbasını kaldırıp gösterdim. “Biz de bir şeyler getirdik.”

“Ah, buna hiç gerek yoktu,” dedi Tess. “Ver bakalım ganimetimi.”

Tess’in yeni bahçe eldivenlerini, kırmızı ve yeşil ipek fularını ve bir poşet kaliteli bisküvisini alışını görmesi için Gracei de yukarı çağırdık. Tess torbadan çıkan şeyleri tek tek incelerken iç çekip durdu.

“Kurabiyeler benden,” dedi Grace. “Tess Teyze?”

“Evet, canım?”

“Neden bu kadar çok tuvalet kağıdın var?”

“Grace!” diye azarladı Cynthia.

“İşte bu,” dedim Grace’e, “laf gafmak.”

Tess baştan savan bir tavırla elini sallayarak kendisini utandırmak için bundan fazlasının gerektiğini belli etti. Yaşlı insanların birçoğu gibi Tess de belli şeyleri stok yapma eğilimindeydi. Bodrumdaki dolapları bir sürü tuvalet kağıdıyla doluydu.

“Ucuzluk olduğunda fazladan aldım,” dedi Tess.

Grace tekrar bodruma çekildiğinde Tess açıkladı. “Mahşer günü geldiğinde kışını silebilen tek kişi ben olacağım.” Hedi-yeleşmeler onu yormuş gibiydi ve derin bir iç çekerek arkasına yaslandı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Cynthia.

“Keyifliyim,” dedi Tess. Sonra aniden bir şeyi hatırlamış gibi öne atıldı. “Ah, inanamıyorum. Grace'e dondurma alacaktım.”

“Sorun değil” dedi Cynthia. “Zaten seni akşam yemeği_{ne} çıkarmayı düşünmüştük- Knickerbocker a ne dersin? Kump|’_r seversin.”

“Bilmiyorum,” dedi Tess. “Sanırım bugün biraz yorgunum. Akşam yemeğini burada yesek? Evde bir şeyler var. Ama dondurmayı gerçekten istiyordum.”

“Ben giderim,” dedim. Derby'ye gidip bir market veya 7-Eleven bulabilirdim.

“Birkaç şeye daha ihtiyacım var,” dedi Tess. “Cynthia, belki de sen gitsen daha iyi olur. Terry yi gönderirsek her şeyi yanlış alacağını biliyorsun.”

“Bence de,” dedi Cynthia.

“Ve hazır buradayken Terry’nin garajdan bodruma taşımasını istediğim birkaç eşya da var. Tabii senin için sakıncası yoksa, Terry?”

“Elbette,” dedim. Tess kısa bir liste yapıp Cynthia'ya verdi ve Cynthia da muhtemelen yarım saatten uzun sürmeyeceğini söyledi. Cynthia kapıdan çıkarken ben mutfağa girerek duvar telefonunun yanında duran ve Tess’in, Grace’in Disney Worldde çekilmiş bir fotoğrafını iğnelediği panoya baktın: Buzdolabının buzluğunu açtım ve su bardağıma koymak için buz aradım.

Buzdolabının önünde bir çikolatalı dondurma kutusu vardı. Çıkarıp kapağını kaldırdım. İçinden sadece bir kaşık: ¹ mıştı. *Herhalde yaşlandığı için dalgınlaşıyor,* diye düşündün*

“Hey, Tess,” dedim. “Burada zaten dondurma varmış.

"Ciddi misin?" dedi salondan seslenerek.

Dondurmayı geri koydum, buzluğu kapadım ve kanepe Tess e katıldım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Doktora gittim," dedi Tess.

"Ne? Sorun nedir?"

"Ölüyorum, Terry."

"Ne demek bu şimdi? Sorun ne?"

"Endişelenme, bir gecede filan olmayacak. Daha en az altı ay, hatta belki on iki ay vaktim var. Tam olarak bilmek mümkün değil. Bazıları oldukça uzun süre dayanıyor ama ben uzatmaları oynamaya çok da istekli değilim açıkçası. Öyle bir gidiş hoş değil. Doğrusunu istersen ben hızlısını tercih ederim. Pat diye. Çok daha basitçe."

"Tess, bana neyin olduğunu söyle."

Omuz silkti. "Aslında önemi yok. Bazı testler yaptılar. Emin olmak için yapmaları gereken birkaç şey daha varmış ama muhtemelen sonunda bana aynı şeyi söyleyecekler. İşin özü, bitiş çizgisine yaklaşıyorum. Ve önce sana söylemek istedim çünkü Cynthia son zamanlarda çok şey yaşadı. Yirmi beşinci yıl olması, televizyon programı..."

"Geçen gün isimsiz biri telefonla aradı," dedim. "Bu da onu çok sarstı."

Tess bir an için gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Deliler. Televizyonda görüyorlar, sonra da telefon fihristine sarılıyorlar."

"Ben de öyle düşündüm."

"Ama Cynthia iyi olmadığımı zaman içinde öğrenmek **zorunda** kalacak. Sanırım önemli olan doğru zamanı seçebilmek."

Merdivenden gelen sesler duyduk. Grace elinde yeni kitabıyla bodrumdan çıktı. "Biliyor muydunuz?" dedi. "Ay. Dünyaya oranla çok daha fazla

meteor yağmuruna maruz

kalmış gibi görünmesine rağmen aslında Dünya'ya damuhtt* melen aynı sayıda meteor yağmış ama gezegenin bir atmosferi olduğu ve atmosfer toprağı yumuşattığı için kraterlerin hepsi görünmüyormuş. Oysa Ay'da hava veya başka bir şey olmadığı için, meteor çarptığında sonsuza dek kalıyormuş.”

“Güzel kitap ha?” dedi Tess.

Grace başıyla onayladı. “Acıktım,” dedi.

“Annen birkaç şey almaya gitti,” dedim.

“Burada değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Birazdan gelir. Ama buzluğun dondurma var. Çikolatalı.”

“Bütün kutuyu bodruma götürebilirsin,” dedi Tess. “Birde kaşık al yanına.”

“Gerçekten mi?” dedi Grace. Bildiği görgü kurallarına aykırıydı.

“Hadi,” dedim.

Grace mutfağa koştu, buzluğa ulaşabilmek için birsambl ye çekti, dondurma kutusunu kaptı, çekmecedan bîr kaşıkU ve merdivenden aşağı koştu.

Tess'e tekrar baktığımda gözlerinin ne denli nemli cü ğunu gördüm.

“Sanırım Cynthia'ya bunu sen söylemelisin,” dedim.

Uzanıp elimi tuttu. “Ah, elbette, sana bunu yaptırın* Sadece önce sana söylemem gerekiyordu. Böylece Cynthii^{>J} söylediğimde bunu aşmasına yardım etmek için hazır lirsin.

“Onun da benim aşmama yardım etmesi gerekecek,

Tess sırtıttı. “Onun için iyi bir eş oldun. Başlangıçta!** emin değildim, biliyorsun.”

“Söylemiştin,” dedim gülümseyerek.

“Bana biraz fazla ciddi görünmüştün. Çok hevesliydin. Ama mükemmel çıktın. Yaşadığı bütün kalp kırıldıklarından sonra seni bulduğu için çok mutluyum.”

Tess bakışlarını kaçırdı ama elimi biraz daha sıktı. “Bir şey daha var,” dedi.

Bunu öyle bir tavırla söylemişti ki şimdi açıklayacağı şeyin ölmekte olduğu gerçeğinden bile daha önemli olduğunu hissettim.

“Hala yapabilirken içimi boşaltmak için sana söylemem gereken şeyler var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

«r »

öanırım.

"Ve bunu anlatabilmek için çok fazla zamanım kalmadı. Ya bir şey olur da yarın ölürsem? Ya bildiklerimi sana anlarma fırsatı bulamazsam? Mesele şu ki Cynthia'nın bunların hepsini duymaya hazır olup olmadığını bilmiyorum. Bilmenin ona herhangi bir yararı olup olmayacağını bile bilmiyorum çünkü söylemek zorunda olduklarım cevaptan çok daha fazla soru getirecek. Cynthia için yardımcı olmaktan çok işkence gibi olabilir.”

“Tess, nedir o?”

“Sadece sabırlı ol ve beni dinle. Bunları bilmen gerekiyor çünkü bir gün bulmacanın önemli bir parçasını oluşturabilir. Kendi başına ne anlam çıkarabileceğimi bilmiyorum ama belki gelecekte kardeşime, kocasına ve Todd'a olanlar konusunda daha fazlasını öğrenebilirsin. Böyle bir şey olursa, sana anlatacaklarım yararlı olabilir.”

Nefes alıyordum ama sanki Tess'in söyleyeceklerini duymayı beklerken nefesimi tutmuşum gibi hissediyordum.

“Ne?” dedi Tess bana aptalmışım gibi bakarak. “Bilmek«, temiyor musun?”

“Tanrım» Tess, bekliyorum.”

“Parayla ilgili,” dedi.

“Para mı?”

Tess yorgun bir tavırla başıyla onayladı. “Para vardı. Öylece ortaya çıkıverdi.”

“Ne parası? Nereden geldi?”

Kaşları kalktı. “Şey, soru da bu zaten, değil mi? Nereden geldi? Kimden geldi?”

Sabırsızlanmaya başlayarak elimle başımı sıvazladım. “En başından başla.”

Tess yavaşça burnundan derin bir nefes aldı. “Cynthiayı büyütmek kolay olmayacaktı ama dediğim gibi başka seçeneğim yoktu. O benim yeğenimdi, kardeşimin etinden ve kamudandı. Onu kendi çocuğum gibi sevdim, dolayısıyla olay olduğunda onu yanıma aldım. Ailesi ortadan kaybolana kadar oldukça yaramaz ve çılgın bir çocuktü ama bu olay bazı açılardan onu sakinleştirdi. Hayatla ilgili daha ciddi davranmaya, okula dikkatini vermeye başladı. Elbette ki taşkınlık yaptığı zamanlar oluyordu. Bir gece polisler onu marihuana içerken yakalayıp eve getirdi.”

“Ciddi misin?” dedim.

Tess gülümsedi.

“Onu bir uyarıyla salıverdiler.” Parmağını dudaklarına bas* tirdi. "Tek kelime bile etme.”

“Elbette.”

“Her neyse, başına öyle bir olay geldiğinde, aileni kayt#^{1*} tiğinde, canının istediğı her şeyi yapmaya, geç saatlere kaJ^{Jt}

dışarıda kalmaya hakkın olduğunu, insanların sana borçlu olduğunu hissediyorsun.”

“Tahmin ederim.”

“Ama bir yandan da kendini toparlamak istediğinin farkın-daydım. Ailesi geri dönerse diye, işe yaramaz olmadığını, iyi bir şeylere ulaştığını göstermek istiyordu. Onlar gitmiş olsa bile, kendisiyle gurur duymalarını istiyordu. Bu yüzden üniversiteye gitmeye karar verdi.”

“Connecticut Üniversitesi,” dedim.

“Doğru. İyi bir okul. Ucuz değil. Masrafları nasıl karşılayacağımı merak ediyordum. Notları kötü değildi ama burs kazanmasına da yetmezdi. Ne demek istediğimi anlarsın. Kredi filan almam gerekecekti.”

“Evet.”

“ilk zarfı arabada, yolcu koltuğunda buldum,” dedi Tess. “Orada öylece duruyordu. İşten çıkıp arabama binmişim ve yanımdaki koltuğun üzerinde beyaz bir zarf vardı. İşin ruhafı, arabayı kilitlemişim ama hava çok sıcak olduğu ve içeri biraz hava girmesini istediğim için pencereyi bir santim kadar açık bırakmışım. Zarfın geçebileceği kadar bir aralık vardı ama zarf ancak geçerci çünkü çok kalındı.”

Başımı yana yatırdım. “Para mıydı?”

“Beş bin dolardan biraz daha az,” dedi Tess. “Yirmilikler, beşlikler, yüzlükler halinde.”

“Para dolu bir zarf mı? Hiçbir açıklama, hiçbir not filan yok muydu?”

“Ah, bir not vardı.”

Kanepeden kalkarak ön kapının yanında duran sürgü do-laplı arnika bir masava doğru yürüdü ve masanın tek çekme-

cesini açtı. "Bütün bunları bodrumu temizlemeye, kitap ^ fularını filan elden geçirmeye başladığımda buldum. Rendç_n sonra Cynthiayla eşyalarımı ayırmakta zorlanmamanız içj_n şimdiden başlamam gerekiyordu."

On tane veya daha fazla sayıda beyaz zarf, lastik bir bantla küçük bir tomar halinde toplanmıştı. Toplam kalınlıkları bj_r santim kadardı.

"Elbette şimdi hepsi boş," dedi Tess. "Yine de zarflan sakladım. Üzerlerinde hiçbir yazı, gönderen adresi, posta pulu falan olmadığı halde. Bir gün yararlı olabilecek bir şey, belki parmak izi filan bulunabileceğini düşündüm."

Tess'in elleri zarfların her yerine değdiğinden, ne kadar kanıt unsuru olabilecekleri şüpheliydi. Ama diğer yandan, adlı bilim benim uzmanlık alanım değildi. Beni kimya öğretirken göremezdiniz.

Tess, lastik bandın altından bir kağıt parçası çekti. "Bu aldığım tek nottu. İlk zarfla birlikte gelmişti. Ardından gelenlerin hepsinde para vardı ama başka tek kelime yoktu."

Bana üçe katlanmış, standart büyüklükte bir daktilo sayfa¹ verdi. Zamanla biraz sararmıştı. Kağıdı açtım. Mesaj kasıtlı bit şekilde büyük ve kalın harflerle yazılmıştı:

BU CYNTHIA'YA YARDIM ETMEN İÇİN. EĞİTİMİ VE İHTİYAÇ DUYABİLECEĞİN DİĞER HER ŞEY İÇİN.

DAHASI DA GELECEK AMA BU KURALLARI İZLEMELİSİN.

CYNTHIA'YA PARADAN ASLA SÖZ ETME' YECEKSİN.

KİMSEYE ASLA BAHSETMEYECEKSİN. NEREDEN GELDİĞİNİ BULMAYA KALKIŞMAYACAKSIN.

ASLA.

Hepsi buydu.

Başımı kaldırıp önümde duran Tess'e bakmadan önce üç kez okumuş olmalıyım.

"Asla," dedi. "Cynthia'ya asla söylemedim. Kimseye söylemedim. Onları arabama kimin bıraktığını bulmaya da kalkışmadım. Ne zaman veya nerede karşıma çıkacağını asla bilmedim. Bir defasında, bir akşam *New Haven Register* m arasına sıkıştırılmış halde ön kapıda buldum. Başka bir zaman, alışveriş merkezinden çıktığımda arabada başka bir tane daha vardı."

"Kimseyi görmedin."

"Hayır. Sanırım bırakan her kimse, beni güvenli bir mesafeden izliyordu. Bir şey bilmek ister misin? Arabamı ne zaman park etsem, ne olur ne olmaz diye pencereyi daima aralık bırakırdım."

"Toplamı ne kadardı?"

"Altı yıl boyunca toplam kırk iki bin dolar."

«nr »

ianrım.

Tess elini uzattı. Notu geri istiyordu. Kağıdı katlayıp zarflarla birlikte lastik bandın için soktu, ayağa kalktı ve her şeyi yine masanın çekmecesine koydu.

"Peki, kaç yıl önce bitti bu?" diye sordum.

Tess bir an düşündü.

"Yaklaşık on beş yıl önce sanırım. Cynthia okulu bitirdiğinden beri hiçbir şey gelmedi. Bir nimet olduğunu söyleye-

bilirim. O para olmasa Cynthia'yı asla üniversiteden mezun edemezdim. Bu evi satmadan veya yeni bir ipotek filan almadan asla başaramazdım."

"Hım," dedim. "Kim bırakmış peki?"

“İşte kırk iki bin dolarlık soru da bu,” dedi Tess. “Bütün bu yıllar boyunca hep bunu merak ettim. Annesi miydi? Babası mıydı? İkisi birden miydi?”

“Yani bütün o yıllar boyunca hayattaydılar... En azından biri öyleydi. Hatta belki hala hayatta olabilirler. Ama ikisinden biri bunu yapabildiyse, seni izleyebildiyse, parayı bıraka-bildiyse, neden bağlantı kurmadı?”

“Hiç mantıklı görünmediğini biliyorum,” dedi Tess. “Ben hep kardeşimin öldüğüne inandım. Hepsinin öldüğüne inandım. Ortadan kayboldukları gece hepsinin öldüğünü düşündüm.

“Eğer öldülerse,” dedim, “o zaman sana bu parayı her kim gönderdiyse, ölümlerinden kendini sorumlu hisseden biri olmalı. Hatasını düzeltmeye çalışan biri.”

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?” dedi Tess. “Bu bilgi cevaptan çok soru getiriyor. Para onların hayatta olduğu anlamına gelmez. Öldükleri anlamına da gelmez.”

“Ama bir anlamı olmalı,” dedim. “Para kesildikten sonra, daha fazlasının gelmeyeceği belli olduğunda, neden gidip polise anlatmadın? Soruşturmayı tekrar başlatabilirlerdi.”

Tess yorgun gözlerle baktı. “Biraz ortalığı karıştırmaktan korkmayacağımı düşünüyor olabilirsin, Terry. Ama bu mcsck söz konusu olduğunda, gerçeği bilmek isteyip istemediğimden asla emin olamadım. Korkuyordum. Gerçeğin Cynthiayı ne kadar incitebileceğini de bilmiyordum. Tabii gerçeği öğretir

bilirsek. Bu beni çok yordu. Bütün o stres. Şimdi hasta olmamın nedeni bu mu diye merak ediyorum. Stresin vücudu çok fazla etkilediğini söylüyorlar.”

“Bunu ben de duymuştum.” Bir an duraksadım. “Belki de biriyle konuşman gerek.”

“Ah, bunu da denedim,” dedi Tess. “Dr. Kinzler’a ben de gittim.”

Gözlerimi kırptırdım. “Gittin mi?”

“Cynthia ona gittiğinizden söz etmişti. Dolayısıyla ben de aradım ve birkaç kez gittim. Ama biliyorsun, bir yabancıyla açıkça konuşmaya hazır değilim. Sadece aileyle paylaşılabilirler şeyler vardır.”

Bir arabanın evin önüne yanaştığını duydum.

“Cynthia ya söyleyip söylememek sana kalmış,” dedi Tess. “Zarfları yani. Benimle ilgili olan kısmı zamanı geldiğinde ben söyleyeceğim.”

Araba kapısı açılıp kapandı. Pencereden baktım ve Cynthia’nın arabanın etrafından dolaşarak bagajı açtığını gördüm.

“Bunu düşünmem gerek,” dedim. “Ne yapacağımı bilmiyorum ama anlattığın için teşekkür ederim.” Duraksadım. “Keşke daha önce anlatmış olsaydın.”

“Keşke anlatabilseydim.”

Ön kapı açıldı ve Cynthia elinde birkaç alışveriş torbasıyla içeri girdi. Aynı anda Grace bir oyuncak ayı gibi göğsüne bastırıldığı çikolatalı dondurma kutusuyla ve ağzının kenarlarında çikolata kalıntılarıyla bodrumdan koşarak geldi.

Cynthia merakla ona baktı. Zihnindeki çarkların döndüğünü ve markete boşu boşuna gönderildiğini düşündüğünü biliyordum.

“Sen çıktıktan sonra aslında dondurmamız olduğunu fark ettik.” dedi Tess. “Ama diğer şeylere yine de ihtiyacım vardı. Bugün benim doğum günüm. Hadi kutlayalım.” *



İyi geceler öpücüğü vermek için Grace'in odasına girdi ğimde hava çoktan kararmıştı, yine de pencerenin önündeki silüetini hemen gördüm. Teleskopuyla gökyüzüne bakıyordu. Teleskopu ayağa bağlayan parçayı kabaca bantla mış olduğunu zar zor seçtim.

"Hayatım." dedim,

Parmaklarını oynattı ama teleskopundan ayrılmadı. Gözlerim karanlığa alışınca Cosmos'un yatağın üzerinde açık durduğunu gördüm

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

Pek fazla değil," dedi.

"Bu çok kötü."

Hayır, değil. Eğrc Dünya'yı yok etmeye gelen bir şey yok sa bu iyi."

"Bak buna karşı çıkamam.'

Sana ve anneme bir şey olmasını istemiyorum, Sabah evimize bir meteor çarpacak olsa, geldiğini şimdi görürdüm. Bu gece rahatça uyuyabilirsiniz."

Saçlarına dokundum ve elimi omzuna kaydırdım.

"Baba, gözümü teleskopa çarpıyorsun, dedi.

"Ah, afedersin " dedim.

"Sanırım Tess Teyzem hasta," dedi.

Ah, hayır Demek bizi dinliyordu. Bodrumda oturmak yerim merdivenin tepesinde gizleniyordu. urace, sen...

"Sadece doğum gününde pek mutlu görünmüyordu," dedi. "Ben doğum günlerimde daha mutlu oluyorum."

"İnsan yaşlandıkça doğum günleri o kadar da Önemli olmaz," dedim. "Bir sürü doğum günü geçirmiş olursun. Dolayısıyla pırlıtsı zamanla azalır."

“Nasıl yani?”

“Bir şey yeni ve heyecan verici olduğunda nasıldır bilirsın. Ama bir süre sonra sıkıcı olmaya başlar hani? Yeniyken bir pırıltısı vardır.”

“Ah!” Teleskopunu biraz sola kaydırđı. “Bu gece Ay gerçekten çok parlak. Bütün kraterler görünüyor.”

“Hadi bakalım, yatağa,” dedim.

“Birazdan,” diye itiraz etti.

“Bu gece iyi bir uyku çek ve meteorlarla ilgili endişelenme.

Fazla zorlayıcı davranıp hemen yatağına girmesini emret-memeye karar verdim. Bir çocuğun uyku saatinden sonra güneş sistemini incelemek için ayakta kalmasına izin vermenin, çocuk bakımı yetkililerinin müdahalesini gerektirecek kadar ciddi bir suç olduğunu sanmıyordum. Kulağına hafif bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktım ve koridorun ucun* daki kendi yatak odamıza döndüm.

Grace’e çoktan iyi geceler demiş olan Cynthia yataku oturuyor, bir derginin sayfalarını karıştırıyor, yazılara çok di kat etmeden sadece bakıyordu.

“Yarın alışveriş merkezinde yapmam gereken işler var,” dedi gözlerini sayfalardan ayırmadan. “Grace’e yeni koşu ayakkabıları almam gerek.”

“Onunkiler eski gibi görünmüyor.”

“Değiller ama parmakları sıkışıyormuş. Bizimle gelir misin?”

“Elbette,” dedim. “Sabah çimleri biçerim, öğle yemeğini de orada yeriz.”

“Bugün güzeldi,” dedi. “Tess’i yeterince sık görmüyoruz.”

“Haftalık ziyaretlere ne dersin?” diye önerdim.

Ciddi mısın: Culumsedı.

“Tabii. Akşam yemeği için onu buraya davet ederiz, Knickerbocker’a ya da belki bir balık restoranına filan götürürüz. Bu hoşuna gider.”

“Bayılır. Bugün biraz düşünceli görünüyordu ve sanırım biraz dalgınlaşmaya başladı. Yani, baksana, dondurması zaten varmış.”

Gmleğimi çıkardım, pantolonumu bir sandalyenin sırtına astım. ‘Ah, şey,’ dedim. “Büyütülecek bir şey değildi bence.”

Tess, Cynthia’ya sağlık sorunlarından henüz söz etmek istemiyordu. Kendi doğum günü kutlamasını mahvetmek istememişti. Haberi Cynthia’ya ne zaman vereceği Tessa kalmıştı. Gerçi karımın hiçbir şeyden haberinin olmaması bana biraz ters geliyordu.

Ama daha da kötüsü, yıllar boyunca Tess’e isimsiz biri **tarafından** gönderilen paranın varlığını aniden öğrenmek olmuştu. Böyle bir bilgiyi kendime saklamaya ne hakkım vardı? Cynthia bunu bilmeyi kesinlikle benden daha fazla hak ediyordu. Ama Tess, Cynthia’nın bugünlerde hassas olduğunu

düşündüğü için açıklamak istememişti ve ben de buna şimdilik karşı ıkamazdım.

Cynthia ya teyzesinin Dr. Kinzler’a birkaç kez gittiğini bilip bilmediğini de sormak istiyordum ama sonuçta Tess’in bunu neden ona değil de bana anlattığını bilmek isteyeceğinden bu konuyu da açmadım.

“Sen iyi misin?” diye sordu Cynthia.

“Evet, iyiyim. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu,” dedim klotuma kadar soyunurken. Dişlerimi fırçalayıp yatağa uzandım, sırtımı ona dönerek yan yattım. Cynthia dergiyi yere atıp ışığı kapadı ve birkaç saniye sonra kolunu koltukaltımdan geçirip göğsümü okşadı, elini aşağı kaydırarak organımı kavradı.

“Ne kadar yorgunsun?” diye sordu fısıldayarak.

“O kadar değil,” dedim ve ona döndüm.

“Senin yanında güvende olmak istiyorum,” dedi dudaklarımı dudaklarına çekerken.

“Bu gece meteor yokmuş,” dedim ve ışıklar açık olsaydı muhtemelen gülümsediğini görebileceğimi düşündüm.

Cynthia çabucak uykuya daldı. Ben o kadar şanslı değildim.

Tavana bakıp durdum, yan tarafıma döndüm, dijital saa* te dik dik baktım. Bir dakika daha geçtiğinde, altmışa bdar saymaya başladım. Sonra sırtüstü döndüm ve bir süre daha ta* vana baktım. Sabahın ne doğru Cynthia huzursuzluğunu sezdi ve uyku sersemliğiyle, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim, “sen uyumana bak.”

Yzleşemeyeceğim şey onun sorularıydı. Kendisini büyütürken Tess’e bırakılan para dolu zarflarla ilgili Cynthia’nın

soracağı soruların cevaplarını bilseydim ona hemen aıklayabilirdim.

Hayır, bu doğru değildi. Cevapların bir kısmını bilmek daha fazla soru doğuruyordu. Paranın ailesinden biri tarafından bırakıldığım bildiğimi varsayalım, harta kim olduğunu bile bildiğimi varsayalım...

Yine de ‘neden’ sorusunun cevabını bilemezdim.

Diyelim ki paranın aile dışından biri tarafından bırakıldığını biliyordum. Peki kim? Annesinin, babasının ve ağabeyinin başına gelenleri bilen ve onun bakımı için para bırakacak kadar Cynthia’ya karşı kendini sorumlu hisseden kim olabilirdi?

Polise anlatmam gerekip gerekmediğini de merak ediyordum. Tess’in mektubu ve zarfları onlara açıklamasını sağlayabilirdim. Belki de bunca yıldan ve bu kadar ellenip parmaklandıktan sonra bile hala adli bilim cihazlarının tespit edebileceği türde sırlar içeriyor olabilirlerdi.

Tabii eğer polis teşkilatında hala bu davayı umursayan binlerinin oldueunu varsavarsak. Olav cok ama cok uzun zaman

t-J d 4 J *

önce çözülemeyen davalar arasına terk edilmişti.

Televizyon programını yaparlarken, olayı soruşturan ve hala teşkilatta olan birilerini bulmakta bile çok zorlanmışlardı. Bu yüzden Arizona'daki adamı bulmuş, Airstream'inin önünde otururken röportaj yapmış, ailesinin ve ağabeyinin kaybolmasıyla Cynthia'nın bir ilgisi olduğunu ima etmesine fırsat vermişlerdi.

Piç!

Böylece, Cynthia'yla paylaşamadığım ve bana sadece hala ne kadar çok şeyi bilmediğimizi hatırlatan bilgilerin yükü altında uyanık yattım.

Cynthia ve Grace ayakkabılara bakarken ben de kitabevj^ biraz zaman geçirdim. Grace koşarak mağazaya girdiğinde elimde eski bir Philip Roth romanı -daha önce hiç okumadığım biri- vardı. Cynthia elinde bir alışveriş poşetiyle hemen arkasmdaydı.

“Açlıktan ölüyorum dedi Grace kollarını bana dolayarak

“Ayakkabı aldınız mı?”

Bir adım geri çekildi ve ayaklarını tek tek uzatarak gösterdi. Pembe şeritli beyaz spor ayakkabılar.

“Torbada ne var?” diye sordum.

“Eskileri,” dedi Cynthia. “Yenilerini hemen giymek istedi. Acıktın mı?”

Acıkmıştım. Roth'u yerine koydum ve yürüyen merdivene binerek yemek katına çıktık. Grace, tercihini McDonaldstan yana kullandı. Ben Cynthia yla birlikte başka bir stanttan çorba ve soğuk sandviç alırken kendi yiyeceklerini alması için Grace'e para verdim. Cynthia omzunun üzerinden sürekli McDonald's standına bakıyor, Grace i gözden kaçırmıyordu Bu pazar öğle üzerinde alışveriş merkezi ve özellikle de yemA katı çok kalabalıktı. Hala birkaç boş masa vardı ama onlar di hızla doluyordu.

Cynthia, Grace'i izlemekle o kadar meşguldü ki ;kimili* plastik tepsilerini içlerinde peçeteler ve tabaklar, çorbalar« sandviçlerle ben taşıyordum.

“Bize masa buldu,” dedi Cynthia. Etrafa bakındım « Grace'i dört kişilik bir masada gördüm. Onu gördükten \$ sonra bile hala kolunu ileri geri sallamaya devam etti. ^ katıldığımızda Big Mac'ini kutudan çoktan çıkarmış, patateslerini kutunun boş tarafına boşaltmıştı bile-

“İyyy” dedi brokoli çorbamı gördüğünde. Yandaki masada tek başına oturan ellili yaşlarında, mavi ceket giymiş nazik görünümlü bir kadın bize bakıp gülümsedi ve kendi yemeğine geri döndü.

Grace i sağ tarafıma alarak Cynthia'nın karşısına oturdum. Cynthia'nın omzumun üzerinden bakıp durduğunu fark ettim. Arkama dönüp onun baktığı yere baktım ve tekrar eşime döndüm.

“Ne?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi ve tavuk salatalı sandviçini ısırdı.

“Neye bakıyordun?”

“Hiçbir şeye,” dedi tekrar.

Grace bir kızarmış patatesi ağzına soktu ve beş milimlik parçalar halinde hızla öğüttü.

Cynthia yine omzumun üzerinden bakıyordu.

^aCyn,” dedim. “Sen neye bakıyorsun böyle?”

Bu kez bir şeyin dikkatini çektiğini hemen inkar edemedi. “Şurada bir adam var,” dedi. Ben tam dönüp bakacakken ekledi. ‘ ‘Hayır, sakın bakma.”

'Adamda bu kadar özel olan ne?”

“Hiçbir şey,” dedi.

İç çektim ve muhtemelen gözlerimi de devirdim. “Tanrı aşkına, Cyn, adamın birine öylece...”

“Todd’a benziyor,” dedi.

Pekala, diye düşündüm. *Bunu daha Önce de yaşadık Sadece sakın ol.* “Tamam,” dedim. “Onu ağabeyine benzetmene neden olan ne?”

“Bilmiyorum. Havası. Todd’un bu yaşında muhtemelen olacağı gibi görünüyor.”

“Neden bahsediyorsunuz siz?” diye sordu Grace.

“Boşver,” dedim ve tekrar Cynthia ya döndüm, “Banag& rünüşünü tarif et. Sadece doğal bir tavırla dönüp adama bir göz atacağım.”

“Siyah saçları var. Kahverengi bir ceket giymiş. Çin vcmcjy yiyor. Şu anda yumurtalı bir dürüm yiyor. Babamın daha genç ve Todd’un daha yaşlı haline benziyor.”

Çeşitli yiyecek stantlarına bakınıyormuş ve yiyecek başka ne alabileceğime karar vermeye çalışıyormuş gibi yaparak sandalyemde yavaşça döndüm. Onu gördüm, yarısı yenmiş yumurtalı dürümünün kenarlarından dökülen yeşillikleri diliyle toparlamaya çalışıyordu. Cynthia’nın ayakkabı kutusunda sakladığı anıları arasında Todd’un birkaç fotoğrafını görmüştüm ve Cynthia’ın söylediği şeyin mümkün olabileceğini düşündüm. Todd otuzlu yaşlarının sonlarına veya kırklı yaşlarının başlan-na kadar yaşamış olsaydı bu adama biraz benzeyebilirdi. Biraz kiloluydu, etli bir yüzü vardı, siyah saçlıydı ve otururken ram olarak kestirmek zor olsa da sanırım boyu bir seksen kadardı.

Tekrar Cynthia’ya döndüm. “Diğer bir milyon kişiye daha benziyor,” dedim.

“Gidip yakından bakacağım,” dedi Cynthia.

Ben daha itiraz etmeye fırsat bulamadan Cynthia ayjş kalkmıştı bile. “Hayatım,” dedim yanımdan geçip giderken. Kolunu yakalamak için

uzanırken aslında o kadar da kararı değildim.

‘Annem nereye gidiyor?’

"Lavaboya," dedim.

“Ben de gideceğim,” dedi Grace yeni ayakkabılarını göre* bilmek için ayaklarını ileri geri sallayarak.

“Seni daha sonra götürebilir” dedim.

Cynthia yemek katının uzak tarafından dolaşırken ve adamın oturduğu yere karşı yönden yaklaşırken onu izledim. Bütün stantların önünden geçip adamın arka çaprazından yaklaştı. Yanına geldiğinde doğruca ilerledi, McDonald’s stan-dına yaklaştı ve kuyruğa girdi. Olabildiğince doğal bir tavırla, ağabeyi Todd’a inanılmayacak kadar benzediğini düşündüğü adama arada bir bakışlar atıyordu.

Geri dönüp oturduğunda Grace’e şeffaf bir plastik bardakta küçük bir çikolatalı dondurma uzattı. Onu Grace’in tepsisine bırakırken eli titriyordu.

“Vay canına!” dedi Grace.

Cynthia kızının minnet ifadesine karşılık vermedi. Bana baktı. “Bu o.”

(1/^ »s

Cyn.

“Ağabeyim.”

“Cyn, hadi ama... Todd değil o.”

“Ona yakından baktım. O. Onun ağabeyim olduğundan, Grace’in burada oturduğundan emin olduğum kadar

eminim.”

Grace başını kaldırıp annesine baktı. “Ağabeyin burada mı?” Gerçekten meraklanmıştı. “Todd mu?”

“Sen dondurmam ye,” dedi Cynthia.

“Adının ne olduğunu biliyorum,” dedi Grace. “Babanın adı Clayton, anneninki de Patricia ydı.” İsimleri sınıfta sözlüye kalkmış gibi saymıştı.

“Grace!” diye çıkıştı Cynthia.

Kalp atışlarımın hızlandığımı hissettim. İşler giderek kötüleşecek gibiydi.

“Onunla konuşacağım,” dedi Cynthia.

Bingo!

“Yapamazsın,” dedim. “Bak, onun Todd olması hiç man-tikli değil. Tanrı aşkına, ağabeyin ortalıklardaysa, alışveriş merkezlerine gidip Çin yemeği yiyorsa, seninle bağlantı kur-maz mıydı sence? Ve o da seni görürdü. Az önce Dedektif Clu-useau gibiydin, adamın etrafında gayet açık bir şekilde dolanıyordun. Sadece ağabeyine benzeyen bir adam o. Yanına gidip Todd’muş gibi konuşmaya başlarsan ödü patl...”

“Gidiyor,” dedi Cynthia panik dolu bir sesle.

Olduğum yerde hızla döndüm. Adam ayağa kalkmış, ağzını son kez kağıt peçeteye siliyordu. Sonra peçeteyi elinde buruşturup kağıt tabağın içine attı. Tepsiyi çöp sepetine götürmeye tenezzül etmeden öylece bıraktı ve tuvaletlere doğru yürümeye başladı.

“Dedektif Cloozoo kim?” diye sordu Grace.

“Peşinden gidemezsin,” diye uyardım Cynthia’yı.

Donakalmış bir halde oturuyor, tuvaletlere uzanan koridorda ilerleyen adamı izliyordu. Adam geri dönecekti ve Cynthia bekleyebilirdi.

“Erkekler tuvaletine mi gireceksin?” diye sordu Grace, annesine.

“Sen dondurmanı ye,” diye tekrarladı Cynthia.

Yanımızdaki masada oturan mavi ceketli kadın salatasın' eşeliyor, bizi dinlemiyormuş gibi yapıyordu.

Cynthia yi hepimizin pişman olacağı bir şey yapmakun caydırmak için sadece saniyelerimin kaldığını hissediyordu*' ilk tanıştığımızda bana söylediklerini hatırla. Ailen olabilen ğini sandığın insanlar gördüğünü söylüyordun.^{1*}

“Birazdan tekrar çıkar. Tabii başka çıkış yoksa. Başka çıkış var mı?’*’

“Sanmıyorum,” dedim. “Bak, böyle hissetmen son derece doğal. Bütün hayatım arayarak geçirdin. Yıllar önce Larry King’i izliyordum ve oğlu O. J. Simpson tarafından öldürülen bir adamı konuk etmişti, sanırım adı Goldmandı. Adam, Larry'ye arabasını kullanırken birinin oğlunun tarzında araba kullandığını gördüğünü ve oğlunun öldüğünü, hiçbir anlamı olmadığını bilmesine rağmen arabanın peşinden giderek sürücüyü kontrol ettiğini söylemişti...”

“Todd’un ölüp ölmediğini bilmiyorsun ki,” dedi Cynthia.

“Biliyorum. Öyle demek istemedim. Söylemeye çalıştığım şu ki...”

“İşte orada. Yürüyen merdivene doğru gidiyor.” Cynthia ayağa fırladı ve yürümeye başladı.

“Lanet olsun be kadın!” dedim.

“Baba!” dedi Grace.

Ona döndüm. “Sen burada kalacaksın ve kesinlikle yerinden kıpırdamayacaksın, anladın mı?” Grace ağzına götürdüğü dondurma dolu kaşıkla donakalarak başıyla onayladı. Yan masadaki kadın tekrar bize baktı ve göz göze geldik. “Afedersiniz, dedim, “ama bir süreliğine kızıma göz kulak olabilir misiniz?

Kadın ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı.

“Sadece birkaç dakika,” dedim ona güvence vermeye çalışarak. Sonra hayır demesine fırsat bırakmadan ayağa kalktım.

Cynthia’nın peşinden gittim. İzlediği adamın yürüyen merdivene bindiğini ve kalabalığın arasında gözden kaybolduğunu fark ettim. Yemek katı o kadar kalabalıktı ki Cynthia yavaşlamak zorunda kalmıştı. Yürüyen merdivene binerken

adamlarla arasında altı-yedi kişi vardı, Cynthia’yla benim aram da da öyle.

Adam aşağıda yürüyen merdivenden indiğinde hızlı adım, larla çıkışa yöneldi. Cynthia önündeki bir çifti geçmeye çal,, şıyordu ama basamakların üzerinde bir puset tuttukları iç® beklemek zorunda kaldı.

Nihayet dibe ulaştığında kapıya neredeyse yaklaşmış olan adama doğru koşmaya başladı.

“Todd!” diye bağırdı.

Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu. İlk kapıyı itip açtı,arkasından bıraktı, İkincisini açtı ve otoparka yöneldi. İlk kapıdan çıkarken Cynthia ya neredeyse yetişmiştim.

“Cynthia!” dedim.

Ama adam ona karşı ne kadar kayıtsızsa o da bana karşı o kadar kayıtsızdı. Kapıdan çıktığında yine “Todd!” diye seslendi ve yine sonuç alamadı. Sonra nihayet adama yetişip dirseğinden yakaladı.

Adam döndü ve nefes nefese kalmış, deli gibi görünen bu kadına şaşkınlıkla bakakaldı.

“Evet?” dedi.

“Afedersin,” dedi Cynthia soluklanmaya çalışırken. 'Amı seni tanıdığımı sanıyorum.”

Şimdi yanımdaydım ve adam bana “burada ne halıkr dönüyor?” der gibi bakıyordu.

Ben sizi tanıdığımı sanmıyorum,” dedi adam yavaşça.

Adın Todd,” dedi Cynthia.

“Todd mu?”

Adam başını iki yana salladı. “Hanımefendi, çok üguf ama ben...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Cynthia. “Sende babamı görebiliyorum. Gözlerinde.”

“Özür dilerim,” dedim adama. “Karım sizin ağabeyine benzediğinizi sandı. Onu çok uzun zamandır görmedi de.”

Cynthia öfkeli bir şekilde bana döndü. “Ben aklımı kaçırmıyorum,” dedi. Tekrar adama döndü. “Pekala, kimsin o zaman? Bana kim olduğunu söyle.”

“Hanımefendi, lanet olasıca derdinizin ne olduğunu bilmiyorum ama beni buna karıştırmayın, tamam mı?”

İkisinin arasına girmeye ve olabildiğince sakın bir sesle konuşmaya çalıştım. “İsteyeceğim şeyin çok fazla olduğunu biliyorum, inanın, anlıyorum. Ama bize kim olduğunuzu söylerseniz, en azından eşimin sakinleşmesine yardımcı olabilir-

* « » siniz.

“Bu çılgınlık,” dedi adam. “Böyle bir şeyi yapmak zorunda değilim.”

“Gördün mü?” dedi Cynthia. “Şensin ama nedense itiraf etmiyorsun.”

Cynthia'yı kenara çektim.

“Bana bir dakika ver.” Sonra tekrar adama döndüm. Eşimin ailesi yıllar önce kayboldu. Ağabeyini çok uzun yıllardır görmedi ve anlaşılan siz ona çok benziyorsunuz. Hayır dersiniz anlarım ama eğer bana bir kimlik, sürücü belgesi veya benzeri bir şey gösterebilerseniz, inanamayacağınız kadar büyük bir yardımda bulunmuş olursunuz. Bu konu burada kapanır ve biter.”

Adam bir an yüzümü inceledi. “Eşinizin yardıma ihtiyacı var, farkındasınız değil mi?” dedi.

Bir şey söylemedim.

Sonunda iç çekti, başını iki yana salladı ve pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. Açıp plastik bir kart çekerken bana uzattı, “işte.”

Jeremy Sloan adında birine ait, Youngstown adresli b;: New York Eyaleti sürücü belgesiydi. Üzerinde de adamın fotoğrafı vardı.

“Bir saniyeliğine alabilir miyim?” diye sordum. Adamba şıyla onayladı. Cynthia'ya yaklaştım ve ehliyeti ona verdim, “Şuna bir bak.”

Cynthia sürücü belgesini işaret ve başparmakları arasında tutarak çekingen bir tavırla aldı ve incelerken gözleri doldu, Bakışlarını sürücü belgesindeki fotoğraftan adamın yüzüne kaldırdı. Sonra sessizce yaklaşıp ehliyeti adama uzattı.

Cok uzgunum, dedi. Be-ben... çok özür dilerim...

Adam sürücü belgesini aldı, cüzdanına geri koydu, yine tiksintiyle başını iki yana salladı, kısık sesle bir şeyler homurdandı (seçebildiğini tek kelime “deli” oldu) ve otoparka doğru yöneldi.

“Hadi, Cyn,” dedim. “Gidip Grace’i alalım.”

“Grace mi?” dedi. “Grace’i yalnız mı bıraktın?”

“Yanında biri var,” dedim. “O iyi.”

Ama Cynthia koşarak alışveriş merkezine daldı ve anaka hızla geçerek yürüyen merdivenden çıkmaya başladı. Ben A hemen arkasındaydım. Kalabalığın ve masaların arasından geçerek yemeğimizi yediğimiz masaya ulaştık. Bitmemiş strata çorba kaselerimiz ve sandviçlerimizle Grace'in McDonald* çöpleri üç plastik tepsi içinde duruyordu.

Grace orada değildi.

Mavi ceketli kadın da orada değildi,

“Nered..

“Tanrım!” dedi Cynthia. “Onu burada mı bıraktın? *Onu burada tek başına mı bıraktın*

“Sana söylüyorum, yanında o kadın vardı, tam burada oturuyordu.” Bir hayal uğruna kalkıp gitmişti ve ben Grace*i bu yüzden tek başına bırakmak zorunda kaldığımı yüzüne haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. “Buralarda bir yerde olmalı,” dedim.

“Kimdi o?” diye sordu Cynthia. “Görünüşü nasıldı?” “Bilmiyorum. Yani yaşlı bir kadındı işte. Üzerinde mavi bir ceket vardı. Tam şurada oturan kadındı.”

Kadın da bitmemiş salatasını tepsisinde bırakmıştı ve yanında yarısına kadar Pepsi ya da Coca Cola dolu bir kağıt bardak duruyordu. Aceleyle kalkmış gibiydi.

“Alışveriş merkezi güvenliği,” dedim paniğe kapılmamaya çalışarak. “Yanında küçük bir kız olan mavi ceketli bir kadını bulabilirler...” Resmi üniformalı birini bulmaya çalışarak yemek katına bakındım.

“Küçük kızımızı gördünüz mü?” diye soruyordu Cynthia etraftaki masalarda oturanlara. Hepsi boş yüzlerle bakarak omuz silkiyordu. “Sekiz yaşında. Tam şurada oturuyordu.” Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Kadının bir dondurma daha alma vaadiyle kandırarak Grace’i sürüklemiş olabileceğini düşünerek McDonald’s standına baktım. Ama Grâce bunu yutmayacak kadar zekiymiş. Daha sekiz yaşındaydı ama sokaklarla ilgili yeterince eğitimi vardı.

Kalabalık yemek katının ortasında duran Cynthia bağırarak kızımıza seslenmeye başlamıştı. “Grâce! Grâce!’ lam o sırada arkamda bir ses duydum.

“Selam, baba!”

Olduğum yerde hızla döndüm. “Annem neden çığlık atı. yor?” diye sordu Grace.

“Hangi cehennemdeydin sen?” diye sordum. Cynthia^ görmüştü ve koşarak geliyordu. “O kadına ne oldu?”

“Cep telefonu çaldı ve gitmesi gerektiğini söyledi,” dedi Grace doğal bir tavırla. “Sonra da tuvalete gittim. Sana tuvalete gitmem gerektiğini söylemiştim. Herkesi korkutuyorsunuz.”

Cynthia, Grace’i yakaladı ve boğacakmış gibi sarıldı. Tesse yapılan o gizli ödemelerle ilgili bilgiyi kendime sakladığım için vicdan azabı çekiyorsam da artık bunu aşmışım. Ailemizin daha fazla kaosa ihtiyacı yoktu.

Eve dönene kadar yol boyunca kimse konuşmadı.

Ve eve ulaştığımızda telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Mesaj *Deadline* in yapımcılarından birinden gelmişti. Üçümüz mutfakta durup dinledik. Kadın birinin kendisiyle bağlantı kurduğunu söylüyordu. Bu kişi, Cynthia'nın ailesinin başına gelenleri bildiğini iddia ediyordu.

Cynthia hemen geri aradı ve telefona cevap veren kişi kah ve içmeye gitmiş olan yapımcıya ulaşmaya çalışırken bekledi Sonunda yapımcı telefona geldi. “Kim o?” diye sordu Cyr.t-nefes nefese bir halde. “Ağabeyim mi?”

Bugün onu gördüğüne kesinlikle inanıyordu.

“Hayır,” dedi yapımcı. Arayan ağabeyi değildi. Bir k*kfr dı, bir medyum mu ne? Ama söylendiğine göre çok güver biriydi.

Cynthia telefonu kapadı. “Bir psişik onlara olanLn b ^ ğini söylüyormuş.”

“Harika!” dedi Grace.

Evet, harika, diye düşündüm. Bir psişik. Kesinlikle

Bir soktuğumun psişiği eksikti!

11

«T^n azından söyleyeceklerini dinlememiz gerek,” pH dedi Cynthia.

■* Aynı akşam mutfak masasında oturmuş sınav kağıtlarını okuyordum ama odaklanmakta zorlanıyordum. Cynthia, yapımcının psişikle ilgili aramasından beri başka bir şey düşünemiyordu. Diğer yandan ben daha kayıtsız kalmıştım.

Akşam yemeğinde çok fazla konuşmadım ama Grace kendi başına ödevini yapmak için odasına çıktığında ve Cynthia sırtı bana dönük şekilde bulaşık makinesini doldurmaya başladığında, ‘Bu konuda konuşmamız gerek,’ dedi.

“Üzerinde konuşacak pek bir şey göremiyorum,” diye karşılık verdim. “Psişik olduğunu söyleyen biri programcılarını aramış. Bence bu, ailenin zaman örgüsündeki bir boşluktan kayıp gittiğini düşünen adamdan sadece bir adım daha ötede. Belki de bu kadın hepsini bir brontosaurusa binerken veya bir Çakmaktaş arabası kullanırken görmüştür.”

Cynthia olduğu yerde bana döndü. “Söylediklerin çok iğ* renç,” dedi.

Whitman üzerine yazılmış kötü bir makaleden başımı kah dırdım. “Pardon?”

“Söylediklerin. Çok iğrenç. İğrenç davranıyorsun.”

“Hayır, davranmıyorum.”

“Bana hala kırgınsın. Bugün yüzünden. Alışveriş merkezinde olanlar yüzünden.”

Bir şey söylemedim. Cynthia o kadar da haksız değildi. Eve dönerken söylemek istediğim ama söyleyemeyeceğimi hissettiğim şeyler vardı. Artık canıma tak etmişti. Cynthia nın hayatına devam etmesi gerekiyordu. Ailesinin gittiğini, ağabeyinin gittiğini, ortadan kayboluşlarının yirmi beşinci yıl dönümü olmasının veya ikinci sınıf bir haber programının

konuya biraz ilgi göstermesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini kabullenmesi gerekiyordu. Uzun zaman önce ailesini kaybetmişti ve bu inkar edilemez ölçüde trajikti ama artık başka bir ailesi vardı ve neredeyse kesinlikle artık var olmayan bir aileyle geçmişte yaşamak yerine bizimle birlikte anda yaşamak istemiyorsa, o zaman...

Ama bir şey söylememiştim. Bunlar bir türlü ağzımdan dö-külememişti. Ve eve döndüğümüzde onu teselli edecek gücü de bulamamıştım. Psişik olduğunu iddia eden birinin *Dead-tine* aracılığıyla araması beni daha da çileden çıkarmıştı. Salona gidip televizyonu açmış, kanallar arasında dolaşmış, hiçbir şeyi üç dakikadan fazla izleyemem iştim. Cynthia da kendini temizliğe kaptırmış, ortalığı süpürmüş, banyoyu temizlemiş, kilerdeki çorba kutularını yeniden düzenlemişti. Benimle konuşmak zorunda kalmamak için bulabildiği her şeyle kendini meşgul etmişti. Kavga ettiğimizde sonuç iyi olmayacaktı ama en azından şu anda ev *Home&Garden* dergisine konu olmaya hazır görünüyordu.

Ama parmaklarımı not vermem gereken kağıtların arasında dolaştırırken, “Öfkeli değilim,” dedim.

“Seni tanıyorumdedi. “Ve ne zaman öfkeli olduğunu biliyorum. Bugün olanlar için üzgünüm. Senin için üzgünüm. Grace için üzgünüm. O adam için üzgünüm. Ona yaşattıklarım için üzgünüm. Kendimi ve hepimizi mahcup ettim. Benden başka ne istiyorsun? Daha ne söyleyebilirim ki? Zaten Dr. Kinzler’a gitmiyor muyum? Ne yapmamı istiyorsun? İki haftada bir yerine her hafta mı gideyim? Bana ilaç verdirmek mi istiyorsun? Acıyı uyuşturacak, başıma gelen her şeyi unutturacak bir şey mi? Bu seni mutlu eder mi?”

Kırmızı kalemimi fırlatıp attım. “Tanrım!” dedim.

“Çekip gitsem çok daha mutlu olurdun değil mi?” dedi Cynthia.

“Bu çok gülünç.”

“Bunlara daha fazla dayanamıyorsun. Ve biliyor musun? Ben de dayanamıyorum. Ben de bıktım. Bir psişiğe gitme fikrinden benim hoşlandığımı mı sanıyorsun? Ne kadar umutsuz görüldüğünü anlamadığımı

mı sanıyorsun? Oraya gidip kadının söyleyeceklerini dinlemenin beni ne kadar sefil göstereceğini bilmiyor muyum sence? Ama sen olsan ne yapardın? Ya konu Grace olsaydı?”

Ona dik dik baktım. “Bunu ağzına bile alma.”

“Ya onu kaybetseydik? Ya bir gün kaybolsaydı? Aylarca, yıllarca ortaya çıkmasaydı? Ve ona ne olduğuyla ilgili en küçük bir ipucu bile bulamasaydı?”

“Böyle konuşmanı istemiyorum,” dedim.

“O zaman birinin seni aradığını, Grace’i rüyasında gördü* günü ve nerede olduğunu bildiğini söylediğini düşün. Ban-¹ dinlemeyi reddedeceğini mi söylüyorsun?”

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kaçırdım.

“Sen öyle mi yapardın? Aptal gibi görünmek istemediğin için mi? Küçük düşmekten, umutsuz, çaresiz görünmekten korktuğun için mi? Peki ya... Ya bu kişinin milyonda bir bile olsa gerçekten bir şeyler biliyor olma olasılığı varsa? Psişik bile değil de sadece psişik olduğunu sanan biri olsa ama bir vizyon olarak yorumladığı bir ipucunu, herhangi bir şeyi gerçekten görmüş olsaydı? Ya ne olduğunu öğrenmek seni gerçekten Grace’i bulmaya götürecek olsaydı?”

Başımı ellerime dayayarak bakışlarımı önümdeki kağıda diktim: “*Bay Whitman in en ünlü çalışması ‘Çimen Yaprakları bazıları tarafından marihuanayla ilgili olarak yorumlanmıştı ama aslında değildi. Yine de ‘Vücut Elektriği Şarkısını Söylüyorum denen bir çalışmayı kaleme almış birinin o dönemde taşlanmadığına inanmak zor’*”

Ertesi gün Lauren Wells’e rastladığımda her zamanki gibi eşofman giymediğini fark ettim. Üzerine tam oturan siyah bir tişört ve kaliteli bir kot pantolon giymişti. Cynthia kotun cinsini yirmi adımdan fark ederdi. Bir gece minik televizyonumuzda *American Idol* izlerken Bette Midler in *Wind Beneath My Wings* ini kendi tarzında ciyak ciyak bağırarak bir yarışmacıyı işaret ederek “Seven giyiyor,” demişti.

Lauren'in Seven giyip giymediğini bilmiyordum ama güzel görünüyordu ve o koridorda yürürken erkek öğrenciler arkasından bakabilmek için boyunlarını koparırcasına çeviriyordu.

Aksi yönden geliyordum ve beni görünce durdurdu. “Bugün nasılsın?” diye sordu. “Ühaha iyi misin?”

Son konuştuğumuzda herhangi bir şekilde kötü hissettiğimi söylediğimi hatırlamıyordum ama yine de, “Evet, iyiyim,” dedim. “Ya sen?”

“İyiyim,” dedi. “Ama bugün neredeyse izin alacaktım. Lisedeki son sınıfımdan bir kız... iki gün önce Hartfordta trafik kazasında öldü ve MSN’de bağlantıda olduğum diğer bir arkadaşım bana haber verdi. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Yakın bir arkadaşındı öyle mi?” diye sordum.

Lauren hafifçe omuz silkti. “Şey, sadece aynı yılda okumuştuk. Arkadaşım adını söylediğinde kim olduğunu hatırlamanı birkaç dakikamı aldı. Aslında birlikte takılıyor filan değildik. Birkaç derste arkamda oturmuştu. Yine de tanıdığı birinin başına böyle bir şey geldiğinde insan şoka giriyor. Seni düşündürüyor, yeniden değerlendirme yaptırıyor ki bugün neredeyse gelmeyecek olmamın nedeni de bu.”

“Yeniden değerlendirme,” dedim, Lauren’in sıkıntısının gerçekten anlayışlı davranmayı gerektirip gerektirmediğinden emin olamayarak. “Böyle şeyler olur.” Biri trafik kazasında öldüğünde ben de herkes kadar üzülürdüm ama Lauren sadece tanımadığım birinin değil, üstelik açıkça anladığım gibi kendisinin de neredeyse hiç tanımadığı birinin yaşadığı bir trajedi* diye tartışarak zamanımı boşa harcıyordu.

Koridorun ortasında dururken çocuklar etrafımızdan dolanarak koşturuyordu.

“Ehdedi Lauren. “Gerçekte nasıl biri?”

“Kim?”

"Paula Malloy," dedi Lauren. "*Deadline* ın yapımcısı. Tek* vizyonJa göründüğü kadar tatlı mı? Çok tadı görünüyor da-

"Harika dişleri var," dedim. Uzanıp koluna dokundum, öğrencileri engellemememiz için dolaplara doğru çekilmemizi işaret ettim.

"Dinle, eee, sen ve Bay Carruthers... bir hayli yakınsmız değil mi?" diye sordu.

"Rolly'yle ben mi? Evet, birbirimizi uzun süredir tanıyoruz." "Böyle bir şey istemem tuhaf ama geçen gün personel oda-sındayken o da oradaydı ve şey, sanırım... o... demek istediğim şu ki... senin ofis kabinine bir şey bırakıp sonra da aldığımı görmüş mü acaba?"

"Ah, şey, o..."

"Çünkü tamam, oraya bir şey bıraktım ama sonra üzerinde düşündüm ve kötü bir fikir olduğuna karar vererek geri aldım. Ancak sonra Bay Carruthers Roland beni gördüyse zaten muhtemelen Terry'ye söyleyecek diye düşündüm ve 'Lanet olsun!' dedim çünkü aslında onu orada bıraksam bir şey fark etmeyecekti, zira o zaman en azından ne yazdığını merak etmek yerine kendin ne yazdığını bili..."

"Lauren, bu konuda endişelenmene gerek yok. Büyütülecek bir şey değil." Notta ne yazdığını bilmek istediğimden emin değildim. Şu anda hayatımda daha fazla kargaşa istemiyordum vc hayatım cam kadar pürüzsüz olsa bile Lauren Wells'le ilgili herhangi bir kargaşa istemediğimden kesinlikle emindim.

Sadece sana vc Cynthia ya yazılmış bir mesajdı, belki bir ara bana gelirsiniz diye. Evime birkaç arkadaş davet etmeyi düşünüyordum vc yaşadığınız onca şeyden sonra belki siz ikiniz için iyi bir değişiklik olur diye düşündüm. Ama belki de bını fazla zorlayıcı davranıyorum, ha?"

"Şey, çok düşüncelisin " dedim. "Belki bir ara," *Rüyanda görürsün*,

"Her neyse," dedi Lauren kaşlarını kaldırarak. "Bu gece Post AVM ye gidiyor musunuz? Son *Survivor* programının yıldızları imza dağıtacakmış.*'

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

“Ben gidiyorum,” dedi.

“Benim zamanım yok. Cynthia'yla birlikte New Havena gitmemiz gerekiyor. Televizyon programıyla ilgili. Önemli bir şey değil. Sadece küçük bir gelişme.”

Ona söylediğime hemen pişman oldum.

Neşelenerek sıırttı. “Yarın bana hepsini anlatmalısın.” Sadece gülümsedim, derse gitmem gerektiğini söyledim ve ondan uzaklaşır uzaklaşmaz başımı iki yana salladım.

New Havendaki Fox ajansına gidecek zamanımız olması için akşam yemeğini erken yedik. Grace için bir bakıcı bulmak m-yetindeydik ama Cynthia birilerini aradığını ve sürekli kullan dığımız bakıcılardan hiçbirini boş yakalayamadığını söyledi.

Evde tek başıma kalabilirim ” dedi Grace gitmek için hazırlanırken. Grace daha önce hiç tek başına evde kalmam»^ ve bu gece kesinlikle ilk olmayacaktı, belki beş-altı yıl sonra “Hayatta olmaz, ahbap,” dedim. “Biz oradayken oyalanmak için *Kozmos* kitabını, ev ödevlerini ya da başka bir şeyini yanına alabilirsin.”

4

Kadının söylediklerini dinleyemez miyim?” diye sord^u Grace.

Hayır, dedi Cynthia ben aynı cevabı vermeye hrsat b^ lamadan.

Cynthia yemek boyunca gergindi. Artık birbirimize öfkeli olmadığımızdan bunun benden kaynakJanmadiğim biliyordum, Psişğin söyleyecekleriyle ilgili endişeli olduğunu düşündüm, Birine el falı baktırmak, önüne Tarot kağıtlarının serilmesi vs. gerçekten inan masanız bile eğlenceli olabilirdi. Bu normal şartlarda geçerliydi. Ama bu gece farklıydı.

"Ayakkabı kutularından birini götürmemi istediler,” dedi Cynthia.

“Hangisini?”

“Herhangi birini. Daha fazla titreşim veya geçmişle ilgili bir şeyler algılayabilmek için kutuyu elinde tutması, belki içindeki birkaç şeye dokunması gerekiyormuş.”

“Tabii,” dedim. “Ve bütün bunları filme mi alacaklar?”

“Bunu yapmalarını engelleyebileceğimizi sanmıyorum” dedi Cynthia. “Sonuçta bu kadını onların hikayesi ortaya çıkardı. Devamını takip etmek isteyeceklerdir.”

“Kadının kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordum.

“Keishadedi Cynthia. “Keisha Ceylon.”

“Bak sen.”

İnternette hakkında araştırma yaptım,” dedi Cynthia. Bir web sitesi var.”

Eminim vardır,” dedim ve hüzünlü bir tavırla gülümsedim.

Nazık davran,” dedi Cynthia.

Hepimiz arabaya bindik ve tam geri geri yola çıkarken Cynthia, ^HL)ur!ⁿ dedi. “Ayakkabı kutusunu unuttuğuma inanamıyorum.”

Aile anılarını sakladığı kutulardan birini dolabından almış*

¹¹ve unutmamak için mutfak masasının üzerine koymuştu.

“Ben gidip alırım,” dedim vitesi park konumuna alırken. Ama Cynthia analı tadarını çantasından çıkarmıştı bile ve kapıyı açıyordu. “Hemen dönerim,” dedi. Araba yolundan yürüyüşünü, kapıyı açışını ve anahtarları kapının kilidinde bırakarak içeri koşuşunu izledim. Cynthia içeride kutuyu kapıp geri dönmesine yeteceğinden fazla kalınca merak ettim ama sonra kolunun altında ayakkabı kutusuyla kapıda belirdi. Kapıyı kilitledi, anahtarları aldı ve arabaya döndü.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordum.

“Bir Advil aldım,” dedi. “Başım çatlıyor.”

Kanala ulaştığımızda resepsiyonda bizi atkuyruklu yapımcı karşıladı ve stüdyoya götürdü. Bir kanepa, birkaç koltuk, birkaç yapay bitkiyle bir *talk-show* dekoru yaratılmıştı. Paula Malloy oradaydı ve Cynthiayı eski bir arkadaşısı gibi abartılı bir sıcaklıkla karşıladı. Cynthia ölçülü ve mesafeli davranıyordu. Paula'nın yanında kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim, kusursuz görünümlü lacivert bir takım elbise giymiş zenci bir kadın duruyordu. Başka bir yapımcı veya kanal müdürü olup olmadığını merak ettim.

Sizi Keisha Ceylonla tanıştırayım,” dedi Paula.

Sanırım Çingene gibi görünen birini filan bekliyordum Belki yaşlıca bir çiçek çocuk. Yere kadar uzanan basma elbiseli birini. Yönetim kurulu toplantısı yönetecekmiş gibi görünen birini değil.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Keisha bizimle to kal aşırken. Bakışımındaki bir şey dikkatini çekti. “Siz farklı b* görüntü bekliyordunuz,” dedi.

“Belki,” dedim.

“Grace olmalı ” dedi kızımızla tokalaşmak için eğilirken.

“Selam,” dedi Grace.

“Gracein gidebileceği bir yer var mı?” diye sordum.

“Kalabilir miyim?” dedi Grace. Keishaya baktı. “Annemin ailesini bir vizyonda filan mı gördünüz?”

“Belki, adına ne diyorsunuz, yeşil oda?” diye araya girdim.

“Neden yeşil ki?” diye sordu Grace bir asistan tarafından uzaklaştırılırken.

Cynthia ve Keisha'nın yüzlerine biraz makyaj yapıldıktan sonra, aralarında ayakkabı kutusuyla kanepeye oturdular. Paula onların karşısındaki koltuğa yerleşirken iki kamera sessizce pozisyonlarını aldı. Ben de ayakaltında dolaşmamak için stüdyonun karanlık köşesinde olabildiğince uzağa ama izleyebileceğim kadar yakın bir mesafeye çekildim.

Paula biraz hazırlık yaptı ve birkaç hafta önce yayınladıkları bölümden alıntılar seçti. Sonra daha fazla montaj yapacaklardı. Ardından izleyicilere konuyla ilgili çarpıcı bir gelişme okluğunu açıkladı: Bir psişik kendilerini aramıştı, Bigge ailesinin 1983 teki ortadan kayboluşuyla ilgili bazı görüşler belirtebilecek bir kadın.

“Programınızı izlemiştim,” dedi Keisha Ceylon kısık ve rahatlatıcı bir sesle. “Vc elbette çok ilginç buldum. Ancak sonrasında üzerinde pek düşünmedim, iki hafta kadar sonra, bir müşterimin kaybettiği bir akrabasıyla bağlantı kurmasına yardım ediyordum ve normalde olduğu kadar etkili sonuç alamıyordum. Sanki bir parazit vardı, şu eski telefon hadannda siz birini aramaya çalışırken başka birinin hatta karışması gibi.”

Nefes kesici,” dedi Paula heyecanla. Cynthia'nın yüzü ifadesizdi.

^hVe bir ses duydum. *Lütfen kızıma bir mesaj ilet,* diyordu.

^uGerçekten mi? Kim olduğunu söyledi mi peki?”

“Adının Patricia olduğunu söyledi.”

Cynthia gözlerini kırıştırdı.

“Başka ne dedi?”

“Kızı Cynthia'ya ulaşmamı istediğini söyledi.”

“Neden?”

“Tam olarak emin değilim. Sanırım daha fazlasını öğrenebilmem için onunla bağlantı kurmamı istiyordu. Bu yüzden,” dedi Cynthia'ya

gölümseyerek, “gelirken bazı hatıra eşyalar getirmenizi istedim. Onlara dokunabilirsem belki neler olduğunu daha iyi anlayabilirim.”

Paula, Cynthiaya doğru eğildi. “Bir şeyler getirdin değil mır

“Evet,” dedi Cynthia. “Bu, size daha önce gösterdiği o eski ayakkabı kutularından biri. Resimler, eski kupürler, bir sürü küçük şey. İçinde ne olduğunu gösterebilirim ve...”

“Hayır,” dedi Keisha. “Buna gerek yok. Sadece bana bütün kutuyu verirseniz.

Cynthia kadının kutuyu alıp kucağına koymasına izin verdi. Keisha kutunun iki ucuna ellerini koyarak gözlerini kapadı. “Bundan çok fazla enerji yayıldığını hissediyorum,” dedi. *Hadi oradan be*, diye düşündüm.

“Hüzün... hissediyorum. Çok fazla hüzün.”

“Başka ne hissediyorsunuz?” diye sordu Paula.

Keisha kaşlarını çatı. “Bir işaret... Bir işaret almak üzere olduğunuzu hissediyorum.”

“Bir işaret mi?” dedi Cynthia. “Ne tür bir işaret?”

“Bir işaret... Sorularınızı cevaplamanıza yardımcı olacak bir işaret. Daha fazlasını söyleyebileceğimden emin değilim.

“Neden?” diye sordu Cynthia.

“Neden?” diye sordu Paula.

Keisha gözlerini açrı. “Be-ben... Kameralarınızı biraz kapatmanıza ihtiyacım var.”

“Ha?” dedi Paula. “Çocuklar? Biraz durabilir miyiz?”

“Tamam,” dedi kameramanlardan biri.

“Sorun nedir, Keisha?” dedi Paula.

“Sorun nedir?” diye sordu Cynthia tedirgin olarak. “Kameraların önünde söylemek istemediğiniz şey nedir? Annemle ilgili bir şey mi? Bana söylemenizi istediği bir şey mi?”

“Sayılır,” dedi Keisha. “Ama daha fazla devam etmeden önce bir şeyi netleştirmek istiyorum. Bunu yapmak için ne kadar para alacağımı.”

İşte!

“Ah, Keisha,” dedi Paula. “Sanırım masraflarını karşılayacağımızı, gerekirse seni otelde ağırlayacağımızı söylemiştik. Hartford’dan buraya kadar gelmen gerektiğini biliyoruz. Ancak mesleki anlamda sana hizmetlerin karşılığında bir ödeme yapılmayacağını belirtmiştik.”

“Ben öyle anlamadım,” dedi kadın biraz huysuz bir tavırla. “Bu hanıma söylemem gereken çok önemli şeyler var ve eğer duymak istiyorsanız, maddi açıdan tatmin edilmem gerekiyor”

“Bence söylemen gerekenleri söyle ve bu konuyu ondan ^{sonr}a konuşalım,” dedi Paula.

Sete doğru yürüyerek Cynthia’nın dikkatini çektim. “Ha-^ımdedim ve başımla gitmemizi işaret ettim.

Yenilgiyi kabullenerek başıyla onayladı, mikrofonu blumdan söktü ve ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Paula.

“Burada işimiz bitti,” dedim.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Keisha öfkelenerek. “Nereye gidiyorsunuz? Hanımefendi, bildiklerimi söylememin karşılığını bu kanal ödemeyecekse belki siz bunu yapmalısınız.”

“Kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeyeceğim,” dedi Cynthia.

“Bin dolar,” dedi Keisha. “Annenizin benden size iletmemi istediği mesajı bin dolara açıklarım.*

Cynthia kanepenin etrafından dolaşıyordu. Uzanıp elini tuttum.

“Pekala, yedi yüz!” dedi Keisha biz yeşil odaya yönelirken.

“Gerçekten aptalın tekisin,” dedi Paula, Keisha ya. “Televizyona çıkabilirdin. Bedava reklam yapacaktın. Oysa sen birkaç yüz papel için bizi kandırmayı seçtin.”

Keisha, Paula’ya sert bakışlarla dönerek saçlarına baktı. “Saçların çok kötü boyanmış, kaltak.”

“Sen haklıydın,” dedi Cynthia arabayla eve dönerken.

Başımı iki yana salladım. “Kalkıp çıkmakla en doğrusunu yaptın. Mikrofonu tutup çıkardığında şu sözde psişğin yu* zündeki ifadeyi görmeliydin. Ekmek parasının elinden alındı* ğını hissettiği belliydi.”

Karşıdan gelen arabaların farlarının ışığında Cynthia ın gülümseyen yüzü aydınlandı. Grace cevaplamayı reddetti ğimiz bir sürü sorudan sonra yorgun düşmüş, arka koltuk» uyuyakalmıştı.

Akşamımızı boşa harcadım,” dedi Cynthia.

“Hayır,” dedim. “Senin söylediklerin de doğrudu ve haksızlık ettiğim için özür dilerim. Milyonda bir şans olsaydı bile kontrol ermen gerekirdi ve biz de kontrol ettik. Artık üzerine bir çizgi çekip yolumuza devam edebiliriz.”

Evin önüne yanaştık. Arka kapıyı açıp Gracein emniyet kemerini çözdüm ve onu kucağıma alarak Cynthia’nın peşinden evin salonuna girdim. Ben Grace’i yatağına yatırmak için merdiveni çıkarken Cynthia mutfağın ışığını yaktı.

“Terry,” dedi Cynthia.

Birazdan geliyorum, derdim normalde ve önce Grace’i odasına götürürdüm ama karımın sesinde mutfağa hemen girmemi hissettiren bir ton vardı.

Ben de Öyle yaptım.

Mutfak masasının ortasında siyah bir erkek şapkası duruyordu. Eski, yıpranmış, bazı yerleri zamanla aşınmış bir fötr şapka.

12

Kadın elinden geldiğince adama yaklaşarak fısıldadı: "Tanrı aşkına, beni hiç dinliyor musun? Bunca yoldan geldim ve sen gözlerini bile açmıyorsun. Buraya gelmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bana yaşattığın şeylerin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ben bu kadar çaba harcıyorum ve sen birkaç dakikalığına uyanık kalamıyorsun. Bütün gün uyuyabilirsin ama ben sadece kısa bir süreliğine buradayım.

⁴¹ Sana bir şey söyleyeyim mi, bizi terk etmiyorsun. Bir süre daha bizimle birlikte olacaksın, orası kesin. Gitme zamanın geldiğinde, inan bana, bunu ilk bilen sen olacaksın. "

O anda adam bir şey söylemeye çalışıyor gibi göründü.

*Ne? dedi kadın. Soruyu zorlukla seçebildi. *Ah, o, dedi. Bu gece gelemedi.
"*

13

Grace i nazikçe salondaki kanepeye yatırdım, başının altına bir yastık koydum ve mutfağa geri döndüm. Cynthia fötr şapkaya bir fare leşiymiş gibi dehşet ve tiksintiyle bakıyordu. Sırtını duvara vermiş halde masadan olabildiğince uzak duruyordu ve gözleri korkuyla parlıyordu.

Beni ürküten şey şapkanın kendisi değildi. Oraya nasıl geldiğiydi. “Sen Grace’e göz kulak ol,” dedim.

“Dikkatli ol,” dedi Cynthia.

Üst kata çıktım, bütün odaların ışıklarını tek tek yaktım ve bunu yaparken başımı içeri uzattım. Banyoyu kontrol enikten sonra odalara tekrar baktım. Dolapların içlerini, yatakların altlarını kontrol ettim. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Alt kata inerek mobilyasız bodrumumuzun kapısını açtım. Merdivenin altında elimi havaya doğru sallayarak lambanın ipini buldum ve çıplak ampulü yaktım.

“Ne görüyorsun?” diye seslendi Cynthia merdivenin tepesinden.

Bir çamaşır makinesi, bir kurutucu, hurdalarla dolu bir atölye masası, neredeyse boşalmış boya kutuları, katlanmış bir yedek şilte görüyordum. Bunlar dışında pek bir şey yoktu. ¹

Tekrar zemin kata çıktım. “Ev boş,” dedim.

Cynthia hala şapkaya bakıyordu. “O buradaydı,” dedi. “Kim buradaydı?”

“Babam. Buradaydı.”

"Cynthia, biri buraya girmiş ve şapkayı masanın üzerinde bırakmış ama baban olup olmadığını bilmiyoruz.*

“Bu onun şapkası,” dedi beklediğimden daha sakın bir şekilde. Masaya yaklaşp şapkaya uzandım. “Dokunma!” dedi.

“Beni ısıracak filan değil,” dedim ve şapkayı iki parmağımla tepesinden tutup aldım. Sonra iki elimle kavradım ve çevirip içine baktım.

Eski bir şapka olduğu şüphesizdi. Gölgeğinin kenarlan lime limeydi, astarı terden yıllar boyunca kararmıştı ve üst kısmının bazı yerleri aşınmıştı.

“Bu sadece bir şapka,” dedim.

“İçine bak,” dedi Cynthia. “Babam yıllar önce bir sürü şapka kaybetmişti. İnsanlar restoranda yanlışlıkla onunkini alı yordu, hatta bir defasında o da başkasınınkini takmıştı. Bu yüzden içindeki bandın altına C harfi yazmıştı. Claytonın kısaltması olarak.”

Parmağımlı bandın içine sokarak arkaya katladım. Sağ ark* tarafa doğru harfi buldum. Cynthia'mn da görebilmesi iç*n şapkayı çevirdim.

Nefesini tuttu. “Tanrım!” Çekingen bir tavırla bana ru uç adım atarak elini uzattı. Şapkayı ona uzattım ve KrJ Tut un mezarından gelmiş bir şeymiş gibi tutarak aldı. Bir^{Jt} ellerinde büyük bir huşuyla tuttuktan sonra yavaşça yttfû^{1*} yaklaştırdı. Bir an için başına geçireceğini sandım ama bui^{1*} yerme şapkayı burnuna yaklaştıırarak kokladı.

“Bu o,” dedi.

Tartışacak değildim. Konu anıları tetiklemeye geldiğinde, kokunun belki de en güçlü duyu olduğunu biliyordum. Yetişkinliğimde bir defasında çocukluğumda yaşadığım eve gidişimi -ailemin ben dört yaşımdayken taşındığı eve- ve şimdi o evde oturanlara etrafa bakmamda sakınca olup olmadığını soruşumu hatırlıyordum. Beni nazik bir şekilde karşılamışlardı ve evin planı, ikinci kata çıkarken gıcırdayan dördüncü basamak, mutfak penceresinden arka bahçenin görünüşü hala tanıdık olmasına rağmen asıl burnuma rutubede kanşık sedir ağacı kokusu geldiği zaman neredeyse başımın döndüğünü hissetmişim. O anda barajdan bir anı seli boşalmıştı.

Dolayısıyla şapkayı yüzüne o kadar yakın tutarken Cynthia'nın neler hissedebileceği konusunda bir fikrim vardı. Babasının kokusunu alıyordu.

Nasıl olduğu önemli değildi, biliyordu.

“O buradaydı,” dedi. “Tam burada, bizim mutfağımızda, bîrim evimizdeydi. Neden, Terry? Buraya neden gelsin? Bunu neden yapsın? Lanet olasıca şapkasını buraya bırakmak yerine neden eve dönmemi beklemesin?”

“Cymhia” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Diyelim ki bu babanın şapkası. Bunu sen söylüyorsan sana elbette inanırım. Ancak bu şapkanın burada olması onu babanın bıraktığı anlamına gelmez.”

Şapkası olmadan hiçbir yere girmezdi. Her yere giderken Şapkasını takardı. Onu son gördüğüm gece de başında bu şapka varili. Evde bırakmamıştı. Bunun anlamını biliyorsun değil

mi?”

Bekledim.

“Bu onun hayatta olduğu anlamına gelir”

“Gelebilir, evet. Bu anlama gelebilir. Ama gelmeyebilir de.” Cynthia şapkayı tekrar masanın üzerine bıraktı, telefona uzandı, kendini tuttu, tekrar uzandı ve sonra tekrar duraksadı.

“Polis,” dedi. “Parmak izi alabilirler.”

“Bu şapkadan mı?” dedim. “Ama babanın olduğunu zaten biliyorsun. Parmak izlerini alsalar bile ne olacak ki?”

“Hayır,” dedi Cynthia. “Kapı tokmağından.” Ön kapıyı işaret etti. “Ya da masadan. Herhangi bir şeyden. Burada parmak izlerini bulurlarsa hala hayatta olduğu kanıtlanır.” Bundan pek emin değildim ama polis çağırmanın iyi bir fikir olduğuna katılıyordum. Biri -Clayton Bigge değilse *başka biri*- biz yokken evimize girmişti. Bir şey kırılıp dökülmemişse bile haneye tecavüze girer miydi? Bence kesinlikle girerdi.

91 l'i aradım. "Biri... evimize girmiş," dedim santral me-muresine. Eşim ve ben çok huzursuz olduk. Küçük bir kızımız var ve endişeleniyoruz."

On dakika sonra evin önüne bir araba yanaştı. Biri erkek, diğeri kadın, iki üniformalı polis geldi. Herhangi bir giriş izi bulabilmek için kapıları ve pencereleri kontrol ettiler ama bir şey bulamadılar. Grace elbette ki bütün bu tantana sırasında uyanmıştı ve yatağına gitmek istemiyordu. Odasına gönderip pijamalarını giymesini söylediğimizde, onu merdivenin üstünde tirabzan parmaklıklarının arasından bir çocuk su^u gibi bakarken yakaladık.

"Bir şey çalınmış mı?" diye sordu kadın polis. Ortağı yanında duruyordu, adam şapkasını arkaya itti ve başını kaşdı

"Ah, hayır, görebildiğimiz kadarıyla çalman bir şey yok," dedim. "Dikkatli bakamadım ama bana bir şey çalınmamış gibi geldi."

"Herhangi bir hasar? Kırıp dökülen bir şey?"

"Hayır," dedim. "O türde de bir şey yok."

"Parmak izlerini kontrol etmelisiniz," dedi Cynthia. "Hanımefendi?" dedi adam.

"Parmak izleri. Haneye tecavüz olaylarında yaptığınız şey bu değil mi?"

"Hanımefendi, korkarım burada haneye tecavüzle ilgili gerçek bir kanıt yok. Her şey yerli yerinde görünüyor."

"Ama bu şapka buraya bırakılmış. Bu birinin girdiğini gösterir. Çıkmadan önce evi kilitlemiş tik."

"Yani siz diyorsunuz ki," dedi adam, "biri evinize girdi, hiçbir şey almadı, hiçbir şeyi kırıp dökmedi. Sadece bu şapkayı mutfak masanıza bırakmak için girdi, öyle mi?"

Cynthia başıyla onayladı. Bu durumun polislere nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordum.

“Sanırım birine burada parmak izleri aldırmakta çok zorlanırsınız,” dedi kadın. “Gerçek bir suç işlenmemiş.”

Bu sadece bir şakadan ibaret de olabilir,” dedi ortağı. “Biri sizinle biraz dalga geçmek istemiş de olabilir.”

Dalga geçmek diye düşündüm. *Baksana, gülmekten yerlere yatıyoruz.*

‘Kilitlerden herhangi biri zorlanmamış,” dedi. “Belki anahtar verdiğiniz biri buraya girdi ve şapkanın size ait olduğunu düşünerek buraya bıraktı. Bu kadar basit.”

Yedek anahtarımızı genellikle astığımız küçük kancaya baktım. Geçen sabah yerinde olmadığını hatırlamıştım.

"Peki, evin önüne bir memur bırakabilir misiniz?" diye sordu Cynthia. "Eve göz kulak olması için? Biri yine girmeye kalkarsa diye? Ama canını yakmadan, sadece kim olduğunu görmek ve durdurmak için. Her kimse incinmesini istemiyorum."

"Cyndedim.

"Hanımefendi, korkarım buna hiç gerek yok. İyi bir neden olmadan evinizin önüne gözcü koyacak kadar çok adamımız da yok," dedi kadın. "Ama başka bir sorun yaşarsanız bizi aramanız yeterli."

Ve izin isteyerek ayrıldılar. Çok büyük olasılıkla arabalarına bindikten sonra halimize bir hayli gülmüşlerdi. Karakolda nasıl alay konusu olacağımızı tahmin edebiliyordum. Tuhaf bir şapka ihbarı. Karakoldaki herkes buna kahkahalarla gülerdi.

Onlar gittikten sonra şapkayı aramıza alarak mutfak masasına oturduk ve ikimiz de çıtımızı çıkarmadık.

Grace merdivenden sessizce süzülerek mutfığa girdi ve sırtarak şapkayı işaret etti. "Takabilir miyim?"

Cynthia şapkayı kaptı. "Hayır," dedi.

"Yatağına dön, canım," dedim. Grace dediğimi yaptı. Yutağı girmek için üst kata çıkana kadar Cynthia şapkayı bırakmadı.

O gece yine tavana bakarken, psişikle görüşmemize gider* ken Cynthlanın son dakikada ayakkabı kutusunu unutup aklıma geldi. Ben Grace'le birlikte arabada beklerken çabuc^ eve girip çıkmıştı.

Onun yerine eve koşup kutuyu almayı önerdiğimde tekli' fimi geri çevirmişti.

Sadece kutuyu aJmak için girmiş olmasına rağmen evde gerektiğinden uzun kalmıştı. Arabaya döndüğünde bana ağrı-kesici aldığını söylemişti.

Mümkün değil dedim kendi kendime. Yanımda uyuyan Cynthiaya bir bakış attım.

Kesinlikle değil.

14

Boş saatimde, başımı Rolly Carruthers'ın ofisine uzattım. "Boştayım. Bir dakikan var mı?"

Rolly masasının üzerindeki yığından başını kaldırdı. Yönetim kumlu raporları, öğretmen değerlendirmeleri, bütçe tahminleri... Boğazına kadar dosyaya gömülmüştü. "Bir dakikaya ihtiyacın varsa cevabım hayır. Bir saate ihtiyacın varsa sana yardımcı olabilirim."

"Bir saat olabilir."

(4 v I M» I* «

Uğle yemeği yedin mır "Hayır."

"Stonebridge e gidelim. Sen sür. Ben bir yere çarpmaya karar verebilirim." Spor ceketini sırtına geçirdi, sekreterine bir süre okul dışında olacağını ama yangın filan çıkarsa cep telefonundan kendisine ulaşabileceğini söyledi. "O zaman gen dönmem gerekmediğini anlarım," dedi.

Sekreteri müfettişlerden biriyle konuşması gerektiğini, adamın hatta beklediğini söyleyince Rolly bana birkaç dakikaya kadar geleceğini işaret etti. Ofisten çıktığımda son hızla koridorda koşturan Jane Scavullo'yla arpıştım. Hiç şüphesiz cJJ bahçesinde başka bir kızı pataklamaya gidiyor olmalıydı-

Kucağındaki kitaplar yerlere saçıldı.

“Lanet olsun,” dedi.

“Afedersin,” dedim ve kitapları toplamasına yardım etmek için meldim.

“Sorun değil,” dedi kitapları benden önce toparlamaya adırken. Ama yeterince hızlı değildi. Joyce Carol Oates'in ona önerdiğim kitabı *Foxfire* elimdeydi.

Kitabı elimden kaparak diğerlerinin arasına koydu.

“Nasıl buldun?” diye sordum. Sesime *sana söylemiştim* tonunu yansıtmamaya zen göstermiştim.

“Güzel,” dedi Jane. “O kızlar gerçekten çok sorunlu. Okumamı neden nerdiniz? Benim de hikayedeki kızlar kadar kötü olduğumu mu dşnyorsunuz?”

“O kızlar o kadar da kötü değil,” dedim. “Ve hayır, onlara benzediğini düşünmüyorum. Ama yazım kalitesinin hoşuna gideceğini düşündüm.”

Sakızını gürültülü bir şekilde çiğnemeye devam etti. “Bir şey sorabilir miyim?”

labıı.

“Neden umursayasınız ki?”

“Ne demek bu şimdi?”

“Neden umursayasınız ki? Okuduklarımı, yazdıklarımı, bütün o saçmalıkları?”

“Sadece servet yapmak için mi öğretmen olduğumu sanıyorsun?”

Neredeyse gülümseyecekmiş gibi göründü ama sonra kendine hakim oldu. “Gitmeliyim,” dedi ve gitti.

Rotly yle birlikte Stonebridge'e ulaştığımızda restorandaki kalabalık azalmıştı. Başlangıç olarak hindistancevizli karides

ve bira istedi. Ben de New England istiridyesiyle kahve sipariş ettim.

Roily, yakında evini satışa çıkaracağından, Braden tondaki gezer evin fiyatını ödedikten sonra bir sürü paralarının kalacağından söz ediyordu. Bankaya yatıracak, belki yatırım yapacak, kafalarına göre geziye çıkacaklardı. Manatee Nehrinde balık tutabilmek için tekne almayı da düşünüyordu. Okul müdürlüğü sayfasını çoktan kapamış gibiydi. Daha şimdiden akli başka yerlerdeydi.

| “Kafamda bazı şeyler var,” dedim.

Roily, Sam Adams'ını yudumladı. “Lauren Wells'le mi il-

“Hayır,” dedim şaşırarak. “Wells hakkında konuşmak iste-I diğimi nereden çıkardın?”

Omuz silkti. “Sizi koridorda konuşurken gördüm.” “Sersemin teki o,” dedim.

Roily gülümsedi. “Ambalajı iyi bir sersem.”

“Ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım kendi dünyasında Cynthia ve benim şöhret olduğumuzu filan düşünüyor. O programdan önce Lauren bana neredeyse selam bile vermiyordu.” “İmzanı alabilir miyim?” diye takıldı Roily.

“Hadi oradan,” dedim. Farklı bir konuya geçeceğimi belli etmek için duraksadım. “Cynthianın seni daima bir amca gibi gördüğünü biliyorsun. Başına gelenlerden sonra onunla ilgilendin, göz kulak oldun. Bu yüzden bir sorun olduğunda seninle konuşabileceğimi düşündüm.”

“Devam et.”

“Cynrhianın aklını kaçııp kaçırmadığını merak etmeye başlıyorum.”

RoJly bira bardağını masanın üzerine koyarak dudaklarını yaladı. “Siz ikiniz bir deli doktoruna gitmiyor muydunuz? Neydi adı, Krinkle mı ne?”

“Kinzler. Evet, iki haftada bir.”

“Bu konuyu onunla konuştun mu?”

“Hayır. Biraz sıkıntılı bir konu. Gerçi bizimle bazen ayrı ayrı da görüşüyor. Konuyu açabilirdim ama bu tek bir şey değil. Bir sürü şeyin toplamı.”

“Ne gibi?”

Ona anlattım. Kahverengi arabayla ilgili endişeler. Telefonda arayıp ailesinin onu bağışladığını söyleyen isimsiz kişi. Kazara aramayı silmesi. Alışveriş merkezinde ağabeyi olduğunu sandığı bir adamı kovalayışı. Masanın üzerinde duran şapka. “Ne?” dedi Rolly. “Clayton ın şapkası mı?”

“Evet,” dedim. “Öyle görünüyor. Yani bütün bu yıllar boyunca şapkayı bir kutuda filan saklamış olabilir. Nasıl olursa olsun, içinde, astarın altında küçük bir işaret var, adının baş harfi.”

Rolly bunu düşündü. “Şapkayı oraya Cynthia koyduysa, onu da kendi yazmış olabilir.”

Bu hiç aklıma gelmemişti. Cyn şapkayı elimden alıp bakmak yerine benden bakmamı istemişti. Yüzündeki şaşkınlık ifadesiyse bayağı ikna ediciydi.

Ama sanırım Rolly* nin öne sürdüğü fikir de mümkündü.

“Ve babasının şapkası olması da gerekmez. Herhangi bir şapka olabilir. Bir ikinci el mağazasından alıp babasının şapkası olduğunu söylemiş olabilir.”

“Şapkayı kokladı,” dedim. “Kokladıktan sonra babasının şapkası olduğundan emin olduğunu söyledi.”

Rolly bana aptal lise öğrencilerinden biriymişim gibi baktı. “Ve doğrulamak için sana da koklatmış olabilir ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Her şeyi uyduruyor olabilir,” dedim. “Bunları düşünmediğime inanamıyorum.”

“Cynthia bana zihinsel açıdan dengesiz gibi görünmüyor,” dedi Rolly. “Çok yoğun stres altında olabilir, evet. Ama zihinsel dengesizlik?”

“Hayır,” dedim “Öyle değil.”

“Bir şeyleri uydurması? Bunları neden uydursun ki? Telefon görüşmesini neden uydursun? Şapka gibi bir şeyi neden uydursun?”

“Bilmiyorum.” Bir cevap bulmaya çalıştım. “Dikkat çekmek için mi? Bunu neden yapsın ki? Polisin davayı tekrar açması için? Ailesinin babına gelenleri sonunda öğrenmek için?”

“Sonra ne olacak ki?” diye sordu Rolly. “Hem bunları yapmak için bunca yıl neden beklesin?”

Yine hiçbir fikrim yoktu. “Lanet olsun, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Keşke hepsi sona erse. Bu o gece hepsinin öldüğünü öğrenmek anlamına gelse bile.”

“Kapanış,” dedi Rolly.

“O kelimeden nefret ediyorum,” dedim. “Ama evet, aynen

.. i n

ovle.

/

“Düşünmen gereken bir şey daha var,” dedi Rolly. “Şapkayı masaya o koymadıysa, o zaman evinize gerçekten biri girmiş demektir ve o kişi mutlaka Cynthia'nın babası olmak zorunda değil.”

‘Evet,’ dedim. ‘Kapılara sürgü taktırmamız gerektiğine karar verdim.’ Bir yabancının evimizde dolaştığını, eşyalar*

mira bakıp dokunduğunu, kim olduğumuzla ilgili fikir edindiğini zihnimde canlandırdım.

Ürperdim.

‘Dışarı çıktığımız her seferinde evi mutlaka kilitliyoruz. Buna çok dikkat ediyoruz ama sanırım son defasında bu konuda tökezledik. Arka kapıyı arada bir açık unutmuş olmamız mümkün, özellikle bizim haberimiz olmadan Grace içeri girip çıkmışsa.’ Kayıp anahtarı düşündüm ve kancada olmadığını ilk fark ettiğim zamanı hatırlamaya çalıştım. ‘Ama şu deli psişikle görüştüğümüz gece her yeri kilitlediğimizden kesinlikle

emmim.

‘Psişik mi?’ dedi Rolly.

O kısmı da anlattım.

‘Sürgüleri aldığında,’ dedi Rolly, ‘bodrum pencerelerine taktırabileceğin parmaklıklara da bir bak. Birçok çocuk oradan giriyor.’

Birkaç dakika sessiz kaldım. Asıl konuşmak istediğim meseleye henüz gelmemiştim. ‘Aslını istersen dahası da var,’ dedim sonunda.

‘Neyle ilgili?’

‘Cyn öyle hassas bir durumda ki ona söylemediğim şeyler de var.’ Rolly bir kaşını kaldırdı. ‘Tess’le ilgili.’

Rolly, Sam Adamshndan bir yudum daha aldı. ‘Tess’e ne olmuş?’

‘Öncelikle sağlığı iyi değil. Bana öleceğini söyledi.’

‘Ah, lanet olsun,’ dedi Rolly. ‘Sorun neymiş?’

“Detaylara girmedi ama sanırım kanser filan olmalı. O kadar kötü görünmüyor, sadece çoğunlukla yorgun.” “Cynthia yıkılacak. Birbirlerine çok yakınlar.

“Biliyorum. Ve ona Tess’in söylemesini istiyorum. Ben ya. pamam. Yapmak *istemiyorum*. Çok geçmeden ciddi bir sağlık sorunu olduğu ortaya çıkacaktır zaten.”

Diğer konu ne:

“Ha?”

“Öncelikle, dedin. Diğer konu ne?”

Tereddüt ettim. Yapılan ödemelerle ilgili Cynthia’dan önce Rolly yle konuşmak yanlış geliyordu ama zaten Rolly ye anlatmak istememin nedenlerinden biri de buydu. Bunu eşime nasıl anlatacağım konusunda yardımcı olmasını, fikir vermesini istiyordum.

“Tess yıllar boyunca para almış.”

Rolly birasını bırakarak elini bardaktan çekti. “Para almak da ne demek?”

“Biri ona para bırakmış. Zarf içinde nakit para. Birçok kez. Bir defasında da paranın Cynthia nın eğitimi için olduğu belirtilmiş. Miktarı değişiyormuş ama toplamı kırk bin dolardan fazlaymış

“Vay canına,” dedi Rolly. “Ve bunu sana daha önce söylememiş miydi?”

“Hayır.”

“Kimden geldiğini söyledi mi?”

Omuz silktim. “Sorun da bu. Tess hiç öğrenememiş. Hala bilmiyor. Ama aradan geçen yıllara rağmen, parayla birlikte gelen zarfların üzerinden parmak izlerinin veya DNA örneğinin alınıp alınamayacağını merak ediyor. Ben bu konuda ne bilirim ki? Yine de Cynthia nın ailesinin ortadan kaybolmasıyla ilgili olduğunu düşünmekten vazgeçemiyor. Yani ailesinden biri veya ailesine olanlardan sorumlu biri dışında kim para verir ki?”

k

“Ulu Tanrım»” dedi Rolly. “Bu çok önemli. Ve Cynthia’nın fju konudan haberi yok mu?”

“Hayır. Ama bilmeye hakkı var.”

“Tabii, elbette var.” Bardağını alıp kalan birasını içti ve bir tane daha istemek için garsona işaret etti. “Sanırım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Ben de seninle aynı endişeleri paylaşıyorum. Ona söylediğini varsayalım. Sonra ne olacak?”

Kaşığımı yemeğimde dolaştırdım. Pek fazla iştahım yoktu. “Sorun da bu. Cevaptan ziyade daha fazla soru geririyor.”

“Ve o zamanlar Cynthia’nın ailesinden biri hayatta olsa bile, bu hala hayatta olduğu anlamına gelmez. Paranın gelişi ne zaman kesilmiş?”

“Üniversiteyi bitirdiği dönemde,” dedim.

“Ne zamandı, yirmi yıl önce mi?”

“Pek sayılmaz ama oldukça uzun bir süre.”

Rolly hayretle başım iki yana salladı. “Dostum, sana ne tavsiye verebileceğimi bilmiyorum. Yani senin yerinde olsam ne yapardım biliyorum ama bu konuya nasıl yaklaşacağına kendin karar vermek zorundasın.”

“Söylesene,” dedim. “Sen ne yapardın?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve masada öne doğru eğildi. “Unuturdum.”

Sanırım şaşırmıştım. “Ciddi misin?”

“En azından şimdilik. Çünkü bu sadece Cynthiaya daha fazla işkence edecek. Bunu bilmesi, en azından öğrencilik yıllarında paradan haberi olsa, belki de bu konuda bir şeyler yapabileceğini, sadece biraz dikkatini verip doğru sorulan uma onları bulabileceğini, olanları öğrenebileceğini düşündürebilir. Ama bunun şimdi mümkün olup olmadığını Tanrı bilir”

Bunu düşündüm. Sanırım haklıydı.

“Sadece bu da değil,** dedi. “Tess'in sağlığı kötü ve tara Cynthianın verebileceği bütün desteğe ve sevgiye ihtiyacı varken Cynthia ona kızacak.**

“Bunu düşünmemiştim.”

“Kendini ihanete uğramış hissedecek. Teyzesinin buna yıldır kendisinden böyle bir bilgiyi saklamaya hakkı olmadığını düşünecek. Bilmeye hakkı olduğuna karar verecek... Ki aslında vardı. Ve tartışmaya açık olsa da bence şimdi de bilmeye hakkı var. Ama o zaman söylenmediyse şimdiye kadar köprünün altından çok sular aktı.”

Başım la onayladım. Sonra duraksadım. “Ama ben daha yeni öğrendim. Ona söylemezsem ben de Tess gibi ona ihanet ediyor olmayacak mıyım?”

Rolly beni inceleyerek gülümsedi. “İşte bu yüzden benim değil senin kararın olmasına seviniyorum, dostum.”

Eve döndüğümde Cynthia'ının arabası evin önündeydi ve bl* dirimin kenarına tanımadığım bir araba park edilmişti. Gümüş renkli bir Toyota sedan. Bir kez gördükten sonra hatırı ulayacağınız, son derece sıradan görünümlü bir arabaydı.

Ön kapıdan girdim ve Cynthia'yı salondaki kanepede oturmuş, karşısında oturan kısa boylu, tıknaz, neredeyse kd kafalı ve esmer tenli bir adam la konuşurken buldum.

“Selam, canım,” dedi gülümsemeye çalışarak.

‘Selam, hayatım. Adama dönerek elimi uzattım. Kendi* den emin bir tavırla tutup sıkı. “Merhaba ” dedim.

“Bay Archer.” dedi derin ve ağıdalı bir sesle.

*

ne olduğ

“Bu Bay Abagnall,” dedi Cynthh. "Aileme öğrenmek için tınacağımız özel dedektif.”

15

CC TT^V enton Abagnall,” dedi Dedektif Abagnall. I 1 "Bayan Archer bana bir sürü detay anlattı ama ^ sakıncası yoksa size de birkaç soru sormak istiyorum.”

“Tabii,” dedim işaretparmağımı kaldırıp Cynthiaya dönerken. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Cynthia, Abagnall’a özür dileyen gözlerle baktı. “Bize izin verir misiniz?” Adam başıyla onayladı. Cynthia yı ön kapıdan verandaya çıkardım. Bu konuşmayı -biraz hararetleneceğinden de korkuyordum- mutfakta yapacak olsak, evimiz Abagnallın bizi duymasına neden olacak kadar küçüktü.

Burada neler oluyor?” diye sordum.

‘Artık öylece bekleyemem,” dedi Cynthia. “Neler olacağım merak ederek bir şeylerin kendiliğinden olmasını beklemevc* ceğim. Bu durumun kontrolünü ele almaya karar verdim.

“Onun ne bulmasını bekliyorsun ki?” diye sordum. ‘Cynthia, bu çok... eski bir olay. Üzerinden yirmi beş yıl geçmiş.”

“Ah, teşekkürler,” dedi. “Unutmuşum.”

Yüzümü buruşturdum.

"Şey. o şapka yirmi beş yıl önce gelmedi," dedi. "Bu hafta oklu. Ve şu telefon görüşmesi, senin Grace'i okula götürdüğün sabah.. O da yirmi beş yıl önce olmadı."

"Hayatım," dedim. "Bir özel dedektif tutmak iyi bir fikir olsa bile parasını nasıl ödeyebileceğimizi anlamıyorum. Ne kadar ücret alıyor?"

Bana adamın günlük ücretini söyledi. "Ve ek olarak da masraflar," dedi.

"Pekala, onu ne kadar süre çalıştırmayı düşünüyorsun?" diye sordum. "Bir haftalığına mı tutacaksın? Bir aylığına mı? Altı aylığına mı? Böyle bir şey için bir yılını harcarsa bile hala bir şey bulamayabilir."

"Kredi ödemelerimizden birini atlayabiliriz," dedi Cynthia. "Geçen Noel'de bankanın bize gönderdiği mektubu hatırlıyor musun? Noel Visa ekstresini ödeyebilmemiz için ocak ayının ödemesini atlamayı önermişlerdi. Ödenmeyen taksiti kredinin sonuna ekleyeceklerdi. Bunu tekrar yapabilirler ve Noel hediyem olarak kabul edebilirim. Bu yıl bana bir şey almana gerek yok."

Bakışlarımı ayaklarıma dikerek başımı iki yana salladım. Nie yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

"Sana neler oluyor, Terry?" diye sordu Cynthia. "Seninle evlenmemin nedenlerinden biri, her zaman yanımda olacağını bildiğim, nasıl berbat bir geçmişten geldiğimi bilen, beni destekleyen ve sığındığım biri olmandı. Yıllar boyunca o adam oldun. Ama son zamanlarda, bilmiyorum. Belki de artık aynı kişi olmayabileceğini hissediyorum. Belki de o adam olmaktan yoruldun. Belki de artık bana her zaman inandığından bile emin değilsin."

"Cynthia, sakın..."

"Bunu yapmamın, bu adamı tutmamın nedenlerinden biri de bu olabilir. Çünkü o beni yargılamayacak. Delinin teki olduğumu düşünmeyecek.*"

"Ben asla senin..."

“Söylemene gerek yok,” dedi Cynthia. “Gözlerinde görebiliyorum. O adamın ağabeyim olduğunu sandığımda aklımı kaybettiğimi düşündün.”

“Ulu Tanrım,” dedim. “Soktuğumun dedektifini kirala.”

Tokadın gelişini görmedim bile. Cynthia’nın gördüğünü de sanmıyordum, ki tokadı atan oydu. Sadece oluverdi. Bir öfke patlaması, şimşek çakması gibi. Birkaç saniye ikimizin de yapabildiği tek şey şaşkın bir sessizlikle birbirimize bakmak oldu. Cynthia iki elini de açık ağzının üzerine kapamış halde şaşkınlıkla duruyordu.

“Sanırım elinin tersiyle vurmadığın için şanslıyım,” dedim sonunda. “Şu anda ayakta duruyor olamazdım.”

“Terry,” dedi. “Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece, bir an için kendimi kaybettim.”

Onu kendime çekerek kulağına fısıldadım. “Özür dilerim. Her zaman sığınağın olacağım. Her zaman yanında olacağım *

Kollarını boynuma doladı ve başını göğsüme yasladı. Paramızı sokağa atacağımızdan kesinlikle emindim. Ama Dcmon Abagnall bir halt bulamasa bile, belki de Cynthianın ihtiyacı olan şey sadece o adamı tutmak olabilirdi. Belki de Cyn haklıydı. Bu da durumun kontrolünü ele almanın bir yoluydu.

En azından bir süre. Parasını ödeyebildiğimiz sürece. Ki-famda birkaç hızlı hesap yaptım ve bir aylık kredi ödemesin ek olarak gelecek birkaç aylık film kiralama bütçemizi de kul*

lanırsak, AbagnalPın bir haftasını satın alabileceğimize karar verdim.

“Onu tutacağız,” dedim. Bana daha sıkı sarıldı.

“Yakın zamanda bir şey bulamazsa,” dedi Cynthia bana bakmadan, “bırakacağız.”

“Bu adamla ilgili ne biliyoruz?” diye sordum. “Güvenilir mi? İşinde uzman mı?”

Cynthia bir adım gerileyerek burnunu çekti. Ona cebimden bir kağıt mendil verdim ve gözlerini silerek burnunu süm-kürdü. “*Deadline* ı aradım. Yapımcıyla konuştum. Arayanın ben olduğumu anlayınca, şu psişikle ilgili sorun çıkaracağımı sanarak hemen savunmaya geçti ama sonra zaman zaman dedektif kullanıp kullanmadıklarını sordum ve bana bu adamın adını verdi. Daha önce kendisini hiç kiralamadıklarını ama bir defasında hakkında bir haber yaptıklarını anlattı. Kariyerinde sürekli bir yükselişte olduğunu söyledi.”

‘O halde gidip onunla konuşalım,’ dedim.

Abagnall kanepede oturmuş, Cynthia'nın ayakkabı kutusundaki hatıra eşyalarına bakıyordu ve biz içeri girince ayağa kalktı. Yanağımdaki kızarıklığı fark ettiğini biliyordum ama bir şey belli etmedi.

“Umarım sakıncası yoktur,” dedi. “Şuradaki eşyalarınıza bakıyordum. Yardımımı istemeye karar verdiyseniz onları bir süre daha incelemek niyetindeyim.”

*Evet, karar verdik” dedim. “Yardıminızı istiyoruz. Cynthia nın ailesine olanları öğrenmeye çalışmanızı istiyoruz.’

Süc boş umutlar vermeyeceğim,” dedi Abagnall. Yavaş bir akilde konuşuyor, arada bir defterine notlar alıyordu. “Bu

çok eski bir olay. Davayla ilgili polis dosyalarını incelemek* le başlayacağım ve davada çalışmış olan birileriyle konuşmayı deneyeceğim ama beklentinizi düşük tutmanız gerektiğini düşünüyorum.”

Cynthia ciddi bir tavırla başıyla onayladı.

“Burada çok şey göremedim,” dedi Abagnall ayakkabı kutusunu işaret ederek. “Dikkatimi çeken, herhangi bir ipucu verebilecek bir şey bulamadım. En azından şimdilik. Ama sakıncası yoksa kutuyu biraz alıkoymak istiyorum.”

ıır J “1 J» J ı ■ /•*’ I ■ *11“ *■ n

öorun değil, dedi Cynthia. Cerı aldığımız surece.

“Elbette.”

“Peki, ya şapka?” diye sordu Cynthia. Babasına ait olduğuna inandığı şapka Abagnall’ın yanında, kanepenin üzerinde duruyordu. Abagnall şapkaya da bakmıştı.

“Önereceğim ilk şey,” dedi adam, “siz ve kocanızın buradaki güvenlik düzenlemelerinizi gözden geçirmeniz, belki kilitlerinizi güçlendirmeniz, kapılara sürgü almanız olacak.”

“Bu konuyla ilgileniyorum,” dedim. Birkaç çilingirle görüşmüştüm bile.

“Zira bu şapka babanıza ait olsun ya da olmasın, biri buraya girip bırakmış. Bir kızınız var. Bu evin olabildiğince güvenli olmasını istersiniz. Şapkanın babanıza ait olup olmadığı be* lirlemeye gelince,” dedi rahatlatıcı ve sakın bir sesle, “sanınm özel bir laboratuvara götürüp bir DNA testi yaptırabilirim. Üzerinden saç örnekleri, astarından ter örnekleri alınabilir. Ama bu ucuz olmayacaktır ve sizin de karşılaştırma amacıyla örnek vermeniz gerekecektir, Bayan Archer. Sizin DNA’mızla bu şapkadan bulunacaklar arasında bir bağlantı bulunursa, şey, şapkanın gerçekten babanıza ait olduğu doğrulanabilir ama bu size babanızın yerini veya hala hayatta olup olmadığını göstermez.”

Cynthia ya bakarak şimdiden bunalmaya başladığını söyleyebilirdim.

“Bence bu kısmı şimdilik bırakalım,” diye Önerdim.

Abagnall başıyla onayladı. “En azından şimdilik benim de tavsiyem bu olur.” Ceketinin iç cebindeki telefonu çaldı. “Bir saniye lütfen.” Telefonu açtı, arayanın ismine baktı ve cevap verdi. “Evet, hayatım?” Dinledi ve başıyla onayladı. “Ama fazla baharatlı olmasın. Tamam, birazdan görüşürüz.” Telefonu katlayıp cebine attı. “Karım,” dedi. “Akşam yemeğine ne hazırladığını söylemek için beni bu saatlerde hep arar.”

Cynthia’yla birbirimize baktık.

“Bu gece acı biber soslu ve ince şehriyeli karides varmış,” dedi gülümseyerek. “Sabırsızlanıyorum. Şimdi, Bayan Archer. Sizde babanızın bir fotoğrafı var mı acaba? Annenizin ve ağabeyinizin fotoğraflarını verdiniz ama Clayton Bigge’in görünüşü hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Korkarım fotoğrafı yok,” dedi Cynthia.

“Motorlu Araçlar Müdürlüğüne bir bakacağım,” dedi Abagnall. “Kayıtlarının ne kadar eskiye gittiğini bilmiyorum ama belki bir fotoğraf bulunabilir. Ve belki işiyle ilgili izlediği rotadan da bana biraz söz edebilirsiniz.”

“Burasıyla Chicago arasında,” dedi Cynthia. “Pazarlamacıydı. Sanırım makine malzemeleri için siparişler alıyordu. O tür şeyler.”

“Rotasını tam olarak bilmiyor musunuz?”

Cynthia başını iki yana salladı. “Daha çocuktum. Ne yaptı-K¹’nı bile tam olarak anlamıyordum Sadece zamanının çoğunu

yolda geçirdiğini biliyordum. Bir defasında bana Chicago’daki Wrigley binasının resimlerini göstermişti. Sanırım kutuda bir Polaroid fotoğrafı var.”

Abagnall başıyla onayladı, defterini kapayıp cebine attı, sonra bize birer kartvizitini verdi. Ayakkabı kutularını toparlayıp ayağa kalktı. “Yakında bağlantıya geçerim ve size ilerlemelerle ilgili bilgi veririm. Şimdilik bana sadece üç günlük ödeme yapmaya ne dersiniz? Bu süre içinde sorularınıza cevap bulmayı ummuyorum ama böyle bir olasılık olup olmayacağı konusunda daha sağlıklı bir fikir edinmiş olurum.”

Cynthia çantasından çek defterini çıkardı ve bir çek yazıp Abagnall’a verdi.

Bütün bu süre boyunca yukarıda olan Grace seslendi: “Anne? Biraz yukarı gelebilir misin? Üzerime bir şey döktüm.”

“Ben Bay Abagnall ı arabasına kadar geçireyim,” dedim.

Abagnall kapıyı açtı ve tam direksiyona geçerken ben söze girdim.
“Cynthia, teyzesi Tess’le konuşmak isteyebileceğinizden söz etti.”

ttp n

Evet.

Abagnall’ın çabalarının tam anlamıyla boşa gitmesini istemiyorsam ona mümkün olduğunca fazla bilgi vermemde yarar vardı.

“Geçenlerde bana henüz Cynthia’ya açıklamadığı bir şeyi söyledi.”

Abagnall bir şey sormadan bekledi. Ona isimsiz Ödemelerden söz ettim.

“Hmm,” dedi.

“Tess’e sizin geleceğinizi söylerim. Size her şeyi anlatması gerektiğini de iletirim.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Koltuğa yerleşip kapıyı kapadı ve camını indirdi.
“Ona inanıyor musunuz?”

“Tess’e mi? Evet, inanıyorum. Bana zarfları ve notu gösterdi.”

“Hayır. Karınıza demek istedim. Karınıza inanıyor musunuz?”

Cevap vermeden önce boğazımı temizledim. “Elbette.” Abagnall omzunun üzerinden emniyet kemerine uzanıp taktı. “Bir defasında kadının biri beni aramış, birini bulmamı istediğini söylemişti ve ben de onunla görüşmeye gitmiştim. Kimi bulmamı istediğini tahmin edin?”

Bekledim.

“Elvis. Elvis Presley’i bulmamı istiyordu. Sanırım 1990Har-dı ve Elvis öleli en azından on üç yıl olmuştu. Kadın çok büyük bir evde oturuyordu, bir sürü parası vardı ve tahmin edeceğiniz gibi birkaç tahtası eksikti. Bütün hayatı boyunca ElvisTe hiç karşılaşmamıştı ve hiçbir şekilde bağlanası yoktu ama her nasılsa onun hala hayatta olduğuna ve kendisini bulup kurtarmasını beklediğine inanıyordu. Bir yıl onun için Elvis’i bulmaya

çalışabilirdim. Bu hanım, Tanrı onu korusun, erken emeklilik planım olabilirdi ama hayır demem gerekti. 0 kadar kızdı ki bir açıklama yapmak zorunda kaldım. Ona daha önce birinin beni Elvis'i bulmam için tuttuğunu, onu bulduğumu, kendisinin iyi olduğunu ama hayatının geri kalanını huzurlu bir şekilde geçirmek istediğini anlattım.”

“Dalga geçiyorsunuz. Bunu kabul etti mi yani?”

“Şey, öyle göründü. Elbette başka bir dedektif tutmuş da °kbilir. öyle olduysa, adam şimdi hala dava üzerinde çalışıyordun” Kendi kendine güldü.
“İnanılmaz bir fırsattı.”

“Ne anlatmaya çalışıyorsunuz, Bay Abagnall?” diye sordum. “Sanırım anlatmaya çalıştığım şu: Karınız ailesine ve ağa* beyine ne olduğunu öğrenmeyi gerçekten istiyor. Beni kandırmaya çalıştığını düşündüğüm birinden asla çek kabul etmezdim. Karınız bunu yapmaya çalışmıyor.”

“Hayır, ben de aksini düşünmüyorum,” dedim. “Ama Elvis'i bulmanızı isteyen şu kadın... sizi kandırmaya mı çalışıyordu? Yoksa gerçekten Elvis'in hayatta olduğuna bütün kalbiyle inanıyor muydu?”

Abagnall bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Size üç gün sonra bilgi vereceğim, ilginç bir şey bulabilirsem daha da

M 11

önce.

16

*”Erkekler zayıftır: Elbette sen hariç. V£ erkekler insanı hayal kırıklığına uğratar. Ama sana gerçekten ihanet eden genellikle kadınlardır, ” dedi kadın. “Biliyorum. Bunu daha önce de söylemiştin, * adam.*

“Ah, özür dilerim. ” Alaycı davranıyordu. Adam, kadının bunu yapmasından hiç hoşlanmıyordu.

*'Seni sıkıyor muyum, hayatımV**

‘Hayır, sorun değil. Devam et. Kadınların ela ihanet ettiğini söylüyordun. Dinliyorum. ’

Doğru. Tıpkı şu Tess gibi. *

“Evet, o. “

“Benden çaldı.”

*"\$7... * Teknik olarak, diye düşündü adam ama sonra tartışmaya girmeye değmeyeceğine karar verdi.*

**‘Yaptığı şey temelde buydu, ’ kadın. "Para benimdi. Kendine saklamaya hakkı yoktu. ’*

*Kendine harcadığı söylenemez. Parayı kullan-dip i*y.*

tMf

"Yeter! Üzerinde düşündükçe daha da deli oluyorum. Ve onu savunmandan hoşlanmıyorum. ’

"Onu savunmuyorum," dedi adam.

“Bana söylemeli ve işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmalıydı. ”

Bunu nasıl yapacaktı ki, diye düşündü adam. Ama bir şey söylemedi.

"Orada mısın?" diye sordu kadın.

“Hala buradayım. ”

“Söylemek istediğin bir şey mi vardı?”

“Hiçbir şey yoktu. Sadece; şey, bu sence de biraz zor olmaz mıydı?”

“Bazen seninle konuşamıyorum, ” dedi kadın. “Beniyanın ara. Bu arada biraz zekice sohbet etmek istersem aynayla konuşurum. ”

17

Abagnall gittikten sonra bilgilendirmek için cep telefonumdan Tess'i aradım.

"Ona elimden geldiğince yardımcı olurum," dedi Tess. Sanırım Cynthia bu konuyla ilgili bir dedektif tutmakla doğru olanı yapıyor. Böyle bir adım atmaya istekliyse, muhtemelen bildiklerimi ona söylememe de hazırdır."

Yakında yine bir araya geliriz."

"Telefon çaldığında ben de tam seni aramayı düşünüyordum," dedi Tess. 'Ama evden aramak istemedim çünkü telefona Cynthia cevap verirse seninle görüşmeyi istemem tuhaf kaçacaktı ve ccp telefonu numaran bende yok."

'Neler oluyor, Tess?"

Derin bir nefes aldı. ^MAh, Terry, bir test daha yaptırdım." Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. "Ne dediler?" Bana en az altı ay Ömrü kaldığını söylemişti. Sürenin daha da dalmasından korkuyordum.

iyileşeceğim " dedi. "Diğer testlerin bir hayli kati olduğunu ama bazen yanlış çıktığını söylediler. Bu sonuncusu asıl ödeyici olanmış.' Duraksadı. "Terry, ölmüyorum.

"Alı, ulu Tanrım, Tess, bu harika bir haber. Eminler mi?"

UT* >1 '1

Eminler.

"Bu muhteşem!"

"Evet. Dua eden biri olsaydım dualarımın cevaplandığını söyledim. Ama Terry, bana Cynthia*ya konudan söz etmediğini söyle.

“Söylemedim,” dedim.

İçeri girdiğimde Cynthia yanağımdan süzülen bir damla yaşı fark etti. Yanaklarımı sildiğimi sanmıştım ama anlaşılan bir damlayı kaçırmıştım. Uzanıp işaretparmağıyla sildi. “Terry,” dedi. “Ne bu? Ne oldu?”

Onu kollanma aldım. “Sadece çok mutluyum,” dedim. “Çok mutluyum.”

Aklımı kaçırdığımı düşünmüş olmalı. Çevremizde kimse hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Sonraki iki gün boyunca Cynthia daha önce görmediğim kadar rahattı. Denton Abagnall’ın davayı ele alması onu bir şekilde sakinleştirmiş ti. *Deadline* yapımcılarına yaptığı gibi her birkaç saatte bir adamı cep telefonundan arayacağından ve herhangi bir ilerleme olup olmadığını soracağından korku yordum. Ama öyle yapmadı. Yatmak için odamıza çıkmadan önce mutfak masamızda otururken bana Abagnall’ın herhangi bir ilerleme kaydedeceğini düşünüp düşünmediğini sordu. Hala bu konuyla çok fazla ilgilendiği belliydi. Ama adamın yakasına yapışmadan işini yapmasına izin veriyordu.

Grace ertesi gün okuldan eve döndüğünde Cynthia birlikte kütüphanenin arkasındaki tenis kortlarına gitmeyi önerdi* Grace de kabul etti. Teniste üniversite yıllarımdan beri her*

hangi bir gelişme kaydedememiştim, dolayısıyla rakeri çok ender elime alırdım ama kızların oyununu izlemek yine de hofuma gitmişti. Özellikle Cynthia’nın sert ters vuruşuna hayrandım. Bu yüzden ben de okuyacağım sınav kağıtlarını alarak onlara katıldım. Her birkaç saniyede bir başımı kağıtlardan kaldırıp karıma ve kızıma bakıyor, gülüşerek koşturmalarını izliyordum. Cynthia kızımıza karşı oynarken ters vuruşunu kullanmıyordu elbette ve oyununu mükemmelleştirebilmesi için sürekli dostça tavsiyelerde bulunuyordu. Grace fena değildi ama yarım saat kortta kaldıktan sonra yorulmaya başladığını ve sekiz yaşındaki diğer bütün kızlar gibi evde olmayı, kendi durumunda da Cari Sağan okumayı tercih edeceğini görebiliyordum.

Oyunları bittiğinde, eve dönerken yolda bir şeyler yemeyi önerdim.

“Emin misin?” diye sordu Cynthia. “Şu anki diğer harcamalarımızla?”

“Umurumda değil,” dedim.

Cynthia bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. “Neyin var senin? Dünden beri şehrin en neşeli çocuğu gibi davranıyorsun.”

Ona nasıl söyleyebilirdim? Kötü kısmını bilmezken Tessin muhteşem haberini onunla nasıl paylaşabilirdim? Tessin iyi olduğunu öğrenmek onu mutlu ederdi ama diğer kısmı öğrendiğinde kendini dışlanmış hissedirdi.

“Ben sadece... kendimi iyimser hissediyorum,” dedim.

“Bay Abagnall’ın bir şeyler bulabileceği konusunda mı?”

“Pek sayılmaz. Sadece bir köşeyi döndüğümüzü, son zamanlardı ^enİN... bizim, stresli bir dönem yaşadığımızı ve arlık o günlen geride bıraktığımızı hissediyorum.”

“O zaman sanırım yemekte bir kadeh şarap içeceğim,” dedi.

Gülümsemesine karşılık verdim. “Bence içmelisin.”

“Ben milk-shake alacağım,” dedi Grace. “Vişneli.”

Yemekten eve döndüğümüzde Grace, *Discovery* kanalında Satürn’ün halkalarının gerçek doğasıyla ilgili bir şey izlemek için odasına gitti ve Cynthia yla mutfak masasına çöktük. Ben bir bloknota sayılar yazıyor, topluyor, sonra yerlerini değiştiriyordum. Ağır bir finansal karar vermemiz gerektiği her seferinde bunu yapardık, ikinci arabayı alabilir miydik? Disney World’e bir gezi banka hesabımızı kurutur muydu?

“Düşünüyorum da,” dedim sayılara bakarak, “sanırım Bay Abagnall’ı bir yerine iki hafta tutabiliriz. Bunun bizi meteliksiz bırakacağını sanmıyorum.”

Cynthia elini kalem tutan elimin üzerine koydu. “Seni seviyorum, biliyorsun.”

Diğer odada televizyondaki biri “Uranüs” dedi ve Grace güldü.

“Sana annemin James Taylor kasetini mahvettiğim zamandan hiç söz etmiş miydin?” diye sordu Cynthia.

“Hayır.”

“On bir-on iki yaşında filandım ve annem müziği çok severdi. James Taylor, Simon&Garfunkel, Neil Young ve diğer birçoklarına bayılırdı ama en çok James Taylor'ı severdi. Kendisini mutlu ettiğini ve hüzünlendirebildiğini söylerdi. Bir gün annem beni bir konuda çok kızdırdı. Okula giderken gıy* mek istediğim bir şey kirli sepetindeydi ve ben de işini doğru yapmadığını ima ettim.”

Biraz çizgiyi aşmışsın.”

'Bir de bana sor. Giysileri yıkamasından memnun değilsem çamadır makinesinin yerini bildiğimi söyledi. Ben de mutfaktaki kasetçalarını açtım, içindeki kasetin ne olduğuna bile bakmadan kaptım ve yere atıp ayağımın altında çiğnedim. Kaset kırılıp bant açıldı ve mahvoldu.”

Cevap vermeden dinlemeye devam ettim.

“Donup kaldım. Bunu yaptığımı inanamıyordum ve beni öldüreceğini sanmıştım. Ama bunun yerine, yaptığı işi bırakıp yanıma geldi, parçalanmış kaseti sakince aldı, hangisi olduğuna baktı ve *James Taylor*,; dedi. *Your Smiling Face'm olduğu albüm. En sevdiğim. Bunu neden sevdiğimi biliyor musun?* diye sordu. *Senin yüzünü gördüğüm her seferinde bu şarkıyı hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum çünkü seni seviyorum.* Buna benzer bir şeydi. Ve dedi ki: *En çok bunu seviyorum çünkü şarkıyı her duyduğumda bana seni ve sana olan sevgimi hatırlatıyor. Ve tam şu anda o şarkıyı dinlememi her zamankinden çok istersin*

Cynthia'nın gözleri nemlenmişti.

“Okuldan sonra otobüse binerek Post AVM ye gittim ve kaseti buldum. Hemen alıp eve döndüm ve kaseti anneme wrdim. Selofanını yırtıp açtı ve

kasetçalara taktıktan sonra en sevdiği şarkıyı kendisiyle birlikte dinlemek isteyip istemediğimi sordu.”

Yınagından bir gözyaşı damlası süzülüp masanın üzerine düştü. "O şarkıyı seviyorum," dedi Cynthia. "Ve annemi çok özlüyorum.”

Daha sonra Tess i aradı. Herhangi bir nedeni yoktu, sadece tonuşmak için. Sonrasında dikiş makinesinin ve bilgisayarın

bulunduğu odaya girdi. Ben eski Royal’ımda öğrencilere birkaç mesaj yazıyordum ve kızarmış gözlerine bakınca yine ağladığını tahmin ettim.

Bana Tess’in çok, hatta ölümcül hasta olduğunu sandığını ama sonucun iyi çıktığını söyledi.

“Bana söylemek istemediğini, zaten omuzlarımda haddinden fazla yük olduğunu düşündüğünü, bir de kendisinin yük olmak istemediğini söyledi. Söylediği buydu: *Yük!* Düşünebiliyor musun?”

“Bu delice,” dedim.

“Sonra aslında iyi olduğunu öğrenmiş ve bana her şeyi anlatabileceğine karar vermiş. Ama keşke çok hasta olduğunu sandığında anlatsaydı. Çünkü o her zaman yanımdaydı ve her ne yaşarsam yaşayayım o daima...” Bir kağıt mendil alarak burnunu sümkürdü. “Onu kaybetme düşüncesine bile tahammül edemem,” dedi sonunda.

“Biliyorum. Ben de öyle.”

“Senin mutluluğunun bununla bir ilgisi...”

“Hayır,” dedim. “Elbette yoktu.”

Muhtemelen ona doğruyu söyleyebilirdim. O anda dürüst olabilirdim ama olmamayı seçtim.

Alı, lanet olsun,” dedi. “Onu aramanı istemişti. Sanırım sana bunu kendisi söylemek istiyor. Çoktan anlattığımı söyle* me, tamam mı? Lütfen? Sadece paylaşmak istedim.” iabı, dedim.

Alt kata inip Tess'i aradım.

"Ona söyledim," dedi Tess.

Biliyorum,' dedim. "Teşekkür ederim."

"O buradaydı."

"Kim?

"Dedektif. Bay Abagnall. Çok nazik bir adam."

"Evet:

"O buradayken karısı aradı. Akşam yemeğine ne hazırladığını söylemek için."

"Ne hazırlamış?" diye sordum merakımı yenemeyerek.

"Bir tür rosto sanırım. Dana rostosu ve Yorkshire muhallebisi."

"Çok lezzetli olmalı."

"Neyse, ona her şeyi anlattım. Parayı, mektubu... Hepsini ona verdim. Çok ilgiliydi."

Başımla onayladım.

"Öyle olacağını tahmin ettim."

"Bay Abagnall bunca yıldan sonra zarflardan parmak izi alınabileceğini sanmıyordu."

"Çok uzun zaman olmuş, Tess. Ve sen de onları birçok kez ellemişsin. Ama her şeyi ona vermek sanırım en iyisiydi. Aklına başka bir şey gelirse onu aramalısın."

"Bunu yapmamı istedi. Bana kartını verdi. Şu anda ona bakıycrum, Telefonun yanındaki panoya iliştim, Grace'in Goofyyle olan fotoğrafının

yanma. Hangisinin daha şapşal göründüğünü bilmiyorum bu arada.”

“Pekala,” dedim.

“Cynthia yı benim için öpdedi.

“Öperim. Seni seviyorum, Tess,” dedim ve telefonu kapadım.

“Sana anlattı mı?”* diye sordu Cynthia yatak odamıza çıktığımda.

Anlattı.”

Geceliğini giymiş, yatak örtülerinin üzerinde yatıyordu. “Bütün akşam düşündüm de... Bu gece seninle tutkuyla sevişmek istiyordum ama yorgunluktan ölüyorum ve iyi bir performans sergileyebileceğimden emin değilim.”

“O kadar seçici değilim,” dedim.

“Denemeye ne dersin?”

“Tabii. Belki de Grace'i bir haftasonu Tess'e bırakıp birlikte Mystic e gitmeliyiz. Orada kalıp kahvaltı edebiliriz.”

Cynthia kabul etti. “Belki orada daha iyi uyurum,” dedi. “Rüvalarım son zamanlarda çok... huzursuzdu.”

Yatağın kenarına oturdum. “Ne demek istiyorsun?”

“Dr. Kinzler’a anlattığım gibi. Konuştuklarını duyuyorum. Sanırım benimle konuşuyorlar ya da ben onlarla konuşuyorum... Belki de hepimiz birbirimizle konuşuyoruz. Sanki onlarla birlikteyim ama değilim ve neredeyse uzanıp dokunabileceğimi hissediyorum. Bunu yaptığımdaysa sanki duman oluyorlar. Öylece dağılıp gidiyorlar.”

Eğilip alnından öptüm. “Grace e iyi geceler dedin mi?” “Sen Tess le konuşurken.”

“Biraz uyumaya çalış. Ben gidip iyi geceler diyeceğim.” Her zamanki gibi Gracein odası yine kapkaranlıktı, böyle ce teleskopundan yıldızları daha net görebiliyordu. “Bu gece güvende miyiz?” diye sordum içeri girip ışığı kesmek için kapıyı kapatırken.

*Öyle görünüyor” dedi Grace.

UT5 ■ - M

Bu iyi.

Bakmak ister misin?”

Grace teleskopunu kendi göz seviyesine ayarlatmışım ⁰ kadar aşağı eğilmek isremiyordum. İkea bilgisayar kdrü^'

nu masasının yanından kapıp teleskopun önüne yerleştirerek oturdum. Tek gözümü kapayıp baktığımda birkaç ışık noktasının bulunduğu karanlıktan başka bir şey göremedim. “Pekala, neye bakıyorum şu anda?”

“Yıldızlara,” dedi Grace.

Dönüp ona baktım ve loş ışıktaki şapşalca gülümsedim. “Teşekkürler, Cari Sağan,” dedim. Gözümü tekrar teleskopa dayayıp biraz ayarladım ve neredeyse ayağından düşürüyordum. “Oh!” Grace’in teleskopu yerine yerleştirmek için yapıştırdığı bantların bir kısmı çıkmıştı.

Sana söylemiştim, dedi. Ayağı çok kötü.

“Tamam, tamam,” dedim ve tekrar baktım ama görüntü değişmişti ve şimdi evimizin önündeki kaldırımın devasa boyutlarda görüyordum.

Ve bir adam evi izliyordu. Bulanık görünen yüzü merceği dolduruyordu.

Teleskopu bırakıp yerimden fırlayarak pencereye koştum. *ftu da kimin nesi?” dedim Grace’ten çok kendi kendime konuşarak.

“Kim?” dedi.

Grace pencereye geldiğinde adam çoktan koşarak uzaklaşmıştı bile.

“Kim o, baba?” diye sordu.

"Sen burada kal," dedim ve odadan fırlayıp basamakları ikişer ikişer inerek ön kapıdan uçarcasına fırladım. Araba yolunun sonuna kadar koştum ve adamın koştuğunu gördüğüm yonf baktım, i)tuz metre kadar ileride, kaldırıma park edilmiş ■'.■i: arabanın kırmızı lambaları kontağın çevrilişiyile yandı ve bif ?ııı sonu gazı kökledi.

Plaka numarasını alamayacak veya ne tür bir araç olduğu, nu göremeyecek kadar uzaktaydım ve çok karanlıktı. Araha köşeden dönerek hızla uzaklaştı. Sesine bakılırsa eski model vç koyu renkti. Mavi, kahverengi, gri... Kestirmek zordu. Arabama atlayıp peşine düşmeyi düşündüm ama anahtarlar evdeydi ve ben onları alana kadar adam Bridgeport yolunu yarılardı.

Ön kapıya döndüğümde Grace'i orada dururken gördüm. "Sana odanda kalmanı söylemiştim," dedim öfkeyle.

"Ben sadece görmek istedim..."

"Hemen yatağına dön."

Herhangi bir tartışmayı kabul etmeyeceğimi ses tonumdan anlamıştı ve basamakları hızla tırmandı.

Kalbim deli gibi atıyordu ve üst kata çıkmadan önce biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Sonunda odaya girdiğimde Cynthia'yı örtülerin altında uyurken buldum. Ona bakarken ölülerle veya kaybolanlarla ne tür sohbetler yaptığını veya dinlediğini merak ettim.

*Onlara bir soru da benim için sor, demek geldi içimden. Onlara evimizi kimin izlediğini sor: Onlara o adamın bizden **m** istediğini sor.*

1

on

18

Ertesi gün Cynthia işe biraz geç gideceğini haber vermek için Pami aradı. Sabah dokuzda bir çilingirle randevumuz vardı ve sürgüleri yerleştirmesi tahmin edilenden uzun sürerse Cynthia evde kalacaktı.

Grace kahvaltıya inmeden önce ona kaldırımda gördüğüm adamdan söz ettim. Hiç bahsetmemeyi de düşünmüştüm ama hemen fikrimi değiştirmiştım. Öncelikle, Grace konuyu açabilirdi. İkincisi, evi izleyen biri varsa, her kimse ve nedeni her neyse, hepimizin uyanık olması gerekiyordu. Elimdeki verilere dayanarak bence bunun Cynthia'nın özel durumuyla bir ilgisi yoktu ama bütün sokağın dikkatli olması gereken bir mahalle sapığı vardı.

"Onu görebildin mi?" diye sordu Cynthia.

"Hayır. Sokakta peşinden koştum ama bir arabaya binip kaçtı.

"Arabayı görebildin mi?"

J Hayır."

"Kahverengi bir araba olabilir mi?"

Cyn, bilmiyorum. Karanlıktı ve araba koyu renkliydi.

"Yani kahverengi olabilir."

"Evet, kahverengi olabilir. Lacivert veya siyah da olabilir» Bilmiyorum."

"Aynı kişi olduğuna bahse girerim. Grace le birlikte okula giderken yanımızdan geçen araba."

"Komşularla konuşacağım," dedim.

İki tarafımızda oturan komşuları işe giderken yakaladım ve onlara önceki gece veya herhangi bir gece sokakta dolaşan birini görüp görmediklerini,

şüpheli görünen herhangi bir şeyin dikkatlerini çekip çekmediğini sordum. Kimse bir şey görmemişti.

Yine de bizim sokakta oturan biri son birkaç gün içinde sıradışı bir durum ihbar etmiş olabilir diye polisi de aradım ve beni bu tür olayları izleyen birine bağıladılar. “Pek fazla bir şey yok,” dedi adam, “ama bir dakika, geçen gün bir ihbar vardı. Aslında oldukça da tuhaftı.”

“Nedir?” diye sordum. “Nedir o?”

“Birileri evlerinde tuhaf bir şapka bulduklarını ihbar etmiş.” Adam güldü. “Önce yazım hatası olduğunu, birinin evine yarasa girdiğini sandım ama hayır, şapkaymış.” “Boşverin,” dedim.

Okula gitmeden önce Cynthia yanıma geldi. “Gidip Tessi

görmek istiyorum. Ziyaretine yeni gittiğimizi biliyorum ar*¹¹

son zamanlarda neler yaşadığı düşünülürse bence...”

“Devam etmene gerek yok,” dedim. “Harika bir fikir. Yari^{fl}

*

gece gidebiliriz. Belki onu dondurma yemeye filan götürürüz-“Onu arayacağım,” dedi Cynthia.

Okulda Rolly’yi personel odasında inanılmayacak berbat kahveden içmek için bir kupa yıkarken buldum. gidiyor?” dedim arkasından yaklaşarak.

Yerinden sıçradı. “Tanrım!” dedi.

“Afedersindedim. “Burada çalışıyorum.” Kendime bir kupa aldım, doldurdum ve tadını biraz değıştirsın diye şekerini fazla koydum.

“Nasıl gidiyor?” diye tekrarladım.

Rolly omuz silkti. Dalgın görünüyordu. “Aynı. Ya sen?” Nefesimi üfledim. “Dün gece biri karanlıkta durmuş evimize bakıyordu ve kim olduğunu

öğrenmek istediğimde koşarak kaçtı.” Kahvemi yudumladım. Tadı berbattı ama o kadar soğuktu ki insan tadını zor fark ederdi. “Bundan sorumlu olan kim? Kahve işini bir lağım şirketine filan mı verdiniz?”

“Biri evini mi izliyordu?” dedi Rolly. “Orada ne işi olduğunu düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Ama bu sabah kapılara sürgü takıyorlar ve görünüşe bakılırsa tam zamanı.”

“Çok ürkütücü,” dedi Rolly. “Belki de sokağı kolaçan eden, açık bırakılmış garaj kapılarını arayan biridir. Sadece bir şeyler çalmak istiyordur.”

“Belki ” dedim. “Yine de yeni kilitler kötü bir fikir değil.” “Doğru,” dedi Rolly başıyla onaylayarak. Duraksadı. “Erken emekliliğimi istemeyi düşünüyorum.”

Demek benim hakkımda konuşmayı bitirmiştik. “En azından okul yılının sonuna kadar kalacağını sanıyordum.”

“Evet, şey, ya ölüp kalırsam? Hemen birini bulmaları gerekirdi değil mi? Bu sadece emeklilik maaşımdan birkaç dolar dtılmcsi anlamına gelir. Artık bu sayfayı kapamaya hazırım, knry. Bir okulu yönetmek, bir okulda çalışmak... İşler artık eskisi gibi değil. Yanı her zaman sorunlu çocuklar olurdu ama lundı daha da kötüleşri. Artık silah taşıyorlar. Ailelerinin um-

runda bile değil. Sisteme kırk yılımı verdim ve artık bırakmak istiyorum. Millicent ve ben evi satıyoruz, bankaya biraz para koyuyoruz ve Bradenton a gidiyoruz. Belki tansiyonum biraz düşmeye başlar.”

“Bugün bir hayli gergin görünüyorsun. Belki de eve gitmelisin.”

“Ben iyiyim.” Duraksadı. Rolly sigara içmezdi ama hemen çakmağa ihtiyacı olan bir tiryaki gibi görünüyordu. “MiUicent emekli oldu bile. Beni durduracak hiçbir şey yok. Hiçbirimiz gençleşmiyoruz değil mi? Ne kadar zamanın kaldığını asla bilemezsin. Bir dakika buradasın, bir dakika sonra yoksun.” “Ah.” dedim. “Bu bana bir şeyi hatırlattı.”

“Neyi?”

«T' »■ »

less 1.

Rolly gözlerini kırıştırdı. “Tess’e ne olmuş?”

“Görünüşe bakılırsa iyileşecek.”

“Ne?”

“Bir test daha yapmışlar. Görünüşe bakılırsa ilk teşhis yanlışmış. Ölmüyor. İyileşecek.”

Rolly afallamıştı. “Neden söz ediyorsun sen?”

‘Sana iyileşeceğini söylüyorum.’

Ama,* dedi yavaşça, sanki söylediklerimi algılamakta zorlanıyormuş gibi, "doktorlar ona öleceğini söylemişlerdi. Vc şimdi... Ne? Yanıldıklarını mı söylüyorlar?”

“Biliyor musun?” dedim. “Ben buna *kötü* haber demezdim. Rolly gözlerini kırıştırdı. “Hayır, elbette değil. Harilu bir haber. Sanırım iyi haber alıp sonra kötü haber almaktan daha

• w

iyi.

Ur\ « m

Doğru.

Rolly saatine baktı. "Dinle, gitmem gerek.”

Benim de gitmem gerekiyordu. Yaratıcı yazarlık dersim bir dakika sonra başlayacaktı. Öğrencilere verdiğim son Ödev, tanımadıkları birine bir

mektup yazmak ve o kişiye başka birine söyleyemeyeceklerini düşündükleri gerçek ya da hayali bir şey söylemekti. “Bazen,” demiştim, “çok özel bir şeyi yabancı birine söylemek daha kolaydır. Kendinizi sizi hiç tanımayan birine açmak daha az risklidir.”

İşleri hareketlendirmek için bir gönüllü istediğimde, hiç beklemediğim bir şekilde sınıfın ukası Bruno el kaldırdı. “Bruno?”

“Evet, efendim, hazırım.”

Bruno’nun gönüllü olması, hatta bir ödevi tamamlaması tuhaftı. Temkinliydim ama aynı zamanda meraklanmışım da. ‘Pekala, Bruno, dinleyelim bakalım.’

Defterini açıp okumaya başladı. “Sevgili Penthouse...” Dur,” dedim. Öğrenciler gülmeye başlamıştı bile. “Bunun tanımadığın birine yazılmış bir mektup olması gerekiyordu.” ‘Penthouse’ta kimseyi tanımıyorum ki,” dedi Bruno. “Ve ■um söylediğinizi yaptım. Onlara başka birine söylemeyeceğim bir şey hakkında yazdım. Şey, en azından anneme.” ‘Annenin karnında küpe var,” dedi biri.

"**Keşke** senin annen de öyle görünseydi ” dedi Bruno. “Birinin kıcının fotokopisine benzemek yerine.”

Başka kim okumak istiyor?” diye sordum.

Hayır, bir dakika,” dedi Bruno. “Sevgili Penthouse: Size Çok yakın bir arkadaşımın bir deneyimini anlatmak istiyorum. Kendisinden Bay Johnson adıyla söz edeceğim.”

Ryan adında bir çocuk neredeyse gülmekten yere yıkılacaktı.

Jane Scavullo her zamanki gibi sınıfın arka tarafında oturuyor, sıkkın bir şekilde pencereden dışarı bakıyor, bu sınıfta olup biten her şey onun seviyesinin altındaymış gibi davranıyordu. Belki de bugün haklı olabilirdi. Burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu ve o anda bir aynaya bakabilsem muhtemelen ben de yüzümde aynı ifadeyi görürdüm.

Onun önünde oturan Valerie Swindon adlı kız elini kaldırdı.

“Sevgili Başkan Lincoln: Sanırım siz en büyük başkanlar-dan biriydiniz çünkü köleleri özgürleştirmek ve herkesi eşit kılmak için savaştınız.”

Oradan sonra işler koptu. Çocuklar esniyor, gözlerim deviriyordu ve bir aptal gibi görünmeden Abraham Lincoln ü övememenin korkunç bir devlet sorunu olduğunu düşünmeye başladım. Ama Valerie mektubunu okurken zihnimde Bob Neuvhart rutini -Abee bir oyunda rol alması gerektiğini söyleyen Madison Caddesi tarzındaki adamla başkan arasındaki telefon görüşmesi- belirdi.

Diğer birkaç çocuğa da söz hakkı verdikten sonra Janci denedim.

“İstemiyorum,” dedi.

Dersin sonunda dışarı çıkarken masama bir kağıt bıraktı.

Sevgili herkimse,

Bu mektup herhangi birinden herhangi birine yazılmış olduğundan isme gerek yok çünkü kimse kimseyi tanımıyor zaten. İsimler o kadar da fark yaratmaz. Dünya tamamen yabancılardan oluşuyor. Milyonlarca kere milyonlarcası. Herkes bir diğeri

için yabancıdır Bazen başkalarını tanıdığımızı sanım; özellikle de yakın olduklarımızı. Ama onları gerçekten tanıyorsak, neden yaptıkları saçmalıklar karşısında sık sık şaşırıyoruz? Örneğin ebeveynler çocuklarının yaptığı şeyler karşısında sık sık şaşırır. Onları bebekliklerinden itibaren büyütmüşler; her günlerini onlarla geçirmişler lanet olasıca soktuğumun melekleri olduklarını düşünmüşlerdir ve sonra bir gün polis kapıyı çalarak “Hey, tahmin edin ne oldu, sevgili anne-baba, çocuğunuz bir beyzbol sopasıyla başka birinin çocuğunun kafasını patlattı, " der. Ya da çocuk olan sizsinizdir ve her şeyin yolunda olduğunu sanırsınız ama günün birinde babanız olan kişi size veda edip iyi bir hayat dileyerek s..tirip gider. Yıllar sonra anneniz başka bir adamla yaşamaya başlar. Adam iyi gibi görünür ama asıl yüzünün ne zaman ortaya çıkacağını merak edersiniz. Hayat böyledir. Hayat daima kendinize “Ne zaman?“ diye sormaktır. Çünkü uzun,

çok uzun bir süre gerçekleşmezse vadenizin dolmak üzere olduğunu bilirsiniz.

En iyi dileklerimle,

Herkimse.

Birkaç **kez** okuduktan sonra kağıdın tepesine kırmızı kalemimle notunu yazdım: A.

Û£)c yemeğinde Cynthiayı görmek için yine Pannelanın ma-p/tiina uğrayacaktım, otoparkta arabama yürürken Lauren

Wells'in benimkinin yanındaki boş yere girdiğini gördüm. Bir eliyle direksiyonu, diğer eliyle kulağındaki cep telefonunu tutuyordu.

Son birkaç gündür onunla karşılaşmamayı başarmıştım ve şimdi de konuşmak istemiyordum ama telefonda konuşmaya devam ederken camını aşağı indirip bana beklememi işaret etti. Arabayı durdurdu. Telefona, "Bir saniye," diyerek bana döndü.

"Selam," dedi. "Paula'yı görmeye gittiğinizden beri seni görmedim. Yine programa çıkacak mısınız?"

"Hayır," dedim.

Yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Çok kötü," dedi. "Yardıma olabilirdi değil mi? Paula hayır mı dedi?"

"Öyle değil," dedim.

"Dinle," dedi Lauren. "Bana bir iyilik yapabilir misin? Bir saniye için? Arkadaşıma merhaba diyebilir misin?"

"Ne?"

Telefonu bana uzattı. "Adı Rachel. Sadece merhaba de. 'Merhaba, Rachel,' de. Karısı programa çıkan adam olduğunu söylediğimde çatlayacak."

Arabamın kapısını açtım ve binmeden önce cevabımı verdim: “Büyü artık, Lauren.”

Hayretten ağzı açık kalmış halde bakakaldı. Sonra amin ötesinden duyabileceğim kadar yüksek sesle bağırdı: “Kendini önemli sanıyorsun ama değilsin!”

Pamela nın mağazasına gittiğimde Cynthia orada değildi.

“Telefon açtı ve çilingirin geleceğini söyledi,” dedi Pa* mela. Saatile baktım. Saat neredeyse bir olmuştu. ÇiÜng*r

zamanında gelmese bile, saat on, en geç on birde evde olmalıydı.

Telefonumu almak için elimi cebime attım ama Pamela tezgahın üzerindeki telefonu uzattı.

“Selam, Pam,” dedi. Arayan numaraya bakmış olmalıydı. “Çok üzgünüm. Yoldayım, geliyorum.”

“Benim,” dedim.

“Oh!”

“Burada olacağını düşünerek uğradım.”

“Adam gecikti, daha yeni gitti. Ben de oraya geliyordum.” “Ona endişelenmemesini söyle,” dedi Pam. “Ortalık sakın. Bugün gelmese de olur.”

“Duydun mu?” dedim telefona.

“Evet. Belki böylesi daha iyi. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bay Abagnall aradı. Bizimle görüşmek istiyor. Saat dört buçukta gelecek. O zamana kadar evde olur musun?”

“Elbette. Ne dedi? Herhangi bir şey bulmuş mu?” Pamela’nın kaşları kalktı.

“Açıklamadı. Geldiğinde her şeyi konuşacağımızı söyledi sadece.”

Sen ıy1 mısın?

“Kendimi tuhaf hissediyorum.”

“Evet, ben de. Bize bir şey bulamadığını da söyleyebilir.” “Biliyorum.”

“Yarın Tess’i göreceğ miyiz?”

“Mesaj bıraktım. Gecikme, tamam mı?”

Telefonu kapadığımda, “Neler oluyor?” diye sordu Pam. “Cynthia... Şey, biz... Cynthia’nın ailesiyle ilgili araştırma yapması için birini tuttuk.”

“Ah!” dedi. “Şey, beni ilgilendirmez ama bana sorarsan çok uzun zaman oldu, bence paranızı sokağa atıyorsunuz. Kimse o gece neler olduğunu öğrenemez.”

“Sonra görüşürüz, Pam,” dedim. “Telefon için teşekkürler.”

“Kahve alır mısınız?” diye sordu Cynthia, Denton Abagnall geldiğinde.

“Ah, isterim,” dedi Abagnall. “Hem de çok isterim.” Abagnall kanepeye oturdu ve Cynthia kahveyi, fincanları, şekeri ve süt tozunu bir tepsiye koyarak getirdi. Biraz çikolatalı kurabiye de eklemişti. Kahveleri üç fincana doldurduktan sonra kurabiye tabağını Abagnall’a uzattı. Dedektif bir tane alırken Cynthia ile ben zihnimizde çığlıklar atıyorduk: *Tanrı aşkına, m bulunduğunu söyle bize, bir dakika daha dayanamayacağız!*

Cynthia tepsiye bakarak bana döndü. “Sadece iki kaşığım var, Terry. Bir tane daha alabilir misin?”

Mutfağa gittim, kaşık almak için çekmeceyi açtım ve bı-çaldığın kenarıyla çekmecenin duvarının arasında, bütün tozların ve minik kırıntıların toplandığı noktada bir şey dikkatimi çekti:

Bir anahtar.

Çekip aldım. Normalde kancada asılı duran yedek arb kapı anahtanmızdı.

Kaşığı alarak salona geri döndüm ve Abagnall defterini <' karırken yerime oturdum. Defteri açtı, birkaç sayfa çevirdi'* “Bakalım burada neler var,” dedi.

Cynthia ve ben sabırla gülümsedik.

“Pekala, işte, dedi. Cynthia ya döndü. “Bayan Archer b-¹ J Vince Fleming hakkında neler söyleyebilirsiniz?”

“Vince Fleming mi?”

"Aynen. O gece birlikte olduğunuz çocuk. O ve siz park edilmiş bir arabanın içinde..." Sustu. “Afedersiniz,” dedi Cynthia’ya, bana ve sonra tekrar Cynthia’ya bakarak. “Bunları eşinizin yanında konuşmamda bir sakınca var mı?”

“Sorun değil,” dedi Cynthia.

“Sanırım alışveriş merkezinin Önünde, onun park edilmiş arabasının içindeydiniz. Babanız sizi orada bulup eve getirmişti.”

“Evet.”

“Bu davayla ilgili polis dosyalarını inceleme şansım oldu ve televizyon programının yapımcısı bana programın bir kaydını izletti. Özür dilerim, yayınlandığı zaman izleme şansım olmamıştı çünkü bu tür programlarla pek ilgilenmem. Ama bu defa yayınladıkları bilgilerin çoğunu polisten almışlar. Ve şu Vince Fleming denen adam... Geçmiş biraz karanlık.”

“Korkarım o geceden sonra onunla bir daha bağlantım olmadı,” dedi Cynthia.

“Bütün hayatı boyunca hep kanunla başı derde girmiş,” dedi Abagnall. “Ve babası da ondan farklı değil. Anthony Fleming... O zamanlar oldukça önemli bir suç örgütünün başıymış.”

“Mafya gibi mi?” dedim.

“O kadar büyük değil ama New Haven ile Bridgeport arasındaki yasadışı uyuşturucu pazarında önemli bir paya sahipmiş. Fuhuş, kamyon korsanlığı gibi şevler de var.”

“Ulu Tanrım,” dedi Cynthia. “Hiçbir fikrim yokru. Yani Vince’in biraz yaramaz olduğunu biliyordum ama babasının toyle olduğunu bilmiyordum. Babası hala hayatta mı?

“Hayır. 1992’de vurulmuş. Haydut heveslisi birkaç kişi kötü giden bir iş anlaşması yüzünden onu vurmuş.”

Cynthia duyduklarına inanamayarak başını iki yana sallıyordu. “Polis onları yakalamış mı?”

“Gerekmemiş ” dedi Abagnall. “Anthony Flemİngin adamları onların işini bitirmiş. İntikam almak için bir ev dolusu haydudu katletmişler. Fleming’i vuranları ve olaydan sorumlu olmayan ama yanlış zamanda yanlış yerde bulunan birkaçını daha. O operasyondan Vince Fleming in sorumlu olduğu düşünölmüş ama asla hüküm giymemiş, hatta suçlanmamış bile.” Abagnall bir kurabiye daha almak için uzandı. “Aslında yememeliyim ” dedi. “Karımın akşam yemeğine harika bir şey hazırladığına eminim.”

“Peki, bütün bunların Cynthia ve ailesiyle ne ilgisi var?” diye sordum.

’Aslında ilgisi yok,” dedi Abagnall. “Ama Vince in nasıl biri olduğunu öğreniyorum ve eşinizin ailesi ortadan kaybolduğu gece nasıl biri olabileceğini merak ediyorum.”

"Yani onun bu konuyla bir ilgisi olduğunu mu düşünöyorsunuz?" diye sordu Cynthia.

’Açıķçası bilmiyorum. Ama öfkelenmek için nedeni olabilirdi. Babanız sizi onun yanından sürökleyp götürmüş. Bu sadece sizin için değil, onun için de aşağılayıcı bir durum olmalı. Ve ailenizin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi varsa..." \$<« yumuşadı. “Eğer onları o Öİdürdüyse, o zaman suçunu örtbas etmek için babasının kaynaklarından ve deneyimlerinden * rırlanmış olabilir.”

'Ama polis o dönemde bunu da düşünmüş olmalı,' dedim-Böyle bir şeyi düşünen ilk kişi siz olamazsınız."

"Haklısınız. Polis de düşünmüş. Ama somut bir şey bulamamışlar. Sadece bazı şüpheler varmış. Ve Vince ile ailesi birbirlerine tanıklık etmiş. Clayton Bigge kızını eve götürdükten sonra Vince de evine döndüğünü söylemiş."

"Bu sadece bir şeyi açıklar," dedi Cynthia.

"Neymiş o?" diye sordum.

Abagnall gülümsüyordu. Cynthia'nın ne söyleyeceğini anlamış olmalıydı. "Benim neden hayatta olduğumu."

Abagnall başıyla onayladı.

"Çünkü benden hoşlanıyordu."

"Ama ağabeyin," dedim. "Ağabeyine karşı bir davası yoktu ki." Abagnall'a döndüm. "Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Todd sadece bir tanık olabilir. Orada olduğu için ortadan kaldırılması gereken biri."

Bir an hepimiz sessiz kaldık. "Bir bıçağı vardı," dedi Cynthia.

"Kimin?" diye sordu Abagnall. "Vince in mi?"

"Ogece, arabadayken, bana bıçağını gösteriyordu. Bir... & siz onlara ne diyorsunuz... hani şu otomatik olarak açılanlar?"

"Sustalı " dedi Abagnall.

"İşte o," dedi Cynthia. "Hatırlıyorum... elimde tutmuştum..." Sesi kısıldı ve gözleri kapaklarının altında titreşti. "Sanırım bayılacağım."

Hemen kolumu beline kaydurdım. "Sana ne getireyim?"

“Sadece... Biraz kendimi toparlamam gerekiyor sadece,* dedi ayağa kalkmaya çalışırken. Ayakta durup duramayacağım görmek için biraz bekledim ve üst kata çıkarken endişeli gözlerle arkasından baktım.

Abagnall da izliyordu ve banyo kapısının kapandığını duyduğunda bana doğru eğilerek sessizce konuştu. “Bundan ne anlam çıkardınız?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım bitkin.”

Abagnall başıyla onayladı ve bir an konuşmadı. “Şu Vince Fleming dedi sonra, “babası yasadışı işlerden büyük bir servet kazanmış. Oğlunun yaptıklarından dolayı kendini biraz sorumlu hissetmişse, eşinizin okulu bitirmesine yardımcı olmak için parayı teyzesine bırakan kişi o olabilir.”

“Mektubu gördünüz,” dedim. “Tess size vermiş.”

“Evet. Zarflara ek olarak. Sanırım bu konudan eşinize henüz söz etmediniz?”

“Henüz değil. Ama sanırım Tess konuşmaya hazır. Sanırım Cynthia nın sizi tutma kararını her şeyi bilmeye hazır olduğu yönünde bir işaret olarak algıladı.”

Abagnall düşünceli bir tavırla başıyla onayladı. “Artık her şeyi açıkça konuşmak en iyisi, özellikle de bazı cevaplar bulmaya çalıştığımız için.”

“Tess’e yarın gece gitmeyi düşünüyoruz. Aslında bu gece gitmek daha iyi olabilir.” Dürüst olmak gerekirse Abagnall in günlük fiyatını düşünüyordum.

"Bu iyi bir..." Abagnall'ın ceketinin iç cebindeki telefonu çaldı. "Hiç şüphesiz akşam yemeği raporu," dedi telefonu çıkarırken. Ama numarayı gördüğünde şaşkın gözlerle bakrı w telefonu tekrar cebine attı.

“Mesaj bırakabilirler.”

Cynthia merdivenden aşağı iniyordu.

“Bayan Archer, kendinizi iyi hissediyor musunuz?’ din* sordu Abagnall. Cynthia başıyla onaylayarak yerine oturdu.

Abagnali boğazını temizledi. “Emin misiniz? Çünkü başka bir konuyu açmak niyetindeyim.”

“Evet,” dedi Cynthia. “Lütfen devam edin.”

“Pekala, bunun çok basit bir açıklaması olabilir. Sadece bir bürokrasi hatasından kaynaklanabilir, bilmek mümkün değil. Devlet bürokrasisi yaptığı hatalarla tanınır.”

“Evet?”

“Şey, babanızın bir fotoğrafını veremediğinizde, yapacağımı söylediğim gibi Motorlu Araçlar Müdürlüğü nü kontrol ettim. Bu açıdan bana yardımcı olabileceklerini umuyordum ama görünüşe bakılırsa pek öyle olamadı.”

“Fotoğrafı onlarda da mı yok? Sürücü belgelerine fotoğraf koymalarından önce miymiş?” diye sordu Cynthia.

“Aslında bu bulanık bir nokta,” dedi Abagnall. “Mesele şu ki babanızın sürücü belgesi olduğuna dair ellerinde hiçbir kayıt yok.”

Ne demek istiyorsunuz?”

Onun adına hiçbir kayıt yok Bayan Archer. MAM'ın gözünde babanız hiç var olmamış.”

19

A

ma sizin söylediğiniz gibi olabilir” dedi Cynthia. “İnsanlar sık sık bilgisayar kayıtlarından silinir.” >enton Abagnall babıyla onayladı. “Bu kesinlikle doğru. Clayton Bigge’in MAM’ın dosyalarında görünmemesi kendi başına belirleyici olamaz. Ama sonra sosyal güvenlik numarasını kontrol ettim.”

“Evet?” dedi Cynthia.

“Ve orada da bir şey çıkmadı. Herhangi bir yerde babanızın kayıtlarına rastlamak çok zor, Bayan Archer. Hiçbir yerde fotoğrafı yok. Ayakkabı kutularınıza baktım ve bir işyeri makbuzu bile bulamadım. Onu sürekli yolculuğa gönderen şirketin adını biliyor musunuz?”

Cynthia düşündü. “Hayır,” dedi.

“Vergi Dairesinde de onunla ilgili bir kayıt yok. Söyle}*’ bileceğim kadarıyla hiç vergi ödememiş. En azından Clayton Bigge adıyla.”

“Ne diyorsunuz siz?” dedi Cynthia. “Yani bir casus hlan mıydı? Bir tür gizli ajan mı?”

Abagnall sırtıttı. “Öyle olmak zorunda değil. O kadar tık olmayabilir.”

“Çünkü çoğunlukla uzaktaydı” dedi Cynthia. Bana döndü. “Sen ne dersin? Sürekli görev için gönderilen bir devlet jjanı olabilir mi?*

“Bu fikir bana biraz uçuk geldi,” dedim tereddütle. “Yani bir adım sonra başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylı olup olmadığını mı merak etmeye başlayacağız? Belki de bizi incelemek için buraya geldi ve kendi gezegenine dönerken annenle ağabeyini de yanında götürdü.”

Cynthia bana düz düz baktı. Sersemliğini hala üzerinden tam olarak atamamıştı.

“Şakaydı,” dedim özür dileyen bir tavırla.

Abagnall bizi -özellikle de beni- gerçeğe geri döndürdü. “Üzerinde çalıştığım teoriler arasında bu yok.”

“0 halde teorileriniz neler?” diye sordum.

Kahvesini yudumladı. “Muhtemelen yarım düzine teorim olabilir, şu anda bildiğimiz azıcık şeylere dayanarak,” dedi. ‘Babanız kendisine ait olmayan bir isimle mi yaşıyordu? Tuhaf bir geçmişten mi kaçıyordu? Belki yasadışı bir geçmiş? Vince Fleming o gece ailenize zarar verdi mi? Babasının suç ağı bir şekilde babanızın geçmişiyle bağlantılıydı da, o zamana kadar mükemmel bir şekilde gizlemeyi mi başarmıştı?’

“Aslında hiçbir şey bilmiyoruz değil mi?” diye sordu Cynthia.

Abagnall yorgun bir tavırla kanepenin minderlerine yaslandı. ‘Bildiğim şu ki birkaç gün içinde bu davadaki cevaplanmamış sorular karlanarak arttı. Ve devam etmemi isteyip istemediğinizi size sormak zorundayım. Çalışmalarım için şimdiden ^rkaç yüz dolar harcadınız ve bu kolayca binlere dönüşebilir, 'imdi durmamı isterseniz sorun değil. Size Öğrendiklerimin

raporunu vererek davadan çekilebilirim. Ya da devam edebili-rim. Bu ramamen size bağlı/

Cynthia ağzını açtı ama o bir şey söyleyemeden ben araya girdim. “Devam etmenizi istiyoruz.”

“Pekala dedi Abagnall. “O halde iki gün daha devam edelim. Bu kez çeke filan ihtiyacım yok. Kırk sekiz saatlik bir ek süre, önemli bir ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğimi kesinlikle gösterecektir.”

“Elbette,” dedim.

“Şu Vince Fleming’i biraz daha araştırmayı düşünüyorum. Bayan Archer, siz ne düşünüyorsunuz? Bu adam -şey, 1983 yılında fazlasıyla gençti- ailenize zarar vermiş olabilir mi?” Cynthia bunu bir an düşündü. “Bunca yıldan sonra, sanırım her şeyi mümkün olarak görmek zorundayım.”

“Evet, açık fikirli olmak her zaman iyidir. Kahve için teşekkür ederim.”

Abagnall gitmeden önce Cynthia*nın ayakkabı kutusunu iade etti. Cynthia onun arkasından kapıyı kapadı ve bana döndü. “Babam kimdi? Lanet olsun, benim babam kimdi?”

Bir an Jane Scavullo’nun ödevi aklıma geldi. Hepimizin birbirimize ne kadar yabancı olduğumuzu ve en yakın olduklarımızı genellikle nasıl en az tanıdığımızı düşündüm.

Cynthia yirmi beş yıl boyunca ailesinin ortadan kayboluşu« bu konuda elinde hiçbir ipucu olmamasıyla ilgili acı ve endi’ şe yaşamıştı. Bu sorunun cevabını hala bilmesek de yuiisyd bilgi parçacıkları dolaşıyordu. Tıpkı uzun zaman önce batrm> bir geminin kalas parçaları gibi. Cynthianın babasının uht< bir isimle yaşamış olabileceği ve Vince Fleming in geçmişinin

sanıldığından çok daha karanlık olabileceği olasılıkları. Tuhaf rdcfon görüşmesi, CJayron Bigge’in şapkasının ortaya çıkışı. Gece geç saatte evimizi izleyen adam. Tess’in Cynthianın eğitimi vc yetişmesi için harcanmak üzere bir dönem kendisine bırakıldığını açıkladığı zarf içindeki paralar.

Cynthianın artık kesinlikle bilmeye hakkı olduğunu düşündüğüm şey bu sonuncusuydu. Ve Tess’in kendisinden öğrenmesinin daha doğru olacağını düşünüyordum.

Akşam yemeğinde, Abagnall’ın ziyaretinin yarattığı sorular hakkında konuşmamak için çaba harcıyorduk. İkimiz de Grace’i bu konuya fazlasıyla sokmuş olduğumuzu düşünüyorduk. Sürekli radarları açtı ve bir gün bir bilgi parçasını alıyor, ertesi gün duyduğu başka bir şeyle birleştiriyordu. Cynthia nın geçmişinin, fırsatçı psişğin, Abagnall’ın soruşturmasının, bütün bunların Grace’in bir gece hepimizin uzaydan gelen bir nesne tarafından yok edileceğimiz yönündeki korkusunu güçlendirmesinden endişe ediyorduk.

Ama biz konudan uzak durmaya çalışsak da genellikle sohbeti açan Grace oluyordu.

"Şapka nerede?" diye sordu ağzına bir kaşık patates püresi tıktıktan sonra.

*Ne?" dedi Cynthia.

“Şapka. Babanın şapkası. Buraya bırakılan. Nerede o?*

“Dolaba kaldırdım,” dedi Cynthia.

Görebilir miyim?”

Hayır” dedi Cynthia. “Oyuncak değil o/5

“Oynamayacaktım ki. Sadece bakacaktım.”

‘Onunla oynamanı, ona bakmanı ve harta dokunmanı işemiyorum!* ’dİ) c tersledi Cynthia.

Grace geri adım attı ve yine patates püresine döndü. Cynthia çok düşünceli ve gergindi. Bütün hayatı boyunca Clayton Bigge olarak tanıdığı adamın aslında Clayton Bigge olmayabileceğini öğrendikten sonra kim gergin olmazdı ki? “Sanırım,” dedim, “Tess’e bu gece gitmeliyiz.”

“Evet,” dedi Grace. “Hadi Tess Teyze’ye gidelim.”

Cynthia bir rüyadan uyanır gibi karşılık verdi. “Yarın. Ona yarın gece gitmeye karar verdiğimizizi sanıyordum.”

“Biliyorum. Ama sanırım onu bu gece görmemiz iyi olabilir. Konuşmamız gereken çok şey var. Bence Bay Abagnall’ın söylediklerini ona anlatmalısın.”

“Ne dedi ki?” diye sordu Grace.

Ona sessiz olmasını belli eden bir bakış attım.

“Onu daha önce aradım,” dedi Cynthia. “Mesaj bıraktım, Dışarıda olmalı. Mesajı alınca bizi arar.”

“Ben de arayayım,” dedim ve telefona uzandım. Beş-altı kez çaldıktan sonra sesli mesaj kutusu devreye girdi. Cynthia’nın bir mesaj bıraktığını düşününce, bir mesaj daha bırakmaya gerek görmedim.

“Sana söylemiştim ” dedi Cynthia.

Duvardaki saate baktım. Yediye geliyordu. Tess dışarıda her ne yapıyorsa, muhtemelen çok geç saate kadar kalmazdı. “Ara* bayla dolaşmaya çıkalım, oraya gidelim. Belki biz gidene ki* dar eve döner veya o dönene kadar biraz bekleyebiliriz. Sende hala anahtar var değil mi?”

Cynthia başıyla onayladı.

Bütün bunlar yarma kadar bekleyemez mi?^M diye sordu “Bence sadece Bay Abagnall’ın neler bulduğuyla ilgilenme* ycek, aynı zamanda onun da sana söylemek istedikleri olabilir.

“Ne demek istiyorsun? Benimle ne konuşmak isteyebilir?” diye sordu Cynthia. Grace de büyük bir merakla bana bakıyordu ama artık konuşmaması gerektiğini hissetmişti.

“Bilmiyorum. Bu yeni bilgi zihninde bir şeyleri tetikleyebi-lir, yıllardır düşünmediği şeyleri aklına getirebilir. Bilirsin, ona babanın başka bir kimliği olabileceğini söylersek, ah, evet, bu durum şunu şunu açıklıyor filan diyebilir.”

“Neler söyleyeceğini biliyormuşsun gibi davranıyorsun.” Ağzım kurudu. Kalkıp musluğu açtım ve soğumasını bekledikten sonra bir bardak doldurup içtim. Sonra dönüp tezgaha yaslandım.

“Pekala,” dedim. “Grace, annenle biraz yalnız kalmamız gerekiyor.”

“Ama yemeğimi daha bitirmedim.”

“Tabağını da al ve gidip biraz televizyon seyret.”

Tabağını alıp asık yüzle mutfaktan çıktı. Bütün iyi kısımları kaçıracağını düşündüğünü biliyordum.

Cynthiaya döndüm. “Test sonuçlarım almadan önce,” dedim, “Tess öleceğini düşünüyordu.”

Cynthia hiç kıpırdamıyordu. “Sen bunu biliyordun.”

“Evet. Bana sadece sınırlı bir zamanının kaldığını düşündüğünü söylemişti.”

“Bunu benden gizledin mi?”

"Lütfen. Sadece şunları söyleyeyim. Bana daha sonra kızaran * Cynthia'nın bakışları buz gibi oldu. “Ama o sıralar çok fazla stres içindeydin ve Tess o dönemde senin böyle bir haberi ıramayacağını düşündüğü için bana söyledi. Sana söylenmesi de bence iyi oldu çünkü sonuç aslında iyi çıktı. Bunu Ndcn kaçırmamalıyız.”

Cynthia bir şey söylemedi.

“Her neyse, o dönemde, ölümcül bir hastalığı olduğunu düşündüğü zamanda, bana söylemesi gerektiğini düşündüğü bir şey daha vardı, zamanı geldiğinde senin de öğrenmen gerektiğini düşündüğü bir şey. Bir daha fırsatı olabileceğinden emin değildi.

Ve Cynthia'ya anlattım. Her şeyi. İsimsiz notu, parayı, nasıl rasgele yerlerde ve rasgele zamanlarda belirlediğini, o para sayesinde okulunu bitirebildiğini... Tess'in mesajı yazan kişinin kuralına uyararak bunca yıl boyunca konuyu nasıl gizlediğini.

Cynthia sessizce dinledi ve sadece her şeyi öğrenebilmek için arada bir sorular sordu.

Anlatacaklarım bittiğinde uyuşmuş gibi görünüyordu. Ondan pek sık duymadığım bir şey söyledi: “Bir içkiye ihtiyacım var.”

Kilerdeki yüksek bir raftan bir şişe viski alıp küçük bir kadehe koydum. Cynthia tek yudumda hepsini içti ve yarısına kadar tekrar doldurdum. Onu da tek yudumda içti.

“Pekala.” dedi. “Gidip Tess'i görelim.”

Tess'e giderken Grace'i yanımızda götürmemeyi tercih ederdik ama o kadar kısa süre içinde bir bakıcı bulmak mümkün değildi. Üstelik birinin evi

izlediğini bildiğimizden, *Gnco* şu anda başka birinin yanma bırakma fikri bizi huzursuz edi yordu.

Bu yüzden, biz büyükler olarak rahatça konuşabilmek için, yanma oyalanabileceği bir şeyler almasını söyledik- ^

Kosmos kitabıyla Jodie Foster'ın *Contact* filminin DVD'sini aldı.

Grace yol boyunca her zamankinin aksine gevezelik etmedi. Sanırım arabadaki gerginliği hissetmişti ve akıllıca davranarak sessiz kalmayı tercih etmişti.

“Belki geri dönerken dondurma alırsız,” dedim sessizliği bozarak. “Ya da Tess’inkinden yeriz. Muhtemelen doğum gününden hala biraz kalmıştır.”

Milfordile Derby arasındaki anayoldan ayrılıp Tessin caddesine saptığımızda Cynthia işaret etti. “Arabası yerinde.”

Tess dört çeker bir Subaru cip kullanıyordu. Hayati ihtiyaçlarını karşılaması gerektiğinde bir kar fırtınasından etkilenmek istemediğini söylerdi.

Grace hepimizden önce arabadan indi ve ön kapıya koştu. ‘Dur bakalım, ahbap,” dedim. “Bekle. İnsanların evine Öyle dalem azsın.”

Kapıya ulaştık ve tıklattım. Birkaç saniye sonra daha güçlü bir şekilde tekrar vurdum.

Belki de arka taraftadır,” dedi Cynthia. “Bahçeyle uğraşıyordun”

Evin arkasına dolaştık. Grace her zamanki gibi atlayıp zıplayarak koşup önden gitti. Biz daha evin etrafından dolaşa-madan koşarak geri döndü. “Orada da yok,” dedi. Elbette bir de biz baktık ama Grace haklıydı. Tess arka tarafta değildi ve alacakaranlık yerini geceye bırakırken bahçeyle filan uğraşmıyordu.

Cynthia, Tessin mutfağına açılan arka kapıyı tıklattı.

Yine cevap yoktu.

“Bu tuhaf,” dedi Cynthia. Hava bu kadar kararmışken evde ılık olmaması da tuhaftı.

Cynthia’yı biraz iterek kapıdaki minik pencereden içeri baktım.

Emin olamazdım ama mutfağın zemininde siyah-beyaz karoları Örtten bir şey dikkatimi çekti.

Bir insan vücudu!

Cynthia! dedim. Grace ı arabaya gotur.

“Ne oldu?”

“Eve girmesine sakın izin verme.”

“Tanrım, Terry ” diye fısıldadı. “Ne oluyor?”

Tokmağı tutup yavaşça çevirerek ittim ve kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Değildi.

Cynthia omzumun üzerinden bakmaya çalışırken içeri girdim ve el yordamıyla duvardaki ılık düğmesini bulup açtım.

Tess mutfağın zemininde yüzükoyun yatıyordu. Boynu tuhaf bir açıda dönmüş, bir kolu önüne, diğeri arkaya doğru uzanmıştı.

“Ah, ulu Tanrım!” dedi Cynthia. “Kalp krizi filan geçirmiş olmalı!”

Tıp diplomam yoktu ama yerde kalp krizini düşündürmeyecek kadar çok kan vardı.

20

Grace orada olmasaydı Cynthia kendini kaybedebilirdi. Ama kızımızın koşarak ve basamağın üzerinden atlayıp mutfığa dalmak niyetiyle arkamızdan geldiğini duyunca Cynthia dönüp onu engelledi ve ön bahçeye doğru sürüklemeye başladı.

"Sorun ne?" diye bağırdı Grace. "Tess Teyze?"

Cynthia'nın teyzesinin yanına çömeldim ve tereddüdü bir şekilde sırtına dokundum. Çok soğuktu. "Tess," diye fısıldadım. Vücudunun altında o kadar çok kan birikmişti ki dokunmak istemiyordum ve zihnimde bir ses hiçbir şeye dokunmamamı söylüyordu. Bu yüzden yere doğru daha fazla eğilerek yüzünü görmeye çalıştım. Dümdüz boşluğa bakan açık gözlerini görmek beni ürpertti.

Eğitimsiz gözümle söyleyebileceğim kadarıyla kan kuruyup pıhtılaşmıştı. Ics\$ çok uzun bir süredir bu durumda olmalı-

Ve mutfakta yeni fark etmeye başladığım berbat bir koku vardı.

Ayağa kalkıp panonun yanındaki duvar telefonuna uzandım *îtlâ* kemen durdum. O ses vinç hiçbir şeye dokunmamamı söylüyordu. C^cp telefonumu çıkararak bir numara tuşladım.

"Evet, bekliyorum," dedim 911 santral memuresine. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ama arka kapıdan çıktım ve evin ön tarafına dolaştım. Cynthia yı kucağında Grace'le arabamızın ön koltuğunda, kapıyı açık bırakarak otururken buldum. Grace kollarını annesinin boynuna dolamıştı ve ağlıyordu. Cynthia o anda ağlaya-mayacak kadar şaşkın görünüyordu.

Karım gözlerinde sorularla bana baktı ve başımı birkaç kez çok yavaşça iki yana sallayarak cevap verdim.

"Nedir?" diye sordu. "Sence kalp krizi miydi?"

"Kalp krizi mi?" dedi Grace. "O iyi mi? Tess Teyzem iyi mi?*

"Hayır," dedim Cynthia'ya. "Kalp krizi değil."

Polis de benimle aynı fikirdeydi.

Bir saat içinde evin önüne on kadar araba doluşmuşcu. Yarısi polis arabasıydı. Bir ambulans bekliyor, iki haber minibüsü de anayolda tutuluyordu.

Dedektiflerden ikisi benimle ve Cynthia yla ayrı ayrı konuşurken bir başka memur da kafası bir sürü soruyla dolu olan Gracee göz kulak oldu. Ona Tess⁵in hasta olduğunu söyledik sadece.

Bu çok hafif bir ifadeydi.

Tess bıçaklanmıştı. Biri onun mutfak bıçaklarından birini almış ve ona saptamıştı. Bir ara ben mutfaktayken ve Cynihu dışarıda devriye arabalarından birinde oturarak başka bir memurun sorularına cevap verirken, adli tıptan bir kadının, bir dedektife şu anda emin olamayacağını ama bıçağın doğruu kalbine saplanmış olmasının büyük bir olasılık olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum.

Tanrım.

Bana bir sürü soru sordular. Neden oraya gelmiştik? Bir Hyaret için. Ve küçük bir kutlama için. Tess doktordan iyi bir haber almıştı.

“İyileşecekti,* dedim.

Dedektif güimemeye çalıştı.

“Bunu kimin yapmış olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Ve gerçek buydu.

“Biri zorla girmiş olabilir,” dedi. “Uyuşturucu parası arayan çocuklar gibi.”

‘Size öyle olmuş gibi mi göründü?’ diye sordum.

Dedektif duraksadı.

‘Pek sayılmaz.’ Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek düşündü. “Herhangi bir şey alınmış gibi de görünmüyor. Anahtarlarını kapıp arabasını alabilirlerdi ama bunu yapmamışlar.”

“Onlar?”

Dedektif gülümsedi. “Bir kişi de olabilir, daha fazla da. Şu anda bilmiyoruz.”

Bu, dedim tereddütle, “karımın yaşadıklarıyla ilgili ola-

Harını?”

Yirmi beş yıl önce.”

Deni Cynthia’nın hikayesini olabildiğince kısaca anlattım. “Jülcü televizyon programından sonra son zamanlarda nasıl

ru^Stli>mcicr olduğunu anlattım.

“AL C

evet/“ dedi dedektif. “Sanırım o programı izlemişcim. Adının adı? Paula bilmem ne?”

“Evet.” Ve ona son birkaç gündür konuyla ilgilenmesi için tuttuğumuz dedektiften de söz ettim.

“Denton Abagnall,” dedim.

“Ah, onu tanıyorum. İyi bir adamdır. Ona nasıl ulaşabileceğimi de biliyorum.”

Polis, Milford’a dönmemem, son dakikada herhangi bir sorusu olabilir diye biraz daha beklemem şartıyla beni bıraktı ve ben de Cynthia’yı bulmaya gittim. Daha önceki yerinde, kucağında Grace’le arabanın ön koltuğunda onu bulduğumda, kimse herhangi bir şey filan sormuyordu. Grace çok kırlıgan ve korkmuş görünüyordu.

Beni görünce başını kaldırdı.

“Tess Teyzem öldü mü, baba?”

Cynthia'ya bakarak bir işaret bekledim. Ona gerçeği söyle, ona gerçeği söyleme. Herhangi bir şey. Ama hiçbir işaret vaktü.

*

"Evet, hayatım," dedim. "Öldü."

Grace'in dudakları titremeye başladı. Cynthia kendini zot tuttuğunu belli eden düz bir sesle konuştu. "Bana söyleyebilirdin?"

"Neyi?"

Bana bildiklerini anlatabilirdin. Tess'in sana anlattıklarını. Bana söyleyebilirdin."

"Evet, dedim. "Söyleyebilirdim. Söylemeliydim."

Duraksadı ve kelimelerini çok dikkatli seçerek konuştu "Ve o zaman belki bu olay olmazdı."

^HCyn, bunu bilmiyorum, yani, bilmek mümkün değil.

Doğru. Bilmek mümkün değil. Ama şunu biliyorum Tess'in sana anlattıklarını, parayı, zarfları bana daha onCf

açıklamış olsaydın, konuyu konuşmak için buraya gelirdim. Bütün bunların anlamım çözmek için kafa kafaya verirdik ve bunu yapsaydım, belki burada olurum veya biri bunu yapma fırsatı bulamadan, belki bir şeyleri de tahmin edebilirdim."

"Cyn, ben sadece..."

"Bana söylemediğin başka neler var, Terry? Sözde beni korumak için başka neleri gizliyorsun? Sana başka neler anlam? Kaldıramayacağımı düşündüğün başka neler biliyorsun?"

Grace ağlamaya başlayarak yüzünü Cynthianın göğsüne gömdü. GörünüŖe bakılırsa onu bu olaylardan korumaya alıŖmaktan tamamen vazgemiŖtik.

“Hayatım, yemin ederim,” dedim. “Senden bunları gizlerken sadece senin iyiliğini düşünüyordum.”

Grace’e sıkı sarıldı. “BaŖka ne var, Terry? BaŖka ne var?”

"Hiçbir Ŗey,” dedim.

Ama bir Ŗey daha vardı. Yeni fark ettiğim ve önemli olup olmadığını bilmediğim için henüz kimseye söylemediğim bir

n

SoruŖturma yapan memurlardan biri beni tekrar mutfağı götürmüŖ, bütün hareketlerimi, nerede durduğumu, ne yaptırımı. nelere dokunduğumu anlatmamı istemiŖti.

Mutfaktan çıkarken gözüm telefonun yanındaki panoya ıhŖmiŖri. Orada Grace’in Disney World’e gittiğimizde çekilen tir fotoğrafı duruyordu.

Tcs\$ telefonda onunla ilgili bana ne demiŖti? Denton Abag-"all onu ziyaret ettikten sonra?

Akima btŖka bir Ŗey gelirse onu aramalısın,” gibi bir Ŗey

ekmiŖtim.

Ve Tess, “Bunu yapmamı istedi,” demiŖti. “Bana kartını verdi. Ŗu anda ona bakıyorum. Telefonun yanındaki panoya iliŖtirdim, Gracein Goofy yle olan fotoğrafının yanına.” Fakat panoda kart filan yoktu.

21

“Deme, ” dedi kadın. Bu gerçekten ilginç bir g ~

      .

“Ahi Ama doğru, ” dedi adam.

“Bak, bak, bak, ” dedi kadın. “Ve daha yeni onun hakkında konu tuğumuzu d      nce. ”

“Biliyorum. ”

“Olduk a b    k bir    ns,’ dedi kadın sinsice. “Senin orada olman   lan. ”*

“Evet.ⁿ

“Ama hak etmi ti, biliyorsun, ” dedi kadın.

“Sana s  ylediğimde     lmeyeceğini biliyordum. Ama sanırım bu bir sonraki kısmı birkaç g  n ertelememiz gerektiği anlamına geliyor ”

“Ciddi misin?” dedi kadın.     leri ağırdan almanın yararları konusunda ona vaaz verdiğini biliyordu ama   imdi aniden sabırsızlanan kendisi olmu tu.

“Yarın burada bir cenaze olacak, ” dedi adam. ‘Sanırım b  yle bir   ey i in bir s  r   planlama ve

hazırlık gerekiyor. Bu t  r d  zenlemelerle uğra acak ba ka akrabası da yok değil mi?”

“Ben de   yle biliyorum, ” dedi kadın.

“Yani kız karde im bu planlamalarla bir hayli me gul olacak, ha? Dolayısıyla belki de bitmesini beklemeliyiz. ”

“AV demek istediğini anlıyorum. Ama benim için yapmanı istediğim bir şey var.”

“Evet?” dedi adam, badece küçük bir şey.

“Nedir?”

“Ona kız kardeşim deme. ” Kadın çok kararlıydı. “Afedersin. ”

“Neler hissettiğimi biliyorsun. ”

“Peki. Sadece, biliyorsun, o...”

“Umrumda değil, ” dedi kadın.

“Peki, anne,” dedi adam. “Bir daha demem. ”

22

Aranacak çok fazla kimse yoktu.

Cynthia’nın annesi Patricia Bigge, Tess’in tek kar deşiydi. Kendi anne ve babalan uzun zaman önce ölmüştü. Kısa bir süre evli kalmış olmasına rağmen Tess’in kendi çocuğu yoktu ve eski kocasını bulmaya çalışmak da anlamsızdı. Cenazeye zaten gelmezdi ve Tess de o piçin orada olmasını istemezdi.

Tess emekli olmadan önce çalıştığı karayolları idaresindeki arkadaşlarıyla ilişkisini sürdürmemişti. Tess’in anlattıklarına göre orada çok fazla arkadaşı da yoktu zaten. Onun liberal görüşlerini umursamıyorlardı. Bir briç kulübüne üyeydi ama Cynthia üyelerin kimler olduğunu bilmediğinden onları da arayamazdı.

Gerçi cenazeyi duyurmamıza gerek de kalmadı. Tess Benr.anın ölümü haberlere çıktı.

Anaçlıklı caddede oturan diğer kişilerle röportajlar yapılmıştı ve hiçbiri Tess’in ölümünden önceki saatlerde civarda fildişi hii durum fark

etmemişti.

“İnsan gerçekten merak ediyor,” dedi biri televizyon kame-falanna.

“Burada öyle şeyler hiç olmaz,” dedi bir diğeri.

“Geceleri kapılarımızı ve pencerelerimizi kilitlemeye artık daha fazla dikkat ediyoruz,” dedi başka biri.

Tess eski bir koca veya sorunlu bir sevgili tarafından bıçaklanarak öldürölmüş olsa belki komşular kendilerini daha rahat hissedebilirdi. Ama polisin bildirdiğine göre, bunu kimin veya neden yaptığıyla ilgili hiçbir ipucu yoktu. Herhangi bir şüpheli de belirlenememişti.

Zorlanarak içeri girildiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Mutfak masasının hafifçe kayması ve bir sandalyenin devrilmesi dışında mücadele izi de yoktu. Görünüşe bakılırsa Tess’İN katili işini çabuk halletmişti.

Tess sadece bir an karşı koyabilmiş, bu arada muhtemelen saldırganı masaya doğru itmiş ve bir sandalyenin devrilmesine neden olmuştu. Ama bıçak hedefini bulmuş ve Tess ölmüştü.

Polisten alınan bilgiye göre, cesedi yaklaşık yirmi dört saat yerde kalmıştı.

Tess kan gölünün içinde yatarken bizim neler yapağımızı düşündüm. Yatmaya hazırlanmış, uyumuş, uyanmış, dişlen mizi fıralamış, radyoda sabah haberlerini dinlemiş, işe gitmiş, akşam yemeğ-i yemiş, Tess’in artık olmadığı yeni hayatımızda koca bir gün geçirmiştik.

Bunu düşünmek çok ağırdı.

Kendimi durmaya zorladığımda, zihnim aynı ölçüde sıkıntılı başka konulara kayıyordu. Bunu kim yapmıştı? Neden? Tess rasgele bir saldırının kurbanı mı olmuşta, yoksa bunun Cynthia yla ve yıllar önce yazılmış mektuptaki tehditle bir il* gisi var mıydı?

Dcnton AbagnalTın kartviziti neredeydi? Tess bana söylediğ-i gibi kam panoya iliştirmemiş miydi? Daha fazla bilgi için onu aramayacağına karar

vermiş ve çöpe mi atmıştı?

Ertesi sabah bu ve benzeri sorulara boğulmuş halde Abagnall'ın bize bıraktığı kartı bulup ona telefon açtım.

Servis sağlayıcı hemen araya girdi ve Abagnall'ın telefonuna ulaşamadığını belirterek mesaj bırakmamı önerdi.

Bu yüzden ev numarasını denedim. Bir kadın cevap verdi. “Bay Abagnall lütfen?”

“Kim arıyor?”

“Bayan Abagnall?”

“Kimsiniz acaba?”

“Ben Terry Archer.”

“Bay Archer!” dedi kadın çılgın gibi bir sesle. “Ben de şimdi sizi arayacaktım!”

“Bayan Abagnall, kocanızla gerçekten konuşmam gerek. Polis muhtemelen bağlantı kurmuştur. Onlara dün gece kocanızın adını vermiştim ve..

Ondan haber alabildiniz mi?”

“Pardon?”

Dentondan haber alabildiniz mi? Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Hiç böyle yapmaz. Bazen gece birilerini izlemesi gerekir ama daima fırsatını bulunca bağlantıya geçer.”

İçimde kötü bir his belirmişti. “Dün öğleden sonra bizdeydif dedim. Akşamüstüne doğru. Bize son bulgularını açıklıyordu.” “Biliyorum.” dedi

kadın. “Sizden ayrıldıktan sonra onu uamıştım. Birinin daha kendisini aradığını, mesaj bıraktığı-

nı ve geri arayacağı için telefonu meşgul etmek istemediği söylemişti.”

Salonda otururken Abagnall’ın telefonunun çaldığını, 1^ rısının akşam yemeğini haber vermek için aradığını sanarak telefonunu çıkardığını, ekrana bakıp şaşırdığını ve sesli mesaja aktardığını hatırlıyordum.

“Geri aradılar mı?”

“Bilmiyorum. Onunla en son o zaman konuştum.” “Polisten bir haber geldi mi?”

“Evet. Bu sabah kapımı çaldıklarında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Ama Derby yakınlarında oturan ve evinde öldürülen bir kadınla ilgiliydi.”

“Eşimin teyzesiydi,” dedim. “Onu ziyarete gittiğimizde cesedini bulduk.”

“Tanrım,” dedi Bayan Abagnall “Çok üzgünüm.”

Son zamanlarda insanları gereksiz yere korkutmaktan endişelendiğim için bir şeyleri gizleme alışkanlığı kazandığımdan, bir sonraki söyleyeceklerim ağzımdan çıkmadan önce düşündüm. Ama bu pek de bir şey kazandırmayan bir prensibe benziyordu. “Bayan Abagnall,” dedim, “sizi tedirgin etmek istemem ve kocanızın sizinle bağlantı kurmamasının iyi bir nedeni olduğundan eminim ama bence polisi aramalısınız.”

“Ah!” dedi.

“Bence onlara kocanızın kaybolduğunu bildirmelisinin Çok uzun süre geçmiş olmasa bile.”

“Anlıyorum,” dedi Bayan Abagnall. “Bunu yapacağım.* “Ve herhangi bir şey olursa beni arayabilirsiniz. Eğer yoksa size ev ve cep telefonu numaralarımı vereyim.”

Kalem alacağını söylemedi. Sanırım bir dedektifle evli olduğundan, telefonun yanında daima bir defter ve kalem tut-m;ı alışkanlığını kazanmış

olmalıydı.

Cynthia mutfağa girdi. Cenaze evine gitmek için hazırlanmıştı. Tess, Tanrı ruhunu korusun, sevdiklerinin işlerini kolaylaştırmak için her şeyi önceden planlamıştı. Cenaze masraflarını taksitler halinde ödemeyi yıllar önce tamamlamıştı. Külleri Long Island Sound'a saçılacaktı.

“Cyndedim.

Cevap vermedi. Donup kaldım. Mantıklı olduğunu düşünüyim ya da düşünmeyeyim, Tess'in ölümünden en azından kısmen beni sorumlu tutuyordu. Cynthia'ya o dönemde bildiğim her şeyi anlatmış olsaydım işlerin farklı gidip gitmeyeceğini ben bile merak ediyordum. Cynthia onun kendisini nasıl okuttuğunu bilse, Tess katil geldiğinde evde olur muydu? Yoksa ikisi birlikte bambaşka bir yerde omuz omuza çalışarak Abagnalfın soruşturmasına mı yardım ediyor olurlardı?

Bilemezdim. Ve bundan sonraki hayatımda bu bilinmezliği kabullenmek zorundaydım.

ikimiz de işlerimizden izin almıştık. Cynthia giyim mağazasındaki işinden belirsiz bir süre için izin almıştı ve ben dc okulu arayarak birkaç gün gelemeyeceğimi, boşta olan bir yedek öğretmen ayarlamalarının iyi olacağını söylemiştim. O kişi her kimse, kendisine benim çocuklarla iyi şanslar diliyordum.

“Bundan sonra senden hiçbir şey gizlemeyeceğim,” dedim Cynthiaya. “Ve bilmen gereken bir şey daha oldu.”

Mutfaktan çıkmadan önce durdu ama dönüp bana bakmadı.

“Az önce Denton Abagnallın karısıyla konuştum ” dedim “Adam kayıp.”

Aniden içindeki hava boşalmış gibi hafifçe bir yana kaykıldı. “Ne dedi?” diye sordu.

Anlattım.

Bir elini destek almak için duvara dayayarak bir an öylece durdu. “Cenaze evine gidip son ayarlamalarla uğraşmam gerek,” dedi sonunda.

“Elbette,” dedim. “Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır,” dedi ve gitti.

Bir süre kendi başıma ne yapacağımı pek bilemedim. Endişelenmek dışında. Mutfağı toparladım, evi temizledim, Grace’in teleskopunu ayağına daha sağlam tutturmaya çalıştım ama başaramadım.

Tekrar alt kata indiğimde, Abagnall ın önceki gün bize iade ettiği iki ayakkabı kutusuna gözüm takıldı. Sehpanın üzerinde duruyorlardı. Onları alıp mutfak masanın üzerine koydum.

İçindekileri tek tek çıkarmaya başladım. *Tıpkı Abagnall'ın muhtemelen yapmış olduğu gibi*, diye düşündüm.

Cynthia ergenlik çağımdayken evindeki eşyaları aldığı anda, anne ve babasının komodinleri de dahil olmak üzere, çek* mecelerde bulduklarını bu kutulara boşaltmıştı. Çoğu küçük çekmece gibi onlar da önemli ve önemsiz şeylerin, fazla bozuklukların, artık kullanılmayan anahtarların, makbuzların, kuponların, gazete kupürlerinin, düğmelerin, eski kalemlerin vs. saklandığı yerlerdi.

Clayton Bigge pek duygusal biri değildi ama gazete kupürleri gibi beklenmedik şeyleri saklamıştı. Örneğin Todd uo

oynadığı basketbol takımıyla ilgili bir kupür vardı. Ama balıkçılıkla ilgili haberler Clayton’ı daha çok ilgilendiriyordu belli ki, Cynthia bana babasının balıkçılık turnuvaları hakkındaki gazete kupürlerini biriktirdiğini söylemişti. Bol balık bulunan, ücra göller hakkında gezi hikayeleri falan.

Kutuda Cynthia’nın yirmi beş yıl önce, mobilyalar ve evin kendisi boşaltılıp satılmadan önce Clayton’ın komodininden aldığı yarım düzine kadar böyle kupür vardı. Bunları daha fazla saklamanın hiçbir anlamı olmadığını ne zaman fark edeceğini merak ediyordum. Sararmış kupürleri yırtmamaya dikkat ederek açtım ve içindekilere baktım.

Biri dikkatimi çekti.

Hartford Courant m sayfalarından alınmış bir kupürdü. Housatonic Nehri'nde uçan balık avlamakla ilgiliydi. Kupürü gazeteden kesen her kimse -muhtemelen Claytondı- çok titiz davranmış, makası haberin yazıldığı sütunların arasından dikkatle geçirmişti. Haber, sol alt köşede basamaklar gibi yığılmış diğer haberlerin veya ilanların üzerine yerleştirilmişti.

Bu bana tuhaf görünmüştü çünkü uçan balıkla ilgisi olmayan bir haber, asıl haberin sol alt köşesinde kalmıştı.

Sadece birkaç santim uzunluğundaydı.

Polis, cumartesi sabahı B.D. 7 nin yanındaki hendeğe **atılmış cesedi** bulunan Sharonlı Connie Gormleyin (27) ölümüne **yo!** açan vur-kaç olayıyla ilgili hala bir ipucu bulamadı. **Yetkililer**, Torringtondaki bir Dunkin' Donuts ta çalışan **bekar bir** kadın olan Gormleyin cuma gecesi geç saatte (**ornwall** Köprüsü yakınlarındaki otobanın kenarında yürürken bir arabanın altında kaldığına inanıyor:

Bulgulara dayanılarak, araba çarptıktan sonra Gormleyin

cesedinin hendeğe taşındığı düşünülüyor.

Polis, Gormleye çarpan sürücünün, daha geç fark edilmesini umarak cesedi hendeğe taşımış olabileceği olasılığı üzerinde duruyor.:

Uçan balık haberinin etrafındaki her şey çok dikkade temiz-lenmişken neden bu haberin bütün halde bırakıldığını merak ettim. Gazete sayfasının tepesindeki tarih 15 Ekim 1982'ydi.

Bunları düşünürken kapının vurulduğunu duydum. Kupürü bir kenara koydum, yerimden kalkıp kapıya gittim.

Keisha Ceylon. Psişik. Televizyon programı yapımcılarının bizimle görüşmesini sağladığı ve yapımcıların ona şişkin bir çek vermeyeceğini anlayınca doğaüstü titreşimlerini açıklanamaz bir şekilde kaybeden kadın.

“Bay Archer?” dedi. Yine üzerinde profesyonel görünümlü bir takım elbise vardı. Bir falcı gibi giyinmemiştı ve kulaklarında dev halka küpeler de yoktu.

Temkinli bir tavırla başını salladı.

“Keİsha Ceylon. Televizyon kanalında tanışmıştık, hatırladınız mı?”

“Hatırlıyorum,” dedim.

“Öncelikle orada olanlarla ilgili sizden özür dilemek istiyorum. Bana çalışmam karşılığında ödeme yapacaklarına söz vermişlerdi ve bu bir anlaşmazlık yaratmıştı ama eşinizin, Bayan Archer’ın önünde yaşanmaması gereken bir şeydi.”

Cevap vermedim.

Bekledi, “Her neyse,” dedi boşluğu doldurmak için. Soh' beti tek başına sürdürmeyi beklemiyordu belli ki. “Eşinizi

kaybolan ailesiyle ilgili sizinle ve eşinizle paylaşmak istediğim bazı şeyler olduğu gerçeğı değışmedi.”

Yine bir şey söylemedim.

“Girebilir miyim?” diye sordu.

Kapıyı yüzüne kapamak istiyordum ama Cynthia’nın onunla görüşmeye gitmemizden önce, birinin işe yarar bir şeyler söylemesi konusunda milyonda bir şans olsa bile, aptal gibi görünme riskini almak gerektiğı konusunda söyledikleri aklıma geldi.

Elbette ki Keisha Ceylon ın gerçek yüzünü çoktan anlamıştık ama ikinci kez karşımıza çıkacak cesareti bulabilmesi, söyleyeceklerini duymak isteğı uyandırdı.

Dolayısıyla, bir an tereddüt ettikten sonra onu içeri kabul etmek için kapıyı açtım ve salonda saader önce Abagnall’ın oturduğu kanepeye aldım. Ben de karşısına yerleşerek bacak bacak üstüne attım.

“Şüpheli davranmanızı kesinlikle anlayabiliyorum,” dedi. “Ama etrafımızda daima bir sürü gizemli güç vardır ve sadece bazılarımız onlardan yararlanabiliriz.”

“Hı hı,” dedim.

“Sıkıntılı zamanlar yaşayan biri için önemli olabilecek bilgiler edindiğimde o bilgiyi paylaşma sorumluluğu hissederim. Böyle bir yeteneğiniz olduğunda, izleyebileceğiniz en sorumluluk sahibi davranış tarzı budur.”

“Elbette.”

“Maddi kazanç ikinci sırada gelir”

“Tahmin edebiliyorum.” Keisha Ceylon'ı eve kabul ederken neredeyse iyi niyetli davranmış olmama rağmen daha şimdiden hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım bile.

“Benimle alay ettiğinizin farkındayım ama bazı şeyleri g_rçekten görebilirim.”

Ölü insanlar görüyorum, demesi gerekmez miydi? Rep[^ bu değil miydi?

“Ve bu bilgileri sizinle ve eşinizle paylaşmaya hazırım, eğer siz de isterseniz,” dedi. “Ancak çabalarımın karşılığını bir şekilde vermenizi isteyeceğim. Televizyon kanalının sizin adınıza o türde bir fedakarlığı yerine getirmek konusundaki isteksizliğini düşünürseniz.”

“Ahhhdedim. “Aklınızda ne tür bir karşılık var?”

Kapımızı çalmadan önce bu konuyu hiç düşünmemiş gibi kaşları kalktı. “Şey, beni köşeye sıkıştırdınız,” dedi. “Bin dolar civarında bir rakam düşünüyordum. Anlaşmadan sapmadan önce televizyon kanalının bana ödemeye söz verdiği rakam buydu.”

“Anlıyorum,” dedim. “Eğer bu bilginin ne olduğu konusunda bana bir ipucu verebilirsen, belki ben de daha fazlasını öğrenmek için bin dolara değip değmeyeceğine karar verebilirim.”

Ceylon başıyla onayladı. “Bu gayet mantıklı,” dedi. Bir saniye.” Sırtını minderlere yasladı, başını kaldırdı ve gözlerim kapadı. Yaklaşık yarım dakika hiç kıpırdamadı ve cıtını bile çıkarmadı. Sanki transa girmeye, ruhlar alemiyle bağlantı kurmaya hazırlanıyor gibiydi.

“Bir ev görüyorum,” dedi nihayet.

“Bir ev,” dedim. İşte şimdi bir yere varıyorduk.

“Bir sokakta. Çocuklar oynuyor ve bir sürü ağaç var. Yaşlı bir kadın evin önünden yürüyerek geçiyor ve yaşlı bir adam Onlarla birlikte yürüyen ama yaşlı olmayan bir adam daha var Oğulları olabilir. Todd olduğunu sanıyorum... Evi daha iyi görmeye, ona odaklanmaya çalışıyorum.

*Bu ev,” dedim ona doğru eğilerek. “Açık sarı bir ev mi?”

Ceylon gözlerini daha sıkı kapadı.

“Evet, evet, öyle.”

“Tanrım,” dedim. “Ve panjurlar... yeşil mi? Koyu yeşil?”

Kontrol ediyormuş gibi başım hafifçe yana yatırdı. “Evet, öyle.”

“Ve pencerelerin altında saksılar var mı?” diye sordum. “Çiçekler için? Ve petunyalar? Bunu söyleyebilir misin? Bu çok önemli!”

Çok yavaşça başıyla onayladı. “Evet, kesinlikle haklısınız. Bu pencerelerin önünde petunya dolu saksılar var. Bu ev. Bu evi tanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedim omuz silkerek. “Sadece şimdi uyduruyorum.”

Ceylon öfkeyle gözlerini açtı.

“Seni orospu çocuğu!”

“Sanırım burada işimiz bitti,” dedim.

“Bana bin dolar borçlusunuz!”

Beni bir kez kandırırsan senin ayıbındır. Ama iki kez kandırırsan ...

“Hiç sanmıyorum,” dedim.

‘Bana bin dolar ödeyeceksiniz çünkü...” Bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. “Bildiğim bir şey daha var. Bir vizyon daha aldım. Kızınızla, küçük kızla ilgili. Büyük bir tehlikeye girecek.”

"Büyük tehlike mi?" dedim.

‘Kesinlikle. Bir arabanın içinde. Kaçırılıyor. Bana ödeme yaparsanız onu kurtarabilmeniz için size daha fazlasını söylerim.

Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duydum. "Ben de kendi vizyonlarımı görüyorum ” dedim parmaklarımı şakaklarıma koyarak. “Karımın her an şu kapıdan girebileceğini görüyorum.”

Ve öyle de oldu. Cynthia tek kelime ermeden salona bakındı.

“Selam, hayatım,” dedim rahat bir tavırla. “Keisha Ceylon’ı, dünyanın en büyük psişiğini hatırlıyor musun? Burada geçmişle ilgili bilgiler satmaya çalışıyordu... Bizden bin dolar koparabilmek için son bir gayret gösterdi. Hatta Grace’in geleceğiyle ilgili bir vizyon almış. Moralimizin en bozuk olduğu bir dönemde, en temel korkularımızı sömürmeye çalışıyor.”

Keisha ya baktım.

“Bu doğru değil mi?”

Keisha Ceylon bir şey söylemedi.

Cynthia’ya döndüm. “Cenaze evinde işler nasıl gittiT Keishaya baktım. “Teyzesi öldü de. Zamanlaman bundan daha iyi olamazdı.”

Her şey çok hızlı oldu.

Cynthia kadını saçlarından yakalayarak kanepeden çaktı ve çığlıklar arasında kapıya doğru sürükledi.

Cynthia'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Keisha iri-yarı bir kadındı ama Cynthia samandan yapılmış gibi onu yere vuruverdi. Kadının çığlıklarına ve savurduğu küfürlerle aldırmaıı bile. Onu kapıya götürdü, boşdaki eliyle kapıyı açtı ve dolandırıcıyı kapının dışına attı. Ama kadın dengesini kaybetti ve merdivenden aşağı, kafa üstü çimenliğe yuvarlandı.

f *« l7'-'tîparad»" *« I*** 'BM d», bıtıl

*" flrMtÇı' kan emici '«'tak!' Soluklanmaya cahsaJi

dönerken gömeri öfkeden delirmi* gibi baloyordu Ben Hc nefesimin daraldığm, hissediyordum

23

Törenden sonra cenaze evinin müdürü beni. Cynthia'yı ve Grace'i kendi Cadillac arabasıyla Mil-ford Limanına götürdü. Orada küçük bir teknesi vardı. Rolly Carruthers ve karısı Millicent da arkamızdaydı. Pamelayı kendi arabalarına almışlardı ve üçü teknede ailemize katıldı.

Kuytu limandan çıktıktan sonra, bir mil mesafede Doğu Broadway'deki kumsal evlerinin açıklarındaki Long Island Sound'a yöneldik. Çocukken o evlerden birinde oturmanın harika olacağını düşünürdüm ama 1985 yılında Gloria Ka-sırgası o bölgeyi vurduğunda bu düşüncem değişti. Floridada yaşıyorsanız kasırgaların hepsini hatırlamanız zordu ama Connecticut'u vuranlar genelde hatırlanırdı.

Neyse ki o gün yapacağımız şeyin içeriği düşünülürse hasa görece iyiydi. Cenaze evinin müdürü sempatik ve samimi bir adamdı, Tess'in küllerinin bulunduğu kül küpünü yanında getirmişti.

Millicent bir girişimde bulunsa da teknede pek fazla sohbet olmadı. Kolunu Cynthia'nın omzuna atarak konuştu. Tess son isteğinin yerine getirildiği günden daha mutlu olamazdı

Ttti hastalıktan Ölseydi bu sözler biraz rahatlatıcı olabilirdi ama biri şiddet eylemiyle ölünce herhangi bir yerde teselli bulmak zordu.

Ama Cynthia bu yorumu, altında yatan niyetle kabul etti. Millicent ve Rolly, ben Cynthia'yla tanışmadan çok uzun zaman öncesinden beri aile dostlarıydı. Cynthia için manevi amca ve yengeydiler, yıllar boyunca Cynthia'ya hep ilgilenmişlerdi. Millicent, Cynthia'nın annesiyle aynı sokakta büyümüşü ve Patricia birkaç yaş daha büyük olmasına rağmen arkadaş olmuşlardı. Millicent, Rolly'yle ve Patricia da Clayton'la tanışıp evlendikten sonra çiftler görüşmeye devam etmişti ve böylece Millicent'la Rolly, Cynthia'nın yetişmesini izleyebilmiş, ailesi oradan kaybolduktan sonra hayatında kalabilmişlerdi. Ama çoğunlukla Cynthia'nın yanında olan Millicent değil, Rolly'ydi.

“Bugün güzel bir gün,” dedi Rolly de karısına katılarak. Belki dalgalı sularda teknede dengesini korumasına yardımcı olacağını düşündüğünden, bakışlarını yere dikerek Cynthia ya yaklaştı. *Ama bunun durumu daha dayanılır hale getirmediğinin farkındayım.”

Pam yüksek topukluların bir teknede giymeye uygun olmadığını fark ederek sallanırken Cynthia ya yaklaşıp sarıldı. Bunu kim yapmış olabilir?” diye sordu Cynthia ona. “Tess, j»yatı boyunca kimseye zarar vermemişti.” Burnunu çekti. “Ailemin o kısmından son kişi de gitti.”

Pam ona daha sıkı sarıldı. “Biliyorum, canım. Sana... aslında herkese karşı çok iyiydi. Bunu yapan psikopatın teki olmalı.*

Rolly tiksintiyle başını iki yana salladı ve teknenin arkasından bakmak için kış tarafına doğru yürüdü. Ben de ona katıldım. “Bugün geldiğiniz için teşekkürler,” dedim. “Cynthia için anlamı çok büyük.”

Şaşkın gözlerle bana döndü. “Dalga mı geçiyorsun? ikini« zin de daima yanınızda olduğumuzu biliyorsun.” Yine başını iki yana salladı. “Sence öyle bir şey miydi? Psikopatın teki?” “Hayır” dedim. “Sanmıyorum. En azından tamamen yabancı olduğunu sanmıyorum. Bence Tess belli bir nedenle öldürüldü.”

“Ne?” diye sordu. “Polis ne düşünüyor?”

“Görebildiğim kadarıyla ellerinde hiçbir ipucu yok,” dedim. “Onlara yıllar önce olan şeyleri anlatmaya başladığımda, olanlar kaldıramayacakları kadar

büyükmüş gibi gözleri bulutlanmaya başlıyor.”

“Evet, eh, ne bekliyorsun ki?” dedi Rolly. “Burada ve şimdi huzuru korumakta bile zorlanıyorlar.”

Tekne yavaşlayarak durdu ve cenaze evinin müdürü bize yaklaştı. “Bay Archer? Sanırım hazırız.”

Hepimiz bir araya toplandık ve kül küpü Cynthianın ellerine bırakıldı. Tess’i yanlış anda düşürmekten korkarak ve bir dinamit taşıyormuş gibi titizlikle hareket ederek birlikte küpün kapağını açtık. Kül küpünü iki eliyle dikkatle tutan Cynthia, teknenin yan tarafına yaklaştı ve kül küpünü ters çevirdi. Ben, Rolly, Millicent ve Pam onu izliyorduk.

Küller dökülüp suyun yüzeyine saçıldı ve çözülüp dağıldı. Birkaç saniye içinde Tess’in fiziksel kalıntılarının tamamı yok oldu. Cynthia kül küpünü bana geri verdi ve bir an için başı dönüyormuş gibi göründü. Rolly desteklemek için yanına geldi ama Cynthia elini uzatarak iyi olduğunu belirtti.

Grace yanında bir gül getirmişti -kendi fikriydi- ve onu suya attı. “Hoşçakal, Tess Teyze,” dedi. “Kitap için teşekkür ederim.”

Cynthia o sabah birkaç kelime söylemek istediğinden bahsetmişti ama o an geldiğinde bunu yapacak gücü bulamadı. Ve ben de anlamlı olacağım düşündüğüm sözler bulamıyordum. Gracein basit ve sade vedası, hepsinden çok daha samimi görünüyordu.

Limana geri döndüğümüzde, kot pantolon ve devetüyü rengi deri mont giymiş bir kadının limanın ucunda durduğunu gördüm. Kısa boylu ve topluydu ama yanımıza gelip inmemize yardım ettiğinde hareketleri becerikli ve zarifti. “Terren-ce Archer?” dedi bana. Boston aksanıyla konuşuyordu.

“Evet,” dedim.

Bana rozetini gösterdi: Polis Dedektifi Rona Wedmore. Ve Boston’dan değil, Milford’dandı. Ben Grace i aşınmış tahtaların üzerine çıkarırken o da

Cynthia*nın inmesine yardım etmek için elini uzattı.

“Sizinle biraz konuşmak istiyorum,” dedi kadın. Bu bir soru değildi.

Pam'i yanına almış olan Cynthia, Grace'le ilgileneceğini söyledi. Rolly, Millicent'la birlikte geride kaldı. Wedmore ve ben, siyah bir sivil devriye aracına doğru yavaş adımlarla yürüdük.

“Bu Tess le mi ilgili?” diye sordum. “Herhangi bir tutuklama mı oldu?”

“Hayır, efendim, olmadı,” dedi. “Bu konuda her türlü çabanın harcadığından eminim ama bu başka bir dedektifin dava«. O açıdan öyle ya da böyle bir ilerleme kaydedildiğinde

sizi arayacaklarına eminim.” Çok hızlı konuşuyor, kelimeler mermi gibi üzerime yağıyordu. “Ben size Denton Abagnall hakkında sorular sormak için geldim.”

Suratıma tokat yemişim gibi hissettim. “Evet?”

“Kendisi kayıp. İki gün oldu,” dedi.

“Evimize geldiği günün ertesi sabahı karısıyla konuşmuştum. Ona polisi aramasını söylemiştim.”

“O zamandan beri Dedektif Abagnall'ı bir daha görmedi-

* • «v

mz mır

“Hayır.”

“Hiçbir haber almadınız mı?” *Dan, dan, dan!*

“Hayır,” dedim. “Bunun karımın teyzesinin öldürülmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ölümünden kısa süre önce teyzemizle görüşmüştü. Kendisine bir kartvizitini bırakmıştı ve teyzemiz

bana onu telefonun yanındaki panoya iştirdiğini söylemişti ama teyzemizin ölümünden sonra kart orada yoktu.”

Wedmore defterine bir şeyler yazdı. “Sizin için çalışıyordu.”

“Ever.”

“Ortadan kaybolduğu zaman.” Bu bir soru değildi amaba şanla onayladım.
“Ne dşnyorsunuz?”

“Neyle ilgili?”

“Ona ne olduğu konusunda?” Bir sabırsızlık belirtisi. *Bqkt neyle ilgili olabilir ki, sersem?*

Duraksadım ve bulutsuz, masmavi gökyüzüne baktım. “Bu düşüncelere dalmaktan nefret ediyorum,” dedim. “Ama bence öldü. Evimizde bizimle birlikte davayı incelerken katilinden bir telefon almış olabileceğini bile düşünüyorum.”

“Saat kaçtı?”

“Beş suları filan.”

“Yani beşten önce mi, sonra mı, beşte mi?”

“Beşti sanırım.”

“nk cep telefonu servis sağlayıcısıyla bağlantı kurduk, bütün gelen aramalarını ve yaptığı aramaları kontrol ettirdik. Saat beşte, Milford daki bir ankesörlü telefondan gelen bir arama vardı. Sonra yine Milford’daki başka bir ankesörlü telefondan bir arama gelmiş ve görüşme yapılmış. Akşamın ilerleyen saatlerinde karısından gelen aramalarsa cevapsız kalmış.”

Bundan ne anlam ıkarabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Cynthia ve Grace, cenaze evinin müdürünün elektrikli arabasının arkasına oturuyordu.

Wedmore saldırgan bir tavırla bana doğru eğildi ve benden on beş santim daha kısa olmasına rağmen üstünlüğünü hissettirdi. “Teyzenizi ve AbagnalFı kim öldürmek istemiş olabilir?” diye sordu.

“Geçmişin geçmişte kalmasını sağlamaya çalışan biri olduğu kesin,” dedim.

Millicent hepimizi öğle yemeğine götürmek istedi ama Cynthia hemen eve dönmeyi tercih etti ve ben de onu götürdüm. Grace, törenden çok etkilenmişti ve bütün sabah onun için ilginç bir göz-açıcı deneyim olmuştu - ilk kez cenaze törenine katılıyordu- ama iştahının hala yerinde olduğunu gördüğüme sevinmiştim. Kapıdan girdiğimiz anda, hemen bir şeyler yemezse açlıktan öleceğini söyledi. "Ah, özür dilerim, diye ekledi.

Cynthia gülümsedi. “Tonbalıklı sandviçe ne dersin?” Kerevizi ı?

“Eğer varsa,” dedi Cynthia.

Grace buzdolabına koştu ve sebzelığı açtı. “Biraz kereviz var ama yumuşak mı?”

“Çıkar bakalım,” dedi Cynthia. “Bir görelim.”

Ceketimi bir mutfak sandalyesinin arkasına asarak kravatımı gevşettim. Lisede öğretmenlik yaparken bu kadar iyi giyinmem gerekmiyordu ve resmi giyinmek bana boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu. Oturdum, o gün o saate kadar olan her şeyi bir kenara attım ve kızımın karımı seyrettim. Cynthia bir tonbalığı konservesi ve konserve açacağına çıkarırken Grace de kerevizi tezgahın üzerine koydu.

Cynthia tonbalığı konservesinin yağını süzdü, bir kaseye boşalttı ve Grace’dan Miracle Whip’i çıkarmasını söyledi. Grace buzdolabına gidip kavanozu çıkardı, kapağını açtı ve tezgahın üzerine koydu. Bir kereviz sapını kopararak havada salladı. Bir lastik parçası gibiydi.

Oyuncu bir tavırla annesinin koluna onunla vurdu.

Cynthia dönüp Grace’e baktı, kararlı bir tavırla uzanıp bir kereviz sapı da kendisine kopardı ve Grace’e vurdu. Sonra saplan kılıç gibi kullanarak

düelloya başladılar. “Al sana!” dedi Cynthia. Sonra ikisi de kahkahalara boğularak birbirlerine sarıldı.

Patricianın nasıl bir anne olduğunu hep merak ettim, dıyt düşündüm. Oysa bu sorunun cevabı tam karşımda duruyormuş zaten.

Grace yemeğini yiyip üzerini değiştirmek için odasına çıkırık' ran sonra Cynthia bana döndü. “Bugün çok şıktın.”

“Bence de,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi.

“Hım?”

“Özür dilerim. Seni suçlamıyorum. Tess için. Söylediklerimde haksızdım ”

“Sorun değil. Ben de sana her şeyi daha önce anlatmalıydım.”

Bakışlarını yere dikti.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim. Başıyla onayladı. “Sence baban bir vur-kaç olayıyla ilgili haber kupürünü neden saklamak istemiş olabilir?”

“Neden söz ediyorsun sen?” dedi.

“Bir vur-kaç olayıyla ilgili haber kupürünü saklamış.”

Ayakkabı kutuları hala mutfak masasında duruyordu ve uçan balıklarla ilgili haber kupürünün yanındaki, cesedi hendekte bulunmuş Sharonlı kadınla ilgili haber en üstteydi.

“Bir bakayım,” dedi Cynthia ellerini durulayıp kurularken. Ona kupürü verdim ve bir parşömene dokunur gibi nazıkçe alıp okudu. “Bunu daha önce fark ettiğimi sanmıyorum.”

“Babanın kupürü uçan balık haberi yüzünden sakladığını söylemiştin.”

Belki de o yüzden sakladı.”

“Bence kısmen bu yüzden yapı,” dedim. “Ama hangisinin öncelikli olduğunu merak ettim. Kaza haberini görünce mi kupürü kesti ve sonra uçan balık haberi ilgisini çekince mi onu da sakladı? Yoksa önce uçan balık haberini gördü de sonra mı kaza haberi dikkatini çekti? Yoksa...” Bir an duraksadım. Aslında vur-kaç olayıyla ilgili haberi saklamak istiyordu da, kupürü tek başına kesmesinin birinin -örneğin annenin- soru sormasına yol açacağından korktuğu için onu kamufle edebi lecek bir haberle birlikte mi kesti?”

Cynthia kupürü bana geri verdi. “Sen neden söz ediyor-sun?” diye sordu.

“Tanrım, bilmiyorum,” dedim.

“Şu kutulan karıştırdığım her seferinde,” dedi Cynthia, “daha önce fark etmediğim bir şey bulacağımı umuyorum Bu çok sinir bozucu. Bir cevap bulmak istiyorsun ama orada değil. Yine de.” dedi, “bulacağımı düşünmekten vazgeçemiyorum. Minicik bir ipucu. Şu yapbozlardaki, bütün parçaların yerini daha kolay bulmanı sağlayan tek parça gibi.” “Biliyorum,” dedim. “Biliyorum.”

“Şu kaza, öldürülen şu kadın... Adı neydi?”

“Connie Gormley,” dedim. “Yirmi yedi yaşındaymış.” “Adını hiç duymadım. Bir anlamı yok. Ama ya oysa? Ya aradığımız parça oysa?”

“Sence olabilir mi?” diye sordum.

Yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır.”

Ben de sanmıyordum.

Ama bu beni kupürle birlikte üst kata çıkıp bilgisayarımın babına oturmaktan ve Connie Gormley adında 26 yaşındaki bir kadının ölümüyle sonuçlanan bir vur-kaç olayını araştır maktan alıkoymadı.

Hiçbir şey bulamadım.

Bunun üzerine, telefon rehberlerini kullanarak, isimleri « telefon numaralarını bir bloknota yazarak Connecticut in o bs mmdaki Gormieyleri

araştırmaya başladım ve yarım düzine L* dar isim yazdıktan sonra durdum. Onları aramaya başlayacak ken Cynthia odaya başını uzattı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu

Açıkladım.

İtiraz etmesini mi, yoksa teşvik etmesini ve en küçük ipu-cuna tutunmasını mı beklediğimi bilmiyordum. “Ben gidip biraz uzanacağım,” dedi sadece.

Biri nihayet telefona cevap verdiğinde kendimi Milforddan Terrence Archer olarak tanıttım ve muhtemelen yanlış numara olabileceğini ama Connie Gormley'in ölümüyle ilgili bilgisi olabilecek birini bulmaya çalıştığımı söyledim.

“Üzgünüm, öyle birini hiç duymadım,” dedi ilk numaraya cevap veren kişi.

“Kim?” dedi ikinci aramamda cevap veren yaşlı bir kadın. “Connie Gormley diye birini tanımıyorum ama Constance Gormley adında bir yeğenim var ve Stratford'da emlakçilik yapıyor. Harika biridir ve eğer satın almak isterseniz size iyi bir ev bulabilir. Biraz bekleyin, numarası burada.” Kabalık etmek istemiyordum ama beş dakika dayandıktan sonra telefonu kapadım.

Ulaştığım üçüncü kişi “Oh, Connie mi? Çok uzun zaman oldu,” dedi.

Kadının 65 yaşındaki ağabeyi Howard Gormley'e ulaşmıştım.

Bunca yıldan sonra kim neden bu konuda bilgi edinmek itesin ki?” diye sordu boğuk ve yorgun bir sesle.

“Açıkçası, Bay Gormley, size ne söyleyeceğimi bilemiyo-^runC dedim. “Eşimin ailesi, kardeşinizin ölümünden bir-^ ay sorua bir sıkıntı yaşamış, hala çözmeye çalıştığımız bir ^>nu. Ve Connie yle ilgili haber kupürünü hatıra eşyaların İrasında buldum.”

Bu tuhaf değil mi?” dedi Howard Gormley.

"Evet, öyle. Birkaç soruya cevap vermenizde sakınca yoksa ailenizin trajedisiyle bizimki arasında bir bağlantı olup olm* dığını anlayabilirim en azından ." banırtm öyle.

"Öncelikle, kardeşinize çarpan kişinin kim olduğu bulundu mu? Elimde başka bilgi yok. Sonunda biri suçlandı mı?" "Hayır, asla. Polisler ne bir şey bulabildi ne de birini hapse atabildi. Bir süre sonra vazgeçtiler sanırım."

(yok uzgunum.

"Evet, şey, anne ve babamız neredeyse üzüntüden ölecekti. Keder onları yiyip bitirdi. Annemiz birkaç yıl sonrasında Öldü ve babamız da bir yıl sonra vefat etti. İkisi de kanserden ama bana sorarsanız onları öldüren şey acı ve kederdi."

"Polis herhangi bir ipucu bulabildi mi? Arabayı kimin kullandığını öğrenebildiler mi?"

"Bulduğunuz kupür ne kadar günceldi?"

Bilgisayarın yanındaki kupürü alıp adama okudum.

"Bu çok başlardaydı," dedi. "Her şeyin tezgahlanmış olduğunu öğrenmelerinden önceydi."

"Tezgahlanmak mı?"

"Şey, başlangıçta basit bir vur-kaç olayı olduğunu sandılar Belki kötü bir sürücü, belki bir sarhoş. Ama otopsi yaptıklarında tuhaf bir şey fark ettiler."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben uzman değilim. Bütün hayatım boyunca çatı utfil# yaptım. Ama bize söylediklerine göre, arabanın Connicyt vtf* diğı hasar, ona olanlar... Tüm bunlar o zaten ölmüşken olmuş "Bir saniye," dedim. "Yani araba kendisine çarptığında ktf kardeşiniz zaten Ölü müymüş?"

"Aynen Öyle. Vc...ⁿ

“Bay Gormley?”

“Bu kadar zamandan sonra bile bu konuda konuşmak çok zor. Bunca yıldan sonra bile Connie hakkında kötü şeyler söylemek istemem, anlarsınız.*

“Elbette.”

“Ama söylediklerine göre, şey, o hendeğe atılmadan kısa süre önce biriyle birlikte olmuş olabileceğini söylemişlerdi.”

“Yani...”

“Tecavüze uğradığını söylemediler ama böyle bir şey olabilir sanırım. Ama kardeşim biraz rahattı ve söylediklerine göre o gece biriyle buluşmuş da olabilirdi. Ve onun kim olduğunu, olayı bir araba kazası gibi göstererek cesedini o hendeğe atanın kim olduğunu hep merak ettim.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Connie ve ben çok yakındık. Yaşam tarzını onaylamıyordum ama sonuçta kendim de melek sayılmazdım ve asla parmak sallayacak pozisyonda değildim. Onca yıldan sonra hala öfkeliyim ve bunu yapan alçağı bulmalarını diliyorum ama ürerinden o kadar uzun zaman geçti ki o orospu çocuğunun da artık ölmüş olması mümkün.”

“Evet,” dedim. “Bu kesinlikle mümkün.”

Howard Gromley ile görüşmemi bitirdikten sonra bir süre masamda oturarak boşluğa baktım ve bunların bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

Sonra genellikle yaptığım gibi refleksten kaynaklanan bir Hareketle, herhangi bir mesaj olup olmadığını görmek için idavyedeki “posta” tuşuna bastım. Her zamanki gibi bir sürü

mesaj vardı. Çoğu Viagra reklamları, borsa tüyoları, ucuz Ro. lex alınabilecek yerlerle ilgili mesajlar veya milyonlarını bir Kuzey Amerikan banka hesabına aktarmak isteyen Nijeryalı altın madeni sahiplerinin zengin

dullarından gelen yardım mesajlarıydı. Sahte posta filtremiz bu çöp yığınlarının sadece bir bölümünü yakalayabiliyordu.

Ama sadece sayılardan oluşan -05121983- bir Hotmail adresinden “Çok uzun sürmeyecek” başlıklı bir mesaj gelmişti

Ona tıkladım.

Mesaj kısaydı:

Sevgili Cynthia,

Daha önceki görüşmemizde belirttiğim gibi, ailen seni gerçekten bağışlıyor ama kendilerine sormaktan vazgeçemiyorlar: Neden?

Beş kez filan okuduktan sonra başlık satırına geri döndüm. Çok uzun sürmeyecek... Ne?

24

“B

iri e-posta adresimizi nasıl öğrenmiş olabilir?” diye sordum Cynthia'ya. Bilgisayarın başında oturuyor, ekrana bakıyordu. Bir ara mesaja dokunmak sanki daha iyi anlamasını sağlayacakmış gibi monitöre doğru eğildi.

“Babam,” dedi.

Babana ne olmuş?”

“Buraya girdiğinde, şapkayı bıraktığında,” dedi Cynthia. ‘Buraya gelip etrafa bakınmış, bilgisayara girmiş ve e-posta adresimizi öğrenmiş olabilir.’”

Lyn,” dedim temkinli bir tavırla. “Şapkayı bırakanın baban olup olmadığını hala bilmiyoruz. O şapkayı kimin bırak-tığ'P.ı bilmiyoruz.”

Cymhianın şapkayı kendisinin bırakmış olabileceği yönündeki Rolly’nin teorisine ve kendi şüphelerime geri döndüm. Bir an için, bir Hotmail adresi kurup kendine e-posta fltoajı göndermenin ne kadar kolay olabileceğini düşündüm.

*Ktijunu** dedim kendi kendime.

Cynthianm biraz önceki yorumuma öfkелendiğini hissetti-S^ı için ekledim: Ama haklısın. Buraya kim girdiyse yukarı

çık-mış, etrafa bakın-mış, bilgisayarını açıp e-posta adresimizi renmiş olabilir.”

“O halde aynı kişi,” dedi Cynthia. “Bana telefon açan, ^ nin sadece delinin teki olduğunu söylediğin kişi, bu e-po\$jj mesajını gönderen kişiyle aynı ve evimize girip şapkayı bir*, kan da o olmalı. Babamın şapkasını.”

Bu mantıklıydı. Sıkıntı yaşadığım kısım bu kişinin kim olduğuydu. Tess’i öldüren kişi miydi? Geçen gece Grace’in teleskopundan evimizi izlerken yakaladığım kişi miydi?

“Ve hala bağışlamaktan söz ediyor,” dedi Cynthia. “Beni bağışladıklarını söylüyor. Bunu neden söylüyor? Ve uzun sürmeyecek derken neyi kastediyor?”

Başımı iki yana salladım.

“Ve adres,” dedim ekrandaki e-posta kutusunu işaret ederek. “Sadece bir sürü rakam.”

“Rasgele rakamlar değil,” dedi Cynthia. “Bir tarih. 12 Mayıs 1983. Ailemin ortadan kaybolduğu gece.”

“Güvende değiliz,” dedi Cynthia o gece geç saatte.

Yatakta oturmuş, örtüleri beline kadar çekmişti. Ben yatak odasının penceresinden dışarı bakıyordum. Yatakta karıma katılmadan önce sokağa son bir kez göz atmak istemişim. Geçen haftadan beri böyle bir alışkanlık edinmiştim.

“Değiliz,” diye tekrarladı. “Ve senin de aynı şekilde hisset-dğini ama bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum. Beni üzeceğinden, kendimi kaybetmeme neden olacağından fibn korkuyorsun.”

“Hayır, kendini kaybedeceğinden filan korkmuyorum« dedim.

“Ama güvende olduğumuzu söyleyemiyorsun,” dedi Cynthia. “Sen güvende değilsin, ben güvende değilim, Grace güvende değil.**

Bunların hepsini ben de biliyordum. Hatırlatmasına gerek yoktu. Kafamdan hiç çıkmıyordu ki.

“Teyzem öldürüldü,” dedi Cynthia. “Ailemin babına gelenleri öğrenmesi için tuttuğumuz adam kayboldu. Sen ve Grace birkaç gece önce evimizi izleyen birini gördünüz. Biri evimize girdi, Terry. Babam değilse o zaman başka biri. Şapkayı bırakan, bilgisayarın başına oturan biri.”

“Baban değildi,” dedim.

“Bunu şapkayı gerçekte kimin bıraktığını bildiğin için mi söylüyorsun, yoksa babamın öldüğünü düşündüğün için mi?”

Verecek cevabım yoktu.

“Motorlu Araçlar Müdürlüğü’nde neden babamın sürücü belgesi kayıtları yoktu sence?” diye sordu. “Neden Sosyal Sigortamda kayıtları yok?”

“Bilmiyorum,” dedim yorgun bir tavırla.

"Sence Bay Abagnall, Vince -Vince Fleming- hakkında bir şeyler mi buldu? Onun hakkında daha fazlasını öğrenmek istediğini söylememiş miydi? Belki de ortadan kaybolduğunda yaptığı şey buydu. Belki de Bay Abagnall iyi ama Vince'in pe-î>nc düştü ve karısını arayamadı.”

Bak,” dedim. “Uzun bir gündü. Biraz uyumaya çalışalım. Lütfen bana bir daha benden hiçbir şey saklamayacağını dedi Cynthia. “Tess’in hastalığıyla ilgili yaptığın gibi, paralarla ilgili yaptığın gibi.”

Senden hiçbir şey gizlemiyorum,* dedim. Sana e-posta ^İni göstermedim mi? Sadece silebilirdim ve senin habe-

rin bile olmazdı. Ama seninle aynı fikirdeyim, dikkatli olmamız gerek. Kapılara yeni sürgüler taktırdık. Artık kim*c gf. remez. Ve Grace’i okula götürmek konusunda da artık seni sıkıştırmayacağım.”

“Sence neler oluyor?” diye sordu Cynthia. Soruyu soruşunda bir şey vardı, sanki hala bir şeyler gizlediğimi düşünüyormuş gibi suçlayıcı bir tını.

“Tanrım,” dedim sonunda sabrım taşarak. “Bilmiyorum. Soktuğumun yeryüzünden silinen soktuğumun ailesi benimki

değildi

Cynthia donakaldı. Ben de öyle. “Özür dilerim,” dedim. “Çok özür dilerim. Bunu demek istemedim. Sadece, bütün bunlar hepimizi çok yıpratıyor.”

“Benim sorunlarım seni yıpratıyor,” dedi Cynthia.

“Öyle değil,” dedim. “Bak, bir süre uzaklaşmamız gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Üçümüz. Grace’i okuldan alalım. Ben RoUy’dan birkaç gün izin alabilirim, bunu halleder ve yedek öğretmeni çalıştırır. Sen de biraz izin alırsan anlayış göstereceklerdir...”

Örtüleri üzerinden atıp ayağa kalktı. “Ben gidip Gracele yatacağım,” dedi. “İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bi-rinin bir şeyler yapması gerekiyor.”

Yastığını kolunun akına sıkıştırıp odadan çıkarken bir şey söylemedim.

Başım ağrıyordu ve ecza dolabından Tylenol almak için banyoya yönelmiştim ki koridordaki koşuşturmaları duydum-Cynthia daha yatak odasının kapısında belirmeden bağı maya başlamıştı: “Terry! Terry!”

“Ne?” dedim.

“Gitmiş. Grace odasında yok. Girmiş!”

Onun peşinden koridoru koşarak ve ışıkları yakarak geçip Grace in odasına yöneldim. Cynthia nın yanından geçip Grace’in odasına ondan önce daldım.

“Aradım!” dedi Cynthia. “Burada yok!”

“Grace!” dedim dolabının kapısını açarak ve yatağının altına bakarak. O gün giydiği giysiler top yapılmış halde sandalyesinin üzerine bırakılmıştı. Koşarak tekrar çıktım ve banyoya dalıp küvetin perdesini çektim. Küvet de boştu. Cynthia bilgisayar odasına koşmuştu. Koridorda buluştuk.

Grace’ten iz yoktu.

“Grace!” diye bağırdı Cynthia.

Alt kata koşarken diğer ışıkları da açtık. *Bu olamaz, diye düşünüyordum. Bu kesinlikle gerçek olamaz.*

Cynthia bodrum kapısını açtı ve karanlığa doğru kızımızın adını haykırdı.

Cevap yoktu.

Mutfağa girerken yeni sürgüler yerleştirdiğimiz arka kapının aralık olduğunu fark ettim.

Kalbim duracak gibi oldu.

“Polisi ara,” dedim Cynthia ya.

*Ulu Tanrım,” dedi.

Kapıyı açarken dışarıdaki lambayı yaktım ve çıplak ayaklarla bahçeye koştum.

“Grace!” diye bağırdım.

0 anda sinirli bir ses duydum, “Baba, kapa şu ışığı!”

Sağ tarafıma baktım ve Grace'i pijamalarıyla bahçede durmuş, çimenliğe koyduğu teleskopuyla gökyüzüne bakarken buldum.

"Ne?" dedi.

Hele de yaşadığımız o geceden sonra ikimiz He işten fazla izin alabilirdik ve almalıydık da ama ikimiz de **ertesı t**), bah işlerimizin başına dönüyorduk.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Grace belki yüzüncü kt/ Kahvaltı sofrasında Cheerios’unu yiyordu.

“Bir daha sakın böyle bir şeye kalkışma,” dedi Cynthia.

“Üzgünüm dedim ya.”

Cynthia gece yine de onunla uyumuştı. Grace’i bir süre gözünün önünden ayırmaya niyeti yoktu.

“Horladığımı biliyor musun?” dedi Grace.

Uzun bir süredir ilk kez içimden gülmek geldi ama kendimi tuttum.

Her zamanki gibi evden ilk çıkan ben oldum. Cynthia ne veda etti ne de beni uğurladı. Dün gece Gracele ilgili yanlış alarmdan önceki kavgamızı hala unutmamıştı. Tam birbirimize kenetlenmemiz gerekirken şu görünmez takoz aramıza giriyordu. Cynthia hala ondan bir şeyler gizlediğimden şüpheleniyordu ve ben de Cynthiayla ilgili kendime bile ifade etmekte zorlandığım bir huzursuzluk hissediyordum.

Cynthia yaşadığımız sıkıntılar için onu suçladığımı düşünüyordu. Geçmişinin günler ve geceler boyu bizi huzursuz ettiği bir gerçektir. Ve bir açıdan, ailesinin kaybolması onun hatası olmamasına rağmen belki ben de onu *suçluyordum*.

Tek ortak endişemiz, bütün bunların Gracc'i nasıl etkilediğiydi. Ve kızımızın evde yaşanan huzursuzluğa dayanmak için seçtiği yol başlı başına

başka bir sorun yaratıyordu. Tutn bunlar onu o kadar zorluyordu ki dünyayı yok edebilecek bir meteor düşüncesi bile onun için bir kaçış olabiliyordu.

öğrencilerim inanılmayacak kadar usluymuştu. Son birkaç gündür neden derslere gelmediğimi biliyor olmalıydılar. Aileden biri ölmüştü. Lise öğrencileri, doğuştan avcılarının çoğu gibi, tipik olarak avlarının zayıf noktalarını yakalar ve kendi avantajlarına kullanırdı. Öğrendiklerime göre, yerimi alan yedek kadın öğretmene bunu kesinlikle yapmışlardı. Öğretmen herhangi bir cümlemin ilk kelimesinde sadece tereddüt gibi algılanacak kadar belli belirsiz bir şekilde kekeleyordu ama öğrenciler bunu hemen fark edip taklidini yapmışlardı. Öğle yemeği sırasında diğer öğretmenlerin seslerinde hiçbir sempati belirtisi olmadan bana anlattıklarına göre, kadın daha ilk gün gözyaşları içinde evine dönmüştü. O koridor vahşi bir ormandı ve ya hayatta kalırdın ya da kalamazdın.

Ama bana karşı saygılıydılar. Üstelik sadece yaratıcı yazarlık sınıfım değil, diğer iki İngilizce sınıfım da. Sanırım uslu olmalarının nedeni sadece duygularıma saygı duymaları değildi, hatta bence bu sadece küçük bir nedendi. Yaramazlık yapmıyorlardı çünkü farklı davranıp davranmayacağımı, gözyaşı döküp dökmeyeceğimi, birine kızıp kızmayacağımı, bir kapıyı filan çarpıp çarpmayacağımı merak ediyorlardı.

Bunların hiçbirini yapmadım. Böylece ertesi gün hiçbir özel tavır beklemek zorunda kalmayacaktım.

Sabah sınıfım boşalırken Jane Scavullo geride kaldı. “Teyzenizle ilgili üzüldüm ” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Aslında eşimin teyzesiydi ama ben de kendimi en az onun kadar yakın hissedirdim.”⁴

“Neyse,” dedi ve diğerlerine yetiştirdi.

Öğleden sonra koridorda ofisin önünden geçerken sekreterlerden biri dışarı çıktı, beni gördü ve olduğu yerde kala-

kaldı. “Ben de sizi arayacaktım ” dedi. “Ofisinizi aradım anı orada değildiniz.”

“Çünkü buradayım,” dedim.

“Size telefon var,” dedi. “Sanırım karınız.”

“Peki.”

O *■ 1» I • *)>

Oristen görüşebilirsiniz.

“Peki.”

Kadının peşinden ofise girdim ve bana masasındaki telefonu işaret etti. Işıklardan biri yanıp sönüyordu. “Sadece şuna basın,” dedi.

Ahizeyi alıp düğmeye bastım. “Cynthia?” lerry, ben...

“Dinle, ben de seni arayacaktım. Dün geceyle ilgili üzgünüm. Söylediklerim için.”

Sekreter tekrar yerine oturdu ve dinlemiyormuş gibi yaptı, lerry, bir şey...

“Belki de başka birini tutmalıyız. Yani Abagnall’a ne olduğunu bilmiyorum ama...”

“Terry, kapa çeneni,” dedi Cynthia.

Kapadım.

“Bir şey oldu,” dedi Cynthia neredeyse nefes nefese, kısık bir sesle.

“Nerede olduklarını biliyorum.”

“Bazen ben beklerken sen aramadığında," dedi kadın, “delirenin nedense ben olduğumu sanıyorum. ”

“Özür dilerim, ” dedi adam. “Ama iyi bir haberim var. Sanırım oluyor. ”

“Ahhh! Bu çok güzel. Sherlock Holmes ne derdi? Oyun başladı? Yoksa Shakespeare miydi?”

“Emin değilim, ” dedi adam.

“Yani verdin mi?”

“Evet. ”

Ama neler olacağını görmek için biraz daha kalmalısın. ”

“Ah, biliyorum, ” dedi adam. “Haberlere çıkacağından eminim. ^m

**Keşke burada kay dede hibeydim. ”*

"Gazeteleri eve getiririm. ”

^mAh, bunu çok isterim,ⁿ dedi kadın.

*“Tessle ilgili başka haber çıkmadı. Sanırım bu bir şey bulamadıkları anlamına geliyor. **

"Sanırım şansımız yaver gittiği için sevinmeliyiz değil mi?”

"Ve haberlerde şu kayıp dedektifle ilgili bir haber vardı. Biliyorsun, benim... kiraladığım

"Sence onu bulacaklar mı?” diye sordu kadın.

Söylemesi zor.

"Şey, bunun için endişelenemeyiz, " dedi kadın. "Sen biraz gergin görünüyorsun. "

Kp M

sanırım.

"Bu zor ve riskli olan kısmı ama her şey tamamlandığında ödülünü getirecek. Ve zamanı geldiğinde geri dönüp beni al. "

"Biliyorum. Nerede olduğunu ve neden onu görmediğini merak etmeyecek mi?"ⁿ

"Gün içinde beni neredeyse hiç aramaz, " dedi. "Artık yavaşlıyor. Belki bir ay kaldı. Yeterince uzun."

"Sence bizi hiç gerçekten sevdi mi?" diye sordu adam.

*"Gerçekten sevdiği tek kişi oydu, " dedi kadın öfkesini gizlemeye çalışmadan. "Ve o hiç yanında oldu mu? Onunla ilgilendi mi? Pisliğini temizledi mi? Ya en büyük sorununu kim çözdü? Yaptıklarım için bana asla minnettar olmadı. Burada yanlış yapılan bizleriz. Gerçek bir aileden yoksun bırakılan bizle-riz. Şimdi yaptığımız şey sadece adaleti sağlamak."⁹
"Biliyorum, " dedi adam.*

"Eve döndüğünde sana ne hazırlamamı istersin?" "Havuçlu kek?"

**Elbette. Bir anne için hiç sorun değil. "*

26

Polise telefon açıp Tess'in küllerini denize saçtığımız gün bana sorular sorduğunda aramam için kartını veren Dedektif Rona 'Wedmore'a kısa bir mesaj bıraktım.

İkimizin de kısa süre içinde evde olacağımızı söyleyerek, Cynthia ve benimle orada buluşmasını istedim. Bilmiyorsa diye adresi bıraktım ama muhtemelen biliyor olmalıydı. Mesajımda aramamın Denton Abagnall’la hiçbir ilgisi olmadığını ama bir açıdan bağlantılı olabileceğini belirttim.

Ve acil olduğunu da ekledim.

Cynthiayla telefonda konuşurken onu işyerinden almamı isteyip istemediğini sordum ama eve kendi başına gidebileceğini söyledi. Okuldan ayrılırken kimseye nedenini açıklamadım. Sanırım kafama göre davranmama alışmaya başlıyorlardı. Rolly ofisinden çıkmış, beni telefonda görmüş ve ben binadan koşarak çıkarken sadece arkamdan bakmıştı.

Cynthia eve benden birkaç dakika erken gelmişti. Elinde **zarfla** kapıda duruyordu.

İçeri girdiğimde zarfı bana verdi. Üzerinde sadece tek keli, me -“Cynthia”- yazılmıştı. Pul filan yoktu. Posta yoluyla gd-memişti.

“Şimdi ikimiz de dokunduk,” dedim polisin bize daha son-ra sıkıntı yaşatacağı her türde hatayı yaptığımızı aniden anlayarak.

“Umrumda değil,” dedi. “Oku.”

Dosya kağıdını zarfın içinden çıkardım. Düzgün bir jj mektubu gibi üçe katlanmıştı. Kağıdın arka tarafında kurşunkalemle kabaca çizilmiş bir harita, yolları temsil eden çizgiler, “Otis” adında küçük bir kasaba, kaba bir yumurta biçiminde taşocağı golü ve bir köşesinde X işareti vardı. Başka işaretler de vardı ama ne anlama geldiklerinden emin değildim Cynthia hiç konuşmadan beni izliyordu.

Kağıdı çevirdim ve daktiloyla yazılmış yazıları gördüğümde, aniden dikkatimi çeken ve beni çok huzursuz eden bir şey belirdi. Daha yazıları okumadan, dikkatimi çeken şeyin ne anlama gelebileceğini merak etmeye başlamıştım bile.

Ama o an için dilimi tuttum ve okumaya başladım.

Cynthia,

Artık nerede olduklarını öğrenme zamanı geldi. Aslında HALA nerede olduklarını. Oturduğun yerin birkaç saat kuzeyinde, Connecticut sınırını hemen geçince, terk edilmiş bir taşocağı var. Bir gol gibi ama gerçek bir göl değil çünkü taşları filan oradan çıkarıyorlar. Orayı bulan çocukların yüzemeye-ceği kadar derin. Sekiz numaralı kuzey karayolunu takip ederek Massachusetts'e gir, Otis'e ulaşana ka

dar devam et ve sonra doğuya yönel. Kağıdın arkasındaki haritaya bak. Taşocağının tepesine çıkan ağaçların arkasında küçük bir göl var. Oraya gittiğinde dikkatli olmalısın çünkü çok sarp bir yer.

Oradan taşo cağına in. Aşağıda, gölün dibinde, cevaplarını bulacaksın.

Kağıdı tekrar çevirdim. Harita, mesajda belirtilen detayları da içeriyordu.

“Oradalar,” diye fısıldadı Cynthia elimdeki kağıdı işaret ederek. “Suyun içinde.” Derin bir nefes aldı. “Yani... ölmüşler.”

Görüşüm bulandı. Birkaç kez gözlerimi kırptırarak kendimi toparladım. Kağıdı tekrar çevirdim, mesajı tekrar okudum ve içeriğine değil, daha teknik bir açıdan baktım.

Mektup standart bir daktiloyla yazılmıştı, bilgisayarda değil. Yazıcıdan çıkmamıştı.

“Bunu nereden aldın?” diye sordum sesimi kontrol etmeye çabalayarak.

“Pamela'nın mağazasındaki posta kutusundaydı dedi Cynthia. “Oraya biri bırakmış. Postacı getirmemiş. Üzerinde pul ya da damga filan yok.”

Hayır,” dedim. “Oraya biri koymuş ”

'Kim?’ diye sordu.

“Bilmiyorum.”

Oraya gitmemiz gerek,” dedi. “Bugün, hemen, orada, suyun içinde ne olduğunu öğrenmeliyiz.”

Dedektif Wedmore, hani şu limanda bizi bekleyen kadın buraya geliyor. Bunu onunla konuşuruz. Polisin dalgıçları var-

dır. Ama sana sormak istediğim bir şey daha var. Mesaja bir bak. İyi bak. Yazılara.

“Hemen buraya gelmeleri gerek,” dedi Cynthia. Sanki o ta-şocağmın di binde kil er hala hayatta olabilirlermiş ve hala biraz havaları kalmış olabilirmiş gibi davranıyordu.

Bir arabanın evin önüne yanaştığını duydum ve pencereden baktığımda Rona Wedmore’un evin kapısına doğru yürüdüğünü gördüm. O kısa, tıknaz vücuduyla kapıyı delip geçebilirmiş gibi görünüyordu.

Bir an paniğe kapıldım.

“Hayatım,” dedim. “Bana bu mesajla ilgili söylemek istediğin başka bir şey var mı? Polis gelmeden önce? Bana karşı tamamen dürüst olmak zorundasın.”

“Neden söz ediyorsun sen?” diye sordu.

“Bu mesajda tuhaf bir şey görmüyor musun?” diye sordum mektubu yüzüne uzatarak. Çok net bir şekilde kelimelerden birini işaret ettim. “Tam şurada, başında,” dedim, “nerede” kelimesini işaret ederek.

“Ne?”

Harfin yatay çizgisi silinmişti ve e’ler c gibi görünüyordu. Kelime “nerede” gibi okunuyordu.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedi Cynthia. “Sana karşı dürüst olmak derken neyi kastediyorsun? Elbette ki sana karşı dürüstüm.”

Wedmore basamakları çıkıyordu ve kapıyı vurmaya hazırды,

“Biraz üst kata çıkmam gerek,” dedi. “Sen kapıya bak vt hemen ineceğimi söyle.”

Cynthia başka bir şey söyleyemedi ben üst kata koştum. Wedmore’un kapıyı vurduğunu ve ikisinin selâmlaştığını duydum. O zamana kadar sınav kağıtlarına not verdiğim ve ders hazırlıklarımı yaptığım küçük odaya dalmıştım bile.

Eski Roy»l daktilom masanın üzerinde, bilgisayarın yanında duruyordu.

Onunla ne yapacağıma karar vermeliydim.

Cynchia’nın tam şu anda Dedektif Wedmorea gösterdiğinden emin olduğum mesaj kesinlikle bu daktiloda yazılmıştı. Silik “e” harfi hemen tanınırdı.

0 mektubu yazmadığımı biliyordum.

Grace’in yazamayacağını biliyordum.

Dolayısıyla geriye iki olasılık kalıyordu. Ya evimize girdiğine inandığımız yabancı benim daktilomu kullanarak bu mektubu yazmıştı ya da yazan kişi Cynthia*nın kendisiydi.

Ama sürgüleri değiştirmiştik. Son birkaç gündür bu eve bizden habersiz kimsenin girmediğinden kesinlikle emindim.

Cynthia’nın bunu yapmış olmasını düşünemiyordum bile. Amaya... Ya hayal bile edilemez bir stres altındayken Cynthia bu mesajı yazmış, bizi ailesinin yazgısını öğreneceğimiz iddia edilen ücra bir yere yönlendirmişse?

Ya Cynthia yazmışsa ve ya doğru çıkarsa?

“Terry!” diye seslendi Cynthia. “Dedektif Wedmore geldi!**

“Hemen geliyorum!” dedim.

Bu ne anlama gelirdi? Ya Cynthia bütün bu yıllar boyunca aslında ailesinin nerede olduğunu biliyorduydu?

Terlemeye başlamıştım.

Btikt de, dedim kendi kendime, *bu anısını bastırmıştı*. Belki de farkında olduğundan fazlasını biliyordu. Evet, bu olabilir. Olanları görmüş ama unutmuştu. Bu olmaz mıydı? Beyin ba-ttn kendi başına karar verirdi. *Hey gördüklerin çok korkunç>*

*unutmak zorundasın, yoksa bir daha asla hayatına devam ^ mezsın** derdi. Bu tür durumları açıklamakta kullandıkları bj, sendrom yok muydu?

Diğer yandan, ya bastırılmış bir anı değilse? Ya başında« beri biliyorsa?

Hayır.

Hayır, bambaşka bir açıklaması olmalıydı. Daktiloyu bajiy biri kullanmıştı. Günler önce. Önceden plan yapmıştı. Evimize giren ve şapkayı bırakan o yabancı.

Tabii bir yabancıysa.

“Terry!”

“Geldim!”

“Bay Archer!” diye bağırdı Dedektif Wedmore. “Aşağı gelin lütfen!”

Tamamen içgüdüsel olarak hareket ettim. Dolabı açtım, daktiloyu aldım - Tanrım, bu eski makineler çok ağırdı- ve içeri, dolabın zeminine bıraktım. Sonra üzerine başka şeyler attım, boya yaparken giydiğim eski bir pantolon, bir yığın eski gazete...

Merdivenden inerken Wed m o re’u Cynthia yla birlikte salonda gördüm. Mektup sehpanın üzerinde açık duruyordu. Wedmore üzerine eğilmiş okuyordu.

‘Buna dokunmuşsunuz,” diye azarladı beni.

“Evet.”

“İkiniz de dokunmuşsunuz. Karınızın dokunmasını anlayabilirim, zarftan çekerken ne olduğunu bilmiyordu. Sizin mazeretiniz ne?”

“Özür dilerim,” dedim. Elimle ağzımı ve çenemi sıvazlayarak gerginliğimi ele vereceğinden emin olduğum ter damlalarını sildim.

"Dalgıç kullanabilirsiniz değil mi?" dedi Cynthia. "Orada **ne** olduğunu görmek için taşocağına dalgıçları sokabilirsiniz." "Bu gerçek olmayabilir," dedi Wedmore gözünün önüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken. "Hiçbir şey çıkmayabilir."

“Doğru,” dedim.

“Ama diğer yandan,” dedi kadın. “Bilmiyoruz.”

“Dalgıçları kullanmazsanız kendim dalarım,” dedi Cynthia. “Cyndedim. “Gülünç olma. Sen yüzme bile bilmiyorsun.” “Umrunda değil.”

“Bayan Archer,” dedi Wedmore. “Sakin olun.” Bu bir emirdi. Wedmorede futbol koçu havası vardı.

“Sakin olmak mı?” dedi Cynthia hiç geri adım atmadan. “Bu mektubu yazan kişinin ne söylediğinin farkında mısınız? Oradalar. Cesetleri orada.”

“Korkarım,” dedi Wedmore şüpheli bir tavırla başım iki yana sallayarak, “bunca yıldan sonra orada bir sürü şey olabilir.”

“Belki bir arabanın içindedirler,” dedi Cynthia. “Annemin arabası, babamın arabası... İkisi de bulunamadı.”

Wedmore parlak kırmızı ojeli iki parmağının arasında mektubu köşesinden tutarak çevirdi ve haritaya baktı.

Massachusetts polisine bu olayı haber vermeliyiz,” dedi. Bir telefon açmam gerek.” Telefonunu çıkarmak için ceketinin cebine elini soktu, telefonu açtı ve bir numara girmeye hazırlandı.

Dalgıç kullanacak mısınız?” diye sordu Cynthia.

Telefon açıyorum. Şu mektubu laboratuvara götürüp inceletmemiz gerek, tabii üzerinde işe yarar bir şey kaldıysa.”

“Özür dilerim ” dedi Cynthia.

“İlginç,” dedi Wedmore. “Bu bir daktiloyle yazılmış. Artık neredeyse kimse daktilo kullanmıyor ki.”

Yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim. Cynthia, duyduğuma inanmadığım bir şey söyledi: “Bizim bir daktilomuz var,” “Öyle mi?” dedi Wedmore son rakamı girmeden önce duraksayarak.

“Terry onu kullanmayı hala seviyor, değil mi hayatım? Kısa mesajlar için filan. Bir Royal değil mi, Terry?” Wedmore’a döndü. “Kolej günlerinden beri saklıyor.”

“Göstersenize,” dedi Wedmore telefonu ceketinin cebine geri atarken.

“Ben gidip alayım,” dedim. “Aşağı getiririm.”

“Sadece yerini gösterin.”

Ust katta, dedi Cynthia. Celin ben size gösteririm. “Cyn,” dedim, bir engel oluşturmaya çalışarak merdivenin dibinde dururken. “Yukarısı biraz dağınık.”

“Gidelim,” dedi Wedmore yanımdan geçip basamakları tırmanmaya başlarken.

“Soldaki ilk kapı,” dedi Cynthia. Bana dönerek fısıldadı: “Sence neden daktilomuzu görmek istiyor?”

Wedmore odaya girdi. “Burada bir şey göremiyorum,” dedi.

Cynthia önümden yukarı çıktı ve odaya girdi. “Genellikle burada durur. Terry, daktilo burada değil miydi?”

Odaya girdiğimde masamı işaret ediyordu. Wedmorela birlikte bana bakıyorlardı.

“Ah,” dedim. “Çalışmamı engelliyordu, bu yüzden dolaba koymuştum.”

Dolabın kapısını açıp çömeldim. Wedmore omzumun üzerinden bakıyordu. “Nerede?” diye sordu.

Gazetelerle boya lekeli pantolonu bir kenara çekerek eski siyah Royafı ortaya çıkardım. Kaldırıp masanın üzerine koydum.

“Onu oraya ne zaman koydun?” diye sordu Cynthia.

Bir süre önce, dedim.

“Üzeri çok çabuk örtülmüş,” dedi Wedmore. “Bunu nasıl açıklıyorsunuz?”

Omuz silktim. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

“Ona dokunmayın,” dedi ve telefonunu tekrar çıkardı.

Cynthia şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Neyin var senin? Neler oluyor burada?”

Ben de ona aynı şeyi sormak istiyordum.

V

iâ

27

Rona Wedmore cep telefonundan birkaç görüşme yaptı ve çoğunda söylediklerini duyamayacağımız şekilde evin önünden konuştu.

Dolayısıyla Cynthia, ben ve Grace -Cynthia, Wedmore’un izniyle Grace’i okuldan alıp gelmişti- evde bu son gelişmeleri konuşmak için baş başa kalmıştık. Grace mutfakta kendine fıstık ezmesi sandviç hazırlarken, evin önünde telefonla konuşup duran şişko kadının kim olduğunu sordu.

“Polis,” dedim. “Ve kendisine şişko demenden hoşlanacağını da sanmıyorum.”

“*Yüzüne* söylemem ki,” dedi Grace. “Neden burada? Neler oluyor?”

“Şimdi olmaz,” dedi Cynthia ona. “Sandviçini alıp odana çık lütfen.”

Grace bütün yol boyunca homurdanarak odasına gittikten sonra Cynthia bana döndü. “Daktiloyu neden gizledin? O mesaj senin daktilonda yazılmıştı değil mi?”

“Evet,” dedim.

Bir an beni inceledi. “Sen mi yazdın? Bu yüzden mi daktiloyu sakladın?”

“Tanrım, Cyndedim. “Sakladım çünkü ben de *senin* yazıp yazmadığını merak ediyordum.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Benim mi?”

“Bu benim yazmış olduğumu düşünmenden daha mı şaşırtıcı yani?”

“Ben daktiloyu saklamaya çalışmadım, bunu sen yaptın.”

“Seni korumaya çalışıyordum.”

“Ne?”

“Sen yazmış olabilirsin diye. Polisin öğrenmesini istemedim.”

Cynthia bir an hiçbir şey söylemedi, sadece ağır adımlarla yukarı aşağı yürüdü. “Bunu kavramaya çalışıyorum, Terry. Yani ne diyorsun? O mesajı benim yazdığımı mı söylüyorsun? Ben yazmışsam eğer, onların nerede olduğunu hep bildiğimi mi? Ailemin? Bu taşocağında olduklarını başından beri bildi-ğimi mi?”

“Pek... Öyle sayılmaz,” dedim.

“Pek sayılmaz mı? Tam olarak ne düşünüyordun peki?”

Temin ederim, Cyn, bilmiyorum. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama mesajı gördüğüm anda benim daktilomda yazılmış olduğunu anladım. Ve kendim yazmadığımı biliyordum. Bizden biri yapmış gibi göstermek için biri eve girip o daktiloda yazmamışsa geriye sadece sen kalıyordun.”

“Buraya birinin girdiğini zaten biliyoruz,” dedi Cynthia. “Şapka, e-posta mesajı. Ama buna rağmen benim yaptığımı mı düşündün?”

“Bunu hiç düşünmemeyi tercih ederim ” dedim.

Son derece ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. 'Ailemi benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?’ diye sordu.

“Ah, Tanrı aşkına!”

“Bu bir cevap değil.”

“Hayır, düşünmüyorum.”

“Ama aklına geldi değil mi? Arada bir bunun mümkün olup olmadığını merak ettin.”

“Hayır,” dedim. “Merak etmedim. Ama son zamanlarda, yaşadığın şeylerin stresinin, yıllarca taşıdığın yükün ağırlığının seni...” Bir çuval inciri berbat etmek üzere olduğumun farkındaydım. “Sana... bir şeyleri tamamen mantıklı olmayan şekillerde düşündürüyor, algılatıyor veya yaptırıyor olup ola' mayacağını merak ettim.”

“Oh,” dedi Cynthia.

“Daktilomda yazdığım mesajı gördüğümde olduğu gibi. Davayla tekrar ilgilenmeye başlamak, bir şeyler yapıp bu gizemi nihayet çözüme kavuşturmak için polisi harekete geçirmek amacıyla bunu senin yapıp yapmadığını merak ettim.”

“Yani onları boş bir şeyin peşinden mi gönderecektim? Neden özellikle o yeri seçeyim peki?”

“Ne bileyim ben!”

Biri mutfağın dış duvarına vurdu ve Dedektif Rona Wed' more kapıdan girdi. Ne kadar süredir orada olduğunu veya bizi dinleyip dinlemediğini bilmiyordum.

“Cevap aldık,” dedi. “Dalgıçları gönderiyoruz.”

Ertesi gün için plan yapılmıştı. Bir polis dalgıç ekibi, sabah saat onda orada olacaktı. Cynthia, Grace'i okula götürdü ve gün sonunda eve zamanında dönmezsek diye komşu'dan birinin onu alıp eve getirmesi için gerekli ayarlamaları yaptı.

Ben tekrar okulu aradım, Rolly yle konuştum ve gelemeyeceğimi söyledim.

“Tanrım, yine ne oldu?” diye sordu.

Ona nereye gideceğimizi, dalgıçların taşocasına dalmaya hazır olduğunu söyledim.

“Tanrım, kalbim sizinle, çocuklar,” dedi. “Bu ne zaman bitecek? Gelecek hafta senin derslerine girecek birini bulmama ne dersin? Yakın zamanda emekli olmuş birkaç öğretmen tanıyorum, kısa süreyle derslerini devralabilirler.”

“Kekeleyen kadın olmasın. Çocuklar onu çiğ çiğ yer.” Duraksadım. “Hey, bu biraz ilgisiz gelebilir ama sana bir şey sormama izin ver.”

«C »

oo r.

“Connie Gormley adı sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Kim?”

“Clayton, Patricia ve Todd ortadan kaybolmadan birkaç ay önce öldürülmüş. Otobanda. Vur-kaç süsü verilmiş ama aslında değilmiş.”

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedi Rolly. “Vur-kaç süsü verilmiş ama gerçekte değilmiş demekle nevi kastediyorsun? Ve bunun Cynthia'nın

ailesiyle ne ilgisi olabilir?”

Neredeyse sinirlenmiş gibiydi. Sorunlarım ve etraflarında dönen komplolar onu da benim gibi yıpratmaya başlıyordu.

“Ne ilgisi olduğunu bilmiyorum. Sadece soruyorum. Clayton ı tanırdın. Sana bir kazadan filan söz etmiş miydi?*

Hayır, Öyle bir şey hatırlamıyorum. Ve kesinlikle eminim ki böyle bir şeyi hatırlardım.”

Pekala. Bak, derslerimle ilgili teklifin için teşekkürler. Sana borçluyum.”

Cynthiayla kısa süre sonra yola çıktık. Kuzeye doğru iki saatten uzun bir yolculuk yapacaktık. Polis isimsiz mesajı bir naylon delil torbasına koymadan önce, nereye gittiğimizi bilebilmek için başka bir kağıda haritanın kopyasını çıkarmıştık. Yola çıktığımızda, kahve veya başka bir şey için durmak istemiyorduk. Sadece oraya ulaşmak istiyorduk.

Bütün yol boyunca hiç durmadan konuştuğumuzu, dalgıçların neler bulabileceği, bunların ne anlama gelebileceği konusunda fikir yürüttüğümüzü düşünebilirsiniz ama aslında neredeyse çıtımızı bile çıkarmadık. İkimiz de derin düşüncelere dalmıştık. Cynthia’nın neler düşündüğünü ancak tahmin edebilirdim ama benim kafam allak bullaktı. Taşocağında ne bulacaklardı? Orada gerçekten cesetler varsa Cynthia’nın ailesine mi aitti? Onları oraya kimin attığım gösteren herhangi bir iz bulunabilir miydi?

Ve o kişi veya kişiler hala ortalıkta mıydı?

Aslında bir kasaba değil, sadece Lee ve Massachusetts turnikelerine kadar uzanan iki şeritli bir yol boyunca dizilmiş birkaç ev ve işyerinden oluşan Otis'i geçtikten sonra doğuya yöneldik. Kuzeye uzanması gereken Fells Taşocağı Yolunu arıyorduk ama çok dikkatli aramamız gerekmedi. Dönüş yapacağımız yeri işaretlemek için Massachusetts polisine ait iki devriye arabası park edilmişti.

Camı indirdim ve üniformalı memura kim olduğumuzu söyledik. Arabasına gidip telsizle biriyle konuştuktan sonra geri dönerek Dedektif Wedmore'un çoktan geldiğini ve bizi beklediğini söyledi. Yolu işaret ederek bize bir mil kadar yukarıda, soldaki dar bir patikadan tırmanırsak oraya ulaşacağımızı açıkladı.

Yavaş gittik. Zemin elverişli sayılmazdı, sadece çakıl taşı ve topraktı. Patikaya ulaştığımızda daha da daraldı. Yola saptığımda uzun çimenlerin arabanın altına sürtündüğünü duydum. Şimdi iki tarafı ağaçlarla dolu bir tepe yoluna tırmanıyorduk ve yaklaşık çeyrek mil sonra zemin düzleşirken ağaçların arkasından nefes kesici bir manzara ortaya çıktı.

Devasa bir kanyona bakıyorduk. Yaklaşık on metre kadar ileride, zemin sarp bir yamaca dönüşüyordu. Aşağıda bir göl varsa bile arabanın içinde bulunduğumuz yerden göremi-yorduk.

İki polis arabası daha oraya gelmişti. Yine Massachusetts polisine ait bir araba ve Wedmoreun sivil sedanı. Kadın kendi arabasının çamurluğuna yaslanmış, diğer arabadan inmiş memurla konuşuyordu.

Bizi görünce dönüp yaklaştı.

“Çok yaklaşmayın,” dedi açık pencereden. “Çok yüksek bir uçurum.”

Dışarı atlamak zemini çökertecekmiş gibi arabadan yavaşça indik. Ama toprak gayet sağlam görünüyordu.

“Buradan,” dedi Wedmore. “Yükseklikle ilgili sorunu olan var mı?”

“Biraz,” dedim. Kendimden çok Cynthia açısından konuşmuştum ama o rahat görünüyordu.

Uçuruma birkaç adun dana yaklaştığımızda suyu görebildik. Belki iki-üç hektarlık bir göldü ve dibinin görünmediği kesindi. Yıllar önce burası kayalardan ve çakıllardan ovuluşmuş, şirket başka bir yere kaydıkdan sonra

çukur, yağmur ve nehir sularıyla dolmuştu. Böyle kapalı bir havada, suyun normal rengini kestirmek zordu. Bugün gri ve cansız görünüyordu.

“Harita ve mesaja göre herhangi bir şey bulacaksak,” dedi Wedmore, “aşağıda olmalı.” Tepesinde durduğumuz uçurumun dibini işaret etti. Bir an başımın döndüğünü hissettim.

Tam aşağıda, suyun karşı tarafında, dört buçuk metre uzunluğunda, arkasına küçük bir dalgıç tahtası yerleştirilmiş sarı bir şişme bot duruyordu. Botun içinde ikisi siyah dalgıç kıyafeti giymiş, gözlük takmış, sırtlarına tüpler geçirmiş üç adam vardı.

“Onların farklı bir yoldan gelmesi gerekti,” diye açıkladı Wedmore. Taşocağının karşı ucunu işaret etti. “Kuzeyden su kenarına kadar uzanan başka bir yol daha var, böylece botlarım oraya indirebildiler. Bizi arıyorlar.” Wedmore bottaki adamlara el salladı (dostça değil, sadece işaret vermek için) ve onlar da karşılık verdi. “Şu noktanın altından aramaya başlayacaklar.”

Cynthia başıyla onayladı. “Ne arayacaklar?” diye sordu.

Wedmore ona ‘salak’ der gibi baktı ama en azından, karşısında çok şey yaşamış bir kadın olduğunu anlayacak kadar duyarlıydı. “Bence bir araba. Hala oradaysa bulurlar.”

Göl rüzgarın dalga yaratmasına izin vermeyecek kadar küçüktü ama bottaki adamlar nokralarından uzaklaşmamak için yine de demir attı. Dalgıç kıyafetli iki adam bottan sirrustu yuvarlanarak suya girdi ve bir an sonra yüzeyde sadece birkaç hava kabarcığı bırakarak gözden kayboldu.

Uçurumun tepesinde serin bir rüzgar esiyordu. Cynthia'ya yaklaşıp kolumu omuzlarına doladım. Beni şaşırtan ve r* hatlatan bir şekilde, uzaklaşmaya çalışmadı.

“Aşağıda ne kadar süre kalabilirler?” diye sordum.

Wedmore omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama ihtiyaçlarından fazla havaları olduğundan eminim.”

“Bir şey bulurlarsa ne olacak? Yukarı çıkarabilirler mi?”

“Duruma bağılı. Daha fazla donanıma ihtiyacımız olabilir.”

Wedmore'un bottaki adamla konuşmasını sağlayan bir telsizi vardı.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Bottaki adam küçük siyah bir kutuya konuşuyordu. “Şimdilik pek bir şey yok,” dedi parazitli bir ses. “Burası yaklaşık dokuz-on metre. Bazı yerler çok daha derin.” lamam.

Durup izledik. Belki on-on beş dakika kadar. Ama saatler gibi gelmişti.

Sonra su yüzeyinde iki kafa belirdi. Dalgıçlar bota yüzdü, kollarını şişme lastik tüp kenarlara dolayarak destek aldı, gözlüklerini ve ağızlarındaki oksijen hortumlarını çıkardılar. Adama bir şey söylüyorlardı.

‘ Ne diyorlar?’ diye sordu Cynthia.

"Bekleyin," dedi Wedmore ama adamın telsize uzandığını görünce Wedmore da kendisinin kini ağzına götürdü.

"Bir şey bulduk," dedi adam telsizden.

“Ne?” diye sordu Wedmore.

‘Araba. Çok uzun zaman olmuş. Yarısi balçığın içine gömülmüş.’

"İçinde bir şey var mı?”

"Emin değiller. Arabayı çıkarmamız gerekecek.”

“Ne tür bir araba?” diye sordu Cynthia. “Neye benziyor?”

Wedmore soruyu aktardı ve göldeki adam dalgıçlara bir şeyler sordu.

"**Sarının** bir **tonu,**' dedi adam. “Küçük bir araba. Ama plakası görünmüyor. Tamponlar gömülmüş.”

“Annemin arabası!” dedi Cynthia. “Sarıydı. Bir Ford Es-cort. Küçük bir araba.” Bana dönerek elimi cuttu. “Onlar; dedi. “Onlar!”

“Bunu bir süre daha bilemeyeceğiz,” dedi Wedmore. “Arabada kimsenin olup olmadığını bile bilmiyoruz.” Telsize döne rek konuştu. “Yapmamız gerekeni yapalım.”

Bu daha fazla donanım ve malzeme getirmek anlamına geliyordu. Kuzeyden çok büyük bir çekici geçirip göl kıyısınaka-dar getirebilirlerse suya bir kablo sarkıtabileceklerini, dalgıçların kabloyu suyun altındaki arabaya takabileceğini ve gölün dibindeki balçıktan çıkararak arabayı yavaşça yukarı çekebileceklerini düşünüyorlardı.

Bu işe yaramazsa göle bir tür vinç mavnası getirecekler, suyun ortasına koyacaklar ve arabanın tam üzerinden çekeceklerdi.

“Birkaç saatten önce hiçbir şey yapılamaz,” dedi Wedmore. “Buraya binlerini getirmemiz ve onların da bu işi nasıl yapacaklarına karar vermesi gerekiyor. Siz bir yere gitmeye ne dersiniz? Belki otobana dönüp Lee’ye gidebilir ve bir şeyler yiyebilirsiniz. Bir şeyler olacak gibi görünürse cep telefonu nuzdan ararım.”

“Hayır,” dedi Cynthia. “Kalmalıyız.”

“Hayatım,” dedim. “Burada şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok. Gidip bir şeyler yiyelim. İkimizin de güçlü ve karçık şabileceğimiz şeye hazırlıklı olması gerek.”

“Sizce ne olmuş olabilir?” diye sordu Cynthia.

“Bence biri arabayı buraya, durduğumuz yere kadar sû* rek getirdi ve sonra da uçurumdan aşağı attı.”

“Hadi,” dedim Cynthia’ya. Wedmore’a döndüm. “Sizden haber bekliyoruz.”

Anayoldan Otis’e, oradan da kuzeydeki Lee ye gittik, bir lokanta bulduk ve kahve istedik. Sabah pek iştahım yoktu, bu yüzden kahvaltı etmek için

yumurta ve sosis istedim. Cynthia sadece tost yiyebildi.

“Eh, o mesajı her kim yazmışsa,” dedi Cynthia, “neden söz ettiğini biliyormuş.”

“Evet,” dedim kahvemi soğutmak için üflerken.

“Ama arabada kimsenin olup olmadığını bilmiyoruz. Belki de araba gizlenme amacıyla oraya atıldı. O kazada kimsenin öldüğü anlamına gelmez bu.”

“Bekleyip görelim,” dedim.

Birkaç saat beklememiz gerekti. Dördüncü kahvemi içerken cep telefonum çaldı.

Arayan Wed more d u. Göle kuzey tarafından yaklaşabil-mem için bana yolu tarif etti.

'Ne oldu?’ diye sordum.

'Sandığımızdan daha hızlı gitti,’ dedi neredeyse neşeli bir tavırla. “Çıktı. Arabayı çıkardık.”

Biz oraya ulaştığımızda sarı Escort, bir kamyonun arkasına yerleştirilmişti bile. Ben daha tamamen durduramadan Cynthia arabadan fırladı ve kamyonu doğru koşarak bağırdı: Bu o! Bu annemin arabası!”

Wedmore daha fazla yaklaşmasına izin vermeden Cynthia yı yakaladı.

“Bırakın beni,” dedi Cynthia çırpınarak.

'Daha fazla yaklaşamazsınız,’ dedi kadın.

Çamur ve balçık kaplı arabanın kapalı kapılarının boşluklarından su o kadar hızlı akıyordu ki arabanın içindeki pencere hizasına kadar boşalmıştı. Ama çürümüş bir çiftense-lik dışında hiçbir şey görünmüyordu.

“Laboracuvara gidiyor,¹’ dedi Wedmore.

“Ne buldular?” diye sordu Cynthia. “İçinde herhangi bir şey var mıydı?”

“Ne bulduklarını düşünüyorsunuz?” diye sordu Wedmore. Bunu sorma şeklinden hoşlanmamıştım. Sanki Cynthia cevabı kesinlikle biliyormuş gibi sormuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Cynthia. “Söylemeye korkuyorum”

“Orada iki kişinin kalıntıları var,” dedi Wedmore. “Ama tahmin edeceğiniz gibi, yirmi beş yıldan sonra...”

Hayal etmek bile istemem, diye düşündüm.

“İki mi?” dedi Cynthia. “Üç değil mi?”

“Henüz erken,” dedi Wedmore. “Dediğim gibi, önümüzde bir sürü iş var.” Duraksadı. “Ve sizden *buccal* parçası almamız gerek.”

Cynthia afalladı.

“O da ne?”

“Afedersiniz. Latince yanak anlamına gelir. Sizden DM örneği almamız gerek. Ağzınızdan. Canınız yanmayacak.”

“Neden?”

“Arabada bulunanlardan herhangi bir DNA Örneği alabilir sek sizinkiyle karşılaştırabiliriz. Örneğin cesetlerden biri annenize aitse tersine annelik testi yapabilirler. Böylece gerçekten anneniz olup olmadığı kesinleşir. Ailenizin diğer üyelen ipi de bu geçerli.”

Cynthia dolan gözleriyle bana baktı.

“Yirmi beş yıldır bir cevap arıyorum ve şimdi sanırım almak üzereyim. Çok **korkuyorum.**”

Ona sarıldım. ^KNe kadar sürer?” diye sordum Wedmore a. “Normalde haftalar alır ama bu daha yüksek profilli bir dava, özellikle de televizyonda

yayınlandığı için. Birkaç gün içinde sonuçlanır diyebilirim. Evinize dönebilirsiniz. Bugün örnek alması için birini gönderirim.”

Geri dönmek yapılabilecek tek mantıklı şey gibi görünüyordu. Arabamıza doğru yürürken Wedmore arkamızdan seslendi: “Ve bu arada size ulaşabilmemiz gerek. Harta test sonuçları gelmeden önce de. Siz sorularım olacak.”

Konuşma tarzında beni huzursuz eden bir şeyler vardı.

28

Rona Wedmore söz verdiği gibi sorularını sormak için geldi. Bu davada hoşlanmadığı bir şeyler vardı.

En azından bu konuda hepimiz hemfikirdik. Gerçi Cynthia'yla ben Wedmore'u müttefikimiz olarak düşünmüyorduk tabii.

Fakat benim zaten bildiğim bir şey doğrulanmıştı. Bizi taşocağına yönlendiren mesaj benim daktilomda yazılmıştı. Cynthia ve benim parmak izlerimizi vermek için merkeze gitmemiz rica edilmişti, sanki başka seçeneğimiz varmış gibi. Cynthia'nın parmak izleri dosyada vardı. Yirmi beş yıl Önce polis evi tararken ve ailenin ortadan kayboluşuyla ilgili ipuçları ararken Cynthia kendi örneğini vermişti. Ama polis yem den almak istiyordu ve benden de daha önce hiç parmak izi alınmamıştı.

Parmak izlerimizi daktilonun üzerindikilerle karşılaştırdılar. Makinenin gövdesinde Cynthia'nın birkaç parmak izim buldular ama tuşların üzerinde sadece benimkiler vardı.

Elbette bundan pek bir sonuç çıkarılamazdı. Ancak birinin evimize girdiği ve yazıyı benim daktilomda yazmış olabileceği yönündeki iddiamızı da desteklemiyordu. Gerçi

bu kişi eldiven giymiş **ve** geride hiç parmak izi bırakmamış olabilirdi.

“Biri bunu neden yapsın ki?” diye sordu Wedmore ellerini yumruk yapıp geniş kalçalarına dayayarak. “Neden evinize gi-rip o mesajı yazmak için

daktilonuzu kullansın?”

Bu iyi bir soruydu.

“Belki,” dedi Cynthia yüksek sesle düşünür gibi çok yavaşça konuşarak, “bunu yapan her kimse, mesajın Terry’nin daktilosuyla bağlantısının bulunacağını biliyordu. Onun peşine düşülmesini, onun yazdığının düşünülmesini istiyordu.”

Cynthia’nın bir şeyler yakaladığını düşündüm. Küçük bir değişiklik yaptım sadece. “Ya da senin,” dedim.

Bir an bana baktı. Suçlayan değil, düşünceli gözlerle. “Ya da benim,” dedi başıyla onaylayarak.

“Yine de, biri bunu neden yapsın?” diye sordu Wedmore. Hala ikna olmamıştı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Cynthia. “Hiçbir anlamı yok. Ama birinin buraya girdiğini biliyorsunuz. Elinizde kaydı olmalı. Polisi aradık, buraya geldiler ve eminim bir rapor hazırlamışlardır.”

Şapka,” dedi Wedmore sesindeki şüpheciliği bastıramayarak.

“Doğru. İsterseniz getirebilirim,” dedi Cynthia. “Görmek ister misiniz?”

“Hayır,” dedi Wedmore. “Daha önce de şapkalar gördüm.”

“Pulis bizim deli olduğumuzu düşündü,” dedi Cynthia.

Wedmore bu yorumu duymazdan geldi. Bunu yapmak için bir hayli çaba harcamış olmalıydı.

‘Bayan Archer,’ dedi. “Daha önce Fells Taşocağı na hiç gicmiş miydiniz?”

“Havır, asla.”

“Genç kızken de mi? Ergenlik çağınızda bile mi?”

“Hayır.”

4

“Belki de oraya gittiniz ama orası olduğunu anlamadın« bile. Birinin arabasıyla dolaşırken belki oraya park ettiniz filan?”

“Hayır. Oraya hiç gitmedim. Orası iki saatlik mesafede. Tanrı aşkına. Çocuğun biriyle oraya *park etmeye* gitsek bile, iki saadik yolculuk yapmazdık herhalde.”

“Ya siz Bay Archer?”

“Ben mi? Hayır. Ve yirmi beş yıl önce Bigge ailesinden kimseyi tanıımıyordum bile. Ben Milfordlu değilim. Cynthiayla üniversitede tanıştım ve ailesinin başına gelenleri o zaman öğrendim.”

“Pekala, bakın,” dedi Wedmore başını iki yana sallayarak. “Bu konuda biraz zorlanıyorum. Bu evde, sizin daktilonuzda yazılmış bir mesaj,” dedi ve bana baktı, “bizi annenizin arabasının,” Cynthia'ya döndü, “yirmi beş yıl önce kayboluşundan beri ilk kez bulunduğu yere götürdü.”

“Size söyledim,” dedi Cynthia. “Buraya biri girdi.”

“O kişi her kimse daktiloyu gizlemeye çalışmadı. Bunu yapan kişi kocanızdı.”

“Siz bu sorulan sorarken yanımızda avukatımız olması **gerekmez** mi?” diye sordum.

Wedmore dilini yanağının içine bastırdı. “Bence bu soruyu kendinize sormalısınız.”

“Burada kurban olan, mağdur olan biziz,” dedi Cymhı “Teyzem öldürüldü, annemin arabasını bir gölde buldumuut bizimle, özellikle de benimle sanki suçluymuşuz gibi kofM* şuyorsunuz. Biz suçlu filan değiliz.” Öfkeyle babını iki yana salladı. “Sanki biri bütün bunları planlamış gibi.

Deliriyormu-şum gibi göstermek için. O telefon araması, birinin babamın şapkasını evin içine bırakması, bizim daktilomuzda yazılan o mesaj... Göremiyor musunuz? Biri belki de aklımı kaçırmaya başladığımı, geçmişte olan bütün bu olayların bana saçma sapan şeyler yaptırdığını, bir şeyleri hayal etmeme neden olduğunu düşünmenizi istiyor.”

Wedmore dilini bir yanağından diğerine kaydırdı ve sonunda sessizliğini bozdu. “Bayan Archer, biriyle konuşmayı hiç düşündünüz mü? Etrafınızda dönen bu komployla ilgili?”

“Birpsi...” Cynthia kendini tuttu.

Wedmore gülümsedi. “Eh, bu hiç şaşırtıcı değil.”

“Sanırım artık yetti,” dedim.

“Kesinlikle tekrar konuşacağız,” dedi Wedmore.

Görünüşe bakılırsa çok yakında. Denton Abagnall’ın cesedini bulmalarından hemen sonra.

Cymhia’nın ailesini bulmak için tuttuğumuz adamın aranmasında herhangi bir gelişme olduğunda bunu önce polisten duyacağımızı sanırdım ama çalışma odamızda radyo dinlerken vc pek dikkatimi vermezken, aniden kolondan “özel dedektif” bilmelerini duyunca kulak kabarttım ve uzanıp sesi açtım.

‘Polis, özel dedektifin arabasını Stamford şehir merkezinin yakınlarındaki bir otoparkta buldu ’ diye açıkladı spiker. “Otopark yönetimi arabanın birkaç gündür orada olduğunu faik ederek polisi aradığında, plaka numarasının polisin aradığı birinin arabasıyla uyduğu belirlendi. Bagaj kapağı zorlanarak açılınca, elli bir yaşındaki Denton Abagnall m cesedi bulundu. Kurbanın başına aldığı bir darbe yüzünden Öldüğü belirlendi. Polis soruşturmanın bir parçası olarak güvenlik kameralarının kayıtlarını gözden geçiriyor. Cinayetin bir çeteyele bağlantılı olup olmadığı konusunda yorum yapmayan poliv cinayetin nedeni hakkında da sessizliğini koruyor.”

Çeteyele ilgili mi? Keşke.

Cynthiayı arka bahçenin ucunda, ellerini rüzgarlığının ceplerine sokmuş halde durarak eve bakarken buldum.

“Sadece biraz dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı,” dedi ben yaklaşırken. “Her şey yolunda mı?”

Ona radyoda duyduklarımı anlattım.

Ne tür bir tepki beklemem gerektiğini bilmiyordum ve Cynthia pek tepki vermediğinde de nedense şaşırmadım. Bir an hiçbir şey söylemedi.

“Uyuşmaya başladığımı hissediyorum, Terry,” dedi sonra. “Artık ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Bütün bunlar neden başımıza geliyor? Ne zaman bitecek? Normal yaşantımıza ne zaman geri dönebileceğiz?”

“Biliyorum,” dedim onu kollarıma alırken. “Biliyorum * Gerçek şuydu ki Cynthia'nın on dört yaşından beri normal bir hayatı yoktu.

Rona Wedmore tekrar geldiğinde lafı hiç dolaştırmadan doğrudan konuya girdi. “Denton Abagnail kaybolduğu gccc neredeydiniz? Buradan ayrıldığı, kendisinden en son haber alındığı gece? Sekiz sularında?”

“Yemek yiyorduk,” dedim. “Sonra da Cynthia'nın teyacsım görmeye gittik. Ölmüştü. Biz de polisi aradık. Neredeyse bütün akşam polisle birlikteydik. Dolayısıyla polisin tanıgımı* olabileceğini sanıyorum, Dedektif Wedmore.”

Wedmore ilk kez mahcup ve oyunun kontrolünü kaybetmiş gibi göründü.

“Elbette,” dedi. “Bunu hatırlamalıydım. Konsolun üzerinde bulunan bilete göre Bay Abagnall saat 8.03 te otoparka girmiş.”

“Eh ” dedi Cynthia soğuk bir tavırla. “Sanırım en azından bu bizi akıyor.”

Kapıdan çıkarken Wedmore*a sordum: “Bay Abagnall'ın üzerinde herhangi bir kağıt filan bulmuşlar mı? Bir mesaj, boş bir zarf gibi?”

“Bildiğim kadarıyla,” dedi Wedmore, “böyle bir şey yok. Neden?”

“Sadece merak ettim,” dedim. “Bay Abagnall'ın bize söylediği son şeylerden biri, ailesinin kaybolduğu gece eşimin birlikte olduğu Vince

Fleming’le bağlantı kuracağıydı. Vince Fleming adını biliyor musunuz?”

“Biliyorum,” dedi Wedmore.

Wedmore ertesi gün tekrar geldi.

Onu araba yolunda gördüğümde Cynthia’ya döndüm.

Belki de Lindbergh’in kaçırılmasıyla bizim aramızda bir bağlantı bulmuştur.”

Kapı vurulmadan açtım.

“Evet?” dedim. “Yine ne var?”

“Haberlerim var” dedi. “Girebilir miyim?” Bugün sesi daha az saldırgandı. Bunun iyi bir haber mi olduğunu, yoksa bize tuzak mı kurduğunu bilmiyordum.

Wedmore’u salona aldım ve oturmasını işaret ettim. Cynthia ve ben de oturduk.

“Öncelikle,” dedi, “bilimsel çalışmalarla pek ilgili olmadığımı bilmelisiniz. Ancak temel prensipleri anlıyorum ve 1C* de açıklayabilmek için elimden geleni yapacağım.”

Cynthia’ya baktım. Başıyla onaylayarak Wedmore’a devam etmesini belirtti.

“Annenizin arabasındaki kalıntılardan -üç değil, iki ceset vardı- herhangi bir DNA örneği alma olasılığı çok düşük ama hiç yok değil. Yıllar boyunca doğal çürüme süreci ne yazık ki bütün..Duraksadı. “Bayan Archer, burada direkt konuşabilir miyim? Dinlemenizin kolay olmayacağını farkındayım.”

“Devam edin,” dedi Cynthia.

Wedmore başıyla onayladı. “Tahmin edeceğiniz gibi, yıllar boyunca çürüme, ölen insan hücrelerinden salgılanan enzimler, bakteriler, çevresel etkiler ve bu durumda sudaki mikroorganizmalar cesetlerdeki eti neredeyse

tamamen yok etmiş. Tuzlu su olsaydı kemiklerdeki çözülme daha da kötü olurdu ama öyle olmadığı için oradan bir çıkış yakaladık.” Boğazını temizledi. “Elimizde kemikler ve dişler olduğundan, ailenizin dişçi kayıtlarına ulaşmaya çalıştık ama sonuç alamadık. Söyleyebileceğimiz kadarıyla babanızın bir dişçisi yokmuş ama adli tıp uzmanı arabadaki iki kişinin kemik yapısına dayanarak iki sinin de yetişkin bir erkek olmadığına karar verdi.”

Cynthia gözlerini kırptırdı. Yani arabada bulunan iki cesetten biri Clayton Bigge’e ait değildi.

“Ağabeyinizin ve annenizin gittiği dişçiye gelince, o da yıllar önce ölmüş, muayenehanesi kapanmış ve bütün kayıtlar yok edilmiş.”

Cynthiaya baktım. Kendini hayal kırıklığına hazırlıyordu. Belki de net herhangi bir bilgi alamayacaktık.

“Ancak dişçi kayıtları olmasa bile dişler yine de elimizdeydi ” dedi Wedmore. “İki cesedin dişleri de. Dişleri emaye olduğundan orada DNA yok ama dişin ortasında, kökünde -orası çok iyi korunmuş- çekirdek hücreler buldular.”

Cynthia ve ben muhtemelen o kadar şaşkın bakmıştık ki Wedmore açıklamak zorunda kaldı. “Şey, temel olarak demek istediğim şu ki adli tıp uzmanlarımız oraya girip o hücrelere ulaşabilir ve yeterli miktarda DNA çıkarabilirlerse, sonuçlar her biri için net bir profil sunacaktır, cinsiyetleri dahil.”

“Ve?” diye sordu Cynthia, nefesini tutarak.

“Biri erkek, diğeri kadın,” dedi Wedmore. “Adli tıp uzmanının analizine göre -daha DNA testinden önce- ergenlik çağında bir erkek ve otuzlu yaşlarının sonlarında, belki kırklı yaşlarının başlarında bir kadın.”

Cynthia önce bana, sonra Wedmorea baktı.

Wedmore devam etti. “Yani o arabada çok genç bir adam ve bir kadın var. Şimdi soru şu ki aralarında bir bağlantı var mı?”

Cynthia bekledi.

*İki DNA profili yakın akrabalığa işaret etti, muhtemelen anne ve oğlu. Adli tabip sonuçlarına göre bağlantı bu." Annem," diye fısıldadı Cynthia. "Todd."

"Şey, mesele de bu," dedi Wedmore. "İki ceset arasında tir bağlantı olmakla birlikte, bu kişilerin Todd Bigge ve Pat-ricia Bigge olup olmadıkları konusunda net bir fikrimiz yok. Elinizde annenize ait olup da DNA örneği sağlayabilecek bir ?ey varsa, tellerine saç telleri takılmış eski bir saç fırçası gibi **Örneğin...****

"Hayır," dedi Cynthia. "Öyle bir şeyim yok."

"Şey, elimizde sizin DNA örneğiniz var ve arabadan aldık lanmızla sizinki arasında bir bağlantı olup olmadığını görmek için henüz beklemek zorundayız. Örneğiniz karşılaştırıldığında -şu anda onun üzerinde çalışıyorlar- kadın cesediyle annelik bağlantınız ve erkek cesetle kardeşlik bağlantınız olup olmadığı anlaşılacak."

Wedmore duraksadı. "Fakat şu anda bildiklerimize dayanarak bu iki cesedin anne-oğul olacak kadar yakın akraba olduğunu, arabanın annenize ait olduğunu biliyoruz ve dolayısıyla annenizle ağabeyinizi bulduğumuzu varsayıyoruz."

Cynthia başı dönüyormuş gibi sallandı.

"Ama," diye vurguladı Wedmore, "babanızdan iz yok. Size onunla ilgili birkaç soru daha sormak istiyorum. Nasıl biriydi, görünüşü nasıldı falan gibi."

"Neden?" diye sordu Cynthia. "Neyi ima ediyorsunuz?" "Sanırım ikisini de onun öldürmüş olabileceği olasılığını dikkate almamız gerek."

“Alo?”

“Benim, ” dedi adam.

“Ben de az önce seni düşünüyordum, ” dedi kadın. “Bir süredir senden haber alamadım. Umarım her şey yolundadır. ”

“Neler olacağını görmek istedim, ” dedi adam.

*Ne kadar şey bulabileceklerini. Haberlerde yayınlanıyor. Arabayı gösterdiler. Televizyonda. ”

“Oh, Tanrım... ”

“Taşocağından çıkarılırken çekilen bir fotoğrafını gösterdiler. Bugün gazetelerde DNA testleriyle ilgili haber var. ”

“Oh, bu çok heyecanlı, ” dedi kadın. “Keşke ben de seninle orada olabilseydim. Ne diyorlar?”

“Şey, bazı şeyler açıklanmış ama o kadar. Gazete yanımda. Diyor ki DNA testleri arabada bulunan iki ceset arasında genetik bağlantı olduğunu, anne ve oğul olabileceklerini gösteriyor. ”

“İlginç. ”

“Adli tıp uzmanları hala cesetlerin Cynthin Archer la bağlantılı olup olamayacağını araştırıyor. Polis bulunan cesetlerin 25 yıldır kayıp olan Patri* cia Bigge ve Todd Bigge e ait olabileceği varsayımıyla hareket ediyor ”

“Yani haber aslında arabada kimin olduğunu söylemiyor mu?” dedi kadın.

“Pek sayılmaz. ”

"Varsayım hakkında ne dediklerini bilirsin. Seni aptal yerine koyar ve... "

öBiliyorum, ama... "

Ama yine de bugünlerde yapabildikleri şeyler inanılmaz değil mi?" Kadının sesi neredeyse neşeli çıkıyordu.

**Evet. "*

"Yani o zamanlar baban ve ben o arabadan kurtulduğumuzda DNA testlerini kim duymuştu ki? Akılları durduruyor gerçekten. Hala gergin misin?"

' Biraz, belki." Adamın sesi moralsiz gibiydi.

‘Daha çocukken bile fazla endişeli biriydin, biliyor musun? Bense bir durumun kontrolünü ele alır ve onunla başa çıkarım. "

"Şey sen daha güçlüsün sanırım."

*Bence harika bir iş çıkardın, seninle gurur duyuyorum. Yakında evde olacaksın ve beni geri alabileceksin. Bunu hayatta kaçırmam. O zaman geldiğinde onun yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. **

30

ÇÇ "T^eki, bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsunuz?" diye I J sordu Dr. Kinzler, Cynthia*ya. "Annenle ağabeyi-Jl. nin varsayımsal olarak keşfedilmesi?"

"Emin değilim," dedi Cynthia. "Pek rahatlamadım."

"Hayır, neden rahatlatıcı olmayabileceğini anlıyorum."

Ve babamın onlarla birlikte orada olmaması. Şu dedektif, Wedmore, onları babamın öldürmüş olabileceğini düşünüyor."

"Bu doğru çıkarsa," dedi Dr. Kinzler, "bununla da başa çıkabilecek misin?"

Cynthia dudağını ısırarak, sanki gözlerinde röntgen ışınları varmış ve otobanı görebiliyormuş gibi jaluzilere baktı. Bu bizim düzenli seanslarımızdan biriydi ve iptal etmekten bahsetmesine rağmen Cynthia'yı devam etmeye zorlamıştım. Ama şimdi Dr. Kinzler öyle delici sorular soruyordu ki bunlar iyileştirici olmaktan çok yaraları daha da açan sorulardı ve ben de kendimi sorguluyordum.

"Babamın tanıdığımından farklı bir adam olabileceği fikrine daha yeni alışmaya başlıyorum," dedi Cynthia. Hakkında hiçbir kayıt olmaması, sosyal sigorta numarasının veya sürücü

belgesinin bulunmaması." Duraksadı. "Ama onları öldürmüş olabileceği, annemle Todd'u onun öldürmüş olabileceği düşüncesine inanamıyorum.**

"Sence şapkayı o mu bıraktı?" diye sordu Dr. Kinzler.

"Bu bir olasılık," dedi Cynthia.

"Neden baban evinize girip size öyle bir mesaj bırakmış, kendi daktilonuzda sizi diğerlerine götüren bir mektup yazıp bir harita iliştiirmiş olsun?"

"Acaba... Acaba ortalığı karıştırmaya mı çalışıyor?"

Dr. Kinzler omuz silkti. "Ben senin ne düşündüğünü soruyorum."

Standart psikiyatri prosedürü, diye düşündüm.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Cynthia. "Onun yaptığını düşünsem, o zaman mesajlar ve diğer her şey, onun işleri düzeltme ve itiraf etme çabası olabilir. Yani o mesajı her kim bıraktıysa bir şekilde ölümleriyle bağlantılı olmalı. Böyle detayları biliyorsa."

"Doğru," dedi Dr. Kinzler.

"Ve Dedektif Wedmore yıllar önce onları babamın öldürdüğünü öne sürse bile, bence hala mesajı benim yazdığımı düşünüyor," dedi Cynthia.

“Belki de,” dedi Dr. Kinzler, “bu işte senin ve babanın birlikte çalıştığınızı düşünüyor. Çünkü onun cesedi buluna madı. Çünkü annenin ve ağabeyinin bulunduğu arabada sen yoktun.”

Cynthia bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı. *Bi* liyorum, yıllar önce polis de benimle ilgili bunları merak ct* mişti. Herhangi bir açıklama bulamayınca sanırım bütün oh' sıklan düşünmek zorundaydılar değil mi? Muhtemelen buW

Vincele birlikte benim yapmış olabileceğimi düşünmüşlerdi. 0 gece ailemle ettiğim kavga yüzünden.”

“Bana o geceyle ilgili pek fazla şey hatırlamadığını söylemimin ” dedi Dr. Kinzler. “Bildiğin ama bilinçaltına ittiğin bir peyler olabilir mi? Bazen hastalarımı hipnoz terapisiyle uğraşan güvenilir bir meslektaşına yönlendiririm.”

“Bir şeyleri bilinçaltıma itmiyorum. Burada tamamen *karanlıktayım*. Eve döndüğümde sarhoştum. Daha çocuktum. Aptaldım. Eve geldim ve sızıp kaldım. Ertesi sabah uyandım.” Ellerini kaldırdı ve kucağına bıraktı. “İstesem bile bir suç işleyemezdim. Kafam yerinde değildi ki!” İçini çekti. “Siz de mi bana inanmıyorsunuz?”

“Elbette inanıyorum,” dedi Dr. Kinzler. Nazikçe sordu: “Bana babanla ilişkinizden biraz daha bahset.”

“Normaldi sanırım. Yani kavga ederdik ama az çok anlaşırdık. Bence... sanırım beni severdi. Hem de çok severdi.” Ailedeki diğerlerinden daha mı fazla?”

Ne demek istiyorsunuz?”

"Şey, anneni ve ağabeyini öldürecek bir ruh haline girdiyse neden seni de Öldürmesin?”

Bilmiyorum. Size söyledim, onun yaptığına inanmıyorum. Ben... bunu açıklayamıyorum, tamam mı? Ama babam öyle bir şey yapmazdı. Annemi öldüremezdi. Kendi oğlunu, ağabeyimi asla öldüremezdi. Neden biliyor

musunuz? Sadece bizi sevdiği için değil. Öyle bir şeyi asla yapamazdı çünkü bunun için fazla zayıftı.”

Bu dikkatimi çekti.

“Tatlı bir adamdı ama... Bunu bir ebeveyn için söylemek çok zor. Yani, onun öyle bir şey yapacak mizacı veya gücü yokeu.

“Bunun bizi nereye götürdüğünü anlayamıyorum,” dedim

“Karınızın bu keşfin doğurduğu sorulardan derinden rahatsız olduğunu biliyoruz,” dedi psikiyatır. “Ona bu konuda yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Ya beni tutuklarsa?” dedi Cynthia.

“Pardon?” dedi Dr. Kinzler.

“Ne?” dedim.

“Ya Dedektif Wed more beni tutuklarsa?” diye sordu. “Ya benim olayla bir bağlantım olduğuna inanırsa? Ya o raşoo ğında neler olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu düşünüyorsa? Beni tutuklarsa bu durumu Grace’e nasıl açıklarım? Beni hapse attıklarında ona kim bakar? Annesine ihtiyacı var.”

“Hayatım,” dedim. Neredeyse Grace'e benim bakacağımı ağzımdan kaçıracaktım ama bunu söylemek önümüze serdiği senaryonun muhtemel ve kaçınılmaz olduğuna inandığım anlamına gelirdi.

“Beni tutuklarsa gerçeği aramaktan da vazgeçer” dedi Cynthia.

“Bu asla olmayacak,” dedim. “Seni tutuklarsa, diğer her şeyle de senin bağlantın olduğuna inanmak zorunda kalır. Tess’in ölümüyle ve hatta belki Abagnall’ın ölümüyle. Çünkü bütün bunlar bir şekilde birbiriyle bağlantılı olmalı. Bunlar aynı bulmacanın parçaları. Hepsi bağlantılı. Sadece nasıl olduğunu bilmiyoruz.”

“Vincein bilip bilmediğini merak ediyorum,” dedi Cynthia. “Son zamanlarda onunla konuşan olup olmadığını”

“Abagnall onu araştırdığını söylemişti,” dedim. “Onu son gördüğümüzde Vince in geçmişini biraz daha araştıracağından söz etmemiş miydi?”

Dr. Kinzler bizi tekrar konuya döndürmeye çalışarak araya girdi. “Bir sonraki randevunuz için iki hafta daha beklememiz gerektiğini sanmıyorum.” Bunu söylediğinde bana değil Cynthia ya bakıyordu.

“Tabii,” dedi Cynthia yumuşak ve uzak bir sesle. “Tabii.” Ayağa kalkıp lavaboya gitmek için odadan çıktı.

Dr. Kinzler a döndüm. “Teyzesi Tess Berman birkaç kez sizi görmeye gelmiş.”

Kadının kaşları kaıktı. “Evet.”

“Size neler anlattı?”

“Normalde başka bir hastamı sizinle tartışmazdım ama Tess Berman ın durumunda tartışılacak bir şey yok. Buraya iki kez geldi fakat bana hiç açılmadı. Sanırım psikiyatri yaklaşımını küçümsüyordu.”

Tess e bayılıyordum.

Eve döndüğümüzde telesekreterimizde on tane mesaj vardı ve hepsi de farklı basın kanallarından geliyordu. *Deadltn* in yapımcısı Pauladan uzun ve duygusuz bir mesaj vardı. CvnthiaVa, izleyicilere davadaki son gelişmelerle ilgili bilgi vermesi gerektiğini, bunu onlara borçlu olduğunu söylüyordu. Sadece yeri ve zamanı söylersek ekibiyle birlikte oraya gelecekti.

Cynthia mesajı silme düğmesine basarken onu izledim. Tereddüt yoktu. Şaşkınlık yoktu. İşaretparmağının tek bir hızlı hareketiyle, kendinden emin bir şekilde silivermişti.

“O zaman hiç sıkıntı yaşamadın,” dedim. Tanrı beni bağışsın, ağzımdan kaçıvermişti.

Ne?” dedi bana bakarak.

"Hiçbir şey," dedim.

"Ne demek istedin? O zaman hiç sıkıntı yaşamadığımı söylerken?"

"Unut gitsin," dedim. "Bir şey ima etmedim ."

"Yani o mesajı sildiğim zaman mı?"

"Bir şey değildi dedim."

"O sabahı düşünüyorsun. Arama geldiğinde. Arama kayıtlarını silme tuşuna kazara bastığımda. Sana olanları anlattım. Sarsılmıştım."

"Elbette sarsılmıştın."

"Birinin aradığına bile inanmıyorsun değil mi?"

"Elbette inanıyorum."

"Ve o arama gelmediyse o zaman o e-postayı da ben yazmıy olmalıyım, değil mi? Belki daktilonda mesajı yazan da bendim?"

"Böyle bir şey söylemedim."

Cynthia elini kaldırıp beni işaret ederek yaklaştı. "Senin desteğine sahip olduğuma yüzde yüz inanamazsam bu çatının altında nasıl kalabilirim? Senin güvenine? Bana yan yan bakmana, yaptığım her şeyle ilgili şüpheli fikirler yürütmene ihtiyacım yok."

"Ben böyle bir şey yapmıyorum."

"Söyle o zaman. Bana hemen söyle. Gözlerime bak\ e bana inandığını, bunlarla benim hiçbir ilgimin olmadığını bildiğini söyle."

Yemin ederim ki bunları söyleyecektim. Ama saniyenin onda biri kadar bir tereddüdüm Cynthia'nın dönüp gitmesine yetti.

O gece Grace'in odasına girdiğimde ve bütün ışıkları kapı¹ bulduğumda onu teleskopunun başında bulmayı bekliyi dum ama çoktan yatağına

girmişti ve hala uyanıktı.

“Seni burada bulduğuma şairdim,” dedim yatağın kenarına oturup başının yan tarafına dokunarak.

Grace bir şey söylemedi.

“Meteorlara bakınacağını sanıyordum. Yoksa çoktan bak-

V’

un mır

“Gerek duymadım,” dedi zor duyduğum kısık bir sesle. “Meteorlar seni artık endişelendirmiyor mu?” diye sordum. “Hayır,” dedi.

“Yani yakın zamanda dünyaya çarpacak bir meteor yok mu?” dedim neşelenerek. “Eh, bu iyi bir şey olmalı.”

“Hala geliyor olabilirler,” dedi Grace başını yastığa gömerken. “Ama önemi yok.”

“Bununla ne demek istiyorsun, canım?”

“Burada herkes sürekli çok üzgün.”

“Ah, hayatım, biliyorum. Birkaç haftadır işler çok zor.”

“Bir meteorun gelip gelmemesinin önemi yok. Tess Teyze yine de öldü. Sizin o arabanın bulunmasıyla ilgili konuştuklarınızı duydum. İnsanlar bir sürü şeyden sürekli ölüyor. Araba çarpıyor. Boğuluyorlar. Ve bazen insanlar onları öldürüyor.” “Biliyorum.”

“Ve annem güvende değilmişiz gibi davranıyor. Ovsu teleskopumdan bir kez bile bakmadı. Bir şeyin bizi almaya geldiğini düşünüyor ama uzaydan gelen bir şey değil.”

“Sana bir şey olmasına asla izin vermeyiz,” dedim. ‘Annen ve ben seni çok seviyoruz.’

Grace bir şey söylemedi.

“Yine de sadece bir kez kontrol etmeye degeceğini düşünüyorum,” dedim yataktan kalkıp teleskopun önünde diz çökerken. “Bakmamda sakınca var mı?” diye sordum.

“Ne halt edersen et,” dedi Grace. Işıklar yanıyor olsa buna tepki verdiğimi görebilirdi.

“Pekala,” dedim pozisyonumu alarak. Ama önce birinin evi izlemediğinden emin olmak için dışarı baktım ve sonra gözümü merceğe yerleştirerek teleskopu kavradım.

Karanlık gökyüzüne kaldırdım ve *Uzay Yolunda* bir pan çekimi izler gibi yıldızlara baktım.

“Şuraya bir bakalım,” dedim ve teleskop ayağından çıkarak vere çarpıp Grace’in masasının altına yuvarlandı.

“Sana söylemiştim, baba!” dedi. “Bu sadece bir hurda parçası.**

Cynthia’yı da örtülerin altında buldum. Kozaya girmiş gibi örtüyü çenesine kadar çekmişti. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını hissettim. Sadece konuşmak istemiyordu.

Külotuma kadar soyundum, dişlerimi fırçaladım, örtüyü kaldırdım ve yanma uzandım. Yatağın başucunda eski bifi *Harper's* duruyordu. Okumaya çalışarak sayfalarını karıştırdım ama konsantre olamadım.

Uzanıp komodinin üzerindeki ışığı söndürdüm. Sinüs; Cynthia'ya dönerek yan yattım.

“Ben gidip biraz Grace le yatacağım,” dedi Cynthia,

“Tamam,” dedim ağzım yastığa bastırılmış halde. Ona bakmadan devam ettim. “Cynthia, seni seviyorum. Birbmmu seviyoruz. Şu anda olanlar bizi yıpratıyor, parçalıyor, bilim, mizden uzaklaştırıyor. Bunu birlikte omuzlamak için bir plan yapmak, bir yol bulmak zorundayız.”

Cevap vermeden yataktan kalktı. Kapıyı açtığında koruk* dan süzülen ince bir ışık bıçak gibi tavanı kesti ve kapı kapa

nırken tekrar kayboldu. *Pekala*, diye düşündüm. Savaşmaya-cak, bir şeyleri düzeltmeye çalışamayacak kadar yorgundum. Çok geçmeden uykuya daldım.

Sabah uyandığımda Cynthia ve Grace gitmişti.

31

Kavga etmiş olmasaydık bile ertesi sabah Cynthia'yı yatağımızda bulamamak beni şaşırtmazdı. Sabah ala buçukta uyandığımda, Grace'in yatağında uyuyakaldığını ve geceyi orada geçirdiğini düşündüm. Bu yüzden onları kontrol etmek için hemen koridoru geçmedim.

Kalktım, kotumu giydim, bitişikreki banyoya girdim ve yüzümü yıkadım. Bundan daha iyi görüldüğüm zamanlar olmuştu. Son birkaç haftanın stresi etkisini gösteriyordu. Gözle rimin altında koyu renk torbalar oluşmuştu ve sanırım birkaç kilo vermiştim. Bu iyi bile olabilirdi ama tamamen stres kaynaklı olması yerine bir planı izleyerek yapmayı tercih ederdim. Gözlerimin köşesi kızarmıştı ve saçlarımı kestirmem gcrekiw gibi görünüyordu.

Havlu askısı ön bahçeye bakan pencerenin yanındaydı. Bir havlu almak için uzandığımda, jaluzilerin arasından görünen dünyada farklı bir şey dikkatimi çekti. Aralıklar genellikle iki arabanın renkleri olan beyaz ve gümüş grisiyle dolu olurdu ama bu kez sadece gümüş grisi ve asfalt siyahı vardı. Jaluzileri araladım. Cynthia'nın arabası yerinde yoktu. "Noluyor be?" diye mırıldandım.

Sonra yalınayak ve çıplak bir halde koridoru geçip Grace'in odasının kapısını araladım. Grace asla bu kadar erken kalkmazdı.

Oysa örtüler dağınık ve yatak boştu.

Merdivenin tepesinde durarak karıma veya kıızıma seslene-bilirdim ama daha sabahın çok erken bir saatıydı ve bu evde hala uyuyan binleri varsa onları uyandırmak istemiyordum.

Başımı çalışma odasına uzattım, boş olduğunu gördüm ve alt kattaki mutfığa indim.

Gece bıraktığımız gibiydi. Her şey temizlenip kaldırılmıştı. Kimse gitmeden önce erken saatte kahvaltı etmemişti.

Bodrumun kapısını açtım ve bu kez çekinmeden bağırdım: “Cyn!” Arabanın evin önünde olmadığı düşünülürse bunun aptalca olduğunu biliyordum ama bana anlamlı gelmediği için, sanırım arabanın çalındığı teorisiyle hareket ediyordum. Aşağıda mısın?” Biraz bekledim. “Grace!”

On kapıyı açtığımda sabah gazetesini verandada buldum.

0 anda Cynthia'nın hayatından bir bölümü yaşadığım hissini üzerimden atmak zordu.

Ama bu kez, yirmi beş yıl öncekinden faiklı olarak bir not vardı.

Katlanmış bir halde mutfak masasının üzerine bırakılmış, tuzlukla biberliğin altına sıkıştırılmıştı. Uzanıp alarak açtım. Cynthia'nın yazısını hemen tanıdım:

Terry;

Ben gidiyorum.

Nereye olduğunu veya ne kadar süreceğini bilmiyorum. Sadece burada bir dakika daha kalamayacağımı biliyorum.

Senden nefret etmiyorum. Ancak gözlerindeki şüpheyi görmek kalbimi parçalıyor. Aklımı kaybettiğimi, kimsenin bana inanmadığını hissediyorum. Wedmore'un hala ne düşüneceğini bilemediğinin farkındayım.

Bundan sonra ne olacak? Evimize kim girecek? Sokaktan kim izleyecek? Sıradaki cinayet kurbanı kim olacak?

Grace olmasını istemiyorum. Bu yüzden onu da yanıma alıyorum. Kendi başının çaresine bakacak kadar akıllı ve becerikli olduğunu biliyorum. Kim bilin belki ben evden uzaklaşınca kendini gerçekten daha güvende hissedersin.

Babamı aramak istiyorum ama nereden başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Onun hayatta olduğuna inanıyorum. Belki de Vince'i görmeye gittikten sonra Bay Abagnal'ın keşfettiği şey budur. Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım olduğu. Grace ve benim anne-kız olmamız ve başka bir şey için endişelenmememiz gerekiyor.

Cep telefonumu pek sık açmayacağım. İnsanları bulmak için cep telefonlarını izleyebildiklerini biliyorum. Arada bir mesajlara bakmak için açarım. Belki bir süre sonra seninle konuşmak içimden gelir ama şimdi değil.

Okulu ara ve onlara Grace'in bir süre devam etmeyeceğini bildir. Mağazayı aramıyorum. Pamela ne isterse düşünebilir.

Beni arama.

Seni hala seviyorum ama şu anda beni bulmana ihtiyacım yok.

Sevgiler, Cyn

Üç belki dört kez okudum. Sonra yazdıklarına aldırmadan ahizeyi kaldırıp cep telefonunu aradım. Hemen sesli mesaj kutusuna yönlendirdi ve bir mesaj bıraktım: "Cyn! Tanrım! Ara beni."*

Ve ahizeyi çarparak kapadım. "Lanet olsun!" diye bağırdım. "Lanet olsun!"

Mutfağın içinde birkaç tur artım, üzerimde sadece kotumla bahçenin ucuna yürüdüm ve sanki Cynthia'yla Grace'in hangi yöne gittiğini ilahi bir güçle bulabilirmişim gibi caddenin iki tarafına bakındım. Eve geri dönüp yine ahizeye sarıldım ve transa girmişim gibi, Cynthia'yı benim kadar seven biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğu her seferinde aradığım bir numarayı tuşladım.

Tess in numarasını.

Telefon üçüncü kez çaldığında ve kimse cevap vermediğinde yaptığım inanılmaz hatayı fark ettim. Telefonu kapattım, mutfik masasına oturup ağlamaya başladım. Dirseklerimi masaya dayayıp yüzümü ellerime gömdüm ve içimde ne varsa boşalttım.

Orada öyle tek başıma ağlayarak ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum. Sanırım içimde binken her şeyi boşaltmama yetecek kadar uzun süre oturmuştum. Nihayet sona erdiğinde, farklı bir şey yapmaktan başka bir çarem de kalmamıştı.

Üst kata çıkıp giyinmemi tamamladım. Kendime birkaç şeyi söyleyip durmam gerekti.

İlki, Cynthia ve Grace'in iyi olduğuydu. Kaçırılmış değillerdi. İkincisi, ne kadar üzgün olursa olsun Cynthia'nın Grace'e kötü bir şey olmasına izin vereceğine inanmıyordum

Grace'i seviyordu.

Ama kızım ne düşünüyordu? Annesi onu gecenin bir yarısı kaldırmış, bir çanta hazırlatmış, babası duymasın diye sessizce evden çıkarmıştı.

Cynthia kalbinde doğru şeyi yaptığına inanıyor olmalıydı ama bu doğru değildi. Yanlıştı. Grace'e böyle bir şey yaşatmasıysa tamamen yanlıştı.

Ve Cynthia'nın onları aramamam konusundaki talimatına uymamakta sorun yaşamamamın nedeni de buydu.

Grace benim kızımdı. Kayıptı. Elbette onu arayacaktım. Karımla ilişkimizi de yoluna koymaya çalışacaktım.

Kitaplığa daldım ve New England ile New York'un bir haritasını çıkarıp mutfak masasının üzerine açtım. Portlanddan Providence'a, Boston'dan Buffalo'ya kadar bakınarak

Cynthianın nereye gitmiş olabileceğini düşündüm. Connecticut-Massachusetts hattına, Otis kasabasına, taşocağı civana bakındım. Onu

oraya giderken hayal edemiyordum, ozdiikic de Grace yanındayken. Ne amacı olabilirdi ki? Orayı tekrar ziyaret etmek ona ne kazandırabilirdi?

Vur-kaç kazasının kurbanı Connie Gormley in yaşdıp Sharon köyüne baktım ama o da mantıklı görünmüyordu Cynthia o gazete kupüründeki haberin herhangi bir önem' olduğunu düşünmemişti. Onu o tarafa giderken de gottmr yordum.

Belki de cevabı bir haritaya bakarak bulamayacaktım. Belki de isimlerle düşünmem gerekiyordu. Geçmişinden insanlar. Cynthianın bu umutsuz, karanlık döneminde cevap bulmak kin gidebileceği kişiler.

Salona girdim ve Cynthia'nın çocukluğundan kalan hatıraların durduğu ayakkabı kutularını gördüm. Son birkaç haftadır neler yaşadığımız düşünülürse, kutular her zaman durdukları dolaba bir türlü dönememişti.

Kutuların içindekileri rasgele elden geçirmeye, eski makbuz ve kupürleri sehpanın üzerine saçmaya başladım ama benim için hiçbir anlam taşımıyorlardı. Sadece hiçbir belirgin çizgisi olmayan bir bulmacanın parçaları gibiydiler.

Mutfağa geri döndüm ve Rolly'yi evinden aradım. Henüz okuldan dönmesi için çok erkendi. Telefona Millicent cevap verdi.

“Selam, Terry” dedi. “Neler oluyor? Bugün okula gitmedin mı:

"Rolly bana izin verdi,” dedim. “Millie, Cynthiadan haber aldın mı acaba?”

**Cynthia mı? Hayır. Terry, neler oluyor? Cynthia evde değil mi?”

‘Gitmiş. Grace i de yanında götürmüş.’

‘Rolly’yi vereyim.’

Millicenthn ahizeyi bıraktığım duydum ve birkaç saniye ˚otıra P.oliy nin sesi geldi. “Cynthia gitti mi?”

“Evet. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Lanet olsun! Ben de bugün nasıl olduğunu ve konuşmak iste>*ip istemediğini sormak için onu arayacaktım. Nereye git-^ni sana söylemedi mi?”

“Rolly, nereye gittiğini bilseydim seni sabahın bu kadar et. ken saatinde aramazdım.”

“Tamam, tamam. Tanrım, ne diyeceğimi bilmiyorum. Nç. den gitti? Kavga filan mı ettiniz?”

“Evet, sayılır. Her şeyi bok ettim. Ve sanırım artık iyice bunaldı. Burada kendini güvende hissetmiyordu ve Gracci korumak istiyordu. Ama bu yanlış bir yol. Bak, ondan haber alırsan veya onu görürsen bana haber ver, tamam mı?”

“Kesinlikle,” dedi Rolly. “Ve sen de onu bulursan ara.”

Sonra Dr. Kinzler’in ofisini aradım. Henüz açılmamıştı. Ben de bir mesaj bırakarak Cynthia*nm kaybolduğunu ve beni aramasını söyleyip ev ve cep telefonu numaralarımı bıraktım.

Aklıma gelen diğer tek kişi Rona Wedmore’du. Aramayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bizim safımızda olduğundan emin değildim.

Sanırım ben Cynthia’nın ortadan kaybolma kararının nedenlerini anlayabiliyordum ama Wedmore’un anlayacağından o kadar emin değildim.

Sonra kafamda bir isim belirdi. Hiç tanışmadığım, hiç konuşmadığım, hiç görmediğim biri. Ama adı tekrar tekrar yüzeye çıkıyordu.

Belki de şu Vince Fleming’le biraz konuşmanın zamanı gelmişti.

Dedektif Vince kendi

Wedmore'u arayabilseydim ona doğrudan

Fleming'i nerede bulabileceğimi sorar ve mecburca zaman kazandırır. Adamın adını zaten biliyordu. Abagnall adamın bir dolu suçu olduğunu söylemişti. Hatta doksanlarda babasının öldürülmesinden sonra bir intikam cinayeti işlediği bile söyleniyordu. Bir polis dedektifinin öyle birinin takılabileceği yerleri bilme olasılığı çok yüksekti.

Ama Wedmore'la konuşmak istemiyordum.

Bilgisayara gidip Vince Fleming ve Milford kelimeleriyle aramalar yaptım. Son birkaç yılda bir New Haven gazetesinde birkaç haber yayınlanmıştı ve birinde Fleming'in saldırıyla suçlandığı detaylıca anlatılmıştı. Bir bira şişesini açmak için adamın birinin suratını kullanmıştı. Kurban şikayetinden vazgeçince dava düşmüştü. Hikayede daha fazlasının olduğundan ama bu gazetenin Online versiyonunda yayınlanmadığından emindim.

Vince Fleming'in güney Connecticut'taki bir dizi araba hırsızlığı olayının arkasındaki kişi olabileceğinden de söz ediliyordu. Şehrin bir yerlerindeki bir sanayi bölgesinde kaporta

dükkanına sahipti ve Mike's adında bir bara girerken bir fotoğrafçı tarafından görüntülenmiş». Fotoğrafı çekilen kişinin fark etmemesi için kullanılan makinelerden kaynaklanan şu hafif kumlu görüntülerdendi.

Oraya hiç gitmemiştim ama birkaç kez önünden geçmiştim.

Sarı Sayfalar'ı çıkardım ve hasar görmüş bir aracı tamir eden yerleri listeleyen birkaç sayfa buldum. Listedeki isimlerden hangisinin Vince Fleming'e ait olabileceği anlaşılmıyordu, hiçbirinde Vince ya da Fleming adı geçmiyordu.

Milford bölgesindeki bütün kaportacıları aramaya başlayabilirdim veya Mikes bara gidip Vince Flemingi sorabilirdim. Belki orada beni doğru yola yönlendirecek, en azından sahibi olduğu kaporta dükkanının ismini verebilecek ve gazeteye inanılırsa çalıntı arabaların parçalandığı yeri işaret edebilecek birini bulabilirdim.

Pek aç olmasam da mideme bir şeyler girmesi gerektiğini düşünüyordum ve bu yüzden kızartma makinesine birkaç dilim ekmek attım, üzerlerine fıstık ezmesi sürdüm. Bir ceket giyip cep telefonumu aldığımdan emin olduktan sonra ön tapıya gittim.

Kapıyı açtığımda Rona Wed more' u karşımda buldum.

“Ah!” dedi vurmaya hazırlanarak kaldırdığı yumruğı ha\s da asılı kalarak.

Geri sıçradım. “Tanrım!” dedim. “Ödümü patlattınız.”

“Bay Archer,” dedi ciddiyetini bozmadan. Görünüşe bata' lırsa kapıyı aniden açışım beni ondan fazla korkutmuştu.

“Selam,” dedim. “Ben de çıkıyordum ”

“Bayan Archer burada mı? Arabasını göremiyorum.”

“Dışarıda. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Yeni bir ^tlgi mi edindiniz?”

“Hayır,” dedi. “Ne zaman geri döner?”

“Bilmiyorum. Onu neden arıyordunuz?”

Wedmore soruma aldırmadı. “İşyerinde mi?”

“Belki.”

“Biliyor musunuz? Bence en iyisi onu arayayım. Sanırım cep telefonunun numarasını bir yerlere yazmıştım.” Defterini çıkardı.

“Cevap verm...” Kendimi tuttum.

“Telefonuna cevap vermiyor mu?” dedi Wedmore. “Bakalım bu konuda haklı mısınız?” Numarayı tuşladı, telefonu kulağına götürdü, bekledi ve tekrar kapadı. “Haklısınız. Cep telefonuna hiç cevap vermez mi?”

“Bazen,” dedim.

“Bayan Archer ne zaman çıktı?” diye sordu.

“Bu sabah,” dedim.

“Çünkü sabah birde nöbetim bittiğinde buradan geçerken arabası yine yerinde yoktu.”

Lanet olsun! Demek Cynthia sandığımdan çok daha erken yola çıkmıştı.

“Gerçekten mi?” dedim. “Keşke uğrayıp bir merhaba deseydiniz.”

“0 nerede, Bay Archer?”

“Bilmiyorum. Öğleden sonra tekrar uğrayın. Belki o zamana kadar dönmüş olur.” İçten içe Wedmore’dan yardım istemeyi düşünüyordum ama Cynthia yı Wedmore un şimdiden düşündüğünü tahmin ettiğimden daha suçlu duruma düşürmekten korkuyordum.

O dil yine yanaklara bastırıyordu. “Grace’i de yanında m, götürdü?” diye sordu sonunda.

Bir an hiçbir şey söyleyemedim. “Gerçekten işim var,” dedim sonra.

“Endişeli görünüyorsunuz, Bay Archer. Ve biliyor musunuz? Olmalısınız da. Karınız çok büyük bir stres altında. Ortaya çıktığı anda benimle bağlantıya geçmenizi istiyorum.”

“Ne yaptığını düşündüğünüzü bilmiyorum,” dedim. “Ama burada mağdur olan karım. Ailesini kaybeden o. Önce anne babasıyla ağabeyi, şimdi de teyzesi.”

Wedmore işaretparmağını göğsüme bastırdı.

“Beni arayın.”

Arabasına geri dönmeden önce bana bir kartvizitini daha verdi.

Saniyeler sonra kendi arabama binerek Bridgepon Caddesi’nden batıya yönelip Milford’a girdim. Mike’s, bir 7-Eleven’in yanındaki küçük bir tuğla binaydı ve beş harfli neon tabelası tepeden ikinci kata, girişin hemen üzerine kadar iniyordu. Ön pencereler Schlitz, Coors ve Budweiser reklamlarıyla süslenmişti.

Arabamı köşeye park ettim ve barın sabah açılacağından bile emin olamayarak geri yürüdüm ama içeri girdiğimde, bir çoklarının içki içmek için erken saat diye bir şey tanımadıkla’ nını anladım.

Loş ışıklı barda yaklaşık on müşteri vardı. İki tezgahın yanındaki taburelere tünemiş sohbet ediyordu. Diğerleri ntt* salara dağılmıştı. İki adamın yakınından bara yaklaşarak cgil’ dim ve tezgahın arkasında ekose gömleğiyle çalışan kısa boylu* tıknaz adamın dikkatini çekmeye çalıştım.

“Bir şey ister misiniz?” dedi adam. Bir elinde havlu, diğ-e-ıncı nemli bir bira kupası tutuyordu. Havluyu kupanın içine sokarak döndürdü.

“Selam,” dedim. “Birini arıyorum, sanırım buraya sık geliyor.”

*Buraya sürüsü gelir,” dedi. “Adı ne?”

“Vince Fleming.”

Barmenin iyi bir poker yüzü vardı. Ne kaşını kaldırdı ne gözlerini kırptırdı. Ama hemen bir şey söylemedi.

“Fleming, Fleming,” dedi. “Emin değilim.”

“Buralarda bir yerde kaporta dükkanı var,” dedim. “Eğer buraya geliyorsa kesinlikle hatırlayacağın biri olduğundan eminim.”

Bardaki iki adamın artık konuşmadığını fark ettim.

“Onunla ne işin var?” diye sordu barmen.

Kibar görünmeye çalışarak gülümsedim. “Aslında özel bir konu,” dedim. * Ama onu nerede bulabileceğimi söylerseniz minnettar olurum. Bir dakika.” Cüzdanımı kotumun arka cebinden biraz zorlanarak çıkardım. Sarsak, beceriksizce bir hareketti. Ama Columbo bakışım kusursuzdu. Tezgahın üzerine on dolarlık bir banknot koydum. “Bence bira içmek için biraz erken ama zahmetinizin karşılığını ödemekten muduluk duyarım.”

Bardaki adamlardan biri uzaklaşmıştı. Belki de tuvalete gitmişti.

“Paranız sizde kalsın,” dedi barmen. “Adınızı bırakmak isterseniz bir daha geldiğinde ona veririm.”*

"Belki bana sadece çalıştığı yeri söylerseniz. Bakın, bela peşinde değilim. Sadece aradığım birinin onu görmeye gelmiş olabileceğini düşünüyorum.”

Barmen seçeneklerini gözden geçirdi ama Fleming’in işyeri adresi yaygın şekilde bilinen bir şey olmalıydı ki açıklamaya karar verdi. “Dirksen Garajı. Yerini biliyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım.

“Köprüden geçip Stratford’a girin,” dedi. Bir peçetenin üzerine bana bir kroki çizdi.

Dışarı çıktığımda gözlerimin güneş ışığına alışması için bir-iki saniye bekledim ve arabama döndüm. Dirksen Garajı sadece birkaç mil ötedeydi ve oraya ulaşmam beş dakikamı aldı. Rona Wedmore’un peşimde olup olmadığını merak ederek sürekli dikiz aynama bakıyordum ama sivil bir polis arabası görmüyordum.

Dirksen Garajı asfalt ön avlusuyla tek katlı bir tuğla binaydı ve önünde siyah bir çekici duruyordu. Arabamı park ettikten sonra, burnu ezik bir Volkswagen in ve sürücü tarafındaki iki kapısı ezilmiş bir Ford Explorer’in yanından yürüyerek geçip ön taraftan garaja girdim.

Çeşitli onarım aramalarındaki yarım düzine aracın bulunduğu büyük bir alana bakan, küçük pencereci bir ofise doğru yürüdüm. Arabaların bazıları kahverengi astarlı, diğerleri boyama hazırlığı için maskelenmiş, birkaçının

da amurluktu çıkarılmıştı. Burnuma gl bir kimyasal kokusu dolarak bey nime işledi.

Karşımdaki masada oturan genç bir kadın bana *ne* istedi* ğimi sordu.

“Vince’i görmeye geldim,” dedim.

“Burada yok,” dedi.

“ok önemli,” dedim. “Adım Terry Archer.”

“Konu nedir?”

Karımla ilgili olduğunu söyleyebilirdim ama bu bir sürü soru doğururdu. Adamın biri başka bir adamı ararken konunun karısıyla ilgili olduğunu söylerse sonucun iyi olacağına inanmak zordu.

"Kendisiyle konuşmam gerekiyor sadece,” dedim.

Onunla ne konuşacaktım? O kısmı belirlemiş miydim? "Karımı gördün mü? Onu hatırlıyor musun? Onu Cynthia Bigge adıyla tanıyordun ve ailesinin ortadan kaybolduğu gece onunla birlikteydin.” Böyle mi diyecektim?

Buzlar eridikten sonra da şöyle bir şey deneyebilirdim: “Bu arada, senin bu olayla bir ilgin var mı? Annesini ve ağabeyini bir arabaya koyup terk edilmiş bir taşocağında uçurumdan aşağı itmiş olabilir misin?”

Bir planım olsa daha iyi olurdu ama şimdi beni yönlendiren tek şey karımın beni terk etmesi ve onun peşindeyken ilk durağımın burası olmasıydı.

“Dediğim gibi, Bay Fleming şu anda burada değil,” dedi kadın. “Ama bir mesajınız varsa iletebilirim.”

“Adım,” diye tekrarladım, “Terry Archer.” Kadına ev ve cep telefonu numaralarımı verdim. “Kendisiyle gerçekten konuşmam gerek.”

*Evet, şey, siz ve daha birçokları,” dedi.

Dirksen Garaj ı'ndan çıktım, Ön tarafta güneşin altında durdum ve kendi kendime söylendim: “Şimdi ne yapacaksın, sersem?”

Kesinlikle bildiğim tek şey bir kahveye ihtiyacım olduğuydu. Belki kahve içmek zihnimi biraz harekete geçirebilirdi. Yarım blok aşağıda bir donut dükkanı buldum ve içeri girdim. Kıcmalı-şekerli orta boy bir kahve alıp donut kağıtlarıyla dolu

bir masava oturdum. Üzerime bir şey bulaşmamasına di|^ ederek hepsini kenara ittikten sonra cep telefonumu çıkarı^ Cynthiayı aramayı tekrar denedim ve bir kez daha ^ mesaj kutusuna yönlendirildim. “Hayatım, ara beni. Lütfel^* Tam telefonu ceketimin cebine atmak üzereyken "Alo? Cyn?”

"Bay Archer?”

U T"* »

hvet.

“Ben Dr. Kinzler.”

“Ah, siz misiniz? Ben de Cynthia arıyor sandım. Ama geri döndüğünüz için teşekkür ederim.”

"Acaba mesajınızda karınızın kaybolduğunu mu söylüyordunuz?”

“Gecenin bir yarısı çekip gitmiş,” dedim. “Grace’le birlikte.” Dr. Kinzler bir şey söylemedi. Bir an kapadığını sandım, "Alo?”

“Buradayım. Benimle bağlantıya geçmedi. Bence onu bulmalısınız, Bay Archer.”

“Şey, teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz. Ben de şu anda söylediğiniz şeyi yapmaya çalışıyorum.”

“Sadece söylemeye çalıştığım şu ki karınız şu anda büyük stres altında. Çok fazla. Akli dengesinin tamamen yerinde olduğundan emin değilim. Kızınız için iyi bir ortam olduğunu sanmıyorum.”

“Ne diyorsunuz siz?”

“Bir şey demiyorum. Sadece onu en çabuk şekilde bulrr' nızın en iyisi olacağını düşünüyorum. Ve benimle bağlantı kurarsa ona da eve dönmesini tavsiye edeceğim.”

“Evde kendini güvende hissettiğini sanmıyorum.”

“O zaman güvenli kılmak zorundasınız” dedi Dr. Kinzler. "Bapta biri arıyor.”

Vc kapadı. *Ne kadar da yardımcı oldu,* diye düşündüm.

Kahvemi yanladığımda, aslında içilemeyecek kadar acı olduğunu anlayarak geri kalanını attım ve dükkanm önüne çıktım.

Kırmızı bir SUV kaldırıma çıkarak tam önümde aniden durdu. Yolcu tarafındaki ön ve arka kapılar açıldı, yağ lekeli kot pantolon, ceket ve kirli tişört giymiş hafif şişkin karınlı iki adam indi. Biri keldi ve diğerinin kumral saçları vardı.

“Bin,” dedi kel olan.

“Pardon?” dedim.

“Onu duydun,” dedi kumral. “Soktuğumun arabasına bin.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim donut dükkanına doğru bir adım gerilerken.

Aynı anda ileri atılarak kollarımdan yakaladılar. “Hey,” dedim beni SUV’un arka kapısına doğru sürüklerlerken. “Bunu yapamazsınız, bırakın beni! İnsanları böyle sokaktan toplayamazsınız!”

Beni içeri attılar. Arka koltuğun önündeki boşluğa yuvarlandım. Kumral olan Öne, kel olan arkaya bindi ve adam beni yerde tutmak için işçi çizmeli ayağını sırtıma bastırdı. Tam yere uzanırken direksiyondaki üçüncü adamı gördüm.

‘Orada bir an ne diyeceğini sandım biliyor musunuz?’ dedi kel olan diğerine.

“Ne?”

‘Çek elini, diyeceğini sandım.’ Ve ikisi de katıla katıla gülmeye başladı.

Aslında söyleyeceğim şey de buydu.

33

Bir lise öğretmeni olarak, bir donut dükkanının önünden bir çift haydut tarafından alınıp bir SUV¹ un arkasına atıldığım da ne yapabileceğim konusunda pek deneyimli sayılmazdım.

Yine de söyleyeceklerimle kimsenin ilgilenmeyeceğini çabucak öğreniyordum.

“Bakın,” dedim arka koltuğun önünde yattığım yerden. “Bir hata yapıyorsunuz.”

Çizmesiyle sırtıma basan kel kafalı adama bakabilmek için yan dönmeye çalıştım.

“Kapa çeneni, piç,” dedi bana bakmadan.

“Sadece şunu söylüyorum,” dedim. “Ben kimsenin ilgileneyeceği türde biri değilim. Size karşı bir kavgam yok. Kim olduğumu sanıyorsunuz, çete üyesi falan mı? Polis mi? Ben sadece bir öğretmenim.”

Ön tarafta oturan kumral karşılık verdi. “Ben bütün öğretmenlerimden nefret ederdim. Dizkapağından vurmam içiⁿ Öğretmen olman yeter.”

“Özür dilerim, bir sürü baş belası öğretmen olduğumu yorum ama size anlatmaya çalıştığım, benim..

Kd kafalı olan iç çekti, ceketini açtı ve muhtemelen dünyanın en büyüğü olmayan ama durduğum yerden top gibi görünen bir tabanca çıkarıp kafama

doğrulttu.

“Seni bu arabada vurmam gerekirse, soktuğumun döşemeleri kan, kemik ve beyin parçalarıyla dolacağı için patronum bana çok kızar ama ona sana söyleneni yapıp da çenenin kapamadığını açıkladığımda eminim anlayış gösterir.”

Hemen sustum.

Bunun Vince Fleming’i soruşturmamla bir ilgisi olduğunu anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yoktu. Belki de bardaki o iki adamdan biri telefon açmıştı. Belki de barmen ben daha oraya gitmeden önce kaportacıyı aramıştı. Sonra da biri Vince Fleming’i neden aradığımı öğrenmek için bu iki sersemi peşime takmıştı.

Ancak kimse soru filan sormuyordu.

Belki de umursamıyorlardı. Belki de sormuş olmam yeter-İiydi. Vince*i soruşturursan kendini uir SUV’un arkasında bulurdun ve bir daha seni gören olmazdı.

Bir çıkış yolu düşünmeye başladım. Dev gibi üç adama karşı tek başımaydım. Göbeklerine bakılırsa belki Milford’un en formda haydutları sayılmazlardı ama silahlıyken formun ne önemi vardı ki? Birinin silahı varsa diğer ikisinin de silah taşıdığını varsaymak mantıksız değildi. Kel kafalının silahım elinden kapabilir, onu vurabilir, kapıyı açıp hareket halindeki bir araçtan atlayabilir miydim?

Asla mümkün değildi.

Silah hala adamın elindeydi ve dizinin üzerinde duruyordu. Diğer bacağı da üzerimdeydi. Kumral ve şoför bambaşka konularda sohbet ediyor, önceki gece oynanan bir maçı tartışıyor.

“Bu da ne be?” dedi kumral olan.

“Bir CD,” dedi sürücü.

“CD olduğunu görebiliyorum, salak. Ne CDsi olduğu^ soruyorum. Onu sakın takma.”

“Ever, rakıyorum.”

Konsoldaki CD çaların tipik vınlamasını duydum.

“Sana inanamıyorum,” dedi kumral olan.

“Ne?” dedi arka koltuktaki kel.

Kimse bir şey söyleyemeden müzik başladı ve enstrümantal girişin ardından sözler duyuldu: “Neden kuşlar görünür her seferinde sen yakındayken...”

“Has’tır,” dedi kel olan. “Bu soktuğumun Carpentem mı?”

“Hey,” dedi sürücü. “Kesin sesinizi. Ben bununla bu-yudum.

“Tanrım,” dedi kumral. “Şu şarkı söyleyen kaltak, hiçbir şey yemeyen o değil miydi?”

“Evet,” dedi sürücü. “Anoreksi hastalığı var.”

“Öyle insanların,” dedi kel olan, “hamburger filan yemeleri lazım.”

Yetmişlerin popüler bir müzik grubunu tartışan üç adam beni bir yere götürüp öldürmeyi mi planlıyordu yani? Arabanın içindeki ruh halinin biraz daha kasvetli olması gerekmez miydi? Bir an için cesaret buldum. Ve sonra *Ucuz Romandan* bir sahne aklıma geldi: SamueJ L. Jackson ve John Travolta bir eve girip cinayet işlemeyen birkaç dakika Önce, Paris'te Bij Mac*e ne dendiğini tartışıyorlardı. Bu adamların öyle bir um bile yoktu. Aslında bir-ikisinden iğrenç ter kokulan geliyordu *Böyle mi bitecek*, diye düşündüm. *Bir SUV'un arka koluğunda mı? Bir dakika önce bir donut dükkanında kahve rçefti*

kaybolan karını ve kızını bulmaya çalkıyorsun, bir dakika sonra bir yabancının silahının namlusunun ucunda, duyabileceğin son siklerin “Sana yakın olmayı özlüyorlar,” mı olacağını merak ediyorsun.

Birkaç kavşaktan döndük, bir demiryolunu geçtik ve sonra SUV'un bir kıyıya yönelmişiz gibi hafifçe eğildiğini hissettim.

Sonra araba yavaşladı, aniden sağa döndü, sekerek bir kaldırıma çıktı ve durdu. Pencerelelerden baktığımda gördüğüm şey çoğunlukla gökyüzüydü ama bir evin ucunu da görüyordum. Sürücü kontağı kapadığında martıları duydum.

“Pekala,” dedi kel adam bana bakarak. “Şimdi uslu olacaksın. Arabadan ineceğiz, yukarı çıkacağız ve bir eve gireceğiz. Kaçmaya, yardım istemeye veya aptalca başka bir şey yapmaya kalkışırsan canını yakarım. Anladın mı?”

“Evet,” dedim.

Kumral ve şoför çoktan inmişti. Kel adam kapısını açtı, indi ve ben de önce arka koltuğa tırmandım, sonra da kenara kadar kayarak indim.

iki kumsal evinin arasındaki bir araba yoluna park etmiştik. Doğu Broadway'de olduğumuzu tahmin ediyordum. Burada evler birbirine çok yakın olurdu ve evlerin arasından güneye baktığımda kumsalı ve Long Island Sound'u görebiliyordum. Charles Adasını gördüğümde, nerede olduğumuzdan daha da emin oldum.

Kel olan bana ikinci kattaki açık sarı bir eve uzanan merdiveni çıkmamı işaret etti. Birinci katın büyük bölümü garajdı. Kumral ve şoför önden gidiyor, kel olanla birlikte ben de arkadan takip ediyorduk. Basamaklarda kumlar vardı ve ayaklarımızın altında hafifçe çıtırdıyorlardı.

Merdivenin tepesine ulaştığımızda şoför bir kapıyı açtı ve hepimiz onun önünden içeri girdik. Okyanusa ve kumların üzerine uzanmış bir verandaya bakan cam sürgü kapılı büyük bir salondaydık. Kapının iç tarafında birkaç koltuk ve bir lu-nepeyle üzerindeki romanların ağırlığından sarkmış bir kitap rafı vardı ve salona biraz daha girildiğinde, arka duvar boyunca ca uzanmış bir masayla bir mutfak dikkati çekiyordu.

Sırtı bana dönük başka bir i riyan adam, bir elinde ıspatula, diğerinde bir tavayla ocağın başında duruyordu.

“İşte getirdik,” dedi kel olan.

Adam hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı.

“Biz arabadayız,” dedi kel olan ve kumralla sürücüye peşinden gelmelerini işaret etti. Üçü birlikte dışarı çıktı ve basamaklarda uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Salonun ortasında dikiliyordum. Normalde cam kapılardan manzaraya bakmak için döner, belki verandaya çıkar ve deniz havasını içime çekerdim ama bunun yerine sadece adamın sırtına bakıyordum.

“Yumurta ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. “Kızarmış, çırpılmış, rafadan, nasıl istersen.

“Hayır, ama yine de teşekkürler,” dedim.

“Ben biraz geç kalkarım. Bazen kahvaltımı hazırlayana kadar öğle olur,” dedi. Bir dolaba uzanıp tabak alarak omletim içine aktardı, daha önce pişirdiği belli olan ve bir kağıt havlu üzerinde bekleyen sosislerini ekledi ve çekmeceyi açarak bir çatalla et bıçağı aldı.

Dönüp masaya yürüdü, bir sandalye çekti ve oturdu.

Benim yaşlarımdaydı ama sanırım benden biraz daha yıpranmış görünüyordu. Yüzü çiçek bozuğuydu, sağ gözünün vtferinde iki santim uzunluğunda bir yara izi vardı ve bir zamanlar siyah olan saçları şimdi beyazlarla dolmuştu. Siyah bir tişört giymiş, belini siyah kotunun içine sokmuştu ve sağ kolunun üst kısmında bir dövmenin ucunu görüyordum ama ne olduğunu anlayabileceğim kadar açık değildi. Karnı tişörtünü zorluyordu ve sandalyeye çökerken nefesini üfledi.

Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Temkinli bir tavırla yaklaşarak oturdum. Bir ketçap şişesini ters çevirerek kocaman bir tutamın yumurtalarla sosislerin yanına düşmesini bekledi. Önünde bir kupa kahve duruyordu. Ona uzanırken “Kahve?” diye sordu.

“Hayır...” diye cevap verdim. “Ben donut dükkanında içmiştim.”

“İşyerimin yakınındaki mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Orası pek iyi değildir,” dedi.

“Hayır, değil. Yarısını döktüm ” dedim.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu ağzına iri bir lokma yumurta tıkarken.

“Hayır,” dedim.

“Ama etrafta beni soruyormuşsun. Önce Mike’ya, sonra benim işyeri mde.”

“Evet,” dedim. “Niyetim sizi tedirgin etmek değildi,

“Niyet” diye tekrarladı. Vince Fleming adıyla tanıdığım idam çatalını sosislerden birine saplayarak et bıçağıyla bir parça ke*ü ve ağzına attı. “Eh, tanımadığım insanlar etrafta beni sormaya başlayınca bu endişe yaratabilir.”

“Sanırım bunu tam olarak tahmin edemedim.” “Yaptığım işin türü düşünülürse, bazen sıradışı işleri **olan** insanlarla karşılaşabiliyorum.” labıı, dedim.

“Dolayısıyla insanlar etrafta beni sormaya başlayınca, kcn-dimi daha avantajlı hissettiğim bir yerde görüşmeyi tercih ediyorum.”

“Sanırım öyle,” dedim.

“Eh, söyle bakalım, ne sicimsin sen?”

“Terry Archer. Karımı tanıyorsunuz.”

“Karını tanıyorum,” dedi “eee, ne olmuş?” der gibi. “Artık değil ama uzun zaman önce...”

Fleming sosisinden bir lokma daha alırken bana çatık kaşlarla baktı. “Ne bu be? Karınla filan mı takılmışım? Bak, karını mutlu edemiyorsan ve istediğini elde etmek için bana geliyorsa bu benim hatam değil.”

“Öyle bir şey değil,” dedim. “Karımın adı Cynthia. Siz onu Cynthia Bigge adıyla tanıyordunuz.”

Aniden donup kaldı. “Ah! Lanet olsun! Dostum, bu çok uzun zaman önceydi.”

“Yirmi beş yıl,” dedim.

“Uğramak için çok gecikmişsin sen yahu,” dedi Vince Fleming.

“Son zamanlarda bazı gelişmeler oldu,” dedim. “O gece olanları hatırladığınızı tahmin ediyorum.”

“Evet. Bütün ailesi ortadan kaybolmuştu.”

“Doğru. Cynthia’nın annesi ve ağabeyinin cesetlerini yen¹ buldular.”

“Todd’un mu?”

“Evet.**

“Todd’u tanırdım.”

“Öyle mi?”

Vince Fleming omuz silkti. “Biraz. Yani aynı okula gidiyorduk. İyi çocuktu.”

Ketçaplı yumurtalarından biraz daha aldı.

“Onları nerede bulduklarını merak etmiyor musunuz?” diye sordum.

“Bana söyleyeceğini tahmin ediyorum,” dedi.

“Cynthia’nın annesinin arabasında -sarı bir Ford Escort-Massachusetts teki bir taşocağı gölünün dibindeydiler.”

“Hadi be!”

“Aynen,” dedim başımla onaylayarak.

“Uzun süredir orada olmalılar,” dedi Vince. “Ve hala kim olduklarını anlayabildiler mi yani?”

“DNA,” dedim.

Vince hayranlıkla başını iki yana salladı. “Lanet olasıca DNA. Onsuz ne yapardık?” Sosislerden birini bitirdi.

*Ve Cynthia’nın teyzesi öldürüldü,” dedim.

Vince gözlerini kıstı. “Sanırım Cynthia ondan söz etmişti. Adı Bess miydi?”

«T' t) i j .

less, dedim.

“Evet. Nasıl oldu?”

Biri mutfakta onu bıçaklamış.”

“Hım” dedi Vince. “Bütün bunları bana anlatmanın bir nedeni var mı?”

“Cynthia kayıp,” dedim. “Kaçtı. Kızımızla birlikte. Grace adında bir kızımız var. Sekiz yaşında.”

yOK kötü.

“Cynthia’nın sizi aramaya gelmiş olabileceğini düşündüm. O gece olanlarla ilgili bazı cevaplar bulmaya çalışıyor vc si* bazılarını biliyor olabilirsiniz.”

“Ben nereden bileyim ki?”

“Bilmiyorum. Ama o gece Cynthia’yı ailesi dışında gören son kişi muhtemelen sizsiniz. Ve Cynthia’yı eve getirmeden önce babasıyla karşılaşmışsınız.”

Nereden geldiğini anlamadım.

Vince Fleming bir eliyle masanın üzerinden uzandı, sol eliyle sağ bileğimi kavrayarak beni masanın üzerinden kendisine çekti ve diğer eli az önce sosisini kestiği et bıçağını kaptı. Bıçak uzun ve hızlı bir kavis çizerek masaya doğru geldi ve ortaparmağımla yüzükparmağımın arasından ahşap masaya saplandı.

“Tanrım!” diye bağırdım.

Vince’in eli bileğimi bir mengene gibi kavrayarak masaya mıhlamıştı. “İma ettiğin şeyden hiç hoşlanmadım,” dedi.

O kadar hızlı nefes alıyordum ki cevap veremedim. Gerçekten elimi delmediğine kendimi inandırmaya çalışarak bıçağa bakıp duruyordum.

“Sana bir sorum var” dedi Vince çok sakinçe. Bıçağı saplandığı yerde bırakmıştı ama bileğimi hala tutuyordu. “Bem soruşturan başka bir adam daha varmış. Ondan haberin var mı senin?”

“Ne adamı?” dedim.

“Ellilerinde, kısa boylu, özel dedektif olabilir. Setlin ka açık davranmadan etrafta soruşturuyormuş.”

“Abagnall adında bir adam olabilir,” dedim. “Dentn*¹ Abagnall.”

o t\ n

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Onu Cynthia kiralamıştı. Yani ikimiz.”

“Bana ulaşmak için mi?”

“Hayır. Yani tam olarak değil. Onu Cynthia’nın ailesini bulmak için tutmuştuk. En azından onlara ne olduğunu öğrenmek için.”

“Bu beni soruşturmak anlamına mı geliyordu?”

Zorlukla yutkundum. “Sizi incelemesinin yararlı olacağını söylemişti.”

“öyle mi? Benim hakkımda ne bulmuş ki?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Yani herhangi bir şey bulduysa bile ne olduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen de öğrenemeyeceğiz.” “O neden?” diye sordu Vince Fleming.

Ya bilmiyordu ya da çok iyi bir poker yüzü vardı.

“Öldü,” dedim. “O da öldürüldü. Stamford’daki bir otoparkta. Bunun da Tess’in cinayetiyle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Ve çocuklar beni soruşturan bir polis olduğunu da söylediler. Siyah bir sürtük, kısa boylu, şişman.”

“Wedmore,” dedim. “Bütün bunları o araştırıyor.”

“Hım,” dedi Vince bileğimi bırakıp bıçağını masadan alırken. “Hepsi çok ilginç ama açıkçası s..imde değil.”

“Yani karımı görmediniz mi?” diye sordum. “Sizinle konuşmak için buraya veya İşyerinize gelmedi mi?”

“Hayır,” dedi düz bir sesle. Ve meydan okuyan bir tavırla gözlerimin içine dik dik baktı.

Bakışlarımı kaçırmadım. “Umarım bana gerçeği söylüyor-sunuzdur, Bay Fleming. Çünkü onu ve kızımı güvenli bir şekilde eve geri götürmek için her şeyi yaparım.”

Sandalyesinden kalkıp yürüyerek yanıma geldi. “Bunu bir tehdit olarak mı algılamalıyım?”

“Sadece... konu aile olduğunda, benim gibi insanlar dahi, sizin sahip olduğunuzun yarısı kadar bile nüfuza sahip olmayan insanlar dahi, yapmaları gerekeni yaparlar demeye çalışı-

vorum.”

*

Saçlarımı yakalayıp başımı arkaya yatırdı ve yüzünü bc* nimkine yaklaştırdı. Nefesi sosis ve ketçap kokuyordu.

“Dinle beni, bok surat, senin kiminle konuştuğundan berin var mı? Seni buraya getiren adamlar. Neler yapabilecek* lerinden haberin var mı? Kendini bir kazığın ucunda buluverirsin. Bir tekneden seni okyanusa atıverirler. Sen...”

Dışarıda, merdivenin dibinde, beni getiren adamlardan birinin bağırdığını duydum.

“Hey, oraya girme.”

Bir kadın sesi bağırarak cevap verdi. “S..tirin gidin be!” Sonra merdivende ayak sesleri duyuldu.

Vince’in yüzüne baktığım için kapıyı göremiyordum ama açıldığını duydum ve tanıdık ses tekrar çınladı: “Hey, Vince, annemi gördün mü çünkü...”

Sonra Vince Fleming’in bir adamın saçlarını tuttuğunu görünce sustu.

“Burada meşgulüm,” dedi Vince Fleming. “Ve annenin nerede olduğunu bilmiyorum. Alışveriş merkezine bak.” “Tanrım, Vince, sen öğretmenime ne yaptığını sanıyorsun?” dedi ses.

Vince’in etli parmakları saçlarımı kavramış olmasına rağmen başımı kadını görece kadar çevirebildim ve karşımda Jane Scavullo’yu buldum.



ğretmenin mi? dedi Vince saçlarım» bırakmadan. “Ne öğretmeni be?”

“Yaratıcı yazarlık dersi öğretmenim,” dedi Jane. “Eğer öğretmenlerimi pataklamaya niyediysen bunu gerçekten hak eden başkaları var. Bu Bay Archer. Aralarmda en az sersemi o.” Bize yaklaştı. “Selam, Bay Archer.”

“Selam, Jane,” dedim.

“Ne zaman geri döneceksiniz?” diye sordu. “Sizin yerinize getirdikleri şu adam tam bir aptal. Herkes dersi asıyor. Şu kekeleyen kadından bile daha kötü. Kimse yoklama yapıp yapmadığına bile aldırıyor. Dişlerinin arasına sürekli bir şeyler sıkışıyor ve parmağıyla çıkarmaya çalışıyor, fark etmeyecekmişiz gibi hızlı yapıyor ama kimseyi kandı ramıyor.” Okul dışındayken Jane in benimle konuşmaktan o kadar utanmadığını fark ettim.

Sonra doğal bir tavırla Vince e döndü. “Mesele ne?”

“Sen gidip işine baksana, Jane,” dedi Vince.

“Annemi gördün mü?”

“Alışveriş merkezini dene dedim. Belki de garajdadır. Neden?”

“Para lazım.”

“Ne için?”

“Bir şeyler.”

“Nasıl bir şeyler?”

“Bir şeyler işte.”

“Ne kadar?”

Jane Scavullo omuz silkti. “Kırk?”

Vince Fleming saçlarını bırakıp arka cebinden cüzdanını çıkardı, iki tane yirmilik banknot çekti ve Jane’e verdi.

“Bu o adam mı?” diye sordu. “Hani bana söz ettiğin? Hikayelerini beğenen?”

Jane başıyla onayladı. O kadar rahattı ki Vince’in başkalarına da bu şekilde davrandığını daha önce de görmüş olduğu belliydi. Bu kez tek fark, karşısındaki adamın öğretmenlerinden biri olmasıydı. “Evet. Onu neden benzetiyorsun?” “Bak, hayatım, seni buna gerçekten bulaşmamam ” “Karımı bulmaya çalışıyorum,” dedim. “Kızımınla birlikte ve onlar için çok endişeleniyorum. Bab... Vince’in bana yardım edebileceğini düşündüm.”

“O benim babam değil,” dedi Jane. “Annemle bir süredir birlikteler sadece.” Vince’e döndü. “Babam olmadığım söylerken hakaret etmek istemedim. Çünkü sen iyisin.” Tekrar bana döndü. “Bana yumurta hazırlayan adamla ilgili hikayeyi hant’ lıyor musunuz?”

Düşünmem gerekti. “Evet,” dedim. “Hatırlıyorum,* “Biraz Vince’e dayanarak yazmıştım. O iyi biridir.’ lerindeki ironiye gülümsedi. “Şey, bana karşı. Eh, karını*¹”

çocuğunuzu bulmaya çalışıyorsanız Vince neden size bu^ kızmış?”

“Hayatım,” dedi Vince.

Jane doğruca Vince e yaklaştı ve yüzüne konuştu. “Ona iyi davran, yoksa işim biter. Onunki gerçekten düzgün notlar alabildiğim tek ders. Karısını bulmak için yardım istiyorsa bence ona yardım et. Çünkü karısını bulana

kadar okula dönmeyecekse, o zamana kadar her gün parmağıyla dişlerini karıştıran şu serseme katlanmak zorunda kalacağım ve bu da eğitimim açısından hiç iyi değil. Kusmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Vince bir kolunu Jane’in beline doladı ve onu kapıya götürdü. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama tekrar merdivenden inmeden önce Jane bana seslendi. “Görüşürüz, Bay Archer.”

“Hoşçakal, Jane,” dedim. Kapı kapandı, uzaklaşan ayak seslerini duyamadım.

Vince masaya geri döndüğünde, duruşundaki tehditkarlık

büyük ölçüde kaybolmuştu. Tekrar yerine oturdu. Biraz aptalca baktı ve bir şey söylemedi.

“O iyi bir çocuk,” dedim.

Vince başıyla onayladı. “Evet, öyledir. Annesi, o ve ben birlikte yaşıyoruz. Annesi biraz kaçıktır ama Jane... O çok tatlıdır. Hayatında biraz, nasıl diyorsunuz, dengeye ihtiyacı vardı. Ben hiç çocuk yetiştirmedim ve bazen onu kendi kızım gibi görüyorum.”

“Sizinle birlikte yaşamak ona iyi gelmiş gibi görünüyor,” dedim.

“Hah, beni parmağında oynatıyor,” dedi ve sırıttı. “Senden söz etmişti. Bana ismini söylediğinde bağlanuyı kuramadım ama sürekli Bay Archer şöyle, Bay Archer böyle diye anlatıp duruyor.”

“Gerçekten mi?” dedim.

“Onu teşvik ettiğini söylüyor,” dedi Vince. “Yazılar^ ilgili.”

“Bence çok yetenekli.”

Vince kitap raflarını işaret etti. “Ben çok okurum. iyi eğitilmiş olduğum söylenemez ama kitap okumayı sev«.

rim. Özellikle de tarih ve biyografi. Bazen macera kitapları, Oturup bürün bir kitabı yazabilen insanlara hayranlık duyuyorum. Dolayısıyla Jane, onun bir yazar olabileceğini düşündüğünü söylediğinde bu bana çok ilginç geldi.”

“Kendi tarzı var,” dedim.

“Ha?”

“Hani bazı yazarları okuduğunuzda, kapakta isimlerini gömmesiniz bile o olduğunu bilirsiniz ya?”

“Evet.”

“Bu tarzdır. Bence Jane’in tarzı var.”

Vince başıyla onayladı. “Dinle,” dedi. “Olanlarla ilgili* “Bu konuda endişelenmeyin,” dedim yutkunabilmek için ağızındaki salyayı temizlerken.

“İnsanların seninle ilgili sorular sorması, seni bulmaya çalışması, benim gibi biri için biraz sinir bozucu olabiliyor,” dedi.

“Benim gibi biri derken ne demek istiyorsunuz?” diye sordum parmaklarımla saçlarımı düzeltmeye çalışırken.

“Şey, şöyle açıklayayım,” dedi Vince. “Ben bir yaratıcı yazarlık öğretmeni değilim. Kendi alanınızda benim yaptığım türde şeyler yapmak zorunda kaldığınızı sanmıyorum.” “SUV’larda birilerini göndererek sokaktan insanları toplamak gibi mi?” dedim.

“Aynen,” dedi Vince. “Öyle şeyler.” Duraksadı. “Kahve içer misin?”

“Teşekkürler,” dedim. “İyi olur.”

Tezgaha yaklaştı, kahve makinesinden bana bir fincan doldurdu ve masaya geri döndü. “Senin, şu dedektifin ve polisin etrafta beni sormanızdan dolayı hala biraz endişeliyim,” dedi.

“Saçlarım çekilmeden veya parmaklarımla arasına bıçak saplanmadan sana karşı açık olabilir miyim?”

Vince bakışlarını benden ayırmadan başıyla yavaşça onayladı.

“0 gece Cynthia’yla birlikteydiniz. Babası ikinizi buldu ve onu eve götürdü. On iki saatten kısa bir süre sonra Cynthia uyandığında aileden geri kalan tek kişi oydu. Daha önce anlatmaya çalıştığım gibi, Cynthia’nın dışında ailesinden birini hayatta gören son kişi şendin. Senin Cynthia’nın babası Clay-ton Bigge ile kavga edip etmediğinden emin değilim ama en azından tuhaf bir durum olmalı, babası sizi buluyor ve onu alıp eve götürüyor.” Duraksadım. “Ama polisin o zaman bütün bunları seninle konuştuğundan eminim.”

«P y)

hvet.

“Onlara ne anlattın?”

“Hiçbir şey.”

“Nasıl yani?”

“Aynen dediğim gibi. Onlara hiçbir şey anlatmadım. Bu, babamdan -huzur içinde yatsın- öğrendiğim tek şeydi. Polislerin sorularını asla cevaplama. Yüzde yüz masum olsan bile. Polislerle konuştuktan sonra kimsenin durumu daha iyiye gitmez.”

“Ama olanları anlamalarına yardım edebilirdin.”

“Beni ilgilendirmezdi.”

“Peki, polis bu yüzden senin olayla bir ilgin olduğun^ daha fazla şüphelenmedi mi? Konuşmayı reddettiğin içû>”

“Belki. Ama insanı şüpheyile mahkum edemezler: Kanı* ta ihtiyaçları vardır. Ve ellerinde kanıt filan yoktu. Obaydı, muhtemelen şimdi burada oturmuş seninle sohbet ediyor olamazdım .”

Kahvemi yudumladım. “Vay canına,” dedim. “Bu mükemmel.” Gerçekten öyleydi.

“Teşekkürler,” dedi Vince. “Şimdi, ben de *saçlarım, çekilmeden* sana karşı dürüst olabilir miyim?” Sırttı.

“Senin bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Cynthiaya yardım edemediğim için. Çünkü o... Burada seni gücendirmek istemem, sonuçta kocasısın,”

ur' i - * i «

oorun değil.

“O çok, çok tatlı bir kızdı. O yaştaki bütün çocuklar gibi biraz dengesizdi ama benimle kıyaslanamazdı bile. Dahaoza-mandan benim polisle başım dertteydi. Sanırım bir dönem yaramaz çocuğa karşı çekim duydu. Seninle tanışmadan önce.’ Bunu öyle bir tavırla söylemişti ki sanki Cynthianın benimle attan inip eşeğe bindiğini düşünüyordu. “Lütfen gücenme.

"Gücenmedim.”

“Tatlı bir çocuktu ve başına gelenler beni gerçekten çok üzdü. Tanrım, düşünsene, bir sabah kalkıyorsun ve lanet obaca ailen ortada yok. Keşke onun için bir şeyler yapabiheydim. Ama babam bana öyle bir piliçten uzaklaşmam gerektiğini söyledi. *O rür sorunlara ihtiyacın yok, dedi. Polisler zaten*

*bıkıyor, geçmişin belli, benim gibi bir baban var, daha fazlasına ihtiyacın yok. Bütün ailesi muhtemelen Öldürülmüş bir kız senin hayatını sona erdirir**

“Sanırım bunu anlayabiliyorum.” Kelimelerimi çok dikkatle seçerek konuştum. “Baban, o iyi durumdaydı değil mi?”

“Para açısından mı?”

“Evet.”

“Evet. Kendi adına iyiydi. Devam ettiği sürece. Öldürülmeden önce.”

“Bununla ilgili bir şeyler duymuştum,” dedim.

“Başka neler duydun?”

“Bunu yapan kişilerin hak ettiklerini bulduklarını.”

Vince dudaklarını büzerek gülümsedi.

“Aynen öyle oldu.” Şimdiye dönerek sordu. “Parayla ilgili demek istediğin ne?”

“Sence baban, kendini içinde bulduğu durumdan dolayı Cynthiaya acımış olabilir mi? Eğitimine, üniversiteye gitmesine yardım etmesine neden olacak kadar?”

“Ha?”

“Sadece soruyorum. Sence olaylardan bir şekilde senin sorumlu olduğunu, ailesinin ortadan kaybolmasıyla bir ilgin olduğunu düşünerek, okul masraflarını karşılamak adına Cynthia’nın teyzesi Tess Berman’a isimsiz şekilde para vermiş olabilir mi?”

Vince bana aklımı kaybetmişim gibi bakrı. “Sen öğretmen olduğunu mu söylemiştin? Devlet okullarında bu kadar aptal insanbra mı öğretmenlik yaptırıyorlar?”

“Sadece hayır diyebilirdin.”

“Hayır.”

“Çünkü,” dedim ve bu bilgiyi paylaşmak konusunda bir^ tereddüt ettim ama insanın bazen sezgilerini dinlemesi ;»crtk. tiğini biliyordum, “biri bunu yapmış.”

“Ciddi misin sen?” dedi Vince. “Biri eğitimi için teyzesine para mı vermiş?”

“Aynen Öyle.”

“Ve bunu kimse bilmemiş mi?”

“Aynen öyle.”

“Hım, bu tuhaf,” dedi. “Ve şu teyze... Onun öldüğünü mü söylemiştin?”

“Aynen öyle.”

Vince Fleming sandalyesinde arkasına yaslanarak biran tavana baktı, öne geldi ve dirseklerini masaya dayadı. Uzun bir iç çekti.

“Bak, sana bir şey söyleyeyim,” dedi. “Ama polislere sakın söylemeyeceksin çünkü eğer bunu yaparsan, onlara böyle bir şeyi asla söylemediğimi söylerim çünkü bana karşı kullanmanın bir yolunu bulabilirler. Orospu çocukları lamam.

“Belki bunu onlara söyleyebilirdim ve bana bir zararı olmazdı ama riski göze alamazdım. Cynthia'ya bir yararı oisi bile, o zaman nerede olduğumu itiraf edemezdim. Sanırını bir noktada polisler Cynthia'nın kendi ailesinin ölümüyle bir ilgisi olduğunu bile düşündü, bunu asla yapamayacağını ben bilsem bile. Olayın içine çekilmek istemiyordum.”

Ağzım kurudu. “Şu anda bana söyleyebileceğin ne vara sana minnettar kalırım.”

“O gece,” dedi bir an için gözlerini kapayarak, n zam*¹¹¹ zihninde canlandırmaya çalışıyor gibiydi, “babası bizi arab*

da bulup onu eve götürdükten sonra peşlerinden gittim. Tam olarak izlediğimi söyleyemem ama sanırım başının ne kadar dertte olduğunu anlamaya çalışıyor, babasının ona bağırıp çağırmadığını belki görebileceğimi düşünüyordum. Ama çok geride olduğum için çok fazla şey göremedim.”

Sessizce dinliyordum.

“Evin önüne yanaştıklarını ve birlikte eve girdiklerini gördüm. Yürürken biraz sendeliyordu. Çok içmişti, ikimiz de çok içmiştik. Ama ben içkiye

alışkındım.”

Sırıttı.

“Alkole çok küçükken başlamıştım.”

Vincein önemli bir şeye yaklaştığını hissedebiliyordum ve kendi aptalca yorumlarımla yavaşlatmak istemiyordum.

“Her neyse,” diye devam etti. “Ailesiyle kapıştıktan sonra belki tekrar dışarı çıkar diye düşünerek arabayı kenara çektim. Belki o öfkeyle dışarı fırlayabilirdi ve bu olursa ben de gidip onu alırdım. Öyle bir şey olmadı. Bir süre sonra, başka bir araba yanımdan geçti ve biri bina numaralarını okumaya çalışıyormuş gibi yavaşladı.”

“Hım.”

“Pek dikkat etmedim ama sonra sokağın ucuna ulaştığında [jeti döndü ve Cynthia’nın evinden birkaç bina aşağıda, sokağın karşı tarafına park etti.”

“İçindeki kişiyi görebildin mi? Ne tür bir arabaydı?”

“Bir AMC filandı sanırım. Bir Ambassador veya Rebel filan. Maviydi galiba. Arabada bir kişi var gibi görünüyordu. Kim olduğunu göremiyordum ama bana bir kadın gibi gelmişti. Nedenini sorma, sadece öyle hissettim ”

“Evin Önüne park eden bir kadın. Evi mi izliyordu?”

“Öyle görünüyordu. Arabada Connecticut plakası olmadığını da hatırlıyorum. O zamanlar turuncu tonlarında ohn New York plakasıydı sanırım. Ama sonuçta onlardan ortalıkta bir sürü var.”

“Araba orada ne kadar kaldı?”

“Şey, bir süre sonra... Fazla uzun değil. Bayan Biggnt ağabeyi, Todd?”

Başımla onayladım.

“İkisi dışarı çıktı ve annesinin arabasına binerek uzaklaştılar. Sarı bir Ford’du.”

“Sadece ikisi mi? Babası Clayton onlarla birlikte değil miydi?”

“Hayır. Sadece annesi ve Todd. Todd yolcu tarafına bindi, sanırım henüz ehliyeti yoktu ama kesin olarak bilmiyorum. Bit yere gittiler. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Onlar köşeyi döner dönmez, diğer arabanın farları yandı ve onları takip etti.”

“Sen ne yaptın?”

“Sadece oturdum. Başka ne yapabilirdim ki?”

“Ama şu diğer araba, Ambassador ya da her neyse, Cynthia nın annesiyle ağabeyini takip ediyordu.”

Vince bana baktı. “Çok mu hızlı gidiyorum?”

“Hayır, hayır, sadece... Yirmi beş yıl boyuncaCynthianın bundan hiç haberinin olmadığını biliyorum.”

“Şey, benim gördüğüm buydu.”

“Başka bir şey var mı?”

“Sanırım orada kırk beş dakika kadar daha oturdum vetk folup evime dönmeyi düşünüyordum. Aniden evin Ön kap¹⁰ açıldı ve babası Clayton koşarak evden fırlayıp arabasına bin* di, hızla geri çıktı ve yine hızla uzaklaştı.”

Bunları hazmetmeye çalıştım.

“Her neyse, sanırım matematik tamam, değil mi? Cynthia dışında herkes gitmişti. Ben de yaklaştım ve onunla konuşabileceğimi düşünerek kapıyı çaldım. Beş-altı kez gerçekten güçlü bir şekilde yumrukladım ve kimse cevap vermeyince muhtemelen sızmış olduğunu düşündüm. Bu yüzden evime döndüm.” Omuz silkti.

Biri oradaymış, dedim, fcvı izliyormuş.

“Evet. Sadece ben değildim.”

“Ve bundan kimseye söz etmedin mi? Polislere söylemedin. Cynthia ya bile söylemedin?”

“Hayır. Dediğim gibi, polislere anlatmadım. Sence onlara gecenin o saatinde evin önünde oturduğumu söylemem mantıklı olur muydu?”

Aradığım, Cynthia’nın aradığı cevaplar oradaymış; ufuk çizgisinin ötesinde, ulaşılması imkansız bir yerdeymiş gibi pencereden dışarı, sulara, uzaktaki Charles Adası’na baktım.

“Tüm bunları şimdi bana neden anlatıyorsun?” diye sordum.

Eliyle çenesini ovalayıp burnunu çimdikledi. “Lanet olsun, bilmiyorum. Sanırım bunca yd Cyn'i çok yıpratmıştır değil mi?”

Vince’in Cynthia’ları benim kullandığım kısaltmayla balistiğini duyunca suratıma tokat yemiş gibi oldum. “Evet,” dedim. “Çok. Özellikle de son zamanlarda.”

H0 neden ortadan kayboldu?”

“Kavga ettik ve o korktu. Son birkaç haftadır olup bitenler, Plisin ona tamamen güvenmemesi... Kızımız için korkuyor-du* Geçen gece sokakta durup evi izleyen biri vardı. Teyzesi dklı. Tuttuğumuz dedektif öldürüldü.”

“Hım,” dedi Vince. “Gerçekten çok karışık. Keşke yaı^ etmek için yapabileceğim bir şeyler olsaydı ”

Kapı açıldığı anda ikimiz de irkildik. Birinin merdivenin çıktığını duymamıştık.

Gelen yine Jane’di.

“Ulu Tanrım, Vince, zavallı adama vardım edecek misin.

ermeyecek misin?”

✓

“Sen hangi cehennemdeydin?” diye sordu Vince. “Bizi mi dinliyordun?”

“Bu bir cam kapı,” dedi Jane. “İnsanların dinlemesini iste miyorsan belki de buraya bir banka kasası yaparsan iyi olurⁿ

“Lanet olsun,” dedi.

“Eee, ona yardım edecek misin? Şu anda gerçekten meşgul filan değilsin. Ve ihtiyacın olursa sana yardım edebilecek üç gorilin var.”

Vince yorgun gözlerle bana baktı. “Eh,” dedi. “Sana yardım etmemin bir yolu var mı?”

Jane kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izliyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmediğimden, Vince Fleming’in bana ne şekilde yardım edebileceğini de kes üremiyordum. Saçlarımı köklerinden sökmeye çalışmaktan vazgeçmiş olsa bile ondan hala korku yordum.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Bence bir süre birlikte takılalım ve neler olacağını göre lim ” dedi. Ben hemen karşılık vermeyince ekledi. “Bamgü* venmekte tereddüt ediyorsun değil mi?”

Sanırım bir yalanı hemen fark edebilirdi. “Em,” dedim.

“Bu akıllıca,” dedi.

“Yani ona yardım edecek misin?” diye sordu Jane. Vince başıyla onayladı. Jane bana döndü. “Okula çabuk dönsen iyi olur.” Sonra gitti ve bu kez merdivenden indiğini gerçekten duyduk.

“Bu kız benim ödümü patlatıyor,” dedi Vince.

O anda eve gidip Cynthia'mn veya başka birinin arayıp aramadığını kontrol etmekten daha akıllıca bir şey düşünemiyordum. Bana ulaşmaya çalıştıysa, evde bulamayınca muhtemelen cep telefonumu denerdi ama kendimi biraz çaresiz hissediyordum.

Vince Fleming, SUV'la adamlarını göndermişti ve beni kendi aracıyla - saldırgan görünümlü bir Dodge Ram kamyonetti- arabama götürmeyi teklif etmişti. Evim, donut dükkanına gitmeden ve sonra da kaçırılmadan önce arabamı bıraktığım garajdan çok uzak değildi. Vince'e Cynthia'nın gelip gelmediğini veya bir mesaj bırakıp bırakmadığını görmek için eve uğramamızda sakınca olup olmadığını sordum. "Tabii," dedi kaldırımdaki kamyonetine binerken. "Milford'da yaşadığım sürece hep bu evlerden birine sahip olmayı düşlemiştim," dedim.

"Ben hep buralarda yaşadım," dedi Vince. "Sen?"

"Ben buralı değilim."

"Çocukken bazen deniz çekildiğinde Charles Adası na)¹¹ rürdük. Ama sonra deniz tekrar yükselene kadar geri dönecek zaman kalmazdı. Her zaman eğlenceliydi."

Yeni arkadaşım beni biraz endişelendiriyordu. Vince en açık tabiriyle bir suçluydu. Bir suç organizasyonunu yönetiyordu. Ne kadar büyük veya küçük olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak Vince'in sinirini bozan kişileri sokaktan toplamak için üç adamı çalıştırmaya yetecek kadar büyük olduğu belliydi.

Ya Jane Scavullo içeri girmeseydi? Ya Vince*! benim iyi biri olduğuma ikna etmeseydi? Ya Vince benim bir tehdit oluşturduğuma inanmaya devam etseydi? Olaylar nasıl gelişirdi?

Bir aptal gibi sormaya karar verdim.

"Diyelim ki Jane o anda içeri girmedi," dedim. "Bana ne olurdu?"

Sol dirseğini pencereye dayamış, sağ eliyle direksiyonu tutan Vince bana baktı. “Bu sorunun cevabım gerçekten merak ediyor musun?”

Vazgeçtim. Zihnim başka bir yönde ilerlemeye, Vince Fleming'in amacını sorgulamaya başlamıştı bile. Bana Jane bunu yapmasını istediği için mi yardım ediyordu, yoksa Cynthia için gerçekten endişeleniyor muydu? İkisinden de biraz var mıydı? Yoksa Jane'in söylediğini yaparak beni gözünün önünde tutabileceğine mi karar vermişti?

O gece Cynthia'nın evinin önünde beklerken gördükleriyle ilgili anlattıkları doğru muydu? Eğer değilse anlatmasının ne amacı olabilirdi?

İnanma eğilimindeydim.

Vince'e adresimizi tarif ettim ve ileride görünen evimizi işaret ettim. Ama hiç yavaşlamadan yola devam ederek evin önünden geçti.

Hayır, olamaz! Başım dertteydi. Anlaşılan öldürüleceğe bir yere götürülüyordum.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Ne yapıyorsun?”

Sünici

“Evinin önünde polisler var,” dedi. “Bir sivil araba.” kapısının dışındaki aşırı büyük aynaya baktım ve evin karşısında park etmiş arabayı gördüm.

“Bu muhtemelen Wedmore,” dedim.

“Mahallenin etrafından tur atacağız ve arkadan geleceğiz,” dedi Vince bunu sürekli yapıyormuş gibi.

Ve öyle yaptık. Kamyoneti bir sokak yukarıda bırakıp evlerin arasından yürüyerek arka bahçeden evime yaklaştık.

İçeri girdiğimizde Cynthia'nın dönmüş olabileceğini gösteren bir işaret aradım.

Dönmemiştii.

Vince duvarlardaki resimlere, raflardaki kitaplara bakarak ilk katı dolaştı. Bakışları ayakkabı kutularına takıldı.

“Bunlar da ne?” diye sordu.

“Cynthia’nın. Çocukken oturduğu evden almış. Bir cevap bulacağını umarak sık sık onları karıştırır. Bugün o gittikten sonra ben de aynı şeyi yapıyordum.”

Vince kanepeye oturdu ve eşyaları karıştırdı. “Bunlar bana bir sürü işe yaramaz şey gibi görünüyor,” dedi.

“Evet, şey, şu ana kadar gerçekten öyle oldular,” dedim.

Belki açmış olabilir diye Cynthia’nın cep telefonuna ulaşmayı denedim. Dördüncü çalıştan sonra tam kapayacakken Cynthia cevap verdi. “Alo?”

“Cvn?”

0

«C i t* »

belam, ierry,

“Tanrım, siz iyi misiniz? Neredesiniz?”

“İyiyiz, Terry

“Hayatım, eve dönün. Lütfen eve dönün.”

“Bilmiyorum,” dedi. Arka tarafta gürültüler, bir tür uğultu vardı.

“Neredesiniz?”

“Arabada.”

“Selam, baba!” Grace yolcu koltuğundan sesini duyurabilmek için bağıırıyordu.

“Selam, Grace!” dedim.

“Baban selam diyor,” dedi Cynthia.

“Ne zaman geri döneceksiniz?” diye sordum.

“Bilmediğimi söyledim,” dedi Cynthia. “Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Bıraktığım notta belirtmişim ” Grace’in yanında tekrar başlamak istemiyordu.

“Sizin için endişeleniyorum ve ikinizi de özledim,” dedim.

“Ona selamımı söyle,” diye bağırdı Vince salondan.

“0 kim?” diye sordu Cynthia.

“Vince Fleming ” dedim.

“Ne?”

“Sakın yoldan çıkma.”

“Orada ne işi var?”

“Onu görmeye gittim. Belki onu ziyaret edebileceğin yönünde delice bir fikre kapıldım.”

“Ah! Tanrım,” dedi Cynthia. “Ona... selamımı söyle.”

“0 da selam söylüyor,” dedim Vince e. Hala ayakkabı kutularını karıştırmaya devam ederek salondan homurdandı.

“Yani o... evimizde mi? Şu anda mı?” diye sordu Cynthia.

“Evet. Beni arabama götürüyordu. Uzun hikaye. Geri döndüğünüzde anlatırım. Ayrıca..Bir an tereddüt ettim. “Bana

o geceyle ilgili daha önce kimseye söylemediği başka şeyler 4 anlam/’

“Ne gibi?”

“O gece seni ve babanı eve kadar izlemiş, bir süre evin önünde arabasının içinde oturup kapıyı tekrar çalmak ve nasıl olduğunu sormak için fırsat kollamış. Todd’Ja annenin çi tığını ve sonra da babanın gittiğini görmüş. Aceleyle. Enn önünde bir süre bekleyen ve annenle Todd giderken peşlerine takılan bir araba daha varmış.”

Telefondan yol gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu “Cynthia?”

“Buradayım. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum* “Ben de öyle.”

“Terry, trafik çok yoğun. Telefonu kapatıyorum. Şarj cihazımı almayı unutmuşum ve fazla şarjım kalmadı.” “Yakında eve dönün, Cyn. Sizi seviyorum.” “Hoşçakal,” dedi ve kapattı. Ahizeyi yerine bırakıp salona geri döndüm.

Vince Fleming bana bir gazete kupürü uzattı. Bu, Todtfun diğer basketbol oyuncularıyla birlikte çekilen fotoğrafının bulunduğu kupürdü.

“Bu Todd’a benziyor,” dedi Vince. “Onu hatırlıyorum,^{1*} Kupürü elinden almadan başımla onayladım. Daha önet yüz kez görmüştüm. “Evet. Birlikte katıldığınız dersler filin var mıydı?”

“Belki bir tane. Ama resim tuhaf.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Diğerlerini tanımıyorum. O zamanlar okulumuzdan kim se yokmuş.”

Pek anlamı olmasa da kupürü elinden aldım. SonuçtaTodd veya Cynthia’yla aynı okula gitmemiştim ve sınıf arkadaşlarım tanımıyordum. Bildiğim kadarıyla Cynthia bu resimle hiç o kadar ilgilenmemişti. Ben de sadece şöyle bir göz atmıştım.

“Adı da yanlış,” dedi Vince ve oyuncuların isimlerini üst sıra, orta sıra ve alt sıra olarak soldan sağa listeleyen satırları işaret etti.

Omuz silktim. “Pekala. Gazete isimleri yanlış basmış.” Herkesin ilk adının baş harfiyle ve soyadlarıyla verildiği satırlara baktım. Todd orta sırada soldan İkinciydi. Satırı taradım ve ismi okudum.

J. Sloan.

Bir an için baş harfe ve devammda gelen soyada bakrım. “Vince,” dedim. “J. Sloan adı sana bir şey ifade ediyor mu?” Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Orta sırada soldan ikinci kişinin adına tekrar baktım.

“Hay sıçayım,” dedim.

Vince bana baktı. “Ne oldu?”

“J. Sloan ” dedim. “Jeremy Sloan.”

Vince başını iki yana salladı. “Hala anlamadım.”

“Yemek katındaki adam,” dedim. “Post AVM’deki. Cynthia’nın, ağabeyi olduğunu sandığı adamın adı buvdu.”

36

UX T eden söz ediyorsun sen?” diye sordu Vince.

“Birkaç hafta önce,” dedim. “Cynthia ve JL ^ Grace¹ le birlikte alışveriş merkezine gitmiştik. Cynthia bu adamı gördü ve Todd olduğundan emindi. Todd’un büyüdüğünde, yirmi beş yıl sonra, kesinlikle böyle görüneceğini söylemişti.”

“Adını nasıl öğrendin ki?”

“Cynthia onu otoparka kadar takip etti. Ona Todd diye seslendi ve adam cevap vermedi. Cynthia yanma gidip kız kardeşi olduğunu, onun ağabeyi olduğunu bildiğini söyledi” “Tanrım,” dedi Vince.

“Korkunç bir sahneydi. Adam ağabeyi olduğunu reddetti ve Cynthia delinin tekiymiş gibi davrandı. Aslında CyndiJ gerçekten deli gibi davranıyordu. Bu yüzden adamı kenara çektim, özür diledim ve belki Cynthia ya sürücü belgesini gösterirse, ona düşündüğü kişi olmadığını kanıtlarsa, kendisini rahat bırakabileceğini söyledim.”

“Bunu yaptı mı?”

“Evet. Sürücü belgesini gördüm. New York’luydu. Adı Jeremy Sloandı.”

Vince kupürü benden aidi ve Todd Bigge’in yüzüyle bağlantılı İsme baktı. “Bu çok ilginç, ha?”

“Bunu anlayamıyorum,” dedim. “Hiç mantıklı değil. Neden Todd’un eski bir gazete kupüründeki fotoğrafı farklı bir isimle yayınlansın ki?”

Vince bir an sessiz kaldı. “Bu adam,” dedi sonunda. “Hani alışveriş merkezinde gördüğünüz adam. Herhangi bir şey söyledi mi?”

Düşünmeye çalıştım. “Karımın yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama onun dışında pek bir şey söylemedi.”

“Ya sürücü belgesi?” diye sordu Vince. “Onunla ilgili bir şey hatırlıyor musun?”

“Sadece New York’lu olduğunu,” dedim.

“Orası çok büyük bir eyalet,” dedi Vince. “Port Chester veya White Plains’te yaşayabilir ve soktuğumun Buffalo sundan da olabilir.”

“Bence Young filan gibi bir şeydi.”

“Young mı?”

“Emin değilim. Lanet olsun, sürücü belgesini sadece bir an görebildim.”

“Ohio’da Youngstown diye bir yer var,” dedi Vince. “Ohio sürücü belgesi olmadığından emin misin?”

“0 kadarını söyleyebilirim.”

Vince kupürü ters çevirdi. Arkasında bir metin vardı ama kupürün resimden dolayı saklandığı belliydi. Makas sütunun ortasından kesmişti ve arka taraftaki bir başlık yandan bölünmüştü.

“Saklamasının nedeni bu değil,” dedim.

“Sus *landedi* Vince. Haberin parçalarını okudu ve sonra faşını kaldırıp bana baktı. “Bilgisayarın var mı?”

Başımınla onayladım.

“Aç,” dedi Vince. Birlikte üst kata çıktık. Ben koltuğa oturup bilgisayarı açarken o tepemde dikildi. “Burada Faik-ner Parkı ve Niagara County yle ilgili bir haber var Hepsini Google a at.”

Falkner’ı hecelemesini isteyerek kelimeler bölümüne yazıp arattım. Hepsini birleştirmemiz uzun sürmedi. “Youngstown. New York, Niagara Countyde bir Falkner Parkı var,” dedim.

“Bingo,” dedi Vince. “O halde bu gazete o bölgeden gelmiş çünkü parkın bakımıyla ilgili bir haber bu.”

Koltuğumda dönerek ona baktım. “Todd*un resmi Youngstown, New York’ta yayınlanan bir gazetede, başka bir okulun basketbol takımının oyuncularıyla ve J. Sloan adıyla yayınlanmış. Neden?”

Vince kapının kirişine dayandı. "Belki de hata filan değildir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki de bu Todd Bigge’in değil, J. Sloanın bir resmidir”

Bunu bir an düşünmem gerekti. “Ne diyorsun? Yani iki kişi mi var? Birinin adı Todd Bigge ve diğerininki J. -Jeremy* So-an mı? Yoksa iki isim taşıyan bir kişi mi var?”

“Hey,” dedi Vince. “Ben sadece Jane istediği için buradayım.”

Bilgisayara geri döndüm, telefon numaralarının bulunduğu Beyaz Sayfalar web sitesini açtım ve Youngstown, New Yorklu Jeremy Sloanın adını girdim.

Arama sonuçsuz kaldı ama başka alternatifler de denedim: J. Sloan veya sadece soyadı gibi. İkincisini denediğimde, Youngstown bölgesinde oturan birkaç Sloan ismi döküldü.

“Tanrım,” dedim ve ekranı Vince e işaret ettim. “Niagara View Yolu nda oturan bir Clayton Sloan var.”

“Clayton mı?”

“Evet, Clayton.”

“Bu Cynthia’nın babasının adıydı?” dedi Vince emin olmaya çalışarak.

“Evet,” dedim. Masadan bir kalem-kağıt kaparak ekrandaki telefon numarasını yazdım. “Bu numarayı arayacağım.”

“Yuh!” dedi Vince. “Seni deli mi düzdü?”

“Ne?”

“Bak, burada ne bulduğunu veya herhangi bir şey bulup bulmadığını bilmiyorum ama aradığında ne diyeceksin? Hem de bu telefonda mı? Arayan numaralarda tespit ederlerse kim olduğunu hemen öğrenirler. Kim olduğunu zaten biliyor olabilirler ya da olmayabilirler ama elini göstermek istemezsin değil mi?”

Bu adam neyin peşindeydi? Bu gerçekten iyi bir tavsiye miydi, yoksa aramamı istememesinin başka bir nedeni mi vardı? Noktaları birleştirmemi engellemeye mi çalışıyordu?

Bana cep telefonunu verdi. “Bunu kullan ” dedi. “Arayanın kim olduğunu bilemezler en azından.”

Telefonu alıp açtım, bilgisayar ekranındaki numaraya baktım, derin bir nefes aldım ve numarayı Vince’in telefonundan tuşladım. Kulağıma

dayayarak bekledim.

Bir kez çaldı. İki kez. Üç kez. Dört kez.

“Burada kimse yok ” dedim.

“Biraz daha bekle,” dedi Vince.

Sekizinci kez çaldığında tam telefonu kulağımdan indirecekken biri cevap verdi.

“Alo?” Bir kadın sesiydi. *Yaşlıca*, diye düşündüm, *nazından altmış yaşlarında*.

“Ah, ever, selam,” dedim. “Ben de tam kapamak üzereydim.”

“Jeremy orada mı?” Bunu söylerken bile düşünüyordum *Ya oysa? Ne diyeceğim? Ona ne soracağım? Yoksa sadece kapamâ mıyım? Orada olup olmadığını, gerçekten var olup olmadığını doğrulayıp görüşmeyi bitirmeli miyim?*

“Korkarım kendisi burada değil,” dedi kadın. “Kim arıyor peki?”

“Ah, sorun değil ” dedim. “Daha sonra tekrar ararım.”

“Daha sonra da burada olmayacak.”

“Oh! Kendisine nereden ulaşabileceğimi biliyor musunuz:’

“Şehir dışında,” dedi kadın. “Ne zaman geri döneceğini bilmiyorum.”

“Ah, elbetie,” dedim. “Connecticut’a gideceğinden söz«'

• •» m işti.

“Öyle mi?”

ııı »

oanırım.

“Bundan emin misiniz?” Kadın afallamış gibiydi.

“Yanılıyor da olabilirim. Bakın, onunla daha sonra konu* şurum, çok önemli bir şey değil. Sadece golf hakkındaydı*

“Golf? Jeremy golf oynamaz ki. Siz kimsiniz? Bana kim^ duğunuzu söylemenizi istiyorum.”

Görüşme kontrolden çıkmaya başlamıştı biie. Ben kofl¹¹ şurken bana doğru eğilen ve iki tarafı da duyan Vince parfl^' ğını boğazından geçirerek dudak hareketleriyle “bitir” Tek kelime daha etmeden telefonu katlayarak kapadık Vince¹ e geri verdim, o da cebine attı.

“Görünüşe bakılırsa doğru yeri buldun,” dedi. “Ama biraz daha iyi oynayabilirdin.”

Eleştirisine aldırmadım. “Yani Cynthia’nın alışveriş merkezinde karşılaştığı Jeremy Sloan, çok büyük olasılıkla Youngstown, New York’ta, telefonu Clayton Sloan adı altında listelenen bir evde oturuyor. Ve Cynthia’nın babasının çekmecesinde sakladığı bir kupürdeki basketbol takımı oyuncularında fotoğrafı var.”

İkimiz de bir şey söylemedik. Olanları kavramaya çalışıyorduk.

“Ben Cynthia’yı arayacağım,” dedim. “Bunu ona söylemeliyim”

Alt kattaki mutfağa koşarak Cynthia’nın cep telefonunu aradım. Ama telefonunu kapamıştı. “Lanet olsun,” dedim Vince arkamdan mutfağa girerken. “Bir fikrin var mı?” diye sordum.

“Şey, şu Sloan denen adam, o kadının söylediğine göre hala şehir dışındaymış. Kadın belki annesidir, bilmiyorum... Neyse, yani hala Milford civarında olabilir. Ve burada arkadaşları veya ailesi yoksa muhtemelen yerel motel veya otellerden birinde kalıyordun” Tekrar telefonunu çıkardı, geri arama listesinden bir numara buldu ve düğmeye bastı. Biraz bekledikten

sonra konuşmaya başladı. “Hey, selam, benim. Evet, hala benimle birlikte. Sana söylemem gereken bir şey

. n

var.

Ve hattın diğer ucundaki adamlar her kimse -beni tutup arabaya sokan iki adamla şoför olduğunu tahmin ediyordum-Vincc onlara birkaç adam daha toplamalarını ve kasabadaki otelleri dolaşmaya başlamalarını söyledi.

“Hayır, kaç tane olduğunu bilmiyorum,” dedi Vi** “Benim yerime sayın. Herhangi birinde Youngstown, Nç* York tan gelmiş Jeremy Sloan adında birinin kalıp kalmadı^ öğrenin. Bulursanız bana haber verin. Sakın bir şey yapmayın Tamam. Howard Johnsons, Red Roof, Super 8'cen ha\$la)> bilirsiniz. Hey, şu arka taraftaki iğrenç gürültü de neyin nesi? Ha? Soktuğumun Carpenters’ını kim dinliyor be?”

Talimatlar verildikten ve Vince görevin cam olarak anlatıldığına inandıktan sonra telefonu tekrar cebine attı.

“Şu Sloan denen adam hala buradaysa onu kesinlikle buluruz,” dedi.

Buzdolabını açıp Vince’e bir kutu Coors gösterdim. “Tabii,” dedi ve kutuyu ona attım. Bir tane de kendime aldıktan sonra mutfak masasının başına oturdum. Vince de karşıma yerleşti.

“Neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu.

Biramı yudumladım. “Sanırım oluşmaya başlıyor,” dedim. “Telefona cevap veren şu kadın. Ya Sloan ın annesiye? Veya Jeremy Sloan gerçekten karımın ağabeyiyse?”

“Eee?”

“Ya az önce karımın annesiyle konuştuysam?”

Cynthia*nın ağabeyi ve annesi hayattaysa, o zaman taşoa* ğından çıkarılan arabadaki cesetlerden alınan DNATar üzerin* dc yapılan testleri nasıl

açıklayacaktık? Ancak Wedmorc bize sadece arabadaki cesetlerin birbirleriyle bağlantılı olduğunu kesin olarak söyleyebilmişti, gerçekten Todd ve Patricia Big* ge olup olmadıkları belli değildi. Onlarla Cynthia'nın DNAsı arasında genetik bir bağlantı kurulabilmesi için diğer test sonuçlarım bekliyorduk.

Bu giderek daha fazla kafa karıştıran bilgileri hazmetmeye çalışırken Vince'in konuştuğunu fark ettim.

"Umarım benim çocuklardan biri onu bulup öldürmez" dedi birasından bir yudum daha alırken. "Genellikle öyle yaparlar."

37

"Biri seni buradan aradı, " dedi kadın.

"Kim?"

"Kim olduğunu söylemedi. "

"Kime benziyordu?" diye sordu adam. "Arkadaşlarımdan biri miydi?"

"Kime benzediğini bilmiyorum. Ben nereden bileyim? Ama seni istedi ve burada olmadığını söylediğimde, senin Conncticut'a gideceğinle ilgili bir şey söylediğinden bahsetti. "

"Ne?"

*"Nereye gittiğini kimseye söyle memeliydin!**

"Söylemedim!"

"O zaman nereden bildi? Birine söylemiş olmalısın. Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum Adama gerçekten kızmış gibi görünüyordu.

*"Sana söylemediğimi söylüyorum!" Kadın onunla **bu** şekilde konuştuğunda adam **kendini yine ala** yaşıdaymış gibi hissediyordu.*

“Eh, peki sen söylemediysen, o zaman nereden biliyordun?”

"Bilmiyorum. Telefonda aramanın nereden geldiği görünüyor muydu? Bir numara var mıydı?"

“Hayır. Seninle golf oynadığını söyledi.”

“Ben golf oynamam ki.”

“Ben de öyle dedim, ”dedi. “Ona senin golf oynamadığını söyledim. ”

“Biliyor musun, anne, muhtemelen yanlış numara filandı. ”

‘Seni istedi. Jeremy dedi. Bu kadar açık. Belki de birine gideceğinden öylesine söz ettin.’

“Bak, anne, söylemiş obam bile, ki söylemedim, ɟ«»w ɟi/ kadar büyütmene gerek yok. “

“Sadece beni sinirlendirdi.”

"Sinirlenme. Ayrıca eve dönüyorum. "

“Öyle mi?”

Kadının bütün tavrı değişmişti.

"Evet. Sanırım bugün. Burada yapabileceğim her şeyi yaptım, geri kalan tek şey... biliyorsun."

“Bunu kaçırmak istemiyorum. Ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsin.”ⁿ

"Eğer yakında çıkabilirsem," dedi adam, "JM-W/R/W bu gece geç saatte evde olurum. Öğle saatini çoktan geçti ve bazen biraz yorgun hissediyordum, bu yüzden (Jtica civarlarındayken bir süre durabilirim ama yine de bir günde ulaşırım.^M

“Sana havuçlu kek yapmaya zamanım yeter;” dedi kadın neşeyle. “Bugün öğleden sonra yapacağım.”

M '7' I»

lamam.

“Dikkatli sür. Direksiyonda uyuyakalmam filan istemiyorum. Babanın sürücü dayanıklılığı sende hiç olmadı. ”

“O nasiir

“Sanırım bu hafta işleri halledersek, en azından o kadar süre dayanır. Bu nihayet biteceği için seviniyorum. Onu görmeye gitmek için taksi tuttuğumda ne kadara patladığım biliyor musun?”

"Yakında bunun önemi kalmayacak, anne."

“Konu sadece para değil, biliyorsun, ” dedi kadın. “Nasılıyapacağımızı düşünüyordum da... Biraz ipe ihtiyacımız olacak. Ya da şu bantlara. Sanırım önce anneyi halletmek mantıklı olur Ufaklık o kadar sorun çıkarmaz. Sana yardım ederim. Ben de tamamen işe yaramaz değilim, biliyorsun. ”

Vince’le birlikte biralarımızı bitirdikten sonra arka bahçeden süzülerek kamyonetine geri döndük. Beni hala garajın önünde duran arabama götürecekti.

“Eh, Jane’in okulda biraz sıkıntı yaşadığını biliyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Düşündüm de, ben sana bu kadar yardım etmişken, belki sen de onun için müdürle konuşabilirsin,” dedi.

“Konuştum zaten ama tekrar yapmamda sakınca yok,” dedim.

“O iyi bir çocuk ama bazen öfkesine hakim olamıyor,” dedi Vince.

“Kimsenin kendisini itip kakmasına izin vermiyor. Başı derde girdiğinde sadece kendini savunuyor.”

“Bunu kontrol etmeyi öğrenmesi gerek,” dedim. “Bütün sorunlarını birilerini pataklayarak çözemezsin.”

Kendi kendine güldü.

“Ona seninki gibi bir hayat bırakmak ister misin?” diye sordum.

“Gücendirmek istemem ama.”

Kırmızı ışıktaki durmak için yavaşladı. “Hayır,” dedi. “Ama ne yazık ki ihtimaller öyle gösteriyor. Ben en iyi rol modeli

değilim ve annesi... Jane’i o kadar çok bir evden diğerine dolaştırmış ki çocuğun hayatında hiç istikrar ve denge olmamış. Onun için yapmaya çalıştığım şey buydu, biliyor musun? Bir süre tutunabileceği bir şey vermeye çalıştım. Çocukların buna ihtiyacı vardır. Ama gerçek anlamda güven kazanmak uzun zaman alır. Daha önce bir sürü kez hayal kırıklığına uğramış.’

“Öyle görünüyor,” dedim. “Onu iyi bir okula gönderebilir, sin. Liseyi bitirdiğinde belki gazetecilik veya hatta bir İngilizce programına devam edebilir, yeteneklerini geliştirebileceği bir ortam bulabilir.”

“Notları o kadar iyi değil,” dedi. “Bir yerlere girmesi zor”

“Ama onu bir yerlere gönderecek paran var değil mi?^{fl}

Vince başıyla onayladı.

“Belki bazı hedefler belirlemesine yardımcı olabilirsin. Şimdi bulunduğu yerin ötesini görmesine yardım edebilir, ona notlarını yükseltirse okul masraflarını karşılamaya hazır olduğunu söyleyebilirsin. O zaman potansiyeline ulaşabilir.”

“Bu konuda bana yardım eder misin?” diye sordu bana göz ucuyla bakarak.

“Elbette,” dedim. “Ama mesele şu ki acaba dinler mi?¹“

Vince bıkkın bir tavırla başını iki yana salladı. “Ever, şey sorun da bu.”

“Benim bir sorum var,” dedim.

ur »

bor.

“Neden önemsiyorsun?”

“Ha?”

“Neden önemsiyorsun? O sadece karşılaştığın bir kadının çocuğu. Birçok kişi böyle bir şeyle ilgilenmez bile.’

“Ah, anladım, bir sapık filan olabileceğimi mi düşünüyor-sun? Külotunu çıkarmasını sağlamaya çalıştığımı filan mı?” “öyle demedim.”

“Ama bunu düşünüyorsun.”

“Hayır,” dedim. “Bence böyle bir şey olsaydı Jane’in yazısında bununla ilgili bir ipucu görürdüm. Bence o sana güvenmek istiyor. Bu yüzden asıl soru şu ki sen neden önemsiyorsun?”

Işık yeşile dönünce Vince gaza yüklendi. “Bir kızım vardı,” dedi. “Kendi kızım.”

“Ah,” dedim.

“0 zamanlar çok gençtim. Yirmi yaşındaydım. Torringtondan bir kıza çıkmıştım. Agnes. Ciddi Agnes. Babam beni ölesiye dövmüştü ve nasıl bu kadar salak olabildiğimi sormuştu. Ne yani, lastik kullanmamış mıydım? Şey, bazen nasıl olduğunu bilirsin. Agnes’i ondan kurtulması için ikna etmeye çalıştım ama bunu yapmak istemedi ve çocuğu doğurdu. Bir kızdı. Adını Collette koydu.”

“Güzel isim,” dedim.

“Ve çocuğu gördüğümde ona aşık oldum, biliyor musun? Ama babam aletimi külotumun içinde tutamıyorum diye Agnesla görüşmeme izin vermedi. Oysa kız, Agnes, o kadar da kötü değildi. Ve bebek, Collette, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Yirmi yaşındayken binlerini düzüp sorumluluk duymamanın kolay olduğunu sanırsın ama onda bir şey vardı.

“Bu yüzden, belki onunla evlenebileceğimi düşünmeye başladım, tamam mı? Ve çocuğun babası olabilirdim. Ona evlenme teklif etmek, babama planlarımı anlatmak için cesaretimi toplamaya çalıştığım dönemde, Agnes, Collette’i pusetine

koymuş ve gezmeye çıkmışlar. Naugatuck Caddesinde dan karşıya geçerken soktuğumun sarhoş bir taksicisi kırnu*, ışıkra geçip ikisini de öldürmüş.”

Vince direksiyonu boğar gibi sıkı sıkı kavradı.

“Çok üzıldüm,” dedim.

“Evet, eh, nedeni o orospu çocuğu ayyaştı,” dedi Vj_{ncc} “Altı ay bekledim. Kısa süre içinde bir şey yapmak istemedim Avukat jüriyi Agnes’in kırmızı

ışıkta geçtiğine, adam sarhoş olmasa bile arabanın altında kalacağına inandırarak beraat ettirdi. Hayatta tuhaf şeyler olur. Adam birkaç ay sonra bir gece Bridgeport tâki bir bardan çıktı. Saat çok geçti ve yaşadıklarından ders almayan bu piç yine sarhoştu. Bir ara sokakta yûrûrken biri onu kafasından vurdu.”

“Vay canına,” dedim. “Bunu duyduğunda eminim içinsız-lamamıştır.”

Vince bana hızlı bir bakış attı.

“Herifin ôlmeden ônce duyduğu son sözler şu oldu: *Bu Collette için*. Ve hayvan herif, mermi beynine girmeden ônce ne dedi biliyor musun?”

Zorlukla yutkundum. “Hayır.”

“*Collette de kim?* Cûzdanı çalındığından, polisler basit bir soygun olayı olduğunu dűşündü.” Yine bana bakrı. “Ağzını kapa, sinek kaçacak,” dedi.

Kapadım.

“İşte,” dedi Vince. “Her neyse, sorunun cevabı **olarak**, bd* ki de bu yüzden Ônemsiyorum. Bilmek istediğin başka bir# var mı?” Başımı iki yana salladım. Bakışlarını ileri dikti. 5“ senin araban mı?”

Başımla onayladım.

Kamyonetini arabanın arkasına çekerken cep telefonu çaldı. “Evet?” dedi. Biraz dinledi. “Beni bekleyin,” dedi ve telefonu kapayıp bana dôndü. “Onu bulmuşlar. Hojo’da kalıyor”

“Lanet olsun,” dedim kapımı açmak için uzanırken. “Seni takip ederim.”

“Arabanı unut,” dedi Vince yine gazı kökleyerek kamyoneti arabamın etrafından dôndürürken. 1-95’e yöneldi. En doğrudan yol değildi ama Howard Johnson otelinin şehrin diğer ucunda, bir 1-95 çıkışının hemen dibinde olduğu dűşûnûlûrse muhtemelen en hızlı siydi. Rampadan ıktı ve trafiğe daldığında hızı yüz kırktı.

Otobanda trafik az olduğundan birkaç dakika içinde şehrin diğer ucuna ulaştık. Vince rampadan inerken frene sertçe asılmak zorunda kaldı. İlerideki trafik lambalarını gördüğümde hala yüz yirmiyle gidiyordu.

Sağa saptı, bir sağ daha yaptı ve Hojo'nun otoparkına daldı. Daha önce bindirildiğim SUV, lobi kapılarının hemen önüne park edilmişti ve kumral adam bizi görünce Vince'in penceresine koştu. Vince camı indirdi.

Kumral, Vince'e bir oda numarası verdi ve tepeyi aştıktan sonra arka tarafta önüne yanaşılabilen bungalovlardan biri olduğunu söyledi. Vince arabayı geri geri çıkardı, durdu, vites taktı ve tesisin arka tarafına dolaşan uzun, kıvrımlı bir yoldan ilerledi. Yol keskin bir şekilde sola döndü ve kapılan kaldırıma açılan bir sıra odanın önünde düzleşti.

' işte burası,' dedi Vince kamyoneti durdururken.

'Onunla konuşmak istiyorum,' dedim. 'Sakın adama delice bir şey yapma.'

Arabadan çoktan inmiş olan Vince bana bakmadan baştan savan bir tavırla salladı. Bir kapıya yaklaştı, bir an 4 raksadı, zaten açık olduğunu gördü ve vurdu.

'Bay Sloan?' diye seslendi.

Birkaç kapı aşağıda el arabasını bir kapıya yanaştıran ie. mizlikçi kadın bize doğru baktı.

'Bay Sloan!' diye bağırdı Vince kapıyı açarken. 'Ben otel müdürüyüm. Bir sorunuz var. Sizinle konuşmamız gerek,* Beni görmesin diye kapıdan ve pencereden uzak duruyor-dum. O gece evimizin önünde duran adam oysa yüzümü bil> me olasılığı yüksekti.

'Gitti,' dedi hizmetçi bize seslenerek.

'Ne?' dedi Vince.

'Birkaç dakika önce ayrıldı,' dedi kadın. 'Bundansonrao odayı temizleyecektim.'

Gitti mı? dedim. lamamen mı?

Kadın başıyla onayladı.

Vince kapıyı ardına kadar açarak içeri girdi. “Oraya giremezsiniz,” diye seslendi kadın. Ama ben bile ona aldırmadan Vince’in arkasından içeri girdim.

Yatak dağınıktı, banyoda kirli ve ıslak havlular vardı ama birinin hala odayı kullandığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Kozmetik ürünleri toplanmıştı ve ortalıkta bavul görünwü-yordu.

Vince’in adamlarından biri -kel olan- kapıda belirdi. “Burada mı?”

Vince hızla dönüp kel adama doğru yürüdü ve onu yafa' sından tutup duvara yapıştırdı. “Siz onun burada oklşunu^ zaman öğrendiniz?”

“öğrenir öğrenmez seni aradık patron.”

“Öyle mi? Sonra? Gözünüzü dört açmanız gerekirken siz soktuğumun arabasında oturup gelmemi mi beklediniz? Adam s..tirip girmiş.”

“Görünüşünü bilmiyorduk ki! Ne yapabilirdik?”

Vince adamı bir kenara fırlattı, odadan çıktı ve neredeyse hizmetçiyle çarpışıyordu. “Sizin buraya...”

“Ne kadar oldu?” diye sordu Vince cüzdanından bir yirmilik çıkarıp kadına verirken.

Kadın parayı üniformasının cebine attı. “On dakika?” "Arabası nasıldı?” diye sordum.

Kadın omuz silkti. “Bilmiyorum. Araba işte. Kahverengiydi. Camları koyuydu.”

“Size bir şey söyledi mi? Eve gideceğinden filan söz etti mi?” diye sordum.

“Bir şey söylemedi.”

“Teşekkürler,” dedi Vince kadına. Başıyla kamyoneti işaret etti ve tekrar arabaya bindik.

“Lanet olsun,” dedi Vince. “Lanet olsun!”

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. Hiçbir fikrim yoktu.

Vince bir an sessizce oturdu. “Valiz hazırlaman gerekiyor mu?” diye sordu.

“Valiz mi?”

“Bence Youngstown a gidiyorsun ve oraya bir günde gidip gelemezsin.”

Söylediklerini düşündüm. “Eğer otelden ayrıldıysa,” dedim, “eve gitmesi mantıklı olur.”

“Ve gitmese bile, bence şu anda bazı cevaplar bulabileceğin tek yer orası gibi görünüyor.”

Vince bana doğru uzandı. Bir an yakama yapılacağını ^ narak sindim ama sadece torpido gözünü açıyordu.

“Tanrım,” dedi. “Rahada be!” Bir yol haritası çıkarıp^ “Tamam, şuraya bir bakalım.” Sol üst köşeye bakarak harita, yı taradı. “İşte burası. Buffalo’nun kuzeyi, Lewiston m hemen kuzeyinde. Youngstown. Çok küçük bir yer. En fazla sekize atimizi alır.”

“Biz?”

Vince haritayı eski halinde katlamaya çalıştı, sonra vazgeç, ti ve bir kağıt tomarı halinde buruşturarak elime tutuşturdu “Senin işin bu. Haritayı düzgün toparlarsan arabayı kullanmana bile izin verebilirim. Ama radyoya dokunmayı aklından bile geçirme. O cızzz.”

39

Haritaya baktığımda, en hızlı yol doğruca kuzeye yönelip Massachusetts üzerinden Lee'ye kadar gitmek, oradan da batıya dönerek New York

eyaletine girip New York Otobanından Albany ve batı Buffalo'ya ulaşmaktı.

Rotamız bizi Otis'ten geçirecekti, Patricia Bigge'in arabasının bulunduğu taşocağının birkaç mil ötesinden.

Vince e döndüm.

“Görmek ister misin?”

Saatte ortalama yüz otuzla gidiyorduk. Vince in bir radar dedektörü vardı. “Gayet hızlı gidiyoruz,” dedi. “Evet, neden olmasın?”

Bu kez girişi belirleyen polis arabaları olmasa bile dar yolu bulabildim. Altı çok daha yüksek olan Dodge Ram benim se-danundan çok daha performanslıydı ve son tepeye ulaştığımızda, yüksek yolcu koltuğunda otururken bir an uçurumdan ajağ uçacağımızı sandım.

Ama Vince frene bastı, vitesi park konumuna aldı ve daha önce yaptığını görmediğim bir şekilde el frenini çekti. Arabadan inip uçurumun kenarına yürüyerek aşağı baktı.

“Arabayı tam aşağıda buldular,” dedim yanına gelip ederek.

Vince etkilenmiş bir tavırla başıyla onayladı. “İçindebiH^ kişiyle bir arabadan kurtulmam gerekseydi,” dedi, “bund^ çok daha kötü bir yer seçerdim.”

Bir kobrayla birlikte yolculuk yapıyordum.

Hayır, bir kobra değil. Bir akrep. Bir kurbağa ve bir alutp|_ ilgili eski Kızılderili hikayesini düşündüm. Kurbağa kendisi zehirli iğnesiyle sokmamaya söz verdiği takdirde akrebi jj(. hirden karşıya geçirmeyi kabul eder. Akrep söz verir ve tam yolun yarışındayken, kendisi de ölecek olmasına rağmen iğnesini kurbağaya saplar. Kurbağa ölmek üzereyken sorar: “Bunu neden yaptın?” Akrep cevap verir: “Çünkü ben bir akrebim, benim doğam bu.”

Vince'in beni ne zaman sokacağını merak ediyordum.

Ve bunu yaparsa, sonunun akıebinki gibi olacağım hiç sanmıyordum. Vince bana hayatta kalmayı daha iyi bilen biri gibi görünüyordu.

Massachusetts turnikelerine yaklaştığımızda ve telefonumun sinyal çizgileri belirmeye başladığında bir kez daha Cynthiaya ulaşmayı denedim. Kendi telefonuna cevap vermeyince w aradım ama onu orada bulmayı pek beklemiyordum.

Yoktu zaten.

Belki de ona ulaşamamam daha iyiydi. Somur bir #'• ler bulduğumda onu aramayı tercih ederdim ve be4ki de Youngstovvna ulaştığımızda bunu başaracaktım.

Tam cebime atmak üzereyken telefon elimde çaldı- \$ı\$* radım.

“Alo?” dedim.

“Terry.” Arayan Rolly ydi.

“Selam” dedim.

“CynthLadan haber alabildin mi?”

“Yola çıkmadan önce onunla konuştum ama bana yerini söylemedi. Ancak ikisi de iyi gibiydi.”

“Yola çıkmadan önce mi? Neredesin sen?”

“Massachusetts turnikelerine girmek üzereyiz, Lee'de. Buffalo'ya gidiyoruz. Aslında oranın biraz kuzeyine.”

“Biz mi?”

“Uzun hikaye, Rolly. Ve giderek de uzuyor gibi görünüyor.” “Nereye gidiyorsunuz?” Rolly gerçekten ilgileniyor gibiydi. “Belki boş bir umut,” dedim. “Ama Cynthianın ailesini bulma olasılığım var.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.”

“Ama, Terry, gerçekten, bunca yıldan sonra ölmüş olmalılar.” “Belki, bilmiyorum. Belki de biri hayatta kaldı. Belki Clayton.”

“Clayton mı?”

“Bilmiyorum. Şu anda bildiğim tek şey telefonu Clayton Sloan adında birine kayıtlı bir adrese gittiğimiz.”

“Terry, buna kalkışmamalısın. Kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu bilmiyorsun.”

“Belki,” dedim ve Vince e bir bakış atarak ekledim, “ama zor durumlarda başının çaresine bakmayı biliyor gibi görünen biriyle birlikteyim.”

Elbette ki o zor durum Vince Fleming in kendisi olmadığı sürece.

New York eyaletine girip turnikeden biletimizi aldıktan sonra çok geçmeden Albany ye ulaştık. Bir şeyler yememiz vc tu. valete gitmemiz gerekiyordu. Bu yüzden eyaletlerarası servis merkezlerinden birine girdik. Ben hamburgerlerimizi ve kolalarımızı alıp kamyonete geri döndüm, böylece yemeğimizi yerken yola devam edebilecektik.

“Sakin kırıntı dökme,” dedi Vince. Kamyonetini gerçekten çok temiz tutuyordu. Burada kimseyi öldürmüş veya öldürmek istemiş gibi görünmüyordu ve bunu iyi bir işaret olarak algıladım.

New York Otobanı bizi Adirondacks'in güney ucundan geçiriyordu ve kafam içinde bulunduğumuz durumla meşgul olmasa manzaranın tadım çıkarabilirdim. Utcayı geçtikti sonra otoban etrafındaki araziyle birlikte düzleşti. Yıllar önce bir defasında bir eğitim konferansı için Toronto'ya giderken buradan geçmiştim ve yolculuğun en uzun gelen kısmı bu olmuştu.

Syracuse'un dışında benzin almak için tekrar durduk ve on dakikadan fazla kaybetmedik.

Çok fazla sohbet etmiyorduk. Radyo dinliyorduk, istasyonları elbette Vince seçiyordu ve genellikle *country* dinliyofdu Ön koltukların arasındaki bölmede duran CD'lerine baktım. "Carpenters yok ha?" diye sordum.

Buffalo'ya yaklaşırken trafik yoğunlaştı. Hava da karan* yordu. Burada haritaya daha sık başvuruyor, Vince e şehirde nasıl geçebileceğimiz konusunda tavsiye veriyordum. Benh*Ç direksiyona geçmemiştim. Vince benden çok daha agrcsit^ sürücüydü ve bu sayede Youngstown'a daha çabuk ulaşacaksak korkumu bastırmaya razıydım.

BufFalo'yu geçerek Niagara Şelaleleri'ne doğru ilerledik ama bu dünya harikasını ziyaret etmek için zaman harcamadık. Lewiston'dan sonra Robert Moses Parkı'nın tepesinde, karanlık gökyüzünde kocaman mavi "H" harfiyle yerini belli eden hastane, otobandan pek uzak değildi. Lewiston'ın kuzeyinden Youngstown çıkışına saptık.

Evden çıkmadan önce Clayton Sloan m bilgisayarındaki tam adresini kaydetmemiş, haritanın çıktısını almamıştım. O sırada bu yolculuğu yapacağımızdan haberim yoktu ki. Ama Youngstown, Buffalo gibi büyük bir şehir değildi, bir köydü. Ve nerede olduğumuzu anlayıp yönümüzü bulmamızın o kadar uzun sürmeyeceğini anlamıştık. Lockport Caddesindeki Robert Moses a yaklaştıktan sonra anacaddeden güneye döndük.

Bir restoran-bar gördüm. "Muhtemelen telefon rehberleri vardır," dedim.

"Benim de karnım acıktı," dedi Vince.

Ben de açtım ama aynı zamanda çok da heyecanlıydım. Çok yaklaşmıştık. "Hızlı bir şeyler olsun," dedim. Vince köşede boş bir park yeri buldu. Geri yürüdük ve içeri girdik. Burnumuza birayla karışık tavuk eti kokuları geldi.

Vince, tezgahın önünde bir tabureye yerleşirken ve birayla tavuk kanadı siparişi verirken ben de bir telefon buldum ama rehber yoktu. Barmenden istediğimde, bana tezgahın altında sakladığı rehberi verdi.

Clayton Sloan adı 25 Niagara View Drive adresinde kayıtlıydı. Şimdi hatırlıyordum. Rehberi geri verirken barmene oraya nasıl gidebileceğimizi

sordum.

“Anayoldan güneye gidin, yarım mil,¹

“Sola mı, sağa mı?”

“Sola. Sağa giderseniz nehre çıkarsınız.”

Youngstown, Niagara Nehri kıyısında ve tiyatros^ ünlü Niagara-on-the-Lake adlı Kanada kasabasının taml^ şısındaydı. George Bernard Shaw anısına düzenlenen Slu* Festivali nin burada yapıldığını hatırladım.

Belki başka zaman.

Birkaç parça kanat yedim ve yarım kupa bira içtim ^ midem altüst durumdaydı.

“Buna daha fazla dayanamayacağım,” dedim Vinççe. “Gidelim.” Tezgahın üzerine birkaç banknot attı ve kapıdan çıktık.

Kamyonetin farlarının ışığı yol tabelalarını gösteriyordu vt nasıl olduğunu bile anlayamadan Niagara View göründü.

Vince sola saptı ve caddede yavaşça ilerlerken ben binaların numaralarını takip ettim.

“Yirmi bir, yirmi üç,” diyordum. “İşte,” dedim sonunda. “Yirmi beş.”

Evin önüne yanaşmak yerine Vince yüz metre daha ilerleyip kaldırıma çekti ve kontağı kapayıp farları söndürdü.

25 numaralı evin önünde bir araba duruyordu. Beş yaşında gibi görünen gümüş rengi bir Honda Accord. Kahverengi bir araba yoktu.

Jeremy Sloan eve geliyorsa bile biz ondan önce gelmijü gibi görünüyordu. Tabii arabası iki arabalık ayrı bir gani* konmadıysa.

Ev geniş, tek katlı, beyaz duvarlı, muhtemelen altmışh^ yapılmış bir binaydı. İyi bakılmıştı. Bir verandası, iki ah?P bahçe koltuğu vardı.

Zenginlik kokmuyordu ama rahat ^ yaşamları olduğu belliydi.

Bir rampa da vardı. Yürüme yolundan verandaya hafif bir eğinde uzanan bir tekerlekli sandalye rampası. Kapıya yürüyüp yan yana durduk.

"Nasıl yapmak istiyorsun?" diye sordu Vince.

"Sen ne önerirsin?"

"Doğrudan," diye önerdi Vince.

Evin ışıkları hala yanıyordu ve içeride bir yerlerden gelen boğuk televizyon sesini duyabiliyordum. Yani kimseyi uyandıracak filan değildim. İşaretparmağımı zile uzatarak bir an bekledim.

"Gösteri zamanı," dedi Vince.

Zili çaldım.

40

Yârim dakika kadar geçmesine rağmen kimse kapıya cevap vermeyince Vince'e döndüm. "Tekrar dene," dedi Rampayı işaret etti. "Biraz zaman alabilir."

Zili tekrar çaldım. Evin içinde boğuk bir hareketlilik duyduk ve bir an sonra kapı tek bir hareketle değil, kesik kesik açıldı Kapı yarım metre kadar aralandığında nedenini anlayabildim. Tekerlekli sandalyede oturan bir kadın geri çekiliyor, sonra kapıyı birkaç santim daha çekebilmek için öne uzanıyor, sonra biraz daha geriliyor ve yine öne uzanarak kapıyı açıyordu.

"Evet?" dedi.

"Bayan Sloan?" diye sordum.

Kadın altmışlarının sonlarında veya yetmişlerinin başlarında gibi görünüyordu. Zayıftı ama vücudunun üst kısmım kullanımından güçsüz olmadığı belliydi. Sandalyenin tekerimle rini sağlam bir şekilde tutarak

becerikli hareketlerle kapının etrafından dolaştı ve eve girmemizi engelleyecek şekilde kapıyı doldurdu. Kucağında dizlerini örten bir bartaniye:nd ve çiçekli bluzunun üzerine kahverengi bir süveter giymiş Beyaz saçları son derece mükemmel bir şekilde topuz yapıl-

mıştı. Güçlü elmacıkkemilderinde hafif bir kırmızılık vardı ve kahverengi gözleri, beklenmedik iki konuya delici bakışlar atıyordu. Yüz hatlarına bakılırsa bir zamanlar güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi ama çenesinin gerginliği, dudaklarının büzülüşü, sinirli tavrı, hatta belki art niyetliliği yüzünden bu artık belli olmuyordu.

Cynthia'ya benzeyip benzemediğine baktım ama hiçbir benzerlik yoktu.

“Evet, Bayan Sloan benim,” dedi.

“Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğimiz için üzgünüm,” dedim. “Bayan Clayton Sloan mı?”

“Evet. Adım Enid Sloan,” dedi. “Haklısınız. Saat çok geç. Ne istiyorsunuz?” Sesinde konu her neyse cevap vereceğine güvenmememizi belli eden bir ton vardı. Başını dik, çenesini ileride tutuyordu ve nedeni sadece ondan yukarıda olmamız değildi, gücünü göstermekti. Bize dalaşılmaması gereken sen bir moruk olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Gecenin bu kadar geç saatinde kapısında beliren iki yabancı adamın karşısında hiç korkmaması beni şaşırtmıştı. Sonuçta o hala tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın ve biz de iki güçlü erkektik.

Salona hızlı bir bakış attım. Ethan Ailen tarzında mobilyalar, tekerlekli sandalyenin aralarından geçmesine izin verecek şekilde mesafeli dizilmişti. Rengi solmuş perdeler, birkaç vazoda yapma çiçekler... Yerleştirildiğinde muhtemelen bir servete mal olmuş kalın bir halı; şimdi eskimiş görünüyordu ve bazı yerlerinde lekeler vardı. Tekerlekli sandalyenin izleri de belli oluyordu.

Zemin kattaki odalardan birinde televizyon açıktı ve evin içlerinden burnumuza güzel bir koku geliyordu. Havayı kokladım. “Bir şey mi pişiriyorsunuz?” diye sordum.

“Havuçlu kek/’ diye tersledi. “Oğlum için. Eve dönüyor.”

“Oh,” dedim. “Zaten biz de onu görmeye gelmiştik. Je-remy?

“Jeremy’yle ne işiniz var sizin?”

Jeremy yle ne işimiz vardı bizim? Ya da JeremyJe ne işimiz olduğunu
söylemek istiyorduk?

Ben tereddüt ederek bir şeyler uydurmaya çalışırken Viacc araya girdi.
“Jeremy şu anda nerede, Bayan Sloan?”

Sız kimsiniz:

“Korkarım burada soruları soran biziz hanımefendi,” dedi Sesinde otoriter
bir ton vardı ama tehditkar görünmemek için çaba harcıyordu. Enid Sloan’a
polis olabileceğini düşündürmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

KT/'» • • •

Kimsiniz siz?

“Belki,” dedim, “kocanızla konuşabilirsek. Clayton evde

.’1»

mı:

“Burada değil,” dedi Enid Sloan. “Hastanede.”

Beni hazırlıksız yakalamıştı. “Oh,” dedim. “ok zđnm. Buraya gelirken
gördüğümüz hastanede mi acaba?”

“Lewiston tarafından geldiyseniz evet,” dedi. “Birkaç hafta oldu. Ziyaretine
gitmek için taksi tutmam gerekiyor. Her gün gidip geliyorum.” Sanırım
kocası için yaptığı fedakarlıkları bilmemizin önemli olduğunu
düşünüyordu.

“Oğlunuz sizi götüremiyor mu?” diye sordu Vince. “0 kadar uzun zamandır mı uzakta?”

“Yapacak işleri vardı.” Bizi verandaya itmek için sandalyesini ilerletti.

“Umarım ciddi bir şey değildir,” dedim. “Kocanızın durumu yani.”

“Kocam ölüyor,” dedi Enid Sloan. “Kanser her tarafını sardı. Sadece an meselesi.” Bir an tereddüt ederek bana baktı. “TıJcfon açan siz miydiniz? Jeremy’yi isteyen?”

“Ah, evet,” dedim. “Onunla bağlantı kurmam gerekiyor.”

“Size Connecticut’a gideceğini söylediğinden bahsetmişsiniz,” dedi suçlayan bir tavırla.

“Öyle söylediğini hatırlıyordum,” dedim.

“Size böyle bir şey söylememiş. Kendisine sordum. Nereye gittiğini kimseye söylememiş. Siz nereden biliyorsunuz?”

“Sanırım bu sohbeti içeride sürdürsek iyi olur,” dedi Vince ileri adım atarak.

Enid Sloan sandalyesinin tekerleklerini tuttu. “Hiç sanmıyorum ”

“Şey, ben sanıyorum,” dedi Vince ve ellerini sandalyenin dirsekliklerine koyarak geri itti. Enid’in gücü neredeyse Vin-ce’inkiyle denkti.

“Hey,” dedim uzanıp Vince’in kolunu tutarak. Tekerlekli sandalyeye mahkum yaşlı bir kadına sert davranmak zorunda kalacağımızı düşünmemiştim.

“Endişelenme,” dedi Vince güven veren bir sesle. “Veranda soğuk ve Bayan Sloan ın soğuktan ölmesini istemeyiz.”

Kelimelerini pek de umursamadım.

“Kes şunu,” dedi Enid Sloan, Vince’in ellerine ve kollarına vurarak.

Vince onu içeri itti ve benim de onlara katılmaktan başka seçeneğim kalmadı. Kapıyı arkamdan kapadım.

“Bunun kolay bir yolunu göremiyorum,” dedi Vince. “Sorularını sorabilirsin.”

“Siz de kimsiniz be?” diye bağırdı Enid.

Afallamıştım. “Bayan Sloan,” dedim. “Adım Tcrry Archer Karımın adı da Cynthia. Cynthia Bigge.”

Ağzı açık halde bana bakakaldı. Nutku tutulmuştu.

“Anlaşılan bu isim size bir şey ifade ediyor»” dedim. “Yani karımınki. Belki benimki de. Ama karımın adını hatırladığı, mz belli.”

Yine bir şey söylemedi.

“Size bir sorum var,” dedim. “Ve kulağa biraz delice gelebilir ama gülünç görünse bile sizden sabırlı davranmanızı istiyorum.”

Yine sessizdi.

“Neyse, soruyorum,” dedim. “Siz Cynthia nın annesi Pat-ricia Bigge misiniz?”

Azarlayan bir tavırla güldü. “Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedi.

“O zaman neden güldünüz?” dedim. “Bence sö ylcldijim isimleri biliyorsunuz.”

“Çıkın evimden. Söylediklerinizin hiçbiri benim için bir anlam taşımıyor.”

■* s

Taş gibi bir yüzle duran Vince’e döndüm. “Sen Cynthia nın annesini hiç görmüş müydün? O gece arabayla dışarı çıktığınız zaman dışında?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bu o olabilir mi?” diye sordum.

Gözlerini kısarak kadına baktı. “Bilmiyorum. Ama bence pek olası değil.”

“Polisi arıyorum,” dedi Enid sandalyesini çevirerek. Vince etrafından dolaşıp dirsekliklere uzandı ama ona durmasın' işaret ettim.

“Hayır,” dedim. “Bence bu iyi bir fikir olabilir. Hepimiz Jeremynin eve dönmesini bekleyip polis buradayken sorularımızı sorabiliriz.”

Tekerlekli sandalye durdu. “Polisin gelmesinden neden korkacakmışım?” diye sordu kadın.

“İyi bir soru. Neden korkacaksınız? Bunun yirmi beş yıl önce olan bazı olaylarla ilgisi olabilir mi? Ya da Connecticut'ta olan daha yeni olaylarla? Jeremy uzaktayken? Karımın teyzesi Tess Berman'ın ölümüyle? Ve Denton Abagnall adında özel bir dedektifin?”

“Defolun,” dedi.

“Ve Jeremy'ye gelince,” dedim. “O, Cynthianın ağabeyi, değil mi?”

Nefret dolu gözlerle bana baktı. “Sakın bunu söyleme,” dedi ellerini battaniyesinin üzerine koyarak

“Neden?” diye sordum. “Doğru olduğu için mi? Jeremy aslında Todd olduğu için mi?”

Kadının omzunun üzerinden Vince'e bakum, ellerini tekerlekli sandalyenin lastik tutacaklarına koymuştu.

“Bir telefon görüşmesi yapmak istiyorum,” dedi kadın. “Telefonu kullanmak istiyorum.”

“Kimi arayacaksınız?” diye sordu Vince.

“Sizi ilgilendirmez.”

Vince bana döndü. “Jeremy yi arayacak,” dedi sakince.

Onu uyarmak istiyor. Bu iyi bir fikir değil.”

“Peki, ya Clayton?” diye sordum. “Clayton Sloan aslında Oâyton Bigge mi? Aynı kişiler mi?”

“Telefonu kullanacağım,” diye tekrarladı yılan gibi tısla yarak.

Vince sandalyeyi tutmaya devam ediyordu. “Onu öyle tı tamazsındedim. “Bu adam kaçırmaya, rehin almaya girçr* “Aynen öyle!” dedi Enid Sloan. “Bunu yapamazsınız, bir kadının evine dalıp onu böyle tutamazsınız!”

Vince sandalyeyi bıraktı. “O halde telefonu kullan ve po. lisi ara,” dedi blöfümü tekrarlayarak. “Oğlunu aramayı anut Polisi ara.”

Sandalye kıpırdamadı.

“Benim hastaneye gitmem gerek,” dedim Vince’e. “Clay-ton Sloanı görmek istiyorum.”

“O çok hasta,” dedi Enid. “Rahatsız edilmemeli.”

“Belki de onu birkaç soru sormama yetecek kadar rahatsız edebilirim.”

“Gidemezsiniz! Ziyaret saatleri bitti! Ayrıca şu anda komada! Orada olduğunuzu bile anlamaz!”

Komada olsa bence adamı ziyaret edip etmememi umursamazdı. “Hastaneye gidelim,” dedim.

“Gidersek Jeremy’yi arar,” dedi Vince. “Burada olduğumu’ zu söyler. Bence onu bağlayalım.”

“Tanrım, Vince,” dedim. Sakat ve yaşlı bir kadını bağkya-mazdım, kadın ne kadar sevimsiz olursa olsun. Bu, sorulan’ mm cevaplarını asla bulamayacağım anlamına gelse bile. “Sen burada kalsan?”

Babıyla onayladı. “Bu olur. Enid ve ben sohbet cdebifo komşularla ilgili dedikodu yapabiliriz.” Kadın yüzünü gfr rebilsin diye Vince öne eğildi. “Eğlenceli olmaz mı? Hat# belki şu havuçlu kekten de yeriz. Çok güzel kokuyor.” Soflf³ ceketine uzanıp kamyonetinin anahtarlarını çıkardı veba** doğru attı.

Anahtarları havada yakaladım. “Oda numarası kaç?” diye sordum kadına.

Bana öfkeli gözlerle baktı.

“Bana oda numarasını söyleyin, yoksa polisi kendim ararım.”

Bunu bir an düşündü ve hastaneye gittiğimde oda numarasını muhtemelen Öğreneceğimi bildiğinden söylemeye karar verdi. “Üçüncü kat. 309 numara.”

Evden çıkmadan önce Vince’le birbirimize telefon numaralarımızı verdik. Kamyonete bindim ve anahtarı kontağa sokmakta biraz zorlandım. Farklı bir araca alışmak her zaman bir-iki dakika alırdı. Motoru çalıştırdım, ışıkları buldum ve evlerden birinin önünden manevra yaptım. Yönümü belirlemek için biraz düşündüm. Lewiston m güneyde olduğunu ve bardan güneye doğru ilerlediğimizi biliyordum ama güneye doğru devam etmenin beni istediğim yere götüreceğinden emin değildim. Bu yüzden anayola döndüm, doğruya saptım ve otobana ulaştığımda güneye yöneldim.

Uzaktaki büyük H harfini görünce ilk çıkıştan çıktım ve acil servis kısmından girdim. Bekleme salonunda beş-altı kişi vardı. Ağlayan bebekleriyle ilgilenen bir çift, kotunun dizi kan içinde kalmış ergenlik çağında bir çocuk ve yaşlı bir çift. Dümdüz yürüyerek hasta kabul masasının yanından geçtim. Göndüğüm bir tabelada ziyaret saatlerinin birkaç saat önce ■sekizde- bittiği belirtiliyordu. Hiç yavaşlamadan bir asansör bulup üçüncü kata çıktım.

Birinin beni bir yerde durdurma olasılığı yüksekti ama Clayton Sloan ın odasına ulaşabilirsem sorun kalmayacağını bitiyordum.

Asansör kapıları üçüncü kattaki hemşire masasının Önüne açıldı. Orada kimse yoktu. İndim, bir an duraksadıktan sonra sola döndüm ve oda

numaralarına bakındım. 322'yi bulduğumda koridorda ilerlediğim yönde oda numaralarının yükseldiğini fark ettim. Durdum ve ters yöne yürüdüm. Bu yine hemşire masasının önünden geçmem anlamına geliyordu. Bir kadın sırtı bana dönük şekilde ayakta duruyor, bir tabloyu okuyordu. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde geçtim.

Yine numaralara baktım. Koridor sola sapıyordu ve karşılaştığım ilk kapının üzerinde 309 yazıyordu. Kapı aralıktı ve odanın içi, yatağın yanındaki duvara yerleştirilmiş bir neon lambasının ışığı dışında karanlıktı.

Tek yataklı Özel bir odaydı. Bir perde yatağın ayaklarına kadar iniyordu ve metal bir çerçeveye bir pano yerleştirilmişti. Birkaç adım atıp perdenin içine girdim ve yatakta sırtüstü yatarak uyuyan bir adam gördüm. Yetmişlerinde olmalıydı. Saçları seyreلمişti ve çok zayıftı. Kem o terapin in etkisi olmalıydı. Zor nefes alıp veriyordu. Kollarını iki yanına uzatmıştı. Parmakları uzun, beyaz ve kemikliyd.

Perdenin beni koridordan gizlemesi için yatağın diğer tarafına dolaştım. Yatağın başucunda bir koltuk vardı ve oturduğum zaman odanın önünden geçecek birinin beni görme olasılığı daha da azaldı.

Clayton Sloanın yüzünü inceledim, Enid Sloanınkindede bulamadığım bir şeyleri aradım. Burnunun biçimi, çenesinde ki bir yarık belki. Uzanıp adamın çıplak koluna dokundum ve hafifçe homurdandı.

“Clayton,” diye fısıldadım.

Burnunu çekti ve bilinçsiz bir şekilde burnunu buruşturdu.

“Clayron,” diye fısıldadım tekrar, kolunun tenini hafifçe ileri geri okşayarak. Dirseğinin iç *tarafından koluna bir serum* takılıydı"

Gözlerini açtı ve yine burnunu çekti. Beni görünce birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve görüşünü odaklamaya çalıştı.

“Ne olu...”

“Clayton Bigge?” dedim.

Sadece görüşü odaklanmakla kalmadı, aynı zamanda başını sertçe çevirdi. Boynundaki etli katlar birbirinin üzerine bindi. “Kimsiniz?” diye fısıldadı.

“Damadınız,” dedim.

41

Yutkunurken ademelmasının boğazındaki hareketini izledim. “Neyim?” diye sordu.

“Damadınız,” dedim. “Ben, Cynthia’nın kocasıyım.” Konuşmak için ağzını açtığı anda içinin kupkuru olduğunu gördüm.

“Su içmek ister misiniz?” diye sordum sakince.

Başıyla onayladı. Yatağın yanında bir bardak ve bir sürahi duruyordu.

Ona biraz su koydum. Masanın üzerinde pipet de vardı ve bardağı tutarak pipeti ağzına uzattım.

“Kendim yaparım,” dedi bardağı kavrayıp pipetten içerek. Bardağı beklediğimden daha güçlü bir şekilde tutmuştu. Dudaklarını yaladı ve bardağı bana geri verdi.

“Saat kaç?” diye sordu.

“Onu geçiyor,” dedim. “Sizi uyandırdığım için özür dik’rim. Burada çok rahat uyuyordunuz.”

“Zıyanı yok,” dedi. “Burada insanı hep uyandırıyorlar za* ten, gündüz-gece fark etmiyor.”

Burnundan derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Eh, dedi-“Neden söz ettiğinizi bilmem mi gerekiyor?”

“Sanırım Öyle” dedim. “Siz Clayton Bigge sizsiniz.”

Yine derin bir nefes aldı. “Adım Clayton Sloan,” dedi.

“Size inanıyorum ” dedim. “Ama aynı zamanda Clayton Bigge olduğunuzu düşünüyorum, Patricia Bigge in kocası ve Todd’la Cynthia nın babası. Milford, Connecticut’ta yaşıyordunuz, ta ki bir gece korkunç bir şey olana kadar.”

Bakışlarını benden kaçırdı ve perdeye baktı. Yakınımdaki elini sıkarak yumruk yaptı, açu, tekrar sıkı.

“Ölüyorum,” dedi. “Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum, evlat ama huzur içinde ölmeme izin ver ”

“O zaman belki birkaç şeyi içinizden atmak istersiniz,” dedim. Clayton yastıkta başını çevirerek yine bana baktı. “Bana adını söyle.”

“Terry. Terry Archer.” Bir an tereddüt ettim. “Sizinki?”

Yine yutkundu. “Clayton,” dedi. “Ben hep Claytondım.” Bakışlarım indirdi. Hastane örtülerinin kadarına baktı. “Clayton Sloan, Clayton Bigge.” Duraksadı. “O anda nerede olduğuma bağlıydı.”

“İki aile mi?” dedim.

Zorlanarak başıyla onayladı. Cynthia nın bana babasıyla ilgili anlattığı şeyler. Sürekli yoldaydı. Sürekli gidip geliyordu. Birkaç günü evde geçiriyor, sonra birkaç gün gidiyor, sonra yine birkaç günlüğüne geliyordu. Hayatının yarısını başka bir yerde geçiriyordu.

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi yüzü aydınlandı. “Cynthia,” dedi. “O burada mı? Yanında mı?”

“Hayır,” dedim. “Ben... şu anda tam olarak yerini bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Milford’daki evimize dönmüş olabilir. Kızımız Grace’le birlikte.”

«/-> » j j- «'T' »

Grace, dedi, lorunum.

“Evet,” diye fısıldadım koridordan bir gölge geçerken "T runumuz."

Clayton bir an acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. ^ fiziksel bir şey olduğunu sanmıyordum.

“Oğlum ” dedi. “Oğlum nerede?”

“Todd mu?” diye sordum.

“Hayır, hayır,” dedi. “Todd değil. Jeremy.”

“Sanırım Milford’dan buraya geliyor.”

“Ne?”

“Eve dönüyor. En azından öyle olduğunu sanıyorum.” Clayton gözlerini iri iri açarak bana daha dikkatli baktı. “Milford’da ne işi vardı? Oraya ne zaman gitti? Bu yüzden mi annesiyle birlikte buraya gelmiyordu?” Sonra gözlerini kapayarak mırıldandı. “Hayır, hayır, hayır.”

“Ne?” dedim. “Sorun nedir?”

Bir elini yorgunlukla kaldırdı ve bana gitmemi işaret etmeye çalıştı. “Rahat bırak beni,” dedi gözlerini açmadan.

“Anlamıyorum,” dedim. “Jeremy ve Todd aynı kişi değil mi?”

Gözleri bir sahne perdesi gibi yavaşça açıldı. “Bu olamaz. O kadar yorgunum ki.”

Clayton’a yaklaştım. Vince’i sakat ve yaşlı bir kadının başına dikmekten ne kadar nefret ediyorsam, ölüm döşegindeki yaşlı bir adamı zorlamaktan da aynı ölçüde nefret ediyordum ama bilmem gereken şeyler vardı.

“Söyleyin bana,” dedim. “Jeremy ve Todd aynı kişi mi?” Yastıkta başını yavaşça çevirerek bana baktı. “Hayır.’ 'Duraksadı. “Todd öldü.”

“Ne zaman? Todd ne zaman öldü?”

“0 gece ” dedi Clayton sonunda teslim olarak. “Annesiyle bitlikte.*

Demek onlardı. Taşocağının dibinde bulunan arabadaki-Icr. Cynthia'nın DNA örneği arabadaki cesetlerden alınanlarla karşılaştırıldığında bir bağlantı bulunacaktı.

Clayton zayıf bir şekilde elini kaldırarak küçük masayı işaret etti. "Biraz daha su?" dedim. Başıyla onayladı. Ona bardağı uzattım ve uzun uzun içti.

"Göründüğüm kadar zayıf değilim," dedi bardağı büyük bir başarıymış gibi tutarken. "Bazen Enid geldiğinde komadaymışım gibi yapıyorum, böylece onunla konuşmam, sızlanmalarını dinlemem gerekmiyor. Hala biraz yürüyebiliyorum. Şu lazımlığı kullanabiliyorum. Bazen zamanında tuvalete bile ulaşabiliyorum." Odanın diğer tarafındaki kapalı kapıyı işaret etti.

"Patricia ve Todd," dedim. "Yani ikisi de öldü."

Clayton yine gözlerini kapadı. "Bana Jeremy'nin Milford da ne işi olduğunu söylemelisin."

"Emin değilim," dedim. "Ama sanırım bizi izliyordu. Ailemizi izliyordu. Sanırım evimize de girdi. Emin değilim ama Cymhia'nın teyzesi Tess'i de öldürmüş olabilir."

*Ah, Tanrım," dedi Clayton. "Patricianın ablası mı? O öldü mü?"

"Bıçaklandı," dedim. "Ve bir şeyleri öğrenmek için tuttuğumuz bir adam vardı... O da öldü."

'Bu olamaz. Bir iş bulduğunu söylemişti. Batıda."

"Ne?"

Tnid. Jeremy'nin... Seattle veya başka bir yerde iş bulduğu söylemişti. Bir fırsat yakalamış. Oraya gitmesi gereki-

yordu. Yakında beni görmek için geri dönecekti. Bu yüzden ziyarete gelemiyordu. Ben sadece... umursamadığını düşünmüştüm. Bu yeterince mantıklıydı." Bir an kendi düşüncelerine daldı. "Jeremy, o... elinde değil. Onu olduğu şeye Emd dönüştürdü. Annesi ne derse onu yapıyor. Daha doğduğu günden itibaren oğlumu bana karşı zehirledi. Fnid'in ziyaretine

geldiğine bile inanamıyorum. Bana dayanmamı, *bm daha dayanmamı* söylüyor. Sanki ölmem umurunda değilmiş ama sadece henüz ölmemi istemiyormuş gibi. Bir şeyler çeviriyor. Bunu biliyordum. Bana yalan söylüyordu. Her konuda Jeremy yle ilgili yalan söylüyordu. Nereye gittiğini bilmemi istemiyordu.”

“Bunu bilmenizi neden istemesin? Jeremy neden Milford’a gitmiş olabilir?”

“Görmüş olmalı,” diye fısıldadı Clayton. “Bulmuş olmalı.” “Neyi? Neyi görmüş?”

“Ulu Tanrım,” dedi ve başını yastığa bırakarak gözlerini kapadı. Başını iki yana salladı. “Enid biliyor. Ulu Tanrım, eğer Enid biliyorsa...”

“Enid neyi biliyorsa? Neden söz ediyorsunuz?”

“Eğer biliyorsa ne yapabileceğini kimse kestiremez* Clayton Sloan veya Clayton Bigge’e doğru eğildim ve kulağına fısıldadım. “Enid neyi biliyorsa?”

“Ben ölüyorum. O... avukatı aramış olmalı. Ben ölmeden önce vasiyeti görmesini istemiyordum... Talimadanm çok netti. Avukat çuvallamış olmalı... Ben her şeyi ayarlamıştım* “Vasiyet mi? Ne vasiyeti?”

“Benim vasiyetim. Değiştirmiştım. Onun bilmemesi gerekiyordu... Eğer biliyorsa... Her şey ayarlanmıştı. Ben öl-

düğümde her şeyim Cynthia’ya kalacaktı... Enid ve Jeremy hiçbir şey alamayacaktı ve hak ettikleri, Enid’in hak ettiği buydu...* Bana baktı. “Neler yapabileceğini bilemezsin.”

"O burada. Enid burada, Youngstown’da. Milford’a giden Jeremy’ydi.”

‘Onu göndermiş olmalı. Kendisi tekerlekli sandalyeye mahkum. Bu kez kendi başına yapamaz.

“Neyi?”

Soruma aldırmadı. Kendi kafasında bir sürü soru vardı. “Yani geri mi dönüyor? Jeremy geri mi dönüyor?”

“Enid öyle dedi. Bu sabah Milford’da bir otelden ayrılmış. Sanırım biz buraya ondan önce geldik.”

“Biz mi? Cynthia’nın yanında olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“O değil. Vince Fleming adında bir adamla geldim.” Clayton bu adı düşündü. “Vince Fleming,” dedi sakince. “O çocuk. O gece arabada birlikte olduğu çocuk. Onu bul-

duğumda

“Doğru. Bana yardım ediyor. Şu anda Enid’in yanında.” ‘Enid’in yanında mı?”

"Jeremy yi arayıp burada olduğumuzu haber vermesini istemedik.”

*Ama Jeremy... Jeremy geri dönüyorsa işini çoktan bitirmiş demektir.”

“Ne işi?”

*Cynthia iyi mi?” Gözlerinde çaresiz bakışlar belirdi. "O yaşıyor mu?”

“Elbette yaşıyor.”

'Ya kızınız? Grace? O da yaşıyor mu?*

“Ne diyorsunuz siz? Evet, elbette yaşıyorlar.”

“Çünkü Cynthia ya bir şey olursa her şey çocuklardan her-hangi birine kalır... Hepsi çok açık yazılmıştı...”

Bütün vücudumun ürperdiğini hissettim. Cynthiayla en son kaç saat önce konuşmuştum? Bu sabah onunla kısaca konuşmuştum ve Grace i alıp gittiği gecedan beri tek konuşmamız buydu.

Onun ve Grace'in hala hayatta olduğundan emin olabilir miydim?

Cep telefonumu çıkardım. Hastanenin içindeyken açmamam gerektiğini biliyordum ama kimse burada olduğumu bilmediğinden bir sakıncası olacağını sanmıyordum.

Ev numaramızı çevirdim.

“Lütfen, lütfen evde olun,” dedim kısık sesle. Telefon bir, iki ve üç kez çaldı. Dördüncü çalışta telesekreter devreye girdi.

“Cynthia,” dedim. “Eve dönersen veya bu mesajı alırsan beni hemen ara. Acil durum.”

Aramayı bitirip cep telefonunu tekrar denedim. Hemen sesli mesaja aktardı. Hemen hemen aynı mesajı bıraktım ama bir şey daha ekledim: “Beni aramak *zorundasın*

“O nerede?” diye sordu Clayton,

“Bilmiyorum,” dedim huzursuzca. Bir an Rona Wedmoreu aramayı düşündüm ama sonra vazgeçip başka bir numara tuş* ladım. Biri cevap vermeden önce beş kez çaldırmak zorunda kaldım.

Biri telefonu açtı, boğazım temizledi ve uykulu bir sesle “Alo?” dedi.

Rolly, dedim. “Benim, Terry.”

Clayton bu adı duyunca gözlerini kırıştırdı.

“Evet, evet, tamam,” dedi RoJly. “Sorun değil, Işı*, ^_j söndürmüştüm. Cynthiayı buldun mu?”

“Hayır,” dedim. “Ama başka birini buldum.”

“Ne?”

“Dinle, açıklayacak zamanım yok ama Cynthiayı bulman gerekiyor. Sana ne söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Eve git, arabanın

orada olup olmadığına bak. Oradaysa kapıyı vur, gerekirse kır ve Grace’le ikisinin orada olup olmadığına bak. Otelleri aramaya başla. Bilmiyorum, akıma başka ne geliyorsa yap.”

“Terry, neler oluyor? Kimi buldun?”

“Rolly, babasını buldum.”

Hattın diğer ucunda bir ölüm sessizliği oldu.

“Rolly?”

“Evet, buradayım. Be-ben... inanamıyorum.”

“Ben de öyle.”

“Sana neler anlattı? Olanları anlam mı?”

“Daha yeni başladık. Buffalo’nun kuzeyinde bir hastanedeyim. Kendisi pek iyi durumda değil.”

“Konuşabiliyor mu?”

“Evet. İlk fırsatta sana hepsini anlatırım ama şimdi Cynthia yı araman gerek. Onu bulursan hemen beni anmasını söyle.”

“Tamam. Hemen başlıyorum. Giyiniyorum.

“Ve Rolly,” dedim. “Babasını bulduğumu ona ben söyleyeyim. Bir milyon tane soru soracaktır şimdi.

Tabii. Bir şey bulursam seni ararım/

Cynthiayı bir ara görmüş olabilecek diğer tek Su kişisi du şunebiliyordum. Pamela evimizi o kadar sık arardı ki arayan

numarayı göre göre ev numarasını ezberlemiştim. Numan*; tuşladım ve birkaç kez çaldıktan sonra biri cevap verdi.

“Alo?” Pamela'nın sesi de Rolly ninki kadar uykulu çıkıyor-du. Arka tarafta bir erkek sesi, “Ne oluyor?” diye sordu.

Pamela’ya kim olduğumu söyleyerek bu kadar geç bir saatle aradığım için hemen özür diledim.

“Cynthia kayıp,” dedim. “Grace’le birlikte.”

“Tanrım,” dedi Pamela aniden kendine geldiğini belli eden bir sesle. “Kaçırıldılar mı?”

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Gitti. Uzaklaşmak istedi”

“Bana söylemişti. Dün... Hayır, önceki gün... Tanrım hangi gündü? Her neyse, bana işe gelmeyebileceğim söylemişti. Bu yüzden onu görmediğimde üzer inde, çok düşünmedim.”

“Sadece gözünü dört açmanı rica ediyorum. Seni ararsa, hemen benimle bağlantıya geçmeli. Pam, babasını buldum”

Hattın diğer ucundan bir an hiçbir şey duyulmadı. Sonra: “Has..tir.”

“Evet,” dedim.

“Yaşıyor mu?”

Yataktaki adama baktım. “Evet.”

“Ya Todd? Annesi?”

“O başka hikaye. Dinle Pamela, kapatmam gerek, Ama Cyn’i görürsen hemen beni arat. Ama ona haberi ben vere cegim.

“Lanet olsun,” dedi Pamela. “Sanki bunu gizleyebilirmiş gibi.

Görüşmeyi bitirdiğimde şarjımın iyice azalmış olduğunu

gördüm. Evden o kadar aceleyle çıkmıştım ki şarj cilunffl yoktu.

“Clayton,” dedim telefon görüşmelerinden sonra tekrar odaklanarak.
“Cynthia ve Grace in neden tehlikede olabileceğini düşünüyorsun? Neden onlara bir şey olabileceğinden korkuyorsun?”

“Vasiyet yüzünden,” dedi Clayton. Her şeyi Cynthia ya bıraktığım için. Yaptığım şeyi bir şekilde telafi ettiğimi ancak bu şekilde bilebilirim. Biliyorum, yeterli değil, hiçbir şeyi telafi etmiyor ama başka ne yapabilirim ki?”

“Ama bunun onların hayatta olmasıyla ne ilgisi var?” diye sordum. Gerçi anlamaya başlamıştım bile. Bütün parçalar yerine oturuyordu.

“O ölürse, Cynthia ölürse, kızınız ölürse, para Enid’e geri döner. Yaşayan eş o olduğu için, tek doğal varis de odur,” diye fısıldadı. “Enid, Cynthia’nın mirası almasına asla izin vermez. Parayı almak için ikisini de öldürecektir.”

“Ama bu delice,” dedim. “O kadar çok dikkat çeken bir cinayet -iki cinayet- polisin davayı yeniden açmasına neden olur ve yirmi beş yıl önce olanları araştırmaya başlarlar. Her şey Enid’in yüzüne patlayabilir ve...” Durdum.

Cinayet dikkat çekmişti. Buna şüphe yoktu. Ama bir intihar? öyle bir şeye kimse fazla dikkat etmezdi. Özellikle de intihar eden kadın son haftalarda büyük bir stres altındaysa. Evinde beliren bir şapka ile ilgili polise ihbarda bulurun bir kadın... Bundan daha tuhafı olamazdı. Kayıp annesi ve ağabeyinin cesedini nerede bulabileceğini söyleyen bir mesaj olarak polise ihbarda bulunan bir kadın. Kendi evindeki bir daktiloda yazılmış bir mesaj.

Öyle bir kadın kendini öldürürse nüler olduğunu anlamak o kadar da zor değildir. Sadece suçluluk duygusuyla ilgilidir.

Çok uzun zaman boyunca içinde taşıdığı suçluluk duygum. Sonuçta bunca yıl yerini biliyor olmasa, arabayı taşıcağında bulacaklarım polise nasıl açıkça söyleyebilirdi ki? Öyle bir mesaj göndermek için kimin ne gibi bir amacı olabilirdi?

Bu kadar ağır suçluluk duyan bir kadının kendisiyle birük te kızını da öldürmesi tuhaf kaçır mıydı?

“Ne?” diye sordu Clayton. “Ne düşünüyorsun?”

Ya Jeremy bizi izlemek için Milford’a gelmişse? Ya haftalardır bizi izlemiş, Grace’i okula kadar takip etmişse? Alışveriş merkezinde bizi izlemişse? Evimizin önünde duran oysa? Dikkatsiz davrandığımız bir gün eve girip istediği zaman kullanabilmek için yedek anahtarı da almışsa? Ve o ziyaretlerinden birinde (Abagnall evimize geldiğinde keşfettiğim şeyi hatırladım) yanlış yere koyduğumuzu düşünmemiz için anahtarı çekmeceye atmışsa? Şapkayı bırakmışsa? E-posta adreslerimizi öğrenmişse? Cynthia’yı annesinin ve ağabeyinin cesedine götüren o mesajı benim daktilomda yazmışsa?

Bütün bunlar biz kilitleri değiştirmeden, sürgüleri taktırmadan önce yapılmış olabilirdi.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Kendimi kaybetmeye başladığımı hissettim. Her şey fazlasıyla inanılmaz ve şeytanı görünüyordu.

Jeremy bize tuzak mı kurmuştu? Şimdi Youngstown’a dönmesinin nedeni, son hamleyi izleyebilmesi için annesini <k oraya götürmek miydi?

"Bana her şeyi anlatman gerek," dedim Clayton'a. "O gece olan her şeyi."

Böyle bir şey olmaması gerekiyordu...* dedi daha çok kendi kendine konuşarak. "Onu görmeye gidemezdim. Onu

korumak için bunu yapmayacağıma söz vermiştim... Öldükten sonra Enid hiçbir şey almadığını öğrendiğinde bile... Ancak ben Ölüp gömüldükten sonra açılacak mühürlü bir zarf vardı. Her şeyi açıklıyordu. Enid'i tutuklayacaklardı ve Cynthia güvende olacaktı..

"Clayton, sanırım şu anda tehlikedeler. Kızın ve torunun. Hala yapabilirken bana yardım etmelisin."

Yüzümü inceledi. "Nazik bir adama benziyorsun. Senin

>

gibi birini bulduğuna sevindim."

“Bana olanları anlatmalısın.”

Kendini Önündeki işe hazırlar gibi derin bir nefes aldı. “Onu artık görebilirim,” dedi. “Uzakta kalmak anık onu korumaz.” Yutkundu. “Beni ona görür. Beni torunuma götür. Veda etmeme izin ver. Beni ona götürürsen size her şeyi anlatırım. Zamanı geldi.”

“Seni buradan çıkaramam,” dedim. “Her tarafın bağlı. Buradan çıkarsan ölürsün.”

“Zaten ölüyorum,” dedi Clayton. “Giysilerim şuradaki dolapta. Getir onları.”

Dolaba yöneldim ama durdum. “İstesem bile hastaneden çıkmama izin vermezler ki.”

Clayton beni yanına çağırdı, uzandı ve kolumu sıkıca, kararlı bir şekilde yakaladı. “O bir canavar,” dedi. “İstedğini elde etmek için yapmayacağı şey yoktur. Yıllar boyunca ondan korkarak yaşadım, yaptıklarını görünce başka neler yapabileceğinden ölesiye korktum. Ama artık korkmak zorunda mıyım? Bana ne yapabilir ki? Çok az zamanım kaldı ve belki elimdekilerle Cynthia’yı ve Grace’i kurtarabilirim. Enid in Yapabileceklerinin sınırı yok.”

“Şu anda hiçbir şey yapamaz,” dedim. “Vince onun y_a. nında.”

Clayton bana kısık gözlerle baktı. “Eve gittin mi? Kap₁y₁ çaldın mı?”

Başım la onayladım.

Cevap verdi mi?

Yine başım la onayladım.

“Korkmuş gibi görünüyor muydu?”

Omuz silktim. “Pek sayılmaz.”

“1 riyan iki adam kapısına geliyor ve tekerlekli sandalyeye mahkum bu yaşlı kadın hiç korkmuyor. Bu sana tuhaf gelme-di mi?”

Yine omuz silktim. “Belki. Sanırım”

“Battaniyenin altına bakmadın değil mi?” dedi Clayton.

Yine cep telefonumu çıkararak bu kez Vince’i aradım. “Hadi,” dedim endişelenmeye başlayarak. Cymhiaya ulaşamamıştım ve daha düne kadar sıradan bir haydut olarak bildiğim bir adam için endişeleniyordum.

“Orada mı?” dedi Clayton bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken.

“Hayır,” dedim. Telefon altıncı çalıştan sonra sesli mesaja yönlendirdi ama mesaj bırakmaya gerek yoktu, “Hemen oraya dönmem gerek.”

“Bana bir dakika ver ” dedi kalçasını kenara yaklaştırarak, Dolaba gidip bir pantolon, bir gömlek ve ince bir ceket buldum. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum giysileri yatağın üzerine sererken.

“Ben hallederim,” dedi. Biraz nefes nefese kalmış gibiydi. Soluklanmaya çalıştı. “Orada çorap ve iç çamaşırı gördün mü?”

Dolaba bir daha baktım ama bir şey bulamadım. Komodinin alt dolabını kontrol ettim.

“Burada,” dedim iç çamaşırlarını ve çorapkn çıkarıp ona uzatırken.

Yatağın yanında ayakta durmaya hazırdı ama odadan çıly. caksa serumdan ayrılması gerekiyordu. Bandı kaldırıp hortumu kolundan çıkardı

“Bundan emin misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve zayıf bir şekilde gülümsedi. “Cynthiayı görme şansım varsa gereken gücü bulurum.”

“Burada neler oluyor?”

İkimiz de kapıya döndük. Kırklı yaşlarının ortalarında, ince yapılı zenci bir hemşire şaşkın bir yüzle orada duruyordu.

“Bay Sloan, siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Az önce pijamasının altını indirmişti ve poposu çıplak halde kadının karşısında duruyordu. Bacakları bembeyaz ve incecikti. Cinsel organı neredeyse yok olacak kadar büzülmüştü.

“Giyiniyorum,” dedi. “Ne yapıyorum sandın?”

“Kimsiniz siz?” diye sordu bana dönerek.

“Damadı,” dedim.

“Sizi daha önce burada hiç görmemiştim,” dedi kadın. “Ziyaret saatlerinin sona erdiğini bilmiyor musunuz?”

“Şehre yeni geldim,” dedim. “Kayınpederimi hemen görmem gerekiyordu.”

“Şimdi de hemen gitmeniz gerekiyor,” dedi kadın. “Sizde yatağınıza dönün, Bay Sloan.” Yatağın ayakucuna gelmiş ve çıkarılmış serum hortumunu görmüştü. “Tanrı aşkına” dedi. “Siz ne yaptınız böyle?”

“Taburcu oluyorum,” dedi Clayton beyaz külotunu giyerken. Külotunu bacaklarından yukarı çekmek için eğilirken bana tutundu.

“Böyle bir şey söz konusu bile olamaz,” dedi hemşire. “Ge* cenin bu saatinde doktorunuzu aramam gerekecek!”

“Ne bok yersen ye,” dedi Clayton.

“önce güvenliği arayacağım ” dedi hemşire, düz tabanlı ayak» kabılannın üzerinde dönüp hızlı adımlarla odadan çıkarken.

“Çok şey istediğimi biliyorum ,” dedim. “Ama acele etmelisin, Clayton. Ben gidip bir tekerlekli sandalye bulmaya çalışacağım.”

Koridora çıktım ,ve hemşire masasının yanında duran boş tekerlekli sandalyeyi gördüm. Koşarak almaya giderken hemşirenin telefonda olduğunu fark ettim. Aramasını bitirdiğinde boş tekerlekli sandalyeyle Clayton’ın odasına doğru yürüdüğümü gördü.

Koşup bir eliyle sandalyeyi, diğer eliyle kolumu yakaladı. “Bayım,” dedi diğer hastaları uyandırmamak için kısık ama yine de otoriter bir sesle konuşarak. “O adamı bu hastaneden

götüremezsiniz.”

“Gitmek istiyor,” dedim.

“O zaman pek iyi düşünemiyor demektir,” dedi kadın. “Ve bunu yapamıyorsa siz onun yerine yapmak zorundasınız.” Kolumu çekerek kurtardım. “Bu yapılması gereken bir şey” “Kim diyor?”

“Kendisi diyor.” Ben de kısık ama çok ciddi bir sesle konuşuyordum. “Kızını görmek için bu son şansı olabilir. Ve torununu.”

“Onları görmek istiyorsa ziyaret saatlerinde gelip görebilirler,” diye karşı çıktı kadın. “Eğer sorun buysa ziyaret saatlerinde biraz esneklik gösterebiliriz.”

“Bu durum biraz daha karışık.”

“Hazırım,” dedi Clayton. Odasının kapısına kadar gelmişti. Çoraplarını giymeden ayakkabılarını ayaklarına geçirmişti

ve gömleğinin düğmelerini iliklememişti ama ceketini sırtındaydı ve parmaklarıyla saçlarını taramış gibi görünüyordu. Yaşlı bir evsizi anımsatıyordu.

Hemşirenin vazgeçmeye niyeti yoktu. Sandalyeyi bırakıp Clayton'a yaklaşarak dik dik yüzüne konuştu. “Buradan gidemezsiniz, Bay Sloan. Doktorunuz Dr. Vestry tarafından taburcu edilmeniz gerek ve bunun olmasına izin vermeyeceğini de bilin. Hemen onu arıyorum.”

Clayton'ın oturabilmesi için sandalyeyi çektim. Onu olduğu yerde döndürdüm ve asansöre doğru yürüdüm.

Hemşire masasına geri dönerek telefona sarılmıştı. “Güvenlik! Burada hemen yardım gerekiyor dedim!”

Asansör kapıları açıldı ve Claytonh bindirip ilk katın düğmesine bastım. Kapılar kapanırken bize öfkeli gözlerle bakan hemşireyi izledim.

“Kapılar açıldığında,” dedim Claytona doğru eğilip sakın bir sesle konuşarak, “peşimizde şeytanlar varmış gibi iterek seni buradan çıkaracağım.”

Bir şey söylemedi. Sadece sandalyenin dirsekliklerini sıkı sıkı kavradı. Keşke emniyet kemeri olsaydı.

Kapılar açıldığında, bulunduğumuz yerle acil servis kapıları ve dışarıdaki otopark arasında on beş metre kadar vardı. “Sıkı tutun,” diye fısıldadım ve koşmaya başladım.

Sandalye hıza uygun değildi ama ön tekerlekleri sallayacak bir hızla itiyordum. Aniden sola veya sağa savrulmasından, Claytonı Vince’in Dodge’una götüremeden sandalyeden yuvarlanıp kafatasını kırmasından korkuyordum. Bu yüzden tutacaklara ağırlığımı vererek ön tekerlekleri havalandırdım.

Clayton sıkı sıkı tutunuyordu.

Daha önce bekleme salonunda oturan yaşlı çift şimdi koridorda yürüyordu. Onlara doğru bağırdım: “Yoldan çekilin!” Kadının başı aniden döndü ve yanlarından hızla geçerken kocasını tam zamanında geri çekti.

Acil servisin kapılarındaki dedektörler yeterince Kızlı davranamadı ve Clayton’ı cama savurmamak için frenlere asıldım. Onu öne savurmadan olabildiğince çabuk yavaşladım ve tam o sırada güvenlik görevlisi olduğunu tahmin ettiğim birinin arkamdan bağırarak geldiğini duydum: “Hey! Olduğun yerde kal, ahbap!”

Vücudum o kadar çok adrenalin yüklenmişti ki ne yapağımı düşünmedim bile. Sadece güdülerimle hareket ediyordum. Koridordan o kadar hızlı geçmenin depoladığı ivmeyi kullanarak olduğum yerde dönerken yumruğumu sıktım ve arkamdaki adamın başının yanına indirdim.

Çok iriyarı bir adam değildi, belki bir yetmiş boylannda, yetmiş beş kilo kadardı. Siyah saçları ve bıyıklan vardı. Muhtemelen üzerindeki gri üniformanın, belindeki silah asılı kalın siyah kemerin kendisine yeteceğini sanmış olmalıydı. Tekerlekli sandalyede ölmekte olan bir hastayı iten bir adamın tehdit oluşturabileceğini düşünmediğinden olsa gerek. Neyse ki henüz silahını çekmemiştir.

Yanılmıştı.

Aniden ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere serildi. Bir yerlerde kadının biri çığlık attı ama kim olduğunu veya başka birinin peşimden gelip gelmediğini görmek için bakacak zamanım yoktu. Tekerlekli sandalyenin tutacaklarını bırakmadan hızla döndüm ve koşarak Clayton ı Dodge un yanına götürdüm.

Anahtarları çıkarıp uzaktan kumandayla kilidi açtım ve kapıyı çektim. Kamyonet yüksek olduğundan, Clayton m yolcu tarafına binmesine yardım etmem gerekti. Kapıyı kapadım, diğ er tarafa dolaştım ve arabayı çıkarırken tekerlekli sandalyenin sağ ön lastiğe ve tampona sürtündüğünü duydum.

“Lanet olsun,” dedim Vince’in arabasına nasıl titizlikle baktığını hatırlayarak.

Lastikleri öttürerek otoparktan fırladım ve tekrar otobana yöneldim. Ben hızla uzaklaşırken birilerinin acil servis kapılarından fırlayarak arkamızdan baktığını gördüm. “Evime dönmemiz gerek,” dedi daha şimdiden bitkin düşmüş olan Clayton.

“Biliyorum,” dedim. “Zaten oraya gidiyoruz. Vince’in neden cevap vermediğini öğrenmeliyim. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeliyim. Jeremy çoktan gelmediyse onu durdurmalıyım.”

“Benim de almam gereken bir şey var,” dedi Clayton. “Cynthia’yı görmeye gitmeden önce.”

“Nedir o?”

Zayıf elini bana doğru salladı. “Sonra.”

“Polis çağıracaklar,” dedim hastanede geride bıraktığımız insanları kastederek. “Sonuçta bir hastayı kaçırdım ve bir gü-venlik görevlisini yere serdim. Bu kamyoneti arayacaklardır*"

Clayton bir şey söylemedi.

Kuzeydeki Youngstovvn’a giderken neredeyse iki yüz kilometre hız yapıyordum ve sürekli dikiz aynasından bakarak peşimde polis olup olmadığına bakıyordum. Cep telefonumdan Vince’i aramayı tekrar denedim ama yine sonuç alamadım Şarjım bitmek üzereydi.

Otobanda daha savunmasız, daha kolay fark edilir olduğumdan Youngstown çıkışına geldiğimde bir hayli rahatladım. Ama ya polis bizi Sloanın evinde bekliyorsa? Hastanedekiler onlara kaçak hastanın adresini verebilirdi ve muhtemelen evi hemen sararlardı. Ölüm döşegindeki hangi hasta kendi evinde, kendi yatağında ölmek istemezdi ki?

Kamyoneti anayoldan geçirip sola döndüm, birkaç mil güneye doğru ilerledim ve Sloanın evinin bulunduğu caddeye saptım. İçeride yanan ışıklar ve kapının önündeki Honda Accordla, dışarıdan bakan biri sıradan bir ev olduğunu düşünürdü.

Ortalıkta polis arabası yoktu. Henüz.

“Kamyoneti caddeden görünmemesi için arkaya park edeceğim” dedim. Clayton başıyla onayladı. Arabayı arka bahçeye soktuktan sonra farları ve kontağı kapadım.

“Sen git,” dedi Clayton. “Arkadaşına bak. Ben sana yetişmeye çalışırım.”

Dışarı fırlayıp evin arka kapısına koştum. Kilitli olduğunu görünce yumrukladım.

“Vince!” diye bağırdım. Pencerelerden baktım ama hiçbir hareket göremedim. Evin etrafından dolaşarak ön tarata koştum ve polis arabası olup olmadığını görmek için etrafa bakındıktan sonra kapıya yöneldim.

Kilitli değildi.

“Vince!” dedim içeri girerken. Enid Sloan, tekerlekli sandalyesi veya Vince Fleming'i hemen göremedim.

Mutfağa girene kadar.

Enid orada değildi, tekerlekli sandalyesi de öyle. Vince ise gömleğinin sırtı kıpkırmızı kan içinde, yerde yatıyordu.

“Vince,” dedim yanma çömelirken. “Tanrım, Vince.” Q|. düğünü sandım ama hafifçe inledi. “Tanrı’ya şükür, hala ba> yattasın ”

“Terry,” diye fısıldadı, sağ yanağı yere dayanmış halde, “Onun... battaniyesinin altında... lanet olasıca bir silahı vardı.” Gözleri gözkapaklarının altında fıldır fıldır dönüyordu ve ağzından kan sızıyordu. “Anasını satayım, çok utanç verici...”

“Konuşma,” dedim. “91 Ti arayacağım.”

Telefonu buldum, ahizeyi kaptım ve üç numara tuşladım.

“Biri vuruldu,” dedim. Adresi verdim, santral rmemure-sine acele etmesini söyledim ve diğer sorularına aldırmadan kapadım.

“Eve döndü,” diye fısıldadı Vince tekrar yanma çömeldi-ğimde. “Jeremy... onu kapıda karşıladı ve içeri girmesine bile izin vermedi... Hemen gitmeleri gerektiğini... söyledi. Beni vurduktan sonra... onu aradı ve... gazı köklemesini söyledi.”

“Jeremy burada mıydı?”

“Konuştuklarını duydum...” Yine ağzından kan saçıldı. “Oraya dönüyorlar. İçeri girip tuvaleti... kullanmasına bile izin vermedi... Beni görmesini istemedi... Ona söylemedi...*”

En id ne düşünüyordu? Aklından neler geçiyordu?

Clayron’m ayaklarını sürüyerek ön kapıdan girdiğini duydum.

“Hay sıçtığımin, çok acıyor...” dedi Vince. “Lanet olasıca moruk.”

“İyileşeceksin,” dedim.

“Terry,” dedi neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle. Kulağımı ağzına yaklaştırdım. “İyi bak... Janee... Tam,. “Dayan be, dostum. Dayan biraz.”



43

nid, battaniyesinin altında silahı olmadan asla kapıya bakmaz,” dedi Clayton. “Özellikle de JL-^/evde yalnızken.”

Mutfağa ulaşmayı başarmıştı ve Vince Eleminğe bakarken rezgahtan destek alıyordu. Soluklanmaya çalışıyordu. Kamyonetten yürüyüşü, evin etrafından dolaşması ve içeri girmesi onu tüketmişti.

“Onu küçümsemek kolaydır,” dedi biraz gücünü toparladıktan sonra. “Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın. Doğru anı bekler. Sırtı ona dönükken, ıskalamayacağım bilecek kadar yakinken yapmıştır.” Başını iki yana salladı. “Enid'e karşı kimsenin gerçekten şansı yoktur.”

Ağzım hala Vince*'in kulağındaydı. “Ambulans çağırdım. Geliyorlar.” Çok geçmeden gelmelerini umuyordum çünkü bu kadar ağır yaralı birine nasıl yardım edeceğimi pek bilmiyordum.

“Evet,” dedi Vince gözlerini kırıştıtararak.

“Biz Enid ve Jeremy nin peşinden gitmeliyiz,” dedim. “Karımın ve kızımın peşindeler.”

‘Tapman gerekeni yap,” diye fısıldadı Vince.

Clayton a döndüm. “Dediğine göre Jeremy eve dönmiij Enid onun içeri girmesine bile izin vermemiş ve hemen yofo çıkmışlar.”

Clayton yavaşça başıyla onayladı. “Onu korumaya çatılmıyordu,” dedi.

“Ne?”

korumak değildi. Sadece bilmesini istemedi.”

“Yapıyı şeyi görmesini engellemişse bunun nedeni onu çirkin bir manzaradan

“Neden?”

Clayton birkaç kez nefes alıp verdi. “Oturmam gerek,” dedi. Yerden kalktım ve onu mutfak masasının sandalyelerinden birine oturttum. “Şuradaki dolaba bak,” dedi işaret ederek. “Tylenol filan olabilir.”

Vince’in bacaklarının üzerinden atlayıp mutfak zemininde biriken kan gölünün etrafından dolaşarak dolaba ulaştım. Orada ekstra güçlü Tylenol ve yanındaki dolapta da bardak buldum. Birine su doldurup kaymamaya çalışarak geri döndüm. Kutuyu açıp iki tablet çıkardım ve Clayton’ın açık eline bıraktım.

“Dört,” dedi.

Ambulansın sirenini bir an önce duyabilmek için kulak kabartmışım ama aynı zamanda o gelmeden buradan gitmek de istiyordum. Clayton için iki tablet daha çıkarıp bardağı verdim. Hepsini tek tek içebiliyordu ve dört tableti içmesi \ neredeyse sonsuzluk gibi geldi. İşi bittiğinde, “Neden?* diye sordum. “Neden bilmesini istemesin?”

\

“Çünkü Jeremy bilirse onu vazgeçirebilirdi. Yapmayı planladıkları şeyden. Onu burada vurulmuş halde bulsaydı, senin

hastaneye beni görmeye geldiğini ve onun kim olduğunu bildiğini Öğrenseydi, her şeyin bozulmaya başladığını anlardı. Yapacaklarını düşündüğüm şeyi yapmaya hazırlanıyorsa, artık kurtulmaları pek mümkün değil.”

“Ama bunların hepsini Enid de biliyor olmalı,” dedim. Clayton’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Enid’i anlamıyorsun. Görebildiği tek şey o miras. Diğer her şeye, kendisini engelleyebilecek bütün sorunlara karşı kör olacaktır. Bu tür şeylerle ilgili sabit fikirlidir”

Yüzeyi bir elmanın kesiti gibi görünen bir duvar saatine baktım, 1.06’yı gösteriyordu.

“Sence bizden ne kadar öndedirler?” diye sordu Clayton. “Her ne kadarsa,” dedim, “çok olduğunu sanmıyorum.” Tezgaha bakındığımda bir alüminyum folyo rulosu ve etrafında kırıntılar gördüm. “Havuçlu keki pakedemiş,” dedim. “Yolda yemek için.”

“Peki,” dedi Clayton ayağa kalkmak için gücünü toplamaya çalışırken. “Lanet olasıca kanser! Her yerimi sardı. Havat artık acıdan ibaret ve şimdi o hayatı bir de böyle bir pislikle bitirmek zorundayım.”

Ayağa kalktı.

“Yanıma almam gereken bir şey var ama onu almak için aşağı inecek gücüm olduğunu sanmıyorum.”

“Bana ne olduğunu söyle.”

“Bodrumda bir atölye masası göreceksin. Üzerinde kırmızı bir alet kutusu var.”

“Evet?”

“Kutuyu aç. En üstte çıkarabileceğin bir tepsi var. O tepsinin altında bantlı olan şeyi istiyorum.”

Bodrumdaki kapı, mutfakın köşesindeydi. Merdivenin tc. peşindeki ışık düşmesine uzanırken Vince’e seslendim.

“Sen ne durumdasın?”

“Boku yemiş,” dedi sakince.

Ahşap basamaklardan indim. Aşağısı küflü ve serindi Kurular, Noel süsleri, kullanılmayan mobilyalar gibi şeylerin konacağı bir yerdi. Bir köşeye birkaç fare kapanı atılmıştı. Karşı duvarın önünde bir atölye masası duruyordu ve üzerinde yarısı kullanılmış lehim telleri, zımpara kağıdı parçaları, yerine konmamış aletler ve her yeri çizik, çentik içinde kırmızı bir alet kutusu vardı.

Masanın üzerinde çıplak bir ampul yanıyordu ve ne yaptığımı görebilmek için yanından sarkan ipi çektim. Alet kutusunun iki metal kilidini açarak kapağı kaldırdım. Tepsi paslı vidalar, kırık maket bıçakları, tornavidalarla doluydu. Tepsiyi çevirmek her yeri berbat edecekti, gerçi kimse anlamazdı. Bu yüzden altında ne olduğunu görmek için tepsiyi başımın üzerine kaldırdım.

Bir zarf vardı. Standart mektup zarfı büyüklüğünde, kirli ve lekeli, sararmış seloteyplerle yapıştırılmış bir zarf. Diğer elimle zarfı çekip aldım. Hemen yerinden çıkıverdi.

“Buldun mu?” diye seslendi Clayton merdivenin tepesinden hırıltılı bir sesle.

“Evet,” dedim. Zarfı masanın üzerine koydum, tepsiyi alet kutusunun içine yerleştirdim ve tekrar kilitledim. Zarfı alarâ elimde evirip çevirdim. Üzerinde yazılı bir şey yoktu ama içinde katlanmış bir kağıt parçası olduğunu hissedebiliyordum.

Sorun değil,” dedi Clayton. “Merak ediyorsan içine bakabilirsin.”

Zarf] bir ucundan yırttım, içine üfledim, başparmağım ile işaretparmağımı soktum ve kağıt parçasını nazıkçe çekerek açtım.

“Çok eskidir,” dedi Clayton yukarıdan. “Dikkat et.”^r

Kağıda bakıp okurken son nefesimi veriyormuşum gibi hissettim.

Merdivenin tepesine ulaştığımda Clayton zarfın içinde bulduğum şeyle ilgili bir açıklama yaptı ve onunla ne yapmamı istediğini söyledi.

Soz mu? dedi.

“Söz veriyorum,” dedim zarfı ceketimin cebine atarken.

Vince le son kez konuştum. “Ambulans her an gelebilir,” dedim.
“Dayanabilecek misin?”

Vince iriyarı, güçlü bir adamdı ve şansının birçoklarından daha yüksek olduğunu düşünüyordum. “Git karım ve kızım kurtar,” dedi. “Ve tekerlekli sandalyedeki o kaltağı bulursan onu trafiğin ortasına bırak.” Duraksadı. “Silah arabada. Yanıma almalıydım. Ne aptalım.”

Alnına dokundum. “Başaracaksın.”

“Git hadi,” diye fısıldadı.

Clayton a döndüm. “Ön taraftaki şu Honda. Çalışıyor mu?”

“Tabii,” dedi Clayton. “O benim arabam. Hastalandığımdan beri pek kullanamadım.”

“Vince in kamyonetini almamamız gerektiğini düşünüyorum” dedim.
“Polisler her yerde onu arayacak. İnsanlar hastaneden uzaklaşırken onu kullandığımı gördü. Polisler arabanın plakasını biliyor.”

Clayton başıyla onayladı ve ön kapının yanındaki büfein üzerinde duran küçük bir süs tabağını işaret etti. “Anahtarlar orada olmalı,” dedi.

“Bir saniye,” dedim. j

Evin arka tarafına koşup kamyoneti açtım. Kabinde, kapıların iç tarafında ve koltukların arasında birkaç dolap bölme* ile torpido gözü vardı. Hepsini karıştırmaya başladım. Torpido gözündeki bir harita tomarının altında silahı buldum.

Silahlar konusunda pek bir şey bilmiyordum ve pantolonumun kemerine bir silah sıkıştırmaktan o kadar da hoşlanmamıştı m. Kendi kendimi yaralamadan da zaten yeterince i sorunum vardı. Clayton m anahtarını kullanarak Hondanın ¹ kilidini açtım, sürücü koltuğuna oturdum ve silahı

torpido gözüne attım. Kontağı çevirip arabayı çalıştırarak çimenliğe çektim ve arabayı Ön kapıya olabildiğince yaklaştırdım.

Clayton zayıf adımlarla evden çıkarak yaklaştı. Dışarı fırlayıp arabanın etrafından dolaşıp yolcu kapısını açtım ve binmesine yardım ettim. Emniyet kemerini alarak üzerinden uzandım ve taktım.

“Tamam,” dedim sürücü koltuğuna geri dönerken. “Gidelim.”

Bahçeden yola çıkıp anayola saptım ve kuzeye yöneldim. “Kıl payı,” dedi Clayton. İki polis arabasının yakından takip ettiği bir ambulans, sirenlerini açmadan ama ışıkları yanıp sönerек hızla güneye gidiyordu. Daha önce durduğumuz barın önünden, bizi Robert Moses Parkı’na çıkaracak yola saptım.

Otobana ulaştığımızda gazı kökleme niyetindeydim ama polisin bizi durdurmasından endişeleniyordum. Hız sınırının üzerinde ama çok fazla dikkat çekmeyecek rahat bir tempo tutturdum.

Buffalo’yu geçip Albany’ye yönelene kadar bekledim. 0 zamana kadar hala rahatlamamıştım ama Youngstown ı biraz geride bıraktıktan sonra, hastanede olanlardan veya polisin Sloanın evinde bulduklarından sonra kenara çekilme olasılığımızın giderek azaldığının farkındaydım.

İşte o zaman başını enseliğe dayamış halde yanımda çıtını bile çıkarmadan oturan Clayton a dondum. “Eh, dinleyelim bakalım,” dedim. “Hepsini.”

“Pekala,” dedi ve başlamadan önce boğazını temizledi.

44

Evliliği bir yalan üzerine kuruluydu.

“İlk evliliğim,” diye açıkladı Clayton. “Ve İkincisi de.” Ona birazdan gelecekti. Sonuçta Connecticut’a kadar uzun bir yolumuz vardı. Her şeyi rahatça anlatabilirdi.

Ama önce Enid’le olan ilk evliliğinden söz etti. Enid’le Buffalo’nun bir banliyösü olan Tonawanda’daki bir lisede Öğrenciyken tanışmıştı. Sonra Clayton, Cezvitler tarafından kurulmuş olan Canisius Kolej i’ne devam ederek felsefe ve ilahiyat dersleriyle karışık bir işletme programına katılmıştı. Okul o kadar uzak olmadığından büyüdüğü evde kalmaya devam edebiliyor ve okuluna gidip geliyordu. Yine de, kolej için o kadar uzağa gitmese bile, en azından ailesinin çatısının altından çıkabileceğini düşünerek kampüs yakınlarında ucuz bir oda kiralamıştı.

Eğitimi bitirdiğinde, eski mahallesinde Enid’den başka onu bekleyen yoktu. Çıkmaya başlamışlardı ve Enid’in inatçı, dikbaşı, etrafındakilerden istediğini almaya alışmış bir kız ol* duğunu görmüştü. Elindeki her şeyi kendi çıkarma kullanan biriydi. Çekici bir kızdı, harika bir vücudu ve güçlü bir cinsel iştahı vardı. En azından flörtlerinin başlarında.

Bir gece gözyaşları içinde Claytona adet döneminin geciktiğini söylemişti. “AK, hayır,” demişti Clayton Sloan. Önce ailesini ve onları ne kadar utandıracağını düşünmüştü. Görüntüye çok önem veren bir ailesi vardı ve annesi oğullarının bir kızı hamile bıraktığını Öğrendiğinde komşuların dedikodularını duymamak için oradan taşınmak isteyecekti.

Dolayısıyla evlenmekten başka seçenekleri yoktu ve bunu hemen yapmaları gerekiyordu.

Birkaç ay sonra Eni d kendini iyi hissetmediğini ve Dr. Gibbs’ten randevu aldığını söyledi. Doktora tek başına gitti ve eve döndüğünde bebeği düşürdüğünü açıkladı. Hiç durmadan ağlıyordu. Bir gün Clayton lokantadayken Dr. Gibbs’e rastladı ve yanına giderek “Bunu burada sormamam gerektiğini biliyorum, bir randevu almalıydım,” dedi. “Ama Enid bebeği kaybettikten sonra yine hamile kalabilir, değil mi?”

Ve Dr. Gibbsona bakakaldı: “Ha?”

Nihayet Clayton nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğunu anlamaya başlamıştı. İsteddiği her şeyi elde etmek için her türlü yalanı söyleyen bir kadın.

O zaman onu terk edip gitmeliydi. Ama Enid çok üzgün olduğunu, hamile olduğunu sandığını, doğrulamak için doktora gitmeye korktuğunu ve sonra

da yanıldığını anladığım söyledi. Clayton ona inanıp inanmamakta kararsızdı ve yine kendisini ve ailesini utandıracağı korkusuyla boşanma sürecini başlatmaktan vazgeçti. Bir süre sonra Enid hastalanarak yatalak oldu. Bunun gerçek mi, yoksa yalan mı olduğu belli değildi. Clayton emin olamıyordu ama onu bu durumda bırakamayacağını biliyordu.

Ancak kalmaya devam ettikçe gitmesi giderek zorlamıyordu Enid'in istediği her şeyi elde ettiğini çabucalc öğrenmeye haklamıştı. Bunu yapamadığında mutlaka bedelini ödetirdi. Çığlık çığlığa krizlere girer, bir şeyleri kırıp devirirdi. Bir defasında Clayton küvette otururken Enid elektrikli saç kurutucuyla içeri girmiş, aleti suya düşürmek konusunda şakalar yapmıştı. Ama gözlerinde, gerektiği takdirde bunu yapabileceğini, kesinlikle iki kez düşünmeyeceğini gösteren bir şey vardı.

Clayton işletme eğitimini kullanarak pazarlamacılık işine girdi, atölyelere ve fabrikalara malzeme sağlıyordu. Chicago ve New York arasında, Buffalo'nun etrafından dolaşan bir koridorda sürekli yolculuk yaparak çalışacaktı. İşvereni ilk görüşmelerinde çoğu zaman evden uzak kalacağı konusunda onu uyarmıştı. Ama işle ilgili Clayton'a asıl cazip gelen şey de buydu. Çığlık çığlığa bağırان, bazen zihninde bir sürü tilkinin dolaştığını belli eden, tuhaf gözlerle bakan kadından uzak kalacaktı. Bir iş yolculuğundan sonra eve döndüğü her seferinde, bu kez kapıdan girdiğinde Enid'in onu nasıl karşılayacağını düşünerek korkardı. Yeterince güzel giysileri olmadığından, Clayton'ın yeterince sıkı çalışmadığından, arka kapının gıcırdadığından ve bunun onu deli ettiğinden sürekli yakınırdurdu. Eve dönmeyi gerçekten zevkli kılan tek şey, İrlanda av köpeği Flynn i görmektir. Her zaman Clayton in arabasını karşılamak için koşup gelirdi. Sanki gittiği andan döndüğü ana kadar verandadan hiç kıpırdamamış gibi.

Sonunda Enid hamile kaldı. Bu kez gerçektir. Bir oğulları olacakrı: Jeremy. Enid o çocuğu nasıl seviyordu. Clayton da seviyordu ama çok geçmeden aralarında bir rekabet olduğu-

nu anlamıştı. Enid çocuğun sadece kendisini sevmesini istiyordu ve Jeremy ilk adımlarını attığında baba-oğul ilişkisini zehirlemek için harekete geçmişti bile. "Eğer büyüdüğünde güçlü ve başarılı olmak istiyorsan," diyordu Enid, "beni örnek almalısın. Bu çatının altında güçlü bir erkek rol

modelinin olmaması çok kötü.” Ona babasının kendisi için yeterince şey yapmadığını ve Jeremy nin görünüşte ona benzemesinin çok üzücü olduğunu, ancak bunun zaman ve çabayla aşmayı öğrenebileceği bir engel olduğunu söylüyordu.

Clayton artık ikisinden de kurtulmak istiyordu.

Ama Enid’de, boşanma veya ayrılma konusunda en küçük bir imayla bile olsa, konuya nasıl yaklaşacağının kestirilemeye-ceğini gösteren tuhaf bir karanlık vardı.

Bir defasında uzun pazarlama yolculuklarından birine çıkmadan Önce Clayton, Enid’e onunla konuşmak istediğini söyledi. Ciddi bir konuydu.

“Mutlu değilim,” dedi Clayton. “Bunun yürüdüğünü sanmıyorum.”

Enid ağlamadı. Sorunun ne olduğunu sormadı. Evliliklerini düzeltmek ve onu mutlu etmek için ne yapabileceğini sormadı.

Yaptığı şey şuydu: Ayağa kalkıp Clayton a yaklaşı ve gözlerinin içine baktı. Clayton bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Sanki Enid’in kötülüğü tarafından hipnotize edilmiş gibiydi. Onun gözlerine bakmak şeytanın ruhuna bakmak gibiydi. Enid sadece tek bir cümle söyledi: “Beni *asla* terk etmeyeceksin.” Ve dönüp odadan çıktı.

Clayton yolculuğu boyunca bunu düşündü. *Görürüz*, dedi

kendi kendine. *Göreceğiz*.

Geri döndüğünde köpeği onu karşılamaya gelmedi. Plymo. urh’unu park etmek için garajın kapısını açtığı anda, kıpeg, Flynnni boynundan bir iple kırıslara asılı halde buldu.

Enid’in buna çok basit bir yorumu vardı: “Sadece bir kj>. pek olması iyi.”

Bu yorum Clayton’a, Enid de Jeremy yi çok sevmesine rağmen, ayrılmayı düşündüğü takdirde çocuğun hayatının tehlikede olacağını düşündürmüştü.

Clayton Sloan bu acı, utanç verici, yıpratıcı hayata teslim oldu. Eğer elindeki buysa, en iyisini yapmaya çalışacaktı. Yapması gereken buysa, bütün hayatını uyurgezer gibi yaşa-

yacaktı

Çocuktan nefret etmemek için çabalıyordu. Jeremy'nin annesi çocuğun beynini yıkıyor, onu babasının sevgiye layık olmadığına inandırıyor. Jeremy babasını, kendisi ve annesiyle aynı evde yaşayan işe yaramaz bir adam olarak görüyordu sadece. Ama Clayton, Jeremy'nin de kendisi gibi Enid'in kurbanı olduğunun farkındaydı.

Hayatının nasıl bu hale geldiğini merak ediyordu.

Clayton birçok kez kendi hayatına son vermek istemişti.

Bir gece eyaletlerarası yolda arabasıyla gidiyordu, Chicago'dan dönerken, Michigan Golünün altından, Indiana'dan geçiyordu. İleride bir köprü gördü ve gazı kökle-di. Saatte yüz on kilometre, yüz otuz, yüz elli. Plymouth titremeye başlamıştı. Ön camdan fırlayıp ölümünü garantilemek için emniyet kemerini çözdü. Araba çakıl taşlarını saçıp tozu dumana katarak yolun kenarına kayd ve köprünün ayaklarına yöneldi ama Clayton son anda korkarak direksiyonu tekrar yola kırdı.

Başka bir zaman, Battle Creek'in birkaç mil batısında, cesaretini kaybederek yine yola döndü ama çok hızlı gidiyordu.

Ön lastikler toprak zeminin yerini asfalta bıraktığı noktadaki çıkıntıya çarpınca kontrolü kaybetti. Araba iki şeridi geçip bir traktör yoluna daldı ve yüksek çimenlerin arasında yavaşlayarak durdu.

Genellikle fikrini değiştirmesine neden olan şey Jeremyydi. Oğlu. Hayatının geri kalanında onu annesiyle baş başa bırakmaya korkuyordu. Ne kadar sürerse sürsün.

Bir defasında Milford'da durması gerekmişti. Yeni müşteriler, malzeme sağlayacak yeni işler bulmaya gidiyordu.

Şekerleme almak için bir dükkana girdi ve orada, tezgahın arkasındaki bir kadın dikkatini çekti. Yakasındaki isim etiketinde 'Patricia' yazıyordu.

Çok güzeldi. Kızıl saçlıydı.

Çok nazik ve samimiydi.

Gözlerinde şefkat ve nezaket vardı. Son birkaç vııru Enid'in karanlık gözlerine bakmamaya çalışarak geçirdikten sonra bu bir çift güzel gözü görmek başını döndürmüştü.

Çikolatayı alması uzun sürdü. Havadan sudan konuşuyor birkaç gün önce Chicago'da olduğundan, zamanım sürekli yollarda geçirdiğinden söz ediyordu. Ve sonra farkına bile Yaramadan ağzından bir söz çıktı: "Birlikte öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

Patricia gülümseyerek yarım saat sonra gelip gelemeyeceğini sordu, o zaman bir saat öğle arası vardı.

O yarım saat boyunca Clayton Milford'un sokaklarında dolaşırken kendi kendine ne yaptığını sorup durdu. Evliydi. Bir karısı, bir oğlu, bir evi ve bir işi vardı.

Ama bu bir hayar değildi. Clayton* ın istediğiyse buydu: Bir hayat.

Yakınlardaki bir kafede ton balıklı sandviç yerlerken Patri-cia yeni tanıştığı erkeklerle genellikle yemeğe çıkmadığını ama kendisinde merak uyandıran bir şeyler bulunduğunu söyledi.

"Nedir o?" diye sordu Clayton.

"Sanırım sırrını biliyorum," dedi Patricia. "Bazen insanları hissederim. Seni de hissettim."

Ulu Tanrım! O kadar belli oluyor muydu? Evli olduğunu anlamış mıydı? İnsanların zihinlerini mi okuyordu? Onunla ilk karşılaştığında eldiven giymesine ve şimdi alyansını cebine atmış olmasına rağmen mi?

"Ne tür bir şey hissediyorsun?" diye sordu Clayton.

“Sıkıntılı gibisin. Bu yüzden mi sürekli yollardasın? Bir şey mi arıyorsun?”

“Bu sadece benim işim,” dedi Clayton.

Patricia gülümsedi.

“Düşündüm de, eğer hayat seni buraya, Milford’a getirdiyse belki bir nedeni vardır. Belki de bir şey bulman gerektiği için bütün ülkeyi dolaşıp duruyorsun. Ben olduğumu söylemiyorum. Sadece bir şey.”

Ama oydu. Clayton bundan emindi.

Patricia’ya adının Clayton Bigge olduğunu söyledi. Sanki daha farkında olmadan bu fikre sahipmiş gibi. Belki de başlangıçta sadece bir ilişki yaşamayı düşünmüştü ve böyle bir şey için sahte bir isim kullanmak kötü bir fikir değildi.

Sonraki birkaç ay boyunca, satış yolculukları onu sadece Torringtona kadar götürse bile, Patricia’yı görmek için Milford’a kadar gidiyordu.

Patricia ona tapıyordu. Kendini önemli hissettiriyordu. En azından biraz değeri varmış gibi.

' New York otobanından geri dönerken düşünüyordu.

Şirket bazı satış rotalarını değiştiriyordu. Hartford ve Buf-

i

(alo arasındaki rotayı alabilirdi. O zaman Chicago'ya gitmesi gerekmezdi. Böylece her yolculuğun sonunda...

I

Ve bir de para konusu vardı.

Ama Clayton ın durumu iyiydi. Ne kadar para biriktirdiğini Enidden gizlemek için sıradışı önlemler almaya başlamıştı bile. Ne kadar para kazandığının önemi yoktu. Enid zaten asla tatmin olmuyordu. Her zaman

Clayton ı küçümsüyordu. Ve her zaman harcıyordu. Dolayısıyla kenara biraz para koymak

- iyi bir fikirdi.

İkinci bir evi geçindirmeye yeteceğini düşünüyordu.

Zamanının en azından yarısında mutlu olmak ne kadar harika olurdu.

Evlenme teklif ettiğinde Patricia kabul etti. Annesi mutluydu ama ablası Tess, Clay tondan bir türlü hoşlanmamışn.

I Sanki onda bir terslik olduğunu biliyor ama ne olduğunu

j çözemiyor gibiydi. Clayton onun kendisine güvenmediğini ve asla güvenmeyeceğini biliyordu. Bu yüzden onun yanın-

I

dayken özellikle dikkatli davranıyordu. Ve Tess in Patricia ya bu duygularını açıkladığını da biliyordu. Ancak Patricia onu gerçekten seviyor ve daima savunuyordu.

Patricia'yla birlikte yüzükleri almaya gittiklerinde Clayton cebindekiyle aynı alyansı seçmesi için onu kandırdı. Daha sonra dükkana geri dönerek parasını geri almasının ötesinde, zaten taşıdığı yüzüğü her zaman takabilme imkanı kazandı. Sürücü belgesinden bir kütüphane kartına kadar çeşitli beledi-

ye ve eyalet belgelerinin sahtesini hazırlattı. 11 Eylül'den öbcç. ki bir dünyada bunları yapmak çok daha kolaydı. Böylece <jf zamanı geldiğinde evlenmek için kolayca başvurabildi.

Patriciayı kandırmış olabilirdi ama ona karşı nazikti. E_n azından eve geldiğinde.

Patricia ona iki çocuk verdi. İlki bir erkekti ve ona Todd adını verdiler. Birkaç yıl sonra Cynthia adını verdikleri bir kızları oldu.

Bu inanılmaz bir cambazlıktı.

Connecticutta bir aile. New York ta başka bir aile. İkisinin arasında gidip geliyordu.

Clayton Bigge'ken, Clayton Sloan kimliğine dönmek zorunda kalacağı anı düşünmekten kendini alamıyordu. Clayton Sloan'kense, Clayton Bigge olabilmek için yola çıkmaya sabırsızlanıyordu.

Sloan olmak daha kolaydı. En azından gerçek adı buydu. Kimliği için endişelenmesi gerekmiyordu. Sürücü belgesi, diğer belgeleri, hepsi yasaldı.

Ama Milford'da yaşayan, Patricia'nın kocası, Todd ve Cynrhia'nın babası Clayton Bigge olduğunda sürekli dikkadi olmak zorundaydı. Hız sınırlarına uymak, parkmetreye mutlaka para atmak gibi... Kimsenin plaka numarasını araştırmasını istemiyordu. Connecticut a gittiği her seferinde arabayı yolun kenarında gözden uzak bir yere çekiyor, turuncu-sarı New York plakasını çıkarıp çalıntı bir mavi Connecticut plakasını yerleştiriyordu. Youngstown a dönerken New York plakasını tekrar takıyordu. Daima düşünmek, uzun mesafe aramalarını yapacağı yerlerle ilgili daima dikkatli olmak, Clayton Sloan adıyla aldığı bir şey için yanlışlıkla Milford adresini vermemek zorundaydı.

Daima nakit kullanıyordu ve böylecc belgelerden izlene-mivordu.

Hayatındaki her şey sahteydi. İlk evliliği Enid'in yalanları üzerine kuruluydu. İkinci evliliğiye kendisinin Patriciaya söylediği yalanların üzerine kurulmuştu. Ama bütün bu sahteliğe ve ikili hayata rağmen gerçek mutluluğu bulmayı başarmamış mıydı? Bazı anlar...

“Çişim geldi,” dedi Clayton hikayeyi keserek.

“Ha?” dedim.

“Çiş yapmam gerek. Tabii arabanın içine işememi istemiyorsan.”

Bir servis merkezinin tabelasını yeni geçmiştik. “Bir yere yaklaşıyoruz,” dedim. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Pek iyi değil,” dedi. Birkaç kez ksrd. “Suya ihtiyaım var. Ve biraz daha Tylenol alabilirim.”

Evdeki Tylenol’u yanıma almıştım ama su şişesi almayı akıl edememiştim. Otobanda oldukça hızlı gidiyorduk. Saat neredeyse sabahın drdyd ve Albanyye yaklaşıyorduk. Honda’nın benzine ihtiyaı vardı, dolayısıyla benzin almak da iyi bir fikir olacaktı.

Clayton¹¹ erkekler tuvaletine götürdüm, pisuarda işini bitirmesini bekledim ve arabaya dönmesine yardım ettim. Bu kısacık yürüyüş bile onu bitirmişti. “Sen burada kal, ben gidip su alacağım,” dedim.

Altılık bir koli su aldım, koşarak arabaya döndüm, birinin plastik kapağını açtım ve Clayton’a verdim. Uzun bir yudum aldıktan sonra dört Tylenol’u avucumdan tek tek alıp ağzına attı. Sonra benzin pompalarına yaklaşıp depoyu doldurttum

ve czdanımdaki paranın neredeyse tamamını kullandım. Polisin Clayton’ı hastaneden çıkaranın kim olduğunu anlayacağından korktuğum için kredi kartı kullanmak istemiyordum. Kredi kartı hareketlerimi izleyebilirlerdi.

Arabama dönerken, belki de Rona Wedmore’a son gelinmelerle ilgili biraz bilgi vermenin zamanının geldiğini düşündüm. Clayton konuştukça, Wedmoreun Cynthiaylailgili şüphelerini ortadan kaldıracak asıl gerçeğe daha çok yaklaştığımızı hissediyordum. Elimi kotumun cebine soktum ve önceki sabah ben Vince Fleming’i aramaya gitmeden önce Wedmore’un evimize yaptığı sürpriz ziyaret sırasında bana verdiği kartviziti buldum.

Bir ofis ve cep telefonu numarası vardı ama ev numarası yazılmamıştı. Muhtemelen gecenin bu saatinde uyuyor olmalıydı ama cep telefonunu yatağının yakınında ve sürekli açık tuttuğunu tahmin ediyordum.

Arabayı çalıştırarak pompalardan uzaklaştım ama bir dakika sonra tekrar kenara çektim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Clayton.

“Birkaç görüşme yapmam gerek.”

Wedmoreu aramadan önce Cynthianın numarasını tekrar denemek istedim. Cep telefonunu ve evi aradım. Şansım yoktu.

Tuhaf bir şekilde bu beni biraz rahatlattı. Nerede olduğunu ben bilmiyorsam Jeremy veya annesinin bilmesi de mümkün görünmüyordu. Grace’le birlikte ortadan kaybolması, bilmeden de olsa Cynthia’nın yaptığı en akıllıca şey olmuştu.

Yine de yerini bilmem gerekiyordu. İyi olduğunu bilmeliydim. Grace’in de iyi olduğunu bilmeliydim.

Roily yi aramayı düşündüm ama bir şey öğrenmiş olsa beni arayacağını biliyordum ve telefonu gerektiğinden fazla kullan-inak isremiyordum. Pilde belki bir arama yapmaya izin verecek kadar enerji kalmıştı.

Dedektif Rona Wedmore’un cep telefonu numarasını girdim ve dördüncü çalışta açtı.

“Wedmore,” dedi. Uyanık ve ayık gibi konuşmaya çalışıyordu ama sesi boğuktu.

“Ben Terry Archer,” dedim.

“Bay Archer,” dedi hemen dikkatini toplayarak. “Ne oluyor?”

“Size çabucak birkaç şeyi anlatmam gerekiyor. Şarjım neredeyse bitmek üzere. Karımı aramanız gerek. Jeremy Sloan adında bir adam ve En id Sloan adındaki annesi Buffalo bölgesinden Connecticut’a gidiyor. Sanırım Cynthia yı bulup öldürmek niyetindeler. Cynthia nın babası hayatta. Onu yanımda getiriyorum. Cynthia ve Grace’i bulursanız ben geri dönene kadar sakın gözünüzün önünden kaybetmeyin”

“Ne?” veya en azından "Ha?" demesini bekliyordum ama kadın profesyoneldi: “Siz neredesiniz?”

“New York otobanında, Youngstown’dan dönüyoruz. Vince Fleming i tanıyorsunuz değil mi? Tanıdığınızı söylemişsiniz.”

“Evet.”

“Onu Buffalo’ nun kuzeyinde Youngstown daki bir evde bıraktım. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Enid Sloan onu vurdu.”

“Bunlar hiç mantıklı gelmiyor,” dedi Wedmore.

“Ciddi misiniz? Bakın, sadece Cynthia yı arayın, olur mu?

“Peki, ya şu Jeremy Sloan ve annesi? Ne kullanıyorlar?

“Kahverengi bir...”

“Impala,” diye fısıldadı Clayton. “Chevy Impala.”

“Kahverengi bir Chevy Impala,” dedim. Clayton a dönerek “Plakası?” diye sordum. Başını iki yana salladı. “Plaka numarası yok,” dedim.

“Buraya mı dönüyorsunuz?” diye sordu Wedmore.

“Evet. Birkaç saat içinde. Sadece karımı bulun. Okul müdürüm Rolly Carruthers da onu arıyor.”

“Bana söyler misiniz...”

“Kapamam gerek,” dedim ve telefonu katlayıp ceketimin cebine attım. Otomatik vitesi tekrar sürüş konumuna aldım ve otobana geri döndüm.

“Eh,” dedim Clayton ın hikayesini bıraktığı yere dönerek. “Mutlu olduğun zamanlar var mıydı?”

Clayton yine kendini toparladı.

Mutlu zamanlar varsa bu sadece Clayton Bigge’in bayatındaydı. Todd ve Cynthia'nın babası olmaktan hoşlanıyordu. Görebildiği kadarıyla onlar da onu seviyordu, hatta belki onu Örnek alıyorlardı.

Ona saygı duyuyorlardı. Sonuçta onlara her gün babalarının değersiz ve işe yaramaz biri olduğu dikte edilmiyordu. Her zaman kendilerine söyleneni yapmıyorlardı elbette ama tüm çocuklar böyle değil miydi?

Bazen geceleri yatağındayken Patricia ona “Başka bir yerde gibisin,” diyordu. “Sanki burada değilmiş gibi ve üzgün görünüyorsun.”

Clayton onu kollarına alıyor ve “Olmak istediğim tek yer burası,” diyordu. Bazen karısına açıklamak istiyordu çünkü

onunla yaşadığı hayatının bir yalan olmasını istemiyordu. Başka bir hayat olmasından hoşlanmıyordu.

Çünkü o hayatta Enid ve Jeremy vardı. *Diğer* hayatı oydu. Gerçek adını kullanabildiği, kenara çekildiğinde gerçek sürücü belgesini polise gösterebildiği hayat o olsa bile, her hafta, her ay, her yıl dönmeye tahammül edemediği hayat da oydu.

Ama tuhaf bir şekilde alışmaya başlamıştı. Hikayelere, cambazlığa, tatillerde neden uzakta olduğunu açıklamak için hikayeler uydurmaya alışıyordu. 25 Aralıkta Youngstownday-sa, cebi bozuk paralarla dolu bîr halde gidip bir ankesörlü telefon buluyor, Patricia’yı arayıp onun ve çocuklarının Noel’ini kutlayabiliyordu.

Bir defasında Youngstowndayken, evinde gözden uzak bir köşe bulmuş ve oturup ağlamıştı. Kısa bir süre, sadece üzüntüsünü hafifletecek, üzerindeki baskıyı kaldıracak kadar. Ama Enid onu duymuş, odaya girmiş ve yatağın üzerinde yamna oturmuştu.

Clayton yanaklarından süzülen yaşları silerek kendini toparlamıştı.

Enid elini onun omzuna koymuştu. “Bebekleşme,” demişti. Geri dönüp baktığında elbette Milford’daki hayatı her zaman durağan değildi. Todd on yaşındayken zatürree olmuştu. Neyse ki atlatmıştı. Ve Cynthia ergenlik çağına geldiğinde yaramazlaşmaya başlamıştı. Asiydi. Bazen yanlış çocuklarla arkadaşlık ediyordu. Yaşma göre tehlikeli deneyler yapıyordu: İçki ve Tanrı bilir başka neyle.

Ona karşı sertleşmek Clayton’a düşüyordu. Patricia her zaman daha sabırlı, daha anlayışlıydı. “Bunu aşacak,” diyordu kocasına. “O iyi bir çocuk. Sadece yanında olmamız gerek.”

Hepsi bu kadardı. Clayton, Milford'dayken hayatın mükemmel olmasını istiyordu. Sık sık da buna yaklaşıyordu.

Ama sonra yine arabasına biniyor, işe gider gibi yaparak Youngstown a dönüyordu.

Başından itibaren bunu ne kadar sürdürebileceğini merak etmişti.

Bazı zamanlar köprü ayakları yine çözüm gibi görünü-

yordu

Bazense sabah uyandığında o gün nerede ve kim olduğunu merak ediyordu.

Hatalar da yapıyordu.

Enid bir defasında ona bir alışveriş listesi yazmış, Clayton da birkaç şey almak için Lewiston'a gitmişti. Bir hafta sonra Patricia çamaşır yıkarken elinde üsteyle mutfığa gelerek "Bu da ne?" diye sormuştu. "Pantolonun cebinde buldum. Benim elyazım değil."

Enid'in alışveriş listesi.

Clayton'ın yüreği ağzına gelmişti ve hızlı düşünmeye çalışmıştı. "Onu geçen gün bir market arabasında bulmuştum, birinin alışveriş listesi olmalı. Başkalarının aldığı şeylerlebi-zimkileri karşılaştırmanın eğlenceli olacağını düşünerek almıştım."

Patricia listeye bakmıştı. "Her kimse, seninki gibi buğdaylı kahvaltılık gevrek seviyor muş."

"Evet," demişti Clayton gülümseyerek. "Şey, ben de o milyonlarca kutuyu benim için yaptıklarını düşünmemiştim zaten."

Görünüşe bakılırsa bir defasında Youngstown bölgesinde yayınlanan bir gazeteden, oğlunun basketbol rakımının

resminin bulunduğu bir kupürü keserek yanlış çekmeceye koymuştu. Kesmesinin nedeni, Enid oğlunu kendisine karşı çevirmek için ne kadar uğraşsa da çocuğu hala seviyor olmasıydı. Jeremy’de kendini görüyordu, tıpkı Todd’da da gördüğu gibi. Todd’un büyürken belli aşamalarda Jeremy’ye bu kadar benzemesi şaşırtıcıydı. Jeremy ye bakıp ondan nefret etmek, Todd’dan nefret etmek gibiydi ve Clayton bunu yapamazdı.

Böylece, uzun bir günün sonunda, çok uzun bir yolculuktan sonra, Milfordlu Clayton Bigge ceplerini boşaltırken, Youngstowndaki oğlunun basketbol takımının bir resmini komodininin çekmecesine atıvermişri. Kendisine karşı zehirlenmiş olsa bile çocukla gurur duyduğu için kupürü saklamıştı.

Yanlış çekmece olduğunu hiç fark etmemişti. Yanlış evde, yanlış kasabada, yanlış eyalette...

Youngstown’dayken de böyle bir hata yapmışa. Çok uzun bir süre boyunca ne olduğunu anlamamıştı bile. Belki başka bir kupür. Patricia tarafından yazılmış başka bir alışveriş listesi.

Ama son hatası, üzerinde Patricia’nın adı yazılı, Milford adresli bir telefon faturasıydı.

Enid’in hemen dikkatini çekmişti.

Şüphelenmesine neden olmuştu.

Ama Enid öyle gelip de bunun ne olduğunu sormazdı. O önce kendi küçük araştırmasını yapardı. Başka işaretler bulmaya çalışırdı. Kanıtlar toplar ve davaya hazırlanırdı.

Ve artık yettiğine inandığında, kocası Clayton bir kez daha şehir dışına çıkarken kendisi de bir yolculuk yapmaya karar vermişti. Bir gün Milford Connecticut a gitmişti. Bu elbette ki tekerlekli sandalyeye mahkum olmasından önceydi. Hala yürüyebildiği zamanlardı.

Jeremy’yi birkaç günlüğüne birine bırakmıştı. “Bu camla birlikte yolculuğa gidiyorum,” demişti. Ayrı arabaU_{r<j}

“Bu da bizi,” dedi Clayton su şişesinden yudumlayıp boğa^ tekrar ıslatarak,
“söz konusu geceye getiriyor.”

Hikayenin ilk kısmını Cynthiadan biliyordum. Sa-atinde eve dönmediğini. Anne ve babasına Parn in evinde olduğunu söylediğini. Clayton ın onu aramaya çıktığını ve Vince Fleming’in arabasında bularak onu eve getirdiğini.

“Çok öfkeliydi,” dedi Clayton. “Bize ölmemizi dilediğini söyledi. Odasına koştu ve bir daha çıtını duymadık. Sarhoştı. Neler içtiğini Tanrı bilir. Hemen sızıp kalmış olmalı. Vince Fleming gibi bir çocukla asla takılmamalıydı. Babası sıradan bir gangsterden başka bir şey değildi.”

“Biliyorum,” dedim ellerim direksiyonda, arabayı gecenin karanlığında sürerken.

“Eh, dediğim gibi, sıradışı bir geceydi. Todd... bazen kardeşinin başı derde girdiğinde bundan zevk alırdı. Çocukların nasıl olduğunu bilirsin. Ama bu kez Öyle değildi. Her şey çok kötüydü. Todd, Cynthia’yla ben geri dönmeden hemen önce, benim veya Patricianın onu bir tabaka Bristol kağıdı almaya götürmesini istiyordu. Dünyadaki diğer tüm çocuklar gibi o da bir ödevini son ana bırakmıştı ve sunum için bu malzemeye ihtiyacı vardı. Saat çok geç olmuştu ve öyle bir şeyi nereden

bulabileceğimizi bilmiyordum. Ama Patricia gerekli kağıda yirmi dört saat açık olan bir mağazada satıldığını hatırladı vç onu götüreceğini söyledi.”

Öksürdü ve suyunu yudumladı. Sesi giderek boğuklajı. yordu.

“Ama önce, Patricia’nın yapması gereken bir şey vardı.” Bana baktı. Ceketimi yokladım ve cebimdeki zarfı hissettim. “Todd’la birlikte Patricia’nın arabasıyla çıktılar. Ben bitkin bir şekilde salonda oturdum. Birkaç gün içinde gitmem ve bir süre Youngstovvn’da kalmam gerekiyordu. Öyle zamanlarda, Enid ve Jeremy’nin yanına dönmem gerektiğinde hep biraz depresif olurdum.”

Ben bir römorklu traktörü sollarken pencereden dışarı baktı.

“Todd ve annesi gideli uzun zaman olmuştu. Bir saat kadar. Mağaza o kadar uzak değildi. O anda telefon çaldı.”

Clayton birkaç derin nefes alıp verdi.

“Arayan Eniddi. Ankesörlü telefondan arıyordu. Tahmin et, ben kimim?’ dedi. Sanırım bu aslında hep beklediğim vc olacağından korktuğum bir aramaydı. Ancak ne yaptığını bilmem mümkün değildi. Dennys otoparkında buluşmamızı istedi. Acele etmemi, yapmamız gereken bir sürü şey olduğunu söyledi. Bir rulo kağıt havlu getirmemi de tembihledi. Hemen evden fırladım, Dennys otoparkına gittim. Restoranda olabileceklerini düşündüm ama Enid arabanın içinde oturuyor, inemiyordu.”

“Neden?” diye sordum.

“Üstü başı o kadar kan içindeyken dikkat çekmeden ortalıkta dolaşamazdı.”

Aniden bütün benliğimle ürperdim.

“Penceresine koştum. Önce kollan yağla kaplanmış gibi göründü. O kadar sakindi ki. Camı indirerek bana binmemi söyledi. Bindim ve o anda baştan aşağı kanlar içinde olduğunu gördüm. Paltosunun kollarından elbisesinin önüne kadar. Ona bağırđım. *Sen ne bok yedin? Ne yaptın sen? km*, zaten ne olduğunu biliyordum.

“Enid evimizin önünde beklemişti. Ben Cynthia'yla eve döndükten birkaç dakika sonra gelmiş olmalıydı. Adresi telefon faturasından öğrenmişti. Arabamı, üzerinde bir Con-necticut plakasıyla evin Önünde görmüş olmalıydı. Parçalan birleştiriyordu. Sonra Patricia ve Todd dışarı çıkıp arabayla uzaklaşmış ve o da peşlerine takılmıştı. O anda Öfkeden deliye dönmüş olmalıydı. Başka bir ailem, başka bir hayatım olduğunu artık anlamıştı,

“Onları mağazaya kadar takip etmişti. Arabadan inip peşlerinden mağazaya girmiş, alışveriş yapar gibi görünürken aslında onları izlemişti. Todd’a yakından baktığında çok şaşırmış olmalı çünkü Todd, Jeremy’ye ikizi kadar benziyordu. Bardağı taşıran damla da bu olmalı.”

Enid, Patricia ve Todd'dan önce mağazadan çıkarak arabasına geri dönmüştü. Otoparkta neredeyse hiç araç yoktu ve in cin top oynuyordu.

Yıllar sonraki Enid nasıl acil durumlar için yanında silah taşıyorsa o zamanlar da torpido gözünde bir bıçağı vardı. Uzanıp onu aldı, mağazaya doğru koştu ve o saatte kapkaranlık olan bir köşeye gizlendi. Burası yük kamyonlarının kullandığı geniş bir sokaktı.

Todd ve Patricia mağazadan çıktı. Todd'un elinde kocaman bir Bristol kağıt rulosu vardı ve tüfek taşıyan bir asker gibi om* zında taşıyordu. Enid karanlıktan fırlayarak "Yardım edirn!" diye bağırdı.

Todd ve Patricia durup Enid'e baktı.

"Kızım!" dedi Enid. "Yaralandı!"

Patricia hemen onun yanma koşarken Todd da peşindeydi. Enid onları ara sokağa doğru birkaç adım sürükledi ve aniden Patricia'ya döndü. "Sen Clayton m karışısın değil mi?"

"Kesinlikle afallamış olmalı," dedi Clayton bana. "Önce bir kadın ondan yardım istiyor, sonra da aniden böyle bir soru soruyordu."

"Ne demiş peki?"

"Evet demiş. Ve sonra bıçak aniden kalkıp doğruca gırtlığına inmiş. Enid bir saniye bile kaybetmemiş. Todd hala olanları anlamaya çalışırken Enid onun da üzerine atlamış ve annesine yaptığı gibi onun da çabucak boğazını kesivermiş." "Sana bütün bunları o mu anlattı?" diye sordum. "Enid

• 4. yy

mır

"Hem de defalarca," dedi Clayton sakince. "Bu konuda konuşmayı çok sever. Hala. Şimdi bile. Güzel zamanları andığını söyler."

"Sonra ne olmuş?"

“Sonra yakınlarda bir ankesörlü telefon bulup beni aramış. Ben gelip onu arabanın içinde bulduğumda da ne yaptığım söyledi: *Onları öldürdüm. Karını ve oğlunu, ikisi de öldü.*” “Bilmiyordun,” dedim sakince.

Clayton karanlıkta sessizce başıyla onayladı.

“Bir kızın da olduğunu bilmiyordun.”

“Sanırım öyle,” dedi Clayton. “Belki de simetriyle ilgili bir şey. Youngstown’da bir karım ve bir oğlum, Milfordda da bir karım ve bir oğlum vardı. İlkinde çok benzeyen ikinci bir oğul. Her şey son derece dengeliydi. Bir aynadaki yansıma gibi. Belli varsayımlarda bulunmasına yol açmıştı. Konuşma tarzına bakılırsa, Cynthianın hala evde olduğunu ve hatta varlığını bilmediğini düşünüyordum. Eve onunla birlikte döndüğümü

»

görmemişti.

“Ve sen de ona söylemedin.”

“Şoktaydım sanırım. Ama aklım o kadar yerindeydi. Arabayı çalıştırdı, sokağa sürdü ve bana cesetleri gösterdi. *Bam yardım edeceksin*, dedi. *Onlardan kurtulmamız gerek.*”

Clayton sustu ve bir mil kadar hiç konuşmadı. Bir an ölüp ölmediğini merak ettim.

“Clayton, sen iyi misin?” dedim sonunda.

“Evet,” dedi.

“Ne oldu?”

“O, bir fark yaratabileceğim andı. Her şeyi değiştirebilirdim ama belki de bunu anlayamayacak, yapılacak doğru şeyi düşünemeyecek kadar şoktaydım. Bütün bunları orada sona evirebilirdim. Ona yardım etmeyi reddedebilirdim. Polise gidebilirdim. Onu ihbar edebilirdim. Bütün bu deliliğe orada ve o anda son verebilirdim.”

“Ama bunu yapmadın.”

“Kendimi suçlu hissediyordum. İki havat birden yaşıyordum. Mahvolmuştum. Rezil olmuştum. Eminim ben de suçlanır ve hüküm giyerdim. Patricia ve Todd’un ölümlerinden dolayı değil ama birden fazla kadınla evli olduğum için. Mor-

mon filan değilsen, bu sanırım kanunlara aykırı. Sahte kimlik kullanıyordum ve bu da düzenbazlığa girerdi. Ama asla kanunları çiğnemek istememiştim. Sadece doğru bir yaşam sür-mek, ahlaklı bir adam olmak istemiştim.”

Ona bir bakış attım.

“Ve diğer bir mesele de, En id bunu düşüneceğimi hesaplamıştı. Polisi ararsam onlara sadece bana yardım ettiğini söyleyeceği konusunda beni uyardı. Benim fikrim olduğunu, onu benim zorladığımı söyleyecekti. Bu yüzden de ona yardım ettim. Tanrı beni bağışlasın, ona yardım ettim. Patricia ve Todd’u arabaya yerleştirdik ama sürücü koltuğunu boş bıraktık. Bir fikrim vardı. İçinde onlarla birlikte arabayı atabileceğimiz bir yer biliyordum. Bir taşocağı. Gidip gelirken sık sık kullandığım yolun kenarındaydı. Bir defasında Youngstown’a giderken, geri dönmek istemediğim için amaçsızca dolaşmaya başlamıştım ve terk edilmiş bir çukura uzanan o uçurumu keşfetmiştim. Orada küçük bir göl vardı. Uzunca bir süre orada durmuş ve kendimi aşağı atmayı düşünmüştüm. Ama sonunda devam etmiştim. Suyu düşersen hayatta kalma olasılığım olduğunu düşünmüştüm.”

Öksürdü ve suyunu tekrar yudumladı.

“Arabalardan birini otoparkta bırakmak zorunda kalacaktık. Ben Patricia’nın Escort’una bindim ve gecenin karanlığında iki buçuk saatlik yol yaptım. Enid de kendi arabasıyla beni izliyordu. Biraz uzun sürdü ama sonunda yolu tekrar buldum, arabayı oraya çıkardım, vitesi boşa alarak gaz pedalının üzerine bir taş koydum ve uzanıp vitesi sürüş konumuna aldıktan sonra dışarı atladım. Araba uçurumdan düştü. Birkaç saniye sonra suyun sesini duydum. Pek bir şey göremiyordum. Aşağı

baktığımda o kadar karanlıktı ki arabanın yüzeyden kayboluşunu bile görmedim.”

Nefes nefese kalmıştı. Soluklanmak için biraz duraksadı.

“Sonra geri döndük ve benim arabamı aldık. Sonra ikimiz birlikte iki arabayla Youngstownın yolunu tuttuk. Cynthiaya veda etme, ona bir mesaj bırakma, herhangi bir açıklama yapma şansım olmamıştı. Öylece ortadan kaybolmuştum.”

“O ne zaman öğrendi?” diye sordum.

“Ha?”

“Enid birini ıskaladığını ne zaman öğrendi? Bütün aileyi ortadan kaldıramadığını?”

“Birkaç gün sonra. Bir şeyler öğrenmek için sürekli haberleri izliyordu ama Buffalo kanallarında veya gazetelerinde bir şey çıkmadı. Yani bir cinayet değildi. Ceset yoktu. Mağazanın yanındaki sokakta kan bile yoktu. O sabah şiddetli bir yağmur yağmış, her şeyi silip süpürmüştü. Ama kütüphaneye gitti. O zamanlar henüz internet yoktu. Ve başka şehirlerin, başka eyaletlerin gazetelerini taramaya başladı. Sonunda bir şey buldu. *Kızın Ailesi Ortadan Kayboldu*. Sanırım manşet öyleydi. Eve döndüğünde onu daha önce hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Tabakları fırlatıyor, eşyaları kırıyordu. Tamamen aklını kaçırmıştı. Nihayet yatışması için birkaç saat geçmesi gerekti.”

“Ama bununla yaşamak zorundaydı,” dedim.

“Başlangıçta kabullenmeye niyeti yoktu. Connecticut’a gidip Cynthia nın işini bitirmek için hazırlanmaya başladı. Ama ben onu durdurdum ”

“Bunu nasıl yaptın?”

“Bir anlanma yaparak- Bir söz. Bir daha asta böyle bir şey yapmayacağımı, bir daha asla ama asla kızımınla bağlantı kurmayacağımı, Enid’i asla terk etmeyeceğimi söyledim. Kızımın hayatı karşılığında. İstedğim tek şey

buydu. Kızımın yaşamasına izin verecekti ve ben de bütün hayatımı ona ihanetimin bedelini ödeyerek geçirecektim.”

“Bunu kabul etti mi?”

“İstemeyerek. Ama sanırım bu onu hep rahatsız etti, uzanamadığın bir yerinin kaşınması gibi. Yarım bırakılmış bir iş. Fakat şimdi acil bir durum var. Vasiyetten haberi olmuş bir şekilde. Kendisi Cynthiayı öldürmeden önce ben ölürsem, her şeyini kaybedeceğini biliyor.”

“Peki, sen ne yaptın? Öylece devam mı ettin?” “Yolculukları bıraktım. Başka bir iş buldum, kendi şirketimi kurdum, evden veya Lewistondan çalıştım. Enid anık yolculuk yapmamam konusunda inatçıydı. Bir daha aptal durumuna düşmeye niyeti yoktu. Bazen kaçmayı, geri dönmeyi, Cynthia yı alıp her şeyi anlatmayı, onu Avrupa’ya götürüp saklanmayı, farklı isimlerle yaşamayı düşünüyordum. Ama eğer hata yaparsam, geride bir iz bırakırsam onun öldürüleceğini biliyordum. Ve on dört yaşında bir kıza istediğini yaptırmak da o kadar kolay değildir. Bu yüzden Enid’le kalmaya devam ettim. Artık dünyadaki bütün evliliklerden çok daha güçlü bir bağımız vardı. Birlikte iğrenç bir suç işlemiştik.” Duraksadı. “Ölüm bizi ayırana kadar.”

“Ya polis... Sizi hiç sorgulamadılar, hiçbir şeyden şüphelenmediler mi?”

Hiç. Beklemeye devam ettim. İlk yıl en kotüsüydü. Evin önüne bir araba yanaştığı her seferinde sonumun geldiğini dü-

junüyordum. Ve ikinci yıl geçti. Üçüncü. Farkına bile varmadan on yıl oldu. Her gün biraz ölüyor olsan, sence hayat ne kadar uzun görünür?”

“Biraz yolculuk yapmış olmalısın,” dedim.

“Hayır, bir daha asla.”

“Connecticut’a bir daha dönmedin mi?”

“O geceden beri eyalete bile adımımı atmadım.”

“O zaman, sen Tesse parayı nasıl gönderebildin? Cynthia’ya bakmasına, okul masraflarını ödemesine yardım etmek için?”

Clayton birkaç saniye bana baktı. Yol boyunca bana şok edici bir sürü şey anlatmıştı ama sanırım ilk kez ben onu şaşırtıyordum.

“Bunu nereden öğrendin sen?” diye sordu, less söyledi, dedim. Olumune yakın.

“Benden geldiğini söylemiş olamaz.”

“Onu söylemedi. Parayı aldığını ve şüpheleri olduğunu ama kimden geldiğini asla öğrenemediğini söyledi.”

Clayton sessiz kaldı.

“Şendendi değil mi?” diye sordum. “Enid’in öğrenmesine izin vermeden Cynthia’ya para gönderdin, tıpkı ikinci evini kurarken yaptığın gibi.”

“Enid şüphelen m işti. Yıllar sonra. Bir denedeme olacaktı. Enid bir muhasebeci getirdi ve eski vergi iadelerini inceletti. Bir düzensizlik buldular. Bir hikaye uydurdum, onlara kumar sorunun olduğunu söyledim. Ama buna inanmadı. Doğruyu söylemezsem, yıllar önce yapması gerektiği gibi Connecricut'a gidip Cynthia’yı öldürmekle tehdit etti. Bu yüzden Cynthianın eğitimine yardımcı olmak için Tess'e para gönderdiğimi söv-

Jedim. *Ama ben sözümü tuttum, dedim. Onunla aslı bağfa kurmadım. Cynthia beni öldü biliyor.*”

“Yani Enid yıllardır Tess’e karşı da kin besliyor” “Kendisine ait olduğuna inandığı parayı aldığı için Tcs\$’|_{Cn} nefret ediyordu. Hayatta en nefret ettiği iki kadın. Ve ikisine de hiç karşılaşmamıştı.”

“Yani,” dedim, “Connecticut’a hiç gitmediğini söyl&k_n yalan söyledin. Cynthiayı görmemiş olsan bile.”

“Hayır,” dedi. “Doğru.”

Yola devam ederken bir süre bunu düşündüm.

46

parayı Tess'e postayla göndermediğini biliyorum" I-âdedim sonunda.
"Üzerinde posta puluyla posta JL kutusuna gelmemiş. Ve FedEx'le filan da göndermemişsin. Arabasına bırakılmış para dolu bir zarf oluyormuş, bir defasında da sabah gazetesinin içinde bulmuş."

Clayton beni duymamış gibi yaptı.

"Eğer postayla göndermediysen ve kendin vermediysen," dedim, "o zaman birine yaptırmış olman gerek."

Clayton yine sessizdi.

Gözlerini kapadı, başını enseliğe dayadı ve uyuyormuş gibi yaptı ama yutmadım.

"Beni duyduğunu biliyorum," dedim.

"Çok yorgunum," dedi. "Normalde bütün gece uyurum. Bir süre beni rahat bırak da biraz dinleneyim."

"Sadece bir sorum var," dedim. Gözlerini sımsıkı kapadı ama ağzının gergin bir şekilde seğirdiğini gördüm. "Bana Connie Gormley'den söz et."

Onu elektrik şokuyla dürtmüşüm gibi aniden gözlerini açtı ve kendini toparlamaya çalıştı.

"O adı bilmiyorum," dedi.

"Bakalım hatırlamana yardım edebilecek miyim?" dedim. "Sharon lıydı, yirmi yedi yaşındaydı, bir Dunkin Donutsta çalışıyordu ve bir gece, yirmi altı yıl önce bir cuma gecesi, Yedi Numaralı Karayolu ndaki Cornwall köprüsü yakınlarındaki yolda yürürken ona bir araba çarptı. Ama bir vurkaç olayı değildi. Muhtemelen daha Önce ölmüştü ve kaza süsü verilmişti. Biri kaza gibi görünmesini istemiş gibi."

Clayton yüzünü göstermemek için pencereden dışarı baktı. “O da alışveriş listesi ve telefon faturası gibi hatalarından biriydi,” dedim. “Uçan balıklarla ilgili bir av haberinin kupürünü kesmişsin ama aynı kupürün köşesinde bu vur-kaç olayının haberi vardı. Kesip atmak kolay olurdu ama bunu yapmamışsın ve ben nedenini anlayamıyorum.”

New York-Massachusetts sınırına yaklaşıyorduk ve doğuya, doğmaya hazırlanan güneşe doğru gidiyorduk.

“Onu tanıyor muydun?” diye sordum. “İşin için dolaşırken tanıştığın biri miydi?”

“Gülünç olma,” dedi Clayton.

“Bir akraba? Eni d’in tarafından? Bu ismi Cynthia’ya söylediğimde hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi.”

“Neden etsin ki?” dedi Clayton sakince.

“Ya sana?” diye sordum. “Onu öldürüp arabanla çarptın, sonra da hendeğe atıp orada mı bıraktın?”

“Hayır,” dedi.

“Çünkü olan buysa, belki de her şeyi dökülme zamanın geldi. Bu gece bir sürü şeyi itiraf ettin, iki hayat birden yaşadığını. Karınla oğlunun cinayetlerinin örtbas edilmesine yardımcı olduğunu. Anlattıklarına bakılırsa raporlu deli olabilecek bir kadını koruduğunu. Ama Connie Gormley adında bir kadının ölümüyle ne ilgin olduğunu ve Cynthia’nın eğitimine yardımcı olmak için Tess’e nasıl para gönderdiğini söylemek istemiyorsun.”

Clayton yine sessizdi.

“Bunlar birbiriyle bağlantılı mı?” diye sordum. “Bir şekilde bağlantılı mı? Bu kadın... Onu para için kurye olarak kullanmış olamazsın. Ödemeler başlamadan yıllar önce olmuş.

Clayton yine biraz su içti, şişeyi koltukların arasındaki bardak tutacaklarından birine koydu ve ellerini bacaklarının üzerinde gezdirdi.

“Diyelim ki sana bunların hiçbir önemi olmadığını söyledim?” dedi.
“Diyelim ki evet, sorularının ilginç olduğunu, hala bilmediğin şeyler olduğunu söyledim. Ama daha geniş açıdan baktığında, bunun gerçekten önemi var mı?”

“Masum bir kadın öldürülüyor, cesedi arabayla çiğneniyor, bir hendeğe atılıyor ve sen bunu Önemsiz mi buluyorsun? Sence ailesi de öyle mi hissetmiştir? Geçen gün ağabeyiyle telefonda konuştum.”

Clayton ın kalın kaşları hafifçe kalktı.

“Anne ve babaları, Connie’den birkaç yıl sonra ölmüş. Hayattan vazgeçmişler gibi. Yaşadıkları keder onları bu sona sürüklemiş.”

Clayton başını iki yana salladı.

“Ve sen önemsiz olduğunu mu söylüyorsun? Clayton, o kadını sen mi öldürdün?”

“Hayır,” dedi.

“Kimin yaptığını biliyor musun?”

Clayton sadece başını iki yana salladı.

“Enid mi?” dedim. “Bir yıl sonra Patricia ve Todd’u öldürmek için Connecticut’a gelmiş. Daha önce gelip Connie Gormley’i de mi öldürdü?”

Clayton başım iki yana sallamaya devam etti ama sonunda konuştu.

“Yeterince hayat mahvoldu zaten. Daha fazlasını mahvetmenin bir anlamı yok. Bu konuda başka bir şey söylemek istemiyorum ” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve güneşin doğmasını bekledi.

Kahvaltı için durarak zaman kaybetmek istemiyordum ama aynı zamanda Clayton’ın giderek güçten düştüğünün de far-kındaydım. Sabah olduğunda ve arabanın içi güneş ışığıyla aydınlandığında, hastaneden kaçtığımızdan beri ne kadar kötüleşmiş olduğunu gördüm. Saatlerdir serumu yoktu ve hiç uyumamıştı.

“Bir Şeye ihtiyaçın var gibi görünüyorsun ” dedim. 8 Numaralı Karayolu’nun genişleyerek iki Őeritten dört Őeride çıktığı noktada Winsted’den geçiyorduk. Milford’a yolculuğumuzun son ayağında burada daha da hızlı gidebilirdik. Winsted’de fastfood restoranları vardı ve birine arabayla girip McMuffin gibi bir Şeyler almayı önerdim.

Clayton yorgun bir tavırla başıyla onayladı. “Yumurta yiyebilirim. İngiliz çöreğini çiğneyebileceğimi sanmıyorum.”

“Bana ondan söz et,” dedi Clayton arabayla kuyrukta beklediğimiz sırada.

“Ne?”

Cynthia. O geceden beri onu hiç görmedim. Yirmi beş yıldır.”

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yaşadığı korkunç hayat, Enid’in elinden çektiği acılar ve sevdiklerini kaybetmenin trajedisi yüzünden bazen ona acıyordum.

Ama aslında suçlu kimdi? Clayton bunu kendisi söylemişti. Seçimler ona aitti. Ve üstelik sadece Enid'in hunharca bir d-nayeti örtbas etmesine yardımcı olmakla kalmamış, Cymhiayı geride bırakarak ona bütün hayatı boyunca ailesine ne olduğunu bilememenin acısını yaşatmıştı. Daha önce yapabileceği başka seçimler de vardı. Bir Şekilde Enid’e karşı gelebilirdi. Boşanma konusunda ısrar edebilirdi. Şiddet eğilimi gösterdiğinde polisi arayabilirdi. Ona hüküm giydirebilirdi. Bir Şeyler yapabilirdi.

Ona bir mesaj bırakıp gidebilirdi: “Sevgili Enid, ben artık yokum. Clayton.”

En azından bu daha dürüstçe olurdu.

Bana kızını, karımı sorarken anlayış bekliyor gibi değildi. Sesinde “zavallı ben” tonu vardı. Kızımı yirmi beş yıl görmediğimi hayal ettim. Ne kadar üzücü olurdu.

işte bir dikiz aynası, *dostum*, diye düşündüm. Çevir de kendine bir bak. İşte 1983’ten beri bütün o korkunç yükü taşıyan adam.

“Harika biri,” dedim bunun yerine.

Clayton daha fazlasını söylememi bekledi.

“Cyn hayatım boyunca başıma gelen en hazıka şey” dedim. “Onu tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Ye onu tanıdığımndan beri, Enid’le ona yaptığınız şeyin yükünü taşıyor. Bunu bir düşün. Bir sabah uyanıyorsun ve bütün ailen yok olmuş. Arabalar yok. Sokruğumun herkesi defolup gitmiş” Kanımın kaynamaya başladığını hissettim ve direksiyo-

i\7

nu öfkeyle daha sıkı kavradım. "Bu konuda bir fikrin var mı? Var mı? Ne düşünmesi gerekiyordu? Hepinizin öldüğünü Deli bir seri katilin kasabadan geçerken hepinizi öldürdüğü mü? Yoksa üçünüzün de o gece s..tirip gidip başka bir yerde yeni bir hayat kurmaya karar verdiğiniz mi? Onun dahil olmadığı bir hayat?”

Clayton afallamıştı.

“Bunu da mı düşünmüş?”

“Bir milyon şey düşünmüş! Terk edilmiş! Anlamıyor musun? Ona bir şekilde haber ulaştıramaz mıydın? Bir mektup? Ailesinin korkunç bir yazgıyla karşılaştığını ama yine de onu sevdiklerini söyleyemez miydın? Gecenin bir saati onu terk edip gitmeye karar vermediklerini?”

Clayton bakışlarını kucağına dikti. Elleri titriyordu.

“Tamam, Cynthia’nın yaşaması için onu bir daha görmeyeceğin, bir daha bağlantı kurmayacağın konusunda Enid’le bir anlaşma yapmışsın. Belki de hayatının geri kalanını bir canavarla birlikte geçirmeyi kabul ettiğin için Cynthia bugün hala hayatta. Ama bunun seni lanet olasıca bir kahraman yaptığını mı sanıyorsun? Bak sana bir şey söyleyeyim: Sen bir s..im değilsin! En başında erkek olmayı becerseydin, belki de bunların hiçbiri olmazdı.”

Clayton yüzünü ellerine gömerek kapıya yaslandı.

“Sana şunu sorayım,” dedim biraz sakinleşince. “Hangi erkek kendi oğlunu öldüren bir kadınla yaşamayı kabul eder? Öyle birine erkek denebilir mi? Ben olsam onu da kendi ellerimle gebertirdim.”

Turnikeye geldik. Memura para verdim, birkaç yumurtalı McMuffin, kahverengi şeker ve iki kahve aldım. Bir oto-

parka çektim, torbaya elimi soktum ve sandviçlerden birini Clayton m kucağına attım.

“Al,” dedim. “Kemir şunu.”

Birkaç dakika temiz hava almam ve bacaklarımı esnetmem gerekiyordu. Ayrıca ne olur ne olmaz diye yine evi aramak istiyordum. Cep telefonumu cebimden çıkardım, açtım ve ekranına baktım.

“Lanet olsun,” dedim.

Bir mesaj gelmişti. Lanet olasıca sesli mesaj kutuma bir mesaj gelmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden telefonun çaldığını duymamıştım?

Massachusetts turnikelerinden geçtikten sonra olmalıydı. Kıvrımlı, uzun yolda Leenin güneyinden geçiyorduk. Orada sinyal çok kötüydü. Biri beni aramış, ulaşamayınca da mesaj bırakmış olmalıydı.

Mesajı dinledim:

“Terry, selam, benim.” Cynthia. “Seni evden aramayı denedim ve şimdi de cep telefonundan arıyorum ve Tanrım, neredesin? Bak, eve dönmeyi, konuşmamız gerektiğini düşünüyordum ama bir şey oldu. Kesinlikle inanılmaz bir şey. Bir motelde kalıyorduk ve ofisteki bilgisayarı kullanıp kullanamayacağımı sordum. Herhangi bir haber filan görebilir miyim diye. Posta kutumu kontrol ettim ve başka bir mesaj geldiğini gördüm. Bu kez arayabileceğim bir telefon numarası vardı. Ben de ne olacak ki diye düşündüm ve aradım. Terry, olanlara inanamayacaksınız. Bu inanılmaz. Ağabeyim! Ağabeyim Todd. Terry, buna inanamıyorum. Onunla konuştum! Onu aradım ve konuştum! Biliyorum, biliyorum, sahtekarın biri olduğunu

düşünüyorsun. Ama bana alışveriş merkezindeki adam oldu ğunu söyledi. Hani ağabeyim olduğunu sandığım adam. Hak lıymışım! Todd'muş! Terry, biliyordum!”

Başım dönüyordu.

Mesajın devamını dinledim:

“Sesinde bir şey vardı. O olduğunu biliyordum. Sesinde babamı duyuyordum. Yani Wed m ore yanıldı. Taşocağındaki başka bir kadın ve oğlu olmalı. O gece başka bir şey olduğuna, belki de bir karışıklık olduğuna eminim. Todd üzgün olduğunu, alışveriş merkezindeyken gerçek kimliğini itiraf edemediğini, telefon görüşmesiyle ve e-posta mesajıyla ilgili özür dilediğini, bağışlanmam gereken bir şey olmadığını, bana her şeyi açıklayacağını söyledi. Benimle görüşmek ve bunca yıldır nerede olduğunu söylemek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş. Bu bir rüya, Terry. Bir rüya görüyormuşum gibi hissediyorum. Bunlar gerçek olamaz. Sonunda Todd'u tekrar göreceğime inanamıyorum! Ona annemi ve babamı sordum. Her şeyi görüştüğümüzde anlatacağını söyledi. Keşke sen de burada olsan. Böyle bir şey olursa yanımda olmanı hep istemiştim. Ama umarım anlarsın, sabırsızlanıyorum. Artık kapamam gerek. Mesajı aldığında beni ara. Grace ve ben şimdi onunla buluşmak için Winsted'e gidiyoruz. Tanrım, Terry, bu bir mucize!”

47

W

insted mi?

Biz zaten Winsted'deydik ve Cynthia yla Grace, Winsted'e mi geliyordu? Mesajı ne zaman bıraktığına baktım. Neredeyse üç saat olmuştu. Yani Cyn, mesajı biz Massachusetts turnikelerine gelmeden önce, muhtemelen Albany ve Massachusetts sınırı arasındaki vadilerden birimleyken bırakmıştı.

Kafamda hesap yapmaya başladım. Cynthia ve Gracern Winsted'e ulaşmış olma olasılığı çok yüksekti. Geleli bir saat bile olmuş olabilirdi. Cynthia

muhtemelen gelirken hız sınırını aşmıştı. Böyle bir kavuşma söz konusuysen kim aksini yapardı ki?

Şimdi her şey anlam kazanmaya başlıyordu. Jeremy belki daha Milford'dan ayrılmadan önce e-posta mesajını göndermişti veya dizüstü bilgisayarı filan vardı ve Cynthia mn kendisini aramasını beklemişti. Yoldayken Cynthia ona ulaşmış, o da buluşma için Cynthia ya kuzeye gelmesini Önermişti. Böy-lece hem Cynthia, Milford'dan uzaklaşacak hem de Jeremy zaman kazanacaktı.

Ama neden burası? Jeremy ye biraz zaman kazandırması dışmda, onu buraya kadar çekmesinin ne anlamı olabilirdi?

Cynthia mn telefonunu tuşladım. Onu durdurmak zorundaydım. Elbette ağabeyiyle buluşacaktı ama Todd'la değil. Varlığını asla bilmediği üvey ağabeyi Jeremy'yle. Bir kavuşmaya gitmiyordu, bir tuzağa giriyordu.

Hem de yanında Grace'le.

Telefonu kulağıma dayadım ve bağlanmasını bekledim. Hiçbir şey yoktu. Tam tekrar çevirecekken sorunun ne olduğunu anladım.

Şarjım bitmişti.

“Lanet olsun!” Bir ankesörlü telefon bulmak için etrafıma bakındım ve caddenin karşı tarafında bir tane görünce koşmaya başladım. Clayton arabadan hırıltılı bir sesle bağırdı: “Ne oldu?”

Ona aldırmadan koşarken cebimden cüzdanımı aldım ve nadiren kullandığım bîr telefon kartını çıkardım. Telefona ulaşınca kartı makineye taktım, talimatları izledim ve Cynthia mn numarasını tuşladım. Ulaşılamıyordu. Hemen sesli mesaja yönlendirdi. “Cynthia,” dedim. “Sakın ağabeyinle buluşma. O, Todd değil. Bu bir tuzak. Beni ara. Ah, hayır, dur, telefonumun şarjı bitti. Wedmoreu ara. Numarasını veriyorum.”Telaşla cebimden kadının kartvizitini çıkardım ve numarayı okudum. “Ben ona ulaşırım. Ama bu konuda bana güvenmek zorundasın. Sakın o buluşmaya gitme! Sakın gitme!”

Ahizeyi bıraktım ve yorgun, öfkeli, çaresiz bir şekilde başımı telefona yasladım.

Winsted e gelmişse hala buralarda olabilirdi.

Buluşmak için en kolay yer neresi olurdu? McDonald's, bizim park ettiğimiz yer. Birkaç fastfood restoranı daha vardı. Sade, modern yerler. Kaçırması zor.

Koşarak arabaya geri döndüm. Clayton bir şey yemeye çalışmamıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Honda'yı geri geri çıkardım, hızla McDonald's otoparkından geçerek Cynthia'nın arabasını aradım. Bulamayınca anayola döndüm ve diğer fastfood restoranlarından birine doğru gazı kökledim.

“Terry, bana neler olduğunu söyle,” dedi Clayton.

“Cynthia mesaj bırakmış. Jeremy onu aramış, Todd olduğunu söylemiş ve buluşmak istemiş. Burada, Winsted'de. Muhtemelen bir saat önce filan gelmiş olmalı. Belki o kadar bile değil.”

“Neden burası?” diye sordu Clayton.

Başka bir otoparka daldım ve Cynthia'nın arabasını aradım. Yine bulamadım. “McDonald's,” dedim. “Kuzeye gelirken görünen ilk büyük yer orası. Jeremy onunla herhangi bir yerde buluşacaksa orası olmalı. En göze batan yer orası.”

Honda'yı çevirdim ve tekrar McDonald's otoparkına döndüm. Motoru kapatmadan arabadan fırladım, arabayla sipariş kulübesine koştum ve ödeme yapmaya çalışan birinin Önüne geçtim.

“Hey, dostum, buraya gelemezsin,” dedi kulübedeki adam.

“Son bir saat içinde, yanında küçük bir kız olan Toyotalı bir kadın gördün mü?”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi adam bir yiyecek poşetini müşteriye uzatırken. “Buraya kaç kişinin gelip gittiğinden haberin var mı senin?”

“Bir saniye,” dedi bir sürücü poşete uzanırken. Araba dikiz aynasını sırtına çarparak hızla uzaklaştı.

“Yanında yaşlı bir kadın olan bir adama ne dersin?” dedi^ “Kahverengi bir araba?”

“Buradan çekilmek zorundasınız.”

“Kadın tekerlekli sandalyedeydi. Hayır, arka koltukta tjr tekerlekli sandalye olabilir. Katlanmış halde.”

Birden yüzü aydınlandı. “Ah, evet,” dedi. “Aslında şimdi bir şeyler hatırladım ama uzun zaman oldu, belki bir saat, Camları renkliydi ama sandalyeyi gördüğümü hatırlıyorum. Kahve almışlardı sanırım. Şuraya çektiler.” Otoparkta genel bir yeri işaret etti.

“Bir Impala mıydı?”

“Dostum, bilmiyorum. Yolu tikiyorsun.”

Honda ya dönerek Clayton ın yanına oturdum. “Jeremyve Enid gelmiş sanırım. Bekliyorlar.”

“Eh, şu anda ortalıkta görünmüyorlar,” dedi Clayton. Direksiyonu sıktım, bıraktım, tekrar sıktım ve yumrukladım. Başım patlayacak gibiydi.

“Nerede olduğumuzu biliyorsun değil mi?” diye sordu

Clayton.

“Ne? Elbette ki nerede olduğumuzu biliyorum.”

“Yolda gelirken nereden geçtiğimizi biliyorsun. Buranın birkaç mil kuzeyinde. Geçerken yolu tanıdım.

Fell's Taşocağının yolu. Yüz ifademden, neden söz eniğini anladığımı fark etmişti.

“Anlamıyor musun?” dedi Clayton. “Enid’in nasıl düşündüğünü anlamış olman gerek. Ama son derece mantıklı. Cynthia, kızınızla birlikte, nihayet Enid’in bunca yıldır olması gerektiğini düşündüğü yerde. Ve belki bu kez, Enid arabanın ve içindeki cesetlerin hemen bulunmasını da umursamayacak.

Polis onları bulabilir. Cynthia’nın akımı kaçırdığını, olanlar yüzünden, teyzesinin ölümü yüzünden kendini bir şekilde sorumlu hissettiğini düşünebilirler. Cynthia bu yüzden kendini uçurumdan aşağı atmış olabilir.”

“Ama bu delilik,” dedim. “Bir kez işe yaramış olabilir ama şimdi olmaz. Başkaları neler döndüğünü bilirken. Biz. Vince. Bu delilik.”

“Kesinlikle,” dedi Clayton. “Ama Enid böyledir.” Otoparktan çıkıp geldiğimiz yöne dönerken neredeyse başka bir arabaya çarpıyordum.

Yaklaşık yüz altmış kilometre hızla Otis’in kuzeyine uzanan kavşağa yaklaşırken kontrolü kaybetmemek için frene asılmak zorunda kaldım. Virajı aldıktan sonra gazı yine kökledim. Yolumuza çıkan bir geyiği neredeyse öldürüyorduk ve evinin önünden çıkan bir çiftçinin traktörünün önünü az daha koparıyorduk.

Clayton yüzünü buruşturdu.

Sağ eliyle kapının tutacağına sımsıkı sarılmıştı ama bana yavaşlamamı veya sakın olmamı bir kez bile söylemedi. Çoktan gecikmiş olabileceğimizin farkındaydı.

Otis in doğusundaki yola ulaşmamızın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Yarım, belki bir saat. Sonsuzluk gibi geldi. Zihin gözümle görebildiğim tek şey Cynthia ve Grace’ti. Ve onları arabayla, uçurumun kenarından aşağıdaki göle doğru atılırken görmekten kendimi alamıyordum, lorpıdo gozu, dedim Llayton a. Aç.

Biraz gayretle uzandı, torpido gözünü açtı ve Vince in kamyonetinden aldığı tabancayı gördü. Eline alıp kısaca inceledi.

“Oraya ulaşana kadar onu sıkı tut ” dedim. Clayton s«v sizce başıyla onayladı ama sonra bir öksürük krizine tutuldu Derin, hırıltılı, arabada yankılanan bir öksürüktü.

“Umarım başarıyorum,” dedi.

“Umarım ikimiz de başarırız,” dedim.

“Eğer oradaysa,” dedi. “Zamanmda ulaşırsak, sence Cynthia bana ne söyler?” Duraksadı. “Ona üzgün olduğumu söylemeliyim.”

Ona bir bakış attım ve öyle bir şekilde baktığım gördüm ki sözle özür dilese asla bu kadar anlamlı olmazdı.

Yüz ifadesine baktığımda, ne kadar gecikmiş de olsa, ne kadar yetersiz de olsa, çok içten bir özür olduğunu görebiliyordum.

Bütün hayatı için özür dilemesi gereken bir adamdı.

“Belki,” dedim, “bir şansın olur.”

Durumuna rağmen Clayton taşocağına çıkan yolu benden önce gördü.

Çok dar ve işaretli bir yol olduğundan, bu hızda yanından geçip gitmek kolaydı. Frene asıldım ve ikimiz de öne savrukken omuz kayışlarımız kilitlendi.

“Silahı ver,” dedim yola saptığımızda direksiyonu sol elimle tutarak.

Yol dikleşmeye, ağaçlar açılmaya başlamıştı ve ön camdan sadece masmavi gökyüzü görünüyordu. Sonra zemin düzleşti ve açıklığa ulaştık. Tam karşımızda, sağ tarafta kahverengi Impalanın, solda da Cynthia’nın gri Corollasının arka lambalarını gördük.

Aralarında Jeremy Sloan duruyordu ve elinde bir şey tutu-yordu.

Bte

*dümvc Honda n,, ö'n cam, p "'f °H«g*n,, g*.*

dolu olduğunu anladım. P ça oIduğunda silah,n

48

Frene asıldım ve tek hareketle vitesi park konumuna alıp emniyet kemerimi çözerek kapıyı açtım, dışarı fırladım. Clayton ı kendi başına bıraktığımı biliyordum ama bu noktada sadece Cynthia ve Grace'i düşünüyordum. Birkaç saniye içinde durumu gözlemlerken onları göremedim ama Cyn'in arabasının hala orada olması umut verici bir işaretti.

Yere düştüğümde yüksek otların arasına yuvarlandım ve çılgınca gökyüzüne doğru ateş ettim. Kullanmakta pek usta olmasam da, Jeremy'nin benim de silahlı olduğumu bilmesini istiyordum. Durup çimenlerin arasında dönerek Jeremy nin az önce durduğu yere baktım ama artık orada değildi. Telaşla etrafıma bakındım ve Jeremy'nin başının kahverengi Impala'nın önünden çekingen bir şekilde hafifçe kalktığını gördüm. "Jeremy!" diye bağırdım.

"Terry!" diye bağırdı Cynthia. Çığlık atıyordu ve sesi arabanın içinden geliyordu.

"Baba!" diye bağırdı Grace.

"Buradayım!" diye karşılık verdim bağırarak.

Impalanın içinden başka bir ses yankılandı. "Öldür onu, Jeremy! Vur onu!" Enid yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Jeremy," diye seslendim. "Dinle beni. Annen evde olanları anlattı mı? Sana neden o kadar hızlı ayrılmak zorunda oldu-ğunuzu söyledi mi?"

"Onu dinleme," dedi Enid. "Sadece vur."

“Neden söz ediyorsun?” diye bağırdı Jeremy bana. “Evinizde bir adamı vurdu. Vince Fleming adında bir adam. Şu anda hastanede, polise bildiklerini anlatıyordun O ve ben Youngstown a dün gece geldik. Olayı çözdüm. Polisi aradım bile. Bu konuda planınızın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sanırım Cynthia’yı delirmiş, ağabeyinin ve annesinin ölümleriyle bir ilgisi varmış, sonra da buraya gelip kendini öldürmüş gibi göstermek istediniz. Aşağı yukarı buydu değil mi?”

Cevap bekledim. Gelmeyince devam ettim. “Ama çanak çömlek patladı, Jeremy. Artık işe yaramayacak.”

“Neden söz ettiğini bilmiyor,” dedi Enid. “Sana onu vurmanı söyledim. Annenin dediğini yap.”

“Anne,” dedi Jeremy. “Bilmiyorum... Ben daha önce kimseyi öldürmedim.”

“Kes şunu! Bu ikisini öldürmek üzeresin.” Enid’in başının arkasını ve Cynthia’nın arabasını işaret ettiğini görebiliyordum.

“Evet, ama bütün yapmam gereken arabayı itmektir. Bu *farklı*.”

Clayton, Honda’nın kapısını açmıştı ve yavaşça ayağa kalkıyordu. Arabanın altından ayakkabılarım, çorapsız ayak bileklerini görebiliyordum. Pantolonundaki cam parçaları yere döküldü.

“Arabaya geri dön, baba,” dedi Jeremy.

“Ne?” dedi Enid. “O burada mı?” Yolcu kapısındaki aynadan Clayton’ı gördü. “Tanrı aşkına!” dedi. “Seni aptal moruk] Seni hastaneden kim çıkardı?”

Clayton yavaşça Impala’ya doğru yürüyordu. Arabanın arkasına ulaştığında ellerini bağa] kapağına dayayarak destek aldı ve soluklanmaya çalıştı. Neredeyse yığılacak gibi görünüyordu. “Bunu yapma, Enid,” dedi hırıltılı bir sesle.

Sonra Cynthia’nın sesi duyuldu: “Baba?”

“Selam, hayatım,” dedi Clayton gülümsemeye çalışarak. “Sana bütün bunlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.”

“Baba?” dedi tekrar Cynthia. İnanamıyordu. Durduğum yerden Cynthia*nın yüzünü göremiyordum ama ne kadar şaşkın olduğunu hayal edebiliyordum.

Görünüşe bakılırsa Jeremy ve Enid bir şekilde Cynthia ve Grace*i kaçırmayı başarmış, onları buraya getirmiş ve acele etmelerine gerek olmadığını düşünmüşlerdi.

“Oğlum,” dedi Clayton, Jeremy*ye. “Bunlara bir son vermelisin. Annen seni bunun içine sürüklemekle yanlış yapıyor. Sana kötü şeyler yaptırıyor. Ona bir bak.” Jeremy’ye, Cynthia*ya bakmasını söylüyordu. “O senin kardeşin. *Kardeşini* Ve şu küçük kız senin yeğenin. Eğer annenin yapmanı istediği şeyi yaparsan, ona yardım edersen, benden daha iyi bir adam olmayacaksın.”

“Baba,” dedi Jeremy, Impala’nın önünde çömeldiği yerden. “Neden her şeyi ona bırakıyorsun? Onu tanımıyorsun bile. Bana ve anneme karşı nasıl bu kadar kötü olabilirsin?”

Clayton içini çekti. “Her şey ikinizle ilgili değil,” dedi.

Kapa çeneni!” diye bağırdı Enid.

“Jeremy!” diye seslendim. “Bırak silahı. Vazgeç.” Vince’in silahını iki elimle birden kavramış, çimenlerin arasında yarı-yordum. Silahlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama onu sim* sıkı tutmam gerektiğini biliyordum.

Jeremy, Impalanın önünde çömeldiği yerden yükselerek ateş etti. Sağ tarafımda taş parçaları saçıldı ve içgüdüsel olarak sola yuvarlandım.

Cynthia yine çılgılık attı.

Çakıllı zeminde hızlı adımlar duydum. Jeremy koşarak bana yaklaşıyordu. Yuvarlanmayı keserek yaklaşan bedene nişan aldım ve ateş ettim. Ama ıskaladım ve tetiği tekrar çekmeye fırsat bulamadan Jeremy ayağını sağ elime vurarak silahı tekmeledi.

Tabanca elimden fırlayıp çimenlerin arasına yuvarlandı.

ikinci tekmesi yan tarafıma, göğüs kafesime indi. Acı, bir elektrik akımı gibi bütün vücuduma yayıldı. Beni sırtüstü çeviren bir güçle tekrar tekmelerken bu kez ayağını neredeyse hissetmedim bile. Yanağıma çimen ve toprak parçalan yapıştı.

Ama onun için yeterli değildi. Bir tekme daha attı.

Nefesim kesilmişti. Jeremy tepemde dikilmiş bana küçümseyerek bakarken soluklanmaya çalışıyordum.

“Vur onu!” dedi Enid. “Yapmak istemiyorsan silahımı bana geri ver de kendim yapayım.”

Silah hala Jeremy'nin elindeydi ama öylece duruyordu. İstese parkmetreye para atarcasına, kolayca beynime bir kurşun sıkabilirdi ama kararsızdı.

Soluklanmaya çalışıyordum ve nefesim normale dönüyordu ama korkunç canım yanıyordu. Birkaç kaburgamın çatladığından emindim.

Ayakra durmak için hala bagaj kapağına dayanan Clayton üzgün gözlerle bana baktı. Düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordum. *Denedik*, der gibiydi. *Elimizden geleni yaptık. İyi niyetliydik.*

Ve cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir. Yüzükoyun dönerek yavaşça dizlerimin üzerinde doğruldum. Jeremy tabancamı çimenlerin arasında bulup aldı ve pantolonunun arkasına sıkıştırdı. “Kalk ayağa,” dedi.

“Beni dinlemiyor musun sen?” diye bağırdı Enid. “Vur

I»

şunu!

“Anne,” dedi. “Belki de onu arabaya bindirmek daha iyi olur. Diğerleriyle birlikte.”

Enid bunu düşündü. “Hayır,” dedi. “İşe yaramaz. Göle onsuz düşmek zorundalar. Böylesi daha iyi. Onu başka bir yerde öldürürüz.”

CJayton ellerini yan yana koyarak Impala’nın yan tarafından ilerliyordu. Yığılıp kalacak gibi görünüyordu.

“Be-ben sanırım bayılacağım,” dedi.

“Seni aptal herif!” diye bağırdı Enid ona. “Hastanede kalıp orada gebermeliydin.” Olanları görmeye çalışarak boynunu o kadar çeviriyordu ki kopacağını sandım. Tekerlekli sandalyesinin tutacaklarının arka kapı pencerelerinin üzerinden yükseldiğini gördüm. Zemin çok bozuk olduğu için onu indirmeye bile gerek görmemişlerdi.

Jeremy gözünü benden ayırmakla koşup babasına yardım etmek arasında kararsızdı. İkisini birden yapmaya karar verdi.

“Kıpırdama,” dedi silahı bana doğrultarak Impalaya yaklaşırken. Babasının binebilmesi için arka kapıyı açacaktı ama tekerlekli sandalye kanepeyi kapladığından sürücü kapısını açtı.

“Otur” dedi Jeremy bir babasına, bir bana bakarak. Clay-ton birkaç adım daha atmayı başardı ve kendini sürücü koltuğuna bıraktı.

“Su... Su içmem gerek,” dedi.

“Ah, kes sızlanmayı,” dedi Enid. “Tanrı aşkına. Hep bir sıkıntın vardır zaten.”

Zorlanarak ayağa kalktım ve Cynthianın arabasının sürücü tarafına doğru yürüdüm. Grace yanındaydı. Durduğum yerden net göremiyordum ama o kadar kaskau oturuyorlardı ki bağlanmış olduklarını tahmin enim.

“Hayatım,” dedim.

Cynthia* m n gözleri kıpkırmızıydı ve yanakları kurumuş yaşlarla dolmuştu. Diğer yandan Grace hala ağlıyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Todd olduğunu söylemişti,” dedi Cymhia. “Todd değil.”*

“Biliyorumdedim. “Biliyorum. Ama o senin baban. Cynthia, Impala’mn önünde oturan adama baktı ve tekrar bana döndü.

“Hayır,” dedi. “Ona benzeyebilir ama babam değil. Artık değil.”

Konuşmaları duyan Clayton utanç içinde başını gpgsüne indirdi ve Cynthia ya bakmadan konuştu. “Böyle hissetmekte haklısın. Yerinde olsam ben de aynı şekilde hissederdim. Söyleyebileceğim tek şey çok üzgün olduğum. Ama bağışlayacağını düşünenecek kadar aptal ve yaşlı değilim. Bağışlaman gerektiğini bile sanmıyorum.”

“Arabadan uzaklaş,” diye uyardı Jeremy beni. Silahı bana doğrultmuş halde Cynthianın Corollasının etrafından dolaşıyordu. “şurada dur.”

“Bunu nasıl yapabildin?” dedi Enid, Clayton’a. “Her şeyi o sürtüğe nasıl bırakabildin?”

“Avukata ben ölmeden vasiyeti görmemeni tembihlemiş tim,” dedi Clayton. Neredeyse gülümsüyordu. “Sanırım yeni bir avukat bulmam gerekecek.”

“Sekreteriydi,” dedi Enid. “Adam tatile çıkmıştı. Ben uğrayıp vasiyete tekrar bakmak istediğimi söyledim, sen hastanedeydin. O da gösterdi. Seni nankör orospu çocuğu. Bütün hayatımı senin için harcadım ve aldığım teşekküre bak.”

“Yapmalı mıyız, anne?” diye sordu Jeremy. Cynthianın kapısının yanında durmuş, muhtemelen içeri eğilip kontağı çalıştırmaya, vitesi sürüş veya boş konumuna almaya, pencereden çekilip arabanın uçurumdan aşağı düşüşünü izlemeye hazırlanıyordu.

“Hey, anne,” dedi Jeremy bu kez daha yavaşça. “Onları çözmemiz gerekmez mi? Arabaya bağlı olmaları tuhaf görünmez mi? Yani o zaman kendi başına yapmış olamaz, değil mi?”

“Ne geveliyorsun sen be?” diye bağırdı Enid.

“Önce onları bayılıtsam?” diye sordu Jeremy.

O anda üzerine atılmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Silahını yakalayıp kendisine doğrultmak. Sonunda kendimi de vurabilir, harta ölebilirdim ama bu karımı ve kızımı kurtarmak anlamına geliyorsa kötü bir fikir gibi görünmüyordu. Jeremy ortadan kalktığıında, bacaklarını kullanmadan Enid'in yapabileceği fazla bir şey kalmazdı. Cynthia ve Grace kendilerini kurtarıp kaçabilirdi.

“Biliyor musun?” dedi Enid, Jeremy'ye aldırmadan Clayton a dönerek. “Senin için yaptığım şeyleri asla takdir edemedin. İlk tanıştığımız andan beri nankör bir pisliktin.

Acınası, işe yaramaz, beceriksizin teki. Ve dahası, sadakatsiz.” Enid onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı. “Bu en kötü günahdır.”

“Anne?” dedi Jeremy tekrar. Elini Cynthia'nın kapısına koymuştu ve diğer eliyle silahı hala bana doğru tutuyordu.

Belki içeri eğildiğinde, diye düşündüm. Bir saniye için bile olsa bana sırtını dönmesi gerekecek. Fakat ya ben ulaşamadan Cynthia ve Grace'i bayılıp arabayı vitesle takmayı başırırsa? Üzerine atlayabilirdim ama araba uçuruma sürüklenirse bunu zamanında yapmış olmazdım.

Şimdi olmalıydı. Üzerine atılmalıydım...

Ve o anda bir arabanın çalıştığını duydum.

Impalaydı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı Enid sürücü koltuğunda oturan Claytona. “Kapa şunu!”

Ama Clayton ona aldırılmıyordu. Sakince sola dönüp Cynthia'nın Toyotasına baktı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Neredeyse dingin görünüyordu. Kızma başını sallayarak selam verdi. “Asla,” dedi, “ama asla seni sevmekten veya seni, anneni ve Todd u düşünmekten vazgeçmedim. Asla.”

“Clayton!” diye haykırdı Enid.

Ve Clayton, gözleri kapının üzerinden zorlukla görünen Grace'e baktı.

“Keşke seni tanıyabilseydim, Grace. Ama Cynthia gibi bir annen varken, çok ama çok özel bir çocuk olduğundan kesinlikle eminim.”

Sonra Clayton, Enide döndü. “Burayakadar, seni aşağılık orospu moruk.” Arabayı vitesine taktı ve gazı kökledi.

Motor kükredi. İmpala uçuşuma doğru hızla atıldı.

“Anne.¹” diye bağırdı Jeremy ve Cynthia'mın arabas_{n,n} önünden kokarak sanki kendi vücuduyla durdurmayı düşünüyormuş gibi İmpala'nın yoluna atıldı. Belki de arabanınsa[^] kaydığını, Clayton'ın vitesi kazara boşa aldığını sanmıştı.

Ama hiç de öyle değildi. Clayton, durduğu yerle uçuşumun kenarı arasındaki mesafede O'dan 100 kilometreye ne 1[^]. dar çabuk çıkabileceğini test ediyor gibiydi.

Araba Jeremy yi kaputunun üzerine aldı ve İmpala, tepesinde Jeremy, direksiyonda Clayton ve yanında çığlık çığlığa bağırarak Enid'le birlikte uçuşumdan aşağı uçtu.

İki saniye kadar sonra suya çarptıklarını duyduk.

Cynthia'nın Toyotasını çıkarabilmek için Claytonın ön camı parçalanmış Hondasını yoldan çekmem gerekti. Cynthia, Milford'a dönene kadarki uzun yolda Grace'e sarılabilmek için arka koltuğa oturmuştu.

Muhtemelen polisi aramamız ve gelmelerini uçurumun tepesinde beklememiz gerektiğini biliyordum. Ama o anda en Önemli şeyin Grace i en hızlı şekilde, kendini güvende hissedeceği evine götürmemiz olduğunu biliyorduk. Clayton, Enid ve Jeremy'ninse gidebileceği bir yer yoktu. Rona Wedmore u aradığımızda hala o gölün dibinde olacaktı.

Cynthia hastaneye gitmemi istedi ve buna ihtiyacım olduğuna şüphe yoktu.

İki tarafım da çok acıyordu ama rahadama duygusu bunu bastırıyordu. Cynthia ve Grace'i eve bıraktıktan sonra Milford Hastanesi'ne gidecektim.

Yol boyunca pek fazla konuşmadık. Bugün olanları da, yirmi beş yıl önce olanları da Grace in önünde uzun uzadıya konuşmak istemiyordum ve sanırım Cynthia da benimle aynı şekilde düşünüyordu. Grace yeterince şey yaşamıştı. Sadece eve gitmesi gerekiyordu.

Ama olanları kabaca anlamayı başardım. Cynthia ve Grace, Winsted'e gelmiş, McDonald's otoparkında Jeremy yle bulunmuştu. Jeremy onlara bir sürprizi olduğunu söylemişti. Yanında annesini de getirmişti. Elbette ki Patricia Biggei getirdiğini ima etmişti.

Afallayan Cynthia, Impala'ya götürülmüştü ve Gracele birlikte arabaya bindiklerinde, Enid silahını Grace'e doğrultmuştu.

Cynthiaya arabayı taşıyacağına sürmesini, yoksa Grace'i öldüreceğini söylemişti. Jeremy, Cynthia'nın arabasıyla onları takip etmişti.

Uçuruma geldiklerinde, Cynthia ve Grace, Cynthia'nın arabasının ön koltuklarına bağlanmıştı.

O sırada Clayton'la ben gelmiştim.

Ben de olabildiğince kısaca Cyndmya öğrendiklerimi anlattım. Youngstown'a gidişimi, babasını hastanede buluşumu, ailesinin kaybolduğu gece olanları.

Vince Fleming'in vurulduğunu da söyledim.

Eve ulaşır ulaşmaz durumunu öğrenmek için arayacaktım. Okula gidip de Jane Scavullo'ya yıllardır ilk kez baba olarak benimsediği adamın öldüğünü söylemek istemiyordum.

Polise gelince...

Wedmore'un anlatacağım her şeye inanmasını umuyordum. Gerçekten yaşamasam, kendim bile inanmakta zorla-nırdım.

Ancak hala yerine oturmayan bir parça vardı. Jeremy nin elinde tabancayla başımda dikilirken tetiği çekmekte tereddüt edişini un ulamıyordum. Tess Berman veya Den ton Abagnallı öldüren kişi tereddüt etmemişti.

A*>0

İkisi de soğukkanlılıkla öldürülmüştü.

Jeremy'nin tepemde dikilirken annesine söylediği neydi? “Daha önce kimseyi öldürmedim.”

Evet, aynen böyle demişti.

Winsted'den tekrar geçerken Grace'e bir şey yemek isteyip istemediğini sorduk ama başını iki yana salladı. Bir an önce eve dönmek istiyordu. Cynthia'yla birlikte endişeli gözlerle birbirimize baktık. Gracei doktora götürmemiz gerekecekti. Travmatik bir olay yaşamıştı. Orta seviyede şok geçiriyor olabilirdi. Ama çok geçmeden uyuyakaldı ve kabus görüyormuş gibi görünmüyordu.

Birkaç saat sonra eve ulaştık. Oturduğumuz sokağa saparken Rona Wedmore'un arabasını evimizin önünde park etmiş halde ve kendisini de direksiyonda buldum. Arabamızı görünce indi ve biz evin önüne yanaşırken

kollarını göğsünde kavuşturarak sert gözlerle bizi izledi. Kapımı açtığımda, soru yağmuruna tutmaya Kazır şekilde beni bekliyordu.

Arabadan inerken yüzümü buruşturduğumu görünce ifadesi yumuşadı. Canım deli gibi yanıyordu.

“Size ne oldu?” diye sordu. “Berbat görünüyorsunuz.”

“Öyle hissediyorum,” dedim yaralarımın birine nazikçe dokunarak. “Jeremy Sloandan birkaç tekme yedim.”

“O nerede?” diye sordu Wedmore.

Kendi kendime gülümsedim ve arka kapıyı açtım. Birkaç kaburgam kopacak gibi hissetsem de, uyuyan Grace i eve taşımak için kucağıma aldım.

“Ben Taşıyayım,” dedi Cynthia arabadan inerken.

“Sorun değil,” dedim. Ben evin kapısına doğru yürürken Cynrhia hemen açmak için önden koştu. Rona Wedmore da bizimle birlikte eve girdi.

“Daha fazla taşıyamayacağım,” dedim. Acıdan gözüm kararıyordu.

“Kanepeye,” dedi Cynthia.

Düşürecekmişim gibi hissetsem de Grace’i nazikçe kanepeye yatırdım. Grace bütün koşuşturmalara ve konuşmalara rağmen uyanmamıştı. Onu kanepeye yatırdıktan sonra Cynthia başının altına yastık koydu ve üzerine bir battaniye örttü.

Wedmore hala bizi izliyor, nazikçe bekliyordu. Cynthia, Grace’in üstünü örttükten hemen sonra hep birlikte mutfağa geçtik.

“Doktora gitmeniz gerekiyor gibi görünüyorsunuz,” dedi Wedmore.

Başımınla onayladım.

“Sloan nerede?*” diye sordu tekrar. “Size saldırdıysa onu tutuklarız.”

Tezgaha yaslandım. “Dalgıçlarınızı tekrar çağırmanız gerekecek,” dedim.

Olanları anlattım. Vince’in eski gazete kupüründeki tuhaflığı fark edişini, bunun bizi Sloan ve Youngstown a götürüşünü, Clayton Sloan’ı hastanede buluşumu, Jeremy ve Enid’in Cynthia’yla Grace’i kaçıışlarını...

Arabanın, içinde Clayton, Enid ve Jeremy’yle birlikte uçurumdan aşağı uçuşunu.

Hala aklıma takılan ve ne anlama geldiğinden emin olamadığım küçük bir şey kalmıştı. Ama bir şüphem vardı.

“Eh,” dedi Rona Wedmore. “Bu çok ilginç bir hikaye.”

“Öyle,” dedim. “Bir şeyler uyduracak olsam, güvenin bana, daha inandırıcı bir şeyler bulurdum.”

“Bu konuda Gracele de konuşmak isteyeceğim,” dedi Wedmore.

“Şimdi olmaz,” dedi Cynthia. “Yeterince şey yaşadı. Çok bitkin.”

Wedmore sessizce başıyla onayladı. “Birkaç arama yapıp dalgıçları çağıracağım. Öğleden sonra görüşürüz.” Bana döndü. “Sizin Milford Hastanesine gitmeniz gerekiyor, isterseniz bırakabilirim.”

“Sorun değil,” dedim. “Birazdan taksi çağırıp kendim giderim.”

Wedmore gitti ve Cynthia üstüne başına çekidüzen vereceğini söyleyerek üst kata çıktı. Wedmoreun arabası gideli yarım dakika olmuştu ki başka bir arabanın evin önüne yanaştığım duydum. Ön kapıyı açtığımda, üzerinde mavi ekose gömleğinin üzerine giydiğı ceket ve mavi spor pantolonuyla Rolly’nin geldiğini gördüm.

“Terry!” dedi.

Parmağımı dudaklarıma bastırdım. “Grace uyuyor,” dedim. Ona benimle mutfağa gelmesini işaret ettim.

“Demek onları buldun?” dedi. “Cynthiayı da mı?”

Kilerde Advil ararken başımla onayladım. Kutuyu aldım, elime birkaç tane döküm ve musluktan bir bardak su doldurdum.

“Yaralanmış gibisin,” dedi Rolly. “Bazıları uzun süreli izin alabilmek için her şeyi yapıyor.”

Neredeyse gülecektim ama canım bunu yapamayacak kadar çok acıyordu. Ağzıma üç tablet atıp uzun uzun su içtim.

“Eh ” dedi Rolly. “Eee?”

"Evet," dedim.

“Yani babasını buldun,” dedi. “Clayton*ı mı buldun?” Başımla onayladım.

“Bu inanılmaz.” dedi. “Onu bulman. Clayton’ın bunca yıldan sonra hala hayatta olması.”

“Değil mi?” dedim. Bunca yıldır hayattayken Clayton’ın artık ölmüş olduğunu Rolly'ye hemen söylemedim. “Kesinlikle inanılmaz.”

“Patricia'yı da merak etmiyor musun?” diye sordum. “Ya da Todd’u? Onlara ne olduğunu merak etmiyor musun?” Rolly'nin gözleri fıldır fıldır döndü. “Elbette, evet. Yani, şey, onların taşocağındaki arabada bulunduklarını biliyorum zaten.”

“Evet, doğru. Ama diğer şeyler. Onları kim öldürdü? Bunu da herhalde biliyor olmalısın,” dedim. “Yoksa sorardın.” Rolly’nin yüzü asıldı. “Ben sadece... seni soru yağmuruna tutmak istemedim. Eve geleli daha birkaç dakika oldu.” “Nasıl öldüklerini bilmek ister misin? Onlara ne olduğunu?”

M'T¹ L • • ^w J J ■

Tabu, dedi.

“Belki birazdan.” Yine suyumu yudumladım. Hapların bir an önce etkisini göstermesini umuyordum. “Rolly,” dedim. “Parayı getiren sen miydin?”

“Ne?”

“Para. Tess için. Cynthia ya harcanacak parayı. Şendin değil mi?”

Gergin bir tavırla dudaklarını yaladı. “Clayton sana ne anlattı?”

“Ne anlattığını sanıyorsun?”

Rolly eliyle başını sıvazladı ve bana sırtını döndü. “Her şeyi anlattı değil mi?”

Bir şey söylemedim. Gerçekte bildiğimden daha fazlasını bildiğimi düşünmesini istiyordum.

“Tanrım,” dedi başını iki yana sallayarak. “Orospu çocuğu. Asla anlatmayacağına yemin etmişti. Seni ona benim götürdüğümü düşündü değil mi? Bu yüzden anlaşmamıza sadık kalmadı.”

“Sen böyle mi diyorsun, Rolly? Bir anlaşma?”

“Bir anlaşma yapmıştık!”

Öfkeyle başını iki yana salladı. “Çok yakınım. Emekliliğe çok yakınım. İstedğim tek şey sadece huzur. O soktuğumun okulundan gitmek, uzaklaşmak, bu lanet olasıca kasabadan ayrılmak,”

O zaman bana kendin anlatsana, Rolly. Bakalım anlatacakların Clayton inkilerle uyuyor mu?”

“Sana Connie Gormleyden söz etti değil mi? Kazadan.”

Bir şey söylemedim.

“Balık avından dönüyorduk ” dedi Rolly. “Clayton bira içmek için durmamızı istedi. Durmayabilirdim, eve dönebilirdim ama kabul ettim. Bara girdik. Sadece bira içip gidecektik. Kızın biri bana asılmaya başladı.”

Connie Cormley.

“Evet. Yanıma oturdu, bizimle birkaç bira içti ve ben birkaç tane daha içtim. Clayton işi ağırdan alıp bana da aynısını yapmamı söyledi ama ne olduğunu bilmiyorum. Connie ve ben... Clayton tuvalete gittiğinde ikimiz bardan çıktık ve barın arkasında bir arabanın arka koltuğunda seviştik.

“Sen ve Millicent o zaman evliydiniz,” dedim. Bu bir yargı değildi, sadece emin değildim. Ama Rolly’nin çatılan kaşları nasıl algıladığını gösterdi.

“Ben arada bir...” dedi. “Bazen kaçamak yapardım”

“Ve Connie Gormley’le bir kaçamak yaptın. Peki arka koltuktan o hendeğe nasıl geçiş yaptı?”

“Şey, işimiz bittikten sonra ben bara yönelirken elli dolar istedi. Bir fahişeyse bunu başından söylemesi gerektiğini söyledim ama fahişe olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki de sadece elli dolara ihtiyacı vardı. Her neyse, ona para vermek istemedim ve bir ara evime uğrayıp parayı karımdan isteyebi-Jeceğini söyledi.

“Oh!”

“Benimle arabanın yanında boğuşmaya başladı ve sanırım onu biraz fazla sert ittim. Tökezledi ve başı tampona çarptı. Böyle oldu.”

“Ölmüştü,” dedim.

Rolly zorlukla yutkundu. “İnsanlar bizi görmüştü, tamam mı? Barda. Beni ve Clayton’ı hatırlayabilirlerdi. Düşündüm ki bir arabanın altında kalmış olsa, polis bunun kaza olduğunu düşünürdü. Yürüyüşe çıktığını, sarhoş olduğunu... Barda takıldığı bir adamı aramazlardı.”

Başımı iki yana sallıyordum.

“Terry,” dedi. “Benim durumumda olsan sen de paniğe kapılırdın. Clayton’ı bulup ona olanları anlattım ve yüzünde sanki benimle aynı durumdaymış, polisle konuşmak istemiyormuş gibi bir ifade belirdi. O zamanlar nasıl bir hayar yaşadığını, olduğunu iddia ettiği kişi olmadığını, iki hayat birden sürdüğünü bilmiyordum. Böylece kızı arabaya attık ve

otobana çıktık. Clayton kızı yolun kenarında tutup ben hızla geçerken arabanın önüne attı. Sonra da hendeğe yuvarladık/

“Tanrım,” dedim.

“Bunu düşünmeden geçirdiğim tek bir gece bile yok, Terry. Korkunç bir şeydi. Ama bazen, yapılması gerekeni yapman gereken bir duruma düşüyorsun.” Yine başını iki yana salladı. “Clayton asla anlatmayacağına yemin etmişti. Orospu çocuğu.”

“Anlatmadı,” dedim. “Onu zorladım ama asla seni ele vermedi. Şimdi, geri kalanını bırak da ben tahmin edeyim. Bir gece Clayton, Patricia ve Todd ortalıktan kayboldu. Kimse onlara ne olduğunu bilmiyordu, hatta sen bile. Sonra bugün, bir yıl sonra, belki birkaç yıl sonra bir telefon aldın. Arayan Clayton’dı. Ödeşme zamanıydı. O, Connie Gormley in ölümüyle ilgili seni korumuştı ve şimdi de senden aynı şeyi yapmanı istiyordu. Temelde bir kurye olacaktın. Para götürecektin. O belki bir posta kutusu veya benzeri bir şeyle sana gönderecek, sen de Tess’in almasını sağlayacaktın. Arabasına bırakarak, gazetesinin içine koyarak, her neyse...”

Rolly bana dümdüz baktı.

“Evet,” dedi. “Aşağı yukarı öyle oldu.”

“Sonra ben aptal gibi gelip Tess’in bana açıkladığı şeyi seninle paylaştım. Öğle yemeğinde. Parayla ilgili. Zarflan, paranın kaynağını asla araştırmaması konusundaki tehdidi içeren mesajı, hepsini anlattım. Bunca yıldan sonra bile onları nasıl sakladığını.”

Rolly nin söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bu kez farklı bir yönden yaklaştım. “Sence annesini memnun etmek için iki kişiyi öldürmeye hazırlanan bir adam, daha

Önce kimseyi öldürüp öldürmediği konusunda yalan söyler

*

mı?

“Ne? Neden söz ediyorsun sen?”

“Burada sadece yüksek sesle düşünüyorum. Bunu yapacağını sanmıyorum. Bence annesi için birilerini öldürmek üzere olan bir adam, daha önce de cinayet işlediğini itiraf etmekten kaçınmaz.” Duraksadım. “Ve mesele şu ki adam bunu söylediği ana kadar ben onun iki kişiyi daha öldürdüğüne kesinlikle inanıyordum.”

“Ne demeye çalıştığın konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi Rolly.

“Jeremy Sloandan bahsediyorum. Claytonın oğlu, diğer kadın Enid’le olan diğer evliliğinden doğan ilk çocuğu. Ama sanırım sen onları zaten biliyorsun. Clayton sana Tess’e vereceğin parayı göndermeye başladığında muhtemelen açıklamıştır. Tess’i Jeremy’nin öldürdüğünü sanıyordum. Belki Abagnall’ı da. Ama şimdi bundan pek emin değilim.”

Rolly zorlukla yutkundu.

“Bana söylediklerinden sonra Tess’i ziyarete mi gittin?” diye sordum. “Belki de çözmüş olmasından korkuyordun? Belki de elindeki mektubun, zarfların, hala seni işaret edebilecek adli tıp izleri taşımasından endişeleniyordun? Ve bu olursa, o zaman Clayton’la bağlantının ortaya çıkacaktı ve sırrını daha fazla saklamak zorunda kalmayacaktı. Öyle mi?”

“Onu öldürmek istemedim,” dedi Rolly.

“Ama işi oldukça iyi kıvırmışsın,” dedim.

“Zaten öleceğini düşündüm. Ondan çok fazla zaman çalışıyor olmayacaktım. Ve sonra, yaptıktan sonra, sen bana rest sonuçlarını açıkladın. Ölmeyeceğini söyledin.”

“Rolly...”

“Mektubu ve zarfları dedektife vermişti,” dedi.

“Ve sen de adamın kartvizitini panodan aldın?”

“Onu aradım, buluşma ayarladım... O otoparkta.”

“Onu öldürdün ve içinde kağıtların olduğu çantasını aldın,” dedim.

Rolly başımı hafifçe yana yatırdı. “Ne dersin? Sence bunca yıldan sonra parmak izlerim hala o zarfların üzerinde olabilir miydi? Belki kapatırken yaladığım için salya kalıntıları?”

Omuz silktim. “Kim bilir,” dedim. “Ben sadece bir İngilizce öğretmeniyim.”

“Yine de onlardan kurtuldum,” dedi Rolly.

Bakışlarımı yere diktim. Sadece canım yanmıyordu. Korkunç bir üzüntü duyuyordum. “Rolly,” dedim. “Bunca yıl çok iyi bir dost oldun. Bilmiyorum, hatta belki yirmi beş yıl önceki korkunç bir yargı hatasıyla ilgili çenemi kapalı da tutabilirdim. Muhtemelen Connie Gormley’i öldürmek istemedin, sadece oluverdi. Bunu bir dostun olarak gizlemek, bununla yaşamak zor olurdu ama belki...”

Bana temkinli gözlerle baktı.

“Ama Tess. Karımın teyzesini öldürdün. Harika, tatlı Tess’i öldürdün. Ve onunla da kalmadın. Bunun peşini bırakmam mümkün değil.”

Uzun ceketinin cebine uzanıp bir silah çıkardı. Bunun okul bahçesindeki bira şişelerinin ve uyuşturucu malzemelerinin arasında bulduğu silah olup olmadığını merak ettim.

“Tanrı aşkına, Rolly.”

“Üst kata çık, Terry,” dedi.

“Ciddi olamazsın,” dedim.

“Evimi aldım,” dedi. “Her şey Kazır. Tekne de seçtim. Sadece birkaç haftam var. Saygın bir emekliliği hak ediyorum.”

Merdivene yürümemi işaret etti ve peşimden üst kata geldi. Tam yarıdayken aniden durdum ve onu tekmelemeyi denedim ama çok yavaşım. Silahı üzerimden çekmeden geri adım attı.

“Neler oluyor?” diye seslendi Cynthia, Grace’in odasından.

Arkamda Rolly yle odaya girdim. Grace’in masasının yanında duran Cynthia silahı görünce ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Kollyymış, dedim Cynthia ya. ıess ı o oldurmuş,

“Ne?”

“Ve Abagnairı da.”

“Buna inanmıyorum.”

“Kendin sor.”

“Kesin sesinizi,” dedi Rolly.

“Ne yapacaksın, Rolly?” diye sordum Gracein yatağının etrafından ağır adımlarla dolaşırken. “İkimizi de öldürecek misin? Ve Grace’i de? O kadar çok insanı öldüreceksin ve polis anlamayacak mı sanıyorsun?”

“Yapmam gereken bir şey var,” dedi.

“Millicent biliyor mu? Bir canavarla birlikte yaşadığından haberi var mı?”

“Ben canavar değilim. Sadece bir hara yapmıştım. Çok fazla içmiştim, o kadın beni kışkırtmıştı ve para istemişti. Sadece bir kazaydı.”

Cynthia gözlerini iri iri açmış, yüzü kızarmıştı. Duyduklarına inanamıyor olmalıydı. Bir gün için çok fazla şok yaşamıştı. Sahtekar psişik uğradığında olduğu gibi aniden kendi-

ni kaybediverdi ve çığlık çığlığa Rollynin üzerine atıldı ama Rolly hazırlıklıydı. Tabancayı Cynthia’nın yüzüne savurarak yanağına indirdi ve onu Gracein masasının yanında yere devirdi.

“Çok üzgünüm, Cynthia,” dedi. “Çok üzgünüm.

O anda onu indirebileceğimi düşündüm ama silahı tekrar bana doğrultmuştu bile. “Tanrım, Terry, bunu yapmak zorundayım. Gerçekten. Oturun. Şu yatağın üzerine”

One doğru bir adım attı ve bir adım gerileyerek Grace'in yatağının kenarına oturdum. Cynthia hala yerden kalkmaya çalışıyor, yanağındaki yarıktan boynuna doğru kan süzülüyordu.

“Bana bir yastık at,” dedi Rolly.

Demek plan buydu. Tabancanın namlusuna yastık bastırarak gürültüyü boğacaktı.

Cynthia’ya baktım. Bir eli hafifçe Gracein masasının altına kaymıştı. Bana baktı ve belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı. Gözlerinde bir şey vardı. Korku değil. Başka bir şey. Ona güvenmemi söylüyordu.

Uzanıp Grace'in yatağının üzerinden bir yastık aldım. Kılıfında ay ve yıldızlar olan özel bir yastıku.

Rolly’ye attım ama özellikle kısa kalmasını sağladım ve yakalayabilmek için öne doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

O anda Cynthia ayağa kalktı. Gerilmiş bir yay gibi fırladı demek daha doğru olurdu. Elinde uzun ve siyah bir şey vardı.

Grace in hurda teleskopu.

Cynthia ivme kazandırmak için teleskopu başının üzerine

kaldırdı ve ünlü ters vuruşuyla Rolly mn kafasına olanca gücüyle indirdi.

Rolly dönüp teleskopun gelişini gördü ama tepki verecek zamanı olmadı. Teleskop başının yanma indi ve çıkan ses, tenis maçında duyacaklarınıza pek benzemiyordu. Daha çok, bir bevbol sopasının vuruşu gibiydi.

Ve sayıydı.

Rolly Carruthers taş gibi yere yığıldı. Cynthia'nın onu öldürmemiş olması bir mucizeydi.

50

a “JT^Vekaladedi Cynthia. “Ne yapacağını biliyorsun?”* I Grace babıyla onayladı. Sırt çantasını hazırlamıştı. Öğle yemeği ve ödevleri çamasındaydı, hana bir cep telefonu da vardı. Pembe bir cep telefonu. Cynthia ısrar etmişti ve ben de tartışmamıştım. Grace’e planımızı ilk açıkladığımızda, “Mesajlaşması olacak mı?” diye sormuştu. “Mesajlaşması olmalı.” Sîze üçüncü sınıflarda sadece Grace’in cep telefonu olduğunu söylemek isterdim ama yalan olur. Dünya değişiyor.

“Ne yapacaksın peki?”

“Okula ulaştığımda seni arayacağım.”

“Aynen,” dedi Cynthia. “Başka?”

“Öğretmene merhaba dedirteceğim.”

“Doğru. Ben onunla konuştum. Bunu bekliyor olacak. Ve sınıfın önünde yapmayacak, dolayısıyla utanman gerekmeyecek.”

“Bunu her gün yapmam gerekiyor mu?”

“Adım adım gidelim, olur mu?” dedim.

Grace gülümsedi. Onun için sorun değildi. Okula tek başına gidebilmek, oraya gittiğinde evi aramasını gerektirse bile

oldukça cazip bir fikir gibi görünmüştü. Üçümüz arasında ^{en} gergin olanın kim olduğunu bilmiyorum ama birkaç gece önce uzun bir konuşma yapmıştık. Hayatlarımıza devam edebilmek için hepimizin adımlar atması gerektiğine karar vermiştik.

Grace’in gündeminin tepesinde okula tek başına gitmek vardı. Açıkçası şaşırmıştık. Yaşadığı şeylerden sonra yanında birinin olmasından

hoşlanacağını sanıyorduk. Hala bağımsız olmak istemesi bana ve Cynthia'ya umut verici bir işaret gibi görünmüştü.

İkimiz de onu sarılarak uğurladık ve köşeyi dönene kadar pencerede durup arkasından baktık.

Ardından ikimiz de nefesimizi tutmuş halde mutfaktaki telefonun başında beklemeye başladık.

Roily hala beyin sarsıntısının etkilerini atlatmaya çalışıyordu. Hastanedeydi. Dolayısıyla Ron a Wed more, Rolly'yi Tess Berman ve Denton Abagnall'ın ölümleriyle ilgili tutuklamak için geldiğinde, bulması kolay oldu. Connie Gormley davası da yeniden açılmıştı ama onu kanıtlamak biraz daha zor olacaktı. Tek tanık olan Clayton ölmüştü ve Clayton'la olayı tezgahladıkları zaman Rolly'nin kullandığı araba gibi herhangi bir fiziksel kanıt yoktu. Muhtemelen araba bir yerlerdeki hurdalıkta çürüyordu.

Karısı Millicent bizi arayarak bağırıp çağırdı ve ağzına geleni saydı. Bizi yalancılıkla suçladı, kocasının hiçbir şey yapmadığını ve Florida ya taşınmaya hazırlandıklarını söyledi. Bir avukat tutup bize dava açacağını eklemeyi de unutmadı.

Yeni bir numara almamız gerekiyordu. Rehberde görünmeyecek bir numara.

Daha önce olduğu gibi, *Deadline* in yapımcısı Paula Malloydan yine her gün bir sürü telefon alıyorduk, bizi yine programına çıkarmak istiyordu. Aramalarına geri dönmüyorduk ve pencereden evin önünde durduğunu gördüğümüzde kapıyı açmıyorduk.

Göğüskafesimin sargıya alınması gerekti. Doktor, Cynthia'nın yanağına estetik ameliyat yaptırması gerekebileceğini söylemişti. Duygusal yaralara gelince... Kim bilir?

Clayton Sloan'ın vasiyeti yerine getirilecekti. Biraz zaman alacaktı ama sorun değildi. Hatta Cynthia parayı istediğinden bile emin olamıyordu. Onu ikna etmeye çalışıyordum.

Vince Fleming, Lewistondaki hastaneden Milforddakine nakledilmişti. İyileşecekti. Önceki gün onu ziyaret enim ve bana Jane'in sürekli A alması gerektiğini söyledi. Bunun için kendisini teşvik edeceğime söz verdim.

Ayrıca Jane in akademik kariyerini de izleyecektim ama bunu farklı bir okuldan yapabilirdim. Naklimi istemeyi düşünüyordum. Sonuçta müdürünü iki cinayetten tutuklatan Öğretmenlerin sayısı pek fazla değildir. Öğretmenler odasında bu biraz tuhaf durumlar yaratabilir.

Telefon çaldı. Daha ilk çalışı bitmeden Cynthia ahizeyi kaptı.

“Tamam... Tamam,” dedi. “Sen iyi misin? Sorun yok?Tamam... Öğretmeninle konuşayım... Selam, Bayan Enders. Evet, hayır, sesi iyi geliyor... Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim... Evet, çok şey yaşadık, doğru. Sanırım okuldan sonra hala onu almaya gelebilirim. En azından bugün. Tamam... Teşekkürler. Siz de... Peki... Hoşçakalın.

Telefonu kapadı. “Grace iyiymiş,” dedi.

“Ben de öyle düşündüm,” dedim ve ikimizin de yanaklarından yadlar süzüldü.

“Sen iyi misin?” dedim.

Cynthia bir kağıt mendil alarak gözlerini sildi. “Evet. Kahve ister misin?”

“Tabii” dedim. “İkimize de yap. Ben bir şey getireceğim”

Antredeki dolaba gittim ve o gece giydiğim ceketimin cebindeki zarfı çıkardım. Mutfığa geri döndüğümde Cynthia kahvesiyle oturuyordu ve karşısında benim için bir kupa daha vardı.

“Şekerini koydum,” dedi ve zarfı gördü. “O ne?”

Oturup zarfı ona verdim.

“Doğru zamanı bekliyordum ve sanırım o an geldi,” dedim. “Sana biraz bilgi vereyim.”

Cynthia doktordan kötü bir haber duymayı bekler gibi baktı.

“Kötü bir şey değil,” dedim. “Clayton, baban, bana açıkladı ve sana da açıklamamı istedi.”

“Nevi?”

“O gece, sen ailenle kavga edip yatağına girdikten sonra sanırım sızmışsın. Annen Patricia kendini çok kötü hissetmiş. Senin de anlattıklarına bakılırsa aranızda işlerin kötü gitmesinden hoşlanmıyormuş.”

“Hayır, hoşlanmazdı,” diye fısıldadı Cynthia. “İşleri olabildiğince sorunsuz kılmaya çalışırdı.”

“Şey, sanırım yapmak istediği de buydu. Bu yüzden sana bir mektup yazmış. Todd’u mağazaya götürmeden önce odanın kapısının önüne bırakmış.”

Cynthia gözlerini elimdeki zarftan ayıramıyordu.

“Her neyse, baban henüz o kadar iyi bir modda değilmiş. Dışarı çıkıp seni aramak zorunda kaldığı ve seni Vincein arabasında bulup eve sürüklemesi gerektiği için hala biraz öfkeliymiş. İşleri yoluna koymak için fazla erken olduğunu düşünmüş. Bu yüzden onlar gittikten sonra üst kata çıkıp annenin sana bıraktığı zarfı almış ve cebine atmış.”

Cynthia donup kaldı.

“Ama sonraki birkaç saatte olanlar düşünülürse, bu mektup herhangi bir mesajdan fazlası. Annenin sana yazdığı son mektup. Sana yazdığı son şeyler.” Duraksadım. “Ve bu yüzden saklamış. Bu zarfa koymuş, evindeki alet kutusunun tepsisinin altına yapıştırmış. Bir gün sana verme şansı olursa diye. Bir veda mesajı sayılmaz. Yine de aynı ölçüde değerli.”

Bir ucu yırtılmış zarfı Cynthia’ya uzattım.

Kağıdı zarftan çıkardı ama hemen açmadı. Bir an elinde tutarak kendini hazırladı ve sonra dikkade açtı.

Ben Sloan ın Youngstown'daki evinin bodrumundayken okumuştum.
Dolayısıyla Cynthia nın okuduğu cümleleri biliyordum:

Selam balkabağım,

Yatağa girmeden Önce sana bir şeyler yazmak istedim. Umarım miden çok fazla bulanmıyordur.

Bu gece bir hayli aptalca şeyler yaptın. Sanırım ergen olmak da bu demek.

Keşke bunların yapacağın son aptallıklar ya da en azından babanla ve benimle son kavgan olduğunu söyleyebilseydim ama bu doğru olmazdı. Daha pek çok aptalca şey yapacaksın ve başka kavgaları-

mtz da olacak. Bazen sen haksız olacaksın, bazen biz de haksız olabiliriz.

Ama bilmen gereken bir şey var. Ne olursa olsun, seni daima seveceğim. Beni bundan vazgeçirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Çünkü bu uzun yolculukta seninle birlikteyim.

Her zaman da öyle olacak. Kendi başına kaldığında, kendi hayatım yaşadığında, hatta bir kocan ve kendi çocukların olduğunda (bir düşünsene!), hatta ben bir külyiğintna dönüştüğümde bile daima seni izliyor olacağım. Belki bir gün birinin seni kolladığım hissederek etrafına bakındığında kimseyi bulamayacaksın ama ben orada olacağım. Seni izliyor olacağım. Beni çok ama çok gururlandırdığını bilerek. Bütün hayatın boyunca, ufaklık, ben daima seninle olacağım.

Sevgiler,

Annen

Cynthia'mn mektubu sonuna kadar okumasını izledim sonra hıçkırıkları dinene kadar ona sarıldım.